

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A LITTLE Magic

AUTHOR OF SPEECHLESS
LINDSEY LANZA

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

A
LITTLE
Magic
LINDSEY LANZA

Copyright © 2023 by Lindsey Lanza

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Sam Palencia

Kurgu: Britt Taylor

Contents

[Yazarın Notu Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Yazarın Notu Teşekkür](#)

*"Kendi adıma kesin olarak hiçbir şey bilmiyorum, ama yıldızların görüntüsü
bana hayal kurduruyor."
Vincent Van Gogh*

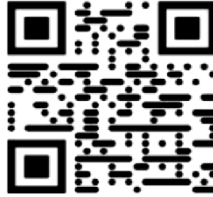
*Bunu hayalperestler için yazdım;
Yıldızlardan dilek dileyen tüm küçük oğlanlar ve kızlar
için, başları bulutlarda olan tüm penguenler için,
Hayatında biraz sihir kullanabilecek herkes için.*

Ve Erik için, benim kış insanım, bana nezaketin seksi olduğunu öğreten adam.

Küçük Bir Sihir Film Müziği

Everrr'ore - Taylor Swift, Bor' lver
Fly Away - Jones And I keeping
Your Heac/ Up - Birdy
We Were Raised Under Gray Skies - IP Cooper All Too
Well (IO Minute V'ersion) - Taylor Swift This Is the
Gün - The
Love/°oo/ - The Cardigans
Ay Işığında Dans - JuDe/, I EIMY
Beneath the Street/iphts anc/ che door - IP Cooper
An'y Love - Derrniot Kennec/y
Oh My Cod - Adele
Sound of Your Heart - Shawn Flook
Something to Someone - Dermot Kennedy
Fire for loo - Toplar
i-leg Brother - Avicii
i-iolO My Hand - Lady Cato Stand
By Me - Florence + The Makine

Spotify'da tam listeyi görüntülemek için tarayın

Author's Note

Küçük Bir Sihir, umarım sizi gülümsetecek romantik ve sıcacık bir kış kitabıdır. Ayrıca lupus ile yaşayan bir ana karakter de içeriyor.

Lupus kronik bir otoimmün hastalıktır ve her kronik hastalık gibi, etkilediği her kişi için çılgınca farklı görünür.

Bu kitabın amacı lupusla yaşamın kapsamlı bir anlatımı olmak değil - bu gerçekten imkansız bir başarı olurdu - daha ziyade ailenizle, arkadaşlarınızla, romantik partnerlerinizle ve en önemlisi kendinizle olan ilişkileriniz de dahil olmak üzere hayatınızın tüm yönlerini etkileyen kronik bir rahatsızlıkla büyümenin nasıl bir şey olabileceğine ışık tutmaktır.

Bu kitapta tasvir edilen birçok ortam gerçektir. New England başlı başına büyümlü bir yer. Ayrıca, kocam yatılı okula gitti ve bu beni her zaman büyülemiştir, bu yüzden onun hakkında yazdım.

Birçok yer de tamamen uydurmadır. Gerçeklik abartılıyor ve ben kendi üniversite maskotumu uydurmak istedim.

Bastır Buz Ayıları.

Birinci Bölüm:

Sugar Valley

"Çok uzun zaman önce bir kez fante'ye aşık oldum."

Eriri Morğenstern

Birinci Bölüm

Ellie

Şimdi - 1 Aralık 2023

BİR KALBIN KIRILMASI NE ZAMAN DURUR?

İnsanlar geçmiş zamanı kullanmakta çok aceleci davranıyor. Onun kalbini *kırdı*. Kalpleri kırılmıştı. Kulağa çok nihai geliyor, bir şarkıdaki son nota, bir cümlenin sonundaki nokta. Ama bir kalp yumurta gibi kırılmaz, temizlenip unutulacak küçük bir pislik değildir. Hayır, kırılan bir kalp sadece çatlar, zaman içinde eski ve yeni yarıklar açar.

Bu, çevrenizdeki dünya tarafından neredeyse tespit edilemeyen, artçı şokları şaşırtıcı bir şekilde ortaya çıkan ve tamamen yeni bir sismik olay gibi hissettiren birinci seviye bir depremdir.

Kırılmayı durdurabilir miyiz? Hızlandırabilir miyiz? Acıyı hafifletmek için bir şey yapabilir miyiz? Yoksa hiçbir şeyin onları ateşlememesi umuduyla zihnimizde olabildiğince geriye ittiğimiz acı dolu anılarla mı baş başa kalırız?

Kıvılcımlandım.

Normalde sakın ve mutlu olduğum bilgisayar ekranım bana sırt çevirdi. *Sugar Valley Village*. Kelimeler gözümü kırpmadan baktığımda bulanıklaşıyor, görüşümü puslu hale getiriyor. Şu anda görmeye ihtiyacım yok. Diğer tüm duyularım ateşlendi, körüklendi ve etrafımda ıslıl ıslıl yaşıyor. *Zengin kakao ve nane tadı, kar ve ladin kokulu hava, biraz sihirle tatlandırılmış.*

"Alo? Dünya'dan El'e mi?"

Gece yarısı kar melekleri, soğukta öpüşmek, nefessiz kalana kadar buzun üzerinde uçmak ve...

"Ellie!" Parmaklar ekranın önünde şaklıyor ve dikkatimi şu ana geri çekiyor. Bakışlarım eğiliyor ve pencereden dışarı bakıyorum, en sevdiğim turuncu köprünün üzerinde süzülen kristal mavisi bir gökyüzü buluyorum. Aralık ayının ilk günü ama San Francis- co'da bunu bilemezsiniz. Altmış beş derecelik bir gün daha ve birazcık sis çoktan dağılmış. Marina Bölgesi'ndeki küçük ofisimizden görünen bu manzarayı seviyorum ama Aralık ayı geldiğinde karı özlüyorum. "İyi misin?" Maya bana bakıyor ve bir parmağını yanağımda gezdiriyor. Bir damla gözyaşı döktüğümü fark etmemiştim.

"Özür dilerim. Evet, ben iyiyim. Sadece-" Tamamen hazırlıksız olduğum bir anı seliyle uğraşıyorum. Dr. Green bir sonraki seansımızda bununla bir gün geçirecek.

"El?"

"Evet," diye yanıtlıyorum sonunda asıl sorusunu. *Burayı hiç duydunuz mu?* "Oraya gitmiştim. Yıllar önce. Ben çocukken kapatılmıştı."

Maya'nın Vermont'taki bir haber sitesinden bulduğu makaleye, Sugar Valley Köyü'nün giriş tabelasının fotoğrafına, Fox Family Tree Farm'ı gösteren oka ve ağaçların arasında duran, sadece neşeli olarak tanımlanabilecek bir adamın ikinci fotoğrafına bakıyorum. Bir sonraki gözyaşını göz kırparak uzaklaştırıyorum ve bilgisayarı Maya'ya geri veriyorum.

"Bu makaleye göre burası on yıldan uzun bir süredir kapalıymış ama görünüşe göre yeni sahibi burayı yeniden hayata döndürmüş ve dört mevsim açık bir tatil köyüne çevirmiş. Ve Noel Baba gibi görünüyor!" Nefes almak için zar zor duraklıyor, heyecanı da sözleri kadar hızlı artıyor. "*Wander*'ın Aralık bülteni için mükemmel, öyle değil mi? Vermont'taki bir kış köyünün yeniden canlanma hikâyesi mi? Gidip kontrol etmeliyiz. Ve şu anki yüz ifadene bakılırsa, işin senin olduğunu düşünüyorum. En son ne zaman eve geldin?"

Maya benim sadece iş ortağım değil, aynı zamanda dünyadaki en iyi arkadaşım. Ve eve gelmeyeli ne kadar zaman olduğunu çok iyi biliyor.

Çünkü altı buçuk yıl önce Körfez bölgesine taşınmamdan ve onunla tanışmamdan hemen önceydi. Ona bunu hatırlatan bir bakış attım.

"Tamam, eve ve aileni görmeye karşı bir isteksizliğin olduğunu biliyorum ama bunun bizim için harika bir fırsat olacağını düşünüyorum." Muhtemelen haklıydı. *Wander*'a UC-Berkeley'de birlikte üniversite okurken başladık. Onun yerel gezi blogu olarak başlayan bu site şimdi ABD'nin en iyi butik seyahat sitelerinden biri haline geldi. Büyük seyahat sitelerinden satın alma teklifleri almaya başladık ve önemli fonlarla ilgileniyoruz. Ancak başlangıçta belirlediğimiz tüm hedeflere ulaşana kadar herhangi bir karar vermek istemiyoruz.

Saklı cevherleri, alışılmışın dışında kalan destinasyonları, en iyi şekilde yararlanmak için çoğunlukla bir rehber - bize! - ihtiyaç duyulan yerleri bulma konusunda uzmanız. Sugar Valley gibi büyümlü ve gerçekten saklı bir yeri vurgulamak, itiraf etmek istediğimden daha büyük bir etkiye sahip olabilir.

"Haklısın Maya. Bu harika bir fikir ama ben gitmiyorum. Ben geliştiriciyim, unuttun mu?" Teknik olarak, baş geliştirici benim. Ama ben de en az onun kadar yeni yerler keşfediyorum. Birlikte çalışmanın avantajlarından biri de on dokuz yıl boyunca tek bir yerde kaldıktan sonra dünyayı keşfetme fırsatına sahip olmaktı. Ve tabii ki kendi işimin patronu olmanın getirdiği esnek çalışma saatleri, körfezdeki diğer mühendislik işlerine kıyasla bu işi hiç de zor bir iş olmaktan çıkarıyor. İstedğim zaman yatağımdan çalışabilmek benim için kaçınılmaz bir karar oldu. "Gitmelisin."

"Yapacağımı biliyorsun. Ama Greg ve ben Cumartesi günü Mallorca'ya gidiyoruz, unuttun mu? Bu makalede Sugar Valley Village'in büyük açılışının yılbaşı gecesi yapılacağı yazıyor. O tarihten önce haber yapmak için oraya zamanında gitmemin imkanı yok."

"Stajyerlerden biri-" Maya'nın ölümcül bakışları bu tuhaf soruyu bitirmemi engelledi. En son birini -Alicia'yı- keşif gezisine gönderdiğimizde bir daha geri dönmemişti. Stanford mezunu bir kızın Montana'nın kırsal yaşamına sürüklenmesinden endişe etmek aklıma gelmezdi ama yıllarca okuduğum aşk romanlarından seksi bir çiftlik işçisinin bir hafta içinde ortaya çıkıp Maya'nın kalbini kazanacağını öğrenmiş olmalıydım.

"El, lütfen bunu söylediğim için benden nefret etme ama sence de geri dönmek senin için iyi olmaz mı? Aileni görmek zorunda bile kalmazsın. Ama belki de sadece orada olmak, bunu yapabileceğini bilmek sağlıklı olacaktır."

"Dr. Green gibi konuşuyorsun. Ne zaman bu kadar bilge oldun?" Göğsümdeki ağırlıktan kaçınarak espri yapıyorum. Ve o haklı. Hayatımın çoğunu geçirdiğim Vermont eyaletine geri dönmekten korkmam çok saçma.

Yirmi beş yaşımdayım ve evden ayrıldığımda olduğum kişi değilim. Büyüdüm, hayatı tecrübe ettim. *Özgürlüğü* tecrübe ettim. Maya benim dayanağım ama kendimden başka kimseye bağımlı değilim.

Romatoloğumu, endokrinoloğumu, diyetisyenimi ve terapistimi düzenli olarak görüyorum; başka kimse bana bunu hatırlatmadan. Rave'e gittim, ecstasy kullandım, şaşırtıcı bir şekilde aynı anda değil. Golden Gate köprüsünü boydan boya yürüdüm, Twin Peaks'e tırmandım, Napa'da sarhoş oldum ve şarap garsonuyla eve gittim. Üç farklı erkekle seks yaptım, biri birkaç ay önce ilişkiyi bitirmeden hemen önce beni sevdiğini söyledi.

Artık bir yetişkinim. Her şey değişti. Ama yine de değişmedi.

Gerçek şu ki, Maya geçmişimle ilgili her şeyi bilmiyor. Vermont'tan kaçmamın ve bir daha arkama bakmamamın gerçek nedenini bilmiyor, çünkü her şeyin o üç kelimeyle ilgisi vardı: *Sugar Valley Village*.

İkinci Bölüm

Ellie

24 Aralık 2006

NEREDEYSE İKİ haftalık yatak istirahati ve *Jeopardy* ile *Food Network* arasında mekik dokuyarak geçirdiğim çok uzun saatlerden sonra, sabahım nihayet ağrısız başladı.

En sevdiğim yaban mersinli krep ve akçaağaç şurubunun kokusuyla uyandım, hala dün geceki Hanuka hediyesinin - bir köpek yavrusu! Dün gece benimle uyuyabilir mi diye sormuştum ama annem onu eğitene kadar kafesinde kalması gerektiğini söyledi.

Özel kahvaltım ve Noodle'la oynamak için heyecanla aşağıya koştum ama yolun yarısına geldiğimde durdum.

"Neden paten kayamıyorum?" Ezra'nın sesi merdivenlerden yukarı çıkarken gülümsemem azaldı. Kardeşim mutlu değildi. "Theo beni ailesinin buz pateni pistine davet etti, *kendi* pistine! Sadece buz pateni de değil. Keçilerin ve diğer şeylerin olduğu bir çiftlikleri ve pizzaları var."

"Günaydın, Ellie! Doğum günü kızım nasılmış bakalım?" Annem beni mutfığa girerken buldu.

"Bugün onun doğum günü bile değil! Gece yarısı sayılmaz. Yarın. *Ugh!*"

"Ezra," diye azarladı annem. "Kardeşine karşı nazik ol. Ve bugünü neden kutladığımızı biliyorsun. Noel'de her yer kapalı."

"Günaydın tatlı bezelyem," dedi babam, sonunda gazetesinden başını kaldırarak. "Ve aptalı oynamayı bırak, Ez. Bugün Ellie'nin özel günü ve bunu ailece geçireceğiz. O yüzden sormayı kes."

Çoğu aile sohbetinde olduğu gibi, ben sessiz kalırken onların tartışmasına izin verdim. Ezra'nın bana kızgın olduğunu biliyordum. Geçen hafta iki kez hokey antrenmanını kaçırmasına neden olmuşum. Son zamanlarda çok sık hastaneye gidiyordum ve bazen o da bizimle gelmek zorunda kalıyordu. Antrenmanı kaçırdığı için kendimi kötü hissediyordum ama arada bir benimle vakit geçirmekten hoşlanmasını da diliyordum.

"Tatlım, bu sabah kendini nasıl hissediyorsun? Bugün bir yerin ağrıyor mu?" Annem elini önce alnıma sonra yanağıma koyarak günde birkaç kez yaptığı gibi ateşimi kontrol etti.

"Kendimi iyi hissediyorum," dedim ve kreplerime geri dönebilmek için onu ittim. Bugün benimle konuşup konuşmayacağını merak ederek ağabeyime bir bakış attım. Özellikle benim için ayrılmış olan kalıcı kaşlarını çatmıştı, alacağım tek onay buydu. Benim yanımda hiç gülümsememesinden nefret ederdim. Arkadaşları yanındayken bambaşka biri oluyordu.

Babam dün gece kurduğumuz kafese doğru yürüdü ve yeni tüylü arkadaşımı kucağına aldı. Ailem dün Bernedoodle'ı bana h e d i y e ettiğinde Ezra çılglık attı ve odasına koştu. Neden bu kadar üzgün olduğunu biliyordum, çünkü ezelden beri bir köpek için yalvarıyordu. Ama ailem her zaman bir köpek için zamanları olmadığını söylerdi. Babam yerel bir üniversitede dekanı ve uzun saatler çalışıyordu, annem ise kısa bir süre önce büyük bir hukuk firmasındaki işinden ayrılmış ve orada yarı zamanlı dersler vermeye başlamıştı. Bu değişikliği sadece bana daha fazla zaman ayırabilmek için yaptı.

Bu kadar meşgul olmaları, programlarının doktor randevuları ve acil servise ani ziyaretlerle dolu olması benim hatamdı. Neden bir köpeğimiz olamayacağını anlamıştım. Sonra, birkaç hafta önce doktorumun anneme başka bir evcil hayvanın benim için iyi olabileceğini söylediğini duydum. Kullandığı kelime *tedavi* ediciydi. Hatırladım çünkü ona nasıl yazıldığını sormuştum. Lupus diye bir hastalığım olduğunu söyledikten hemen sonraydı.

Annemin kuzeninde de aynı hastalık vardı ama teşhis edilmesi yıllar sürdü. Sürekli hasta olmaya başladığımda ve hiç enerjim olmadığıda

annem aynı şeyin bende de olduğuna ikna olmuştu. Birçok doktorla tartıştı, çünkü lupus testi için çok genç olduğumu söylediler, ama annem istediği zaman korkutucu olabiliyordu. Duruşma avukatı sesini kullandı ve sonunda pes ettiler.

Ona haklı olduğunu söylediklerinde mutlu olup olmadığını anlayamadım. "Onun hakkında biraz daha düşünmek istemediğine emin misin?"

"Adın ne, tatlı bezelyem?" Babam yavru köpeği kollarıma bıraktı ve burnumu yaladı. En iyi şekilde gıdıkladı.

"Tabii ki hayır. Noodle Kugel onun için mükemmel bir isim! Ben de ona kısaca Noods diyebilirim."

"Judy, biraz yardım eder misin?"

"Kediye Latke adını vermesine izin vermekte bir sorun görmedin."

"Latke ismini seviyorum. Ona yakışıyor. Ama sekiz yaşındaki çocuğumun 'Noods!' diye bağırarak yavrunun peşinden koşmasına izin veremem."

"Bence harika bir isim. Kugel onun en sevdiği yemek ve şimdi de en sevdiği tüylü arkadaşı olacak."

"Teşekkürler anne," dedim. Sonra döndüm ve kollarımı kavuşturdum. "Yarın dokuz yaşında olacağım baba. Artık küçük bir çocuk değilim."

"Oh, bilmiyor muyum, benim küçük dahim." Babam iç çekti. "Madem bu kadar büyük bir kızsın, Noodle'ı buraya getirmeme yardım edecek misin?"

"Evet!" Çamur odasına koştum ve ceketimi aldım. Ama daha montumu giyemediğim annem yüzüme sürmem için bir tüp güneş kremiyle beni bombardımana tuttu. "Anne! Dışarıda kar yağıyor. Sanırım iyi olacağım."

"Şu bulutların arasından hala güneş görünüyor, bebeğim. İşte, bitti! Oh bekle, gitmeden önce. Bugün ne yapmak istersin? Kendini iyi hissediyorsan dondurma yemeye ya da sinemaya gidebiliriz. Ne istersen tatlım."

"Umm..." Kendimi dışarı çıkabilecek kadar iyi hissediyordum ama bu her zaman böyle değildi. Bazı günler yataktan çıkamayacak kadar yorgun oluyordum, özellikle de son birkaç haftadır. Kardan adam yapmayı çok istiyordum ama Ez'in benimle dalga geçeceğini ve bunun sadece küçük çocuklar için olduğunu söyleyeceğini biliyordum. Ağustos ayında on bir yaşına girdi ama aramızdaki iki yıllık yaş farkı sanki on yılmış gibi davranıyordu. Onun gibi spor yapabilmeyi isterdim ama çok sık hastalanıyordum ve enerjim yoktu. Yine de bugün yorgun

değildim.

Doğum günümde en çok istediğim şey ağabeyimin beni sevmesiydi. "Buz patenine gitmek istiyorum."

Annem elini omzuma koydu. "Gerçekten mi? Daha önce hiç paten kaymamıştık. Senin için çok fazla olabilir. Kendini zorlamayı istemiyorum tatlım."

Ezra sonunda bakışlarını krep yığınının ayırdı, gözleri havai fişek gibi parlıyordu. "Paten kaymasına bile gerek yok; gidip keçilere falan bakabilir."

Aileme dönüp baktım. "Evet, keçileri severim. Eğer çok zorsa eminim yapabileceğim başka şeyler de vardır."

Emin olup olmadığımı birkaç kez daha sormadan önce sessiz bir konuşma yaptıklarını gördüm. Ama ağabeyimin bana gülümsediğini gördükten sonra fikrimi değiştirmem mümkün değildi.

Sonunda.

SUGAR VALLEY, Burlington'da yaşadığımız yerden arabayla bir saat uzaklıktaydı. Babam Noodle'ın da bizimle gelmesine karar verdi, ben de yol boyunca onu kucağımda tuttum. Hayatım boyunca gördüğüm en sevimli şeydi. Yüzünün, göğsünün ve karnının ortasında beyaz bir şerit vardı ama her iki tarafı da kahverengi ve siyahtı. O kadar yumuşak ve kabarıktı ki yüzümü ona gömmek istedim.

Daha önce hiç buz pateni pistine gitmemiştim. Aslında pek fazla yere gitmemiştim. Annem geçen yıl okula gitmeme bile zor izin vermişti. Kendimi yıpratmam konusunda hep çok endişeliydi. Buranın nasıl bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden her şeyin ne kadar ışıltılı olduğuna şaşırdım. Peri ışıklarına bürünmüş bir kapıdan geçtik, öğle güneşinde parılıyordu. "Sugar Valley Village" yazısı parlayarak bizi ana kapıya doğru çağırdı ve ardından her yönü işaret eden okların bulunduğu büyük bir tabelanın önünde durduk.

Annem çok iyi bir okuyucu olduğumu ve muhtemelen kitaplarımla baş başa kaldığım ya da *Riziko* ve *Çarkıfelek* gibi yarışma programlarını izlediğim için beşinci sınıf seviyesinde olduğumu söyledi.

-Bu yüzden tabeladaki tüm kelimeleri yakaladım. Sol tarafı gösteren okta "Moon River Rescue & Sanctuary" yazarken, sağ taraftaki okta "Fox Family Tree Farm" yazıyordu.

"Ren Geyiği Pisti!" Ezra haykırdı. "Düz git." *Ren geyiği pisti.* Kulağa bir masal kitabından çıkmış gibi geliyordu.

Ezra park eder etmez neredeyse cipten dışarı fırlayacaktı. Arkadaşı Theo'nun adını daha önce duymuştum ama evimize hiç gelmemişti, bu yüzden hakkında pek bir şey bilmiyordum. Köyün girişinde kendini tanıttı ve her birimize sarılarak tüm ailemi şaşırttı.

"Bu bir *köpek yavrusu* mu?" Theo kollarımı işaret etti, gözleri kocaman ve ışıltılıydı.

"Bu Bernedoodle Noodle Kugel," diye gururla ilan ettim onu Simba tarzında havaya kaldırarak. "Ben de Eliana, ama siz bana Ellie diyebilirsiniz."

"Harika. O da paten kaymaya gelecek mi?"

"Olamaz," diye mırıldandı babam, içeri daldı ve yavruyu kollarımdan aldı. "Siz çocuklar giderken o benimle kalacak."

Ezra önüme geçmek için bu anı seçti. "Aslında Ellie paten kayamıyor, o yüzden köpekle kalacak. Ama artık gidebiliriz."

Umutlanmamam gerektiğini biliyordum. Ezra asla benimle takılmak istemezdi. Onu piste getirmek için doğum günü kartımı kullanmış olmam, beni de dahil etmeyi düşüneceği anlamına gelmiyordu. Hayal kırıklığımı kimsenin fark etmemesini umarak yüzümü çevirdim ama tabii ki annemle babamın kaşlarının çatıldığını görebiliyordum.

"Ezra, bugün onun özel günü. Neden en azından denemek için onu da yanında götürmüyorsun?" diye azarladı annem. "Bir şey olursa diye izliyor olacağız. Zaten birkaç dakikadan fazla dışarıda kalmaması gerekiyor."

"Anne, Tanrım. Bebek bakıcılığı yapmak istemiyorum. Sadece keçilere bakacağımı söylemişti, hatırladın mı? Değil mi, Ellie?"

"Tabii, sorun değil. Paten kaymak zorunda değilim." Ama bunu söylerken bile önümüzde uzanan pistten gözümü alamıyordum. Öğleden sonra güneşinin altında pırıl pırıl parlıyordu, insanlar kollarını havaya kaldırmış geniş daireler çizerek kayıyorlardı. Özgürlüğe benziyordu ve ben de umutsuzca onun tadına bakmak istiyordum.

"Ben ona öğretirim."

Teklifi karşısında şok olan dört kafa Theo'ya döndü. Benim için şok ve dehşetti. Hiçbir zorunluluğu yokken bana iyi davranıyordu, bu konuda pek deneyimim yoktu.

"Gerçekten mi?" Kardeşim sözümü keserek, "Olur mu öyle şey?" dedi. "Dostum, sorun değil. Yardım etmek için o kadar çok zaman harcadım ki

Burada verdikleri derslerde kendimi gerçek bir eğitmen gibi hissediyorum."

Annemle *babamın* birkaç tavsiyesinden sonra -*çok hızlı* olmayın, *lütfen dikkatli olun*, parmaklıklara *yakın durun*- patenlerimizi giydik ve buza doğru yola çıktık. Çocuklardan ne kadar farklı giyindiğim biraz utanç vericiydi. Annem bana dizlerime kadar inen kocaman kabarık bir palto giydirmiş ve boynuma uzun kahverengi saçlarımın tamamını gizleyen kalın bir eşarp sarmıştı. Eldivenlerim de aynı kalınlıktaydı ve gevşemelerini önlemek için bileklerinde elastik bağlar vardı. Ezra ve Theo'dan daha genç olduğumu biliyordum ama onların yanında *gerçekten* bir çocuk gibi görünüyordum.

"Pekala. Korkma, Ellie. Seni hep tutacağım, tamam mı?" Theo eldivenli ellerimi avuçlarının arasına aldı ve bana buza doğru nasıl dengede yürüyeceğimi gösterdi. "Dizlerini biraz daha bük. Daha kolay olacak. Evet, bu mükemmel."

Buzun üzerine çıktığımızda, soğuktan değil ama adrenalinden kaynaklanan bir ürperti hissettim. Tepeden tırnağa kışlık giysilerle kaplı olmama rağmen serin bir esinti tenime yerleşiyor gibiydi. Theo beni bir yük gibi çekerken geriye doğru kayıyordu. Aptal gibi göründüğümü biliyordum ama umurumda değildi. Her saniyesini sevmiştim.

"Hep böyle yavaş gitmek zorunda mıyız?" diye sızlandı kardeşim.

"Sen devam et, Ez. Kendi başına gitmesine izin vermeden önce ona nasıl duracağını ve yavaşlayacağını göstermem gerekiyor."

"İyi. Görüşürüz." Ezra yanımdan hızla geçip gitti ve yakındaki patencilerin birkaç kez soluk soluğa kalmasına neden oldu. Gösteriş yapmaya çalışıyordu ama buzda oldukça iyiydi. Yine de ona göre Theo tanıdığı en iyi patenci ve hokey oyuncusuydu. Theo'nun kardeşimle pistte yarışmasını engellediğim için biraz utandım. Ama Ezra gibi o da benden rahatsız görünmüyordu, bu yüzden tadını çıkarmaya karar verdim.

"Bu çok eğlenceli."

"Öyle mi? Kendi başına kaymaya başlamak ister misin? Ellerini tutmaya devam edeceğim ama ayaklarını benimki gibi hareket ettirebilir misin? Sanki koşuyormuşsun da bacaklarını hiç kaldırmıyormuşsun gibi."

İlerlediğimizi hissedene kadar onun hareketlerini taklit ettim. Ellerimden birini bıraktı ve yanıma kaymak için geldi. Birkaç kez ayağımın kaydığı oldu ama ben düşmeden önce beni düzeltmek için hep yanımdaydı. Bana nasıl daha iyi denge kurabileceğim ve nasıl yavaşlayıp durabileceğim konusunda birkaç ipucu verdi. Paten kaymak o kadar da zor değildi.

İki tur yan yana kaydıktan sonra Theo elimi bıraktı. Heyecandan kendimi o kadar kaybetmişim ki kardeşimin yanımdan geçip omzuma çarptığını çok geç olana kadar fark etmedim. Theo kayarak durdu, "Ellie!" diye seslenip tutunmam için kolunu uzatırken bir buz püskürmesi neredeyse bana ulaşıyordu. Ama yeterince hızlı değildim. Kontrolümü kaybedip sert bir şekilde yere çakıldığımda hayatımın dokuz yılı gözlerimin önünden geçti.

Güle güle ay. Güle güle yıldızlar. Güle güle Latke ve Noods. Sürdüğü sürece harikaydı.

Yaşadım ama buz yüzümdeki deriyi yaktı ve dirseklerim düşüşümün yükünü aldıktan sonra çığlık attı. Ve hala düşünebildiğim tek şey ağlamamaya çalışmaktı.

"Ellie, çok özür dilerim. Bırakmamalıydım," diye özür diledi Theo. "Çok iyi gidiyordun. Ayağa kalkabilir misin? İşte, elimi tut."

Acıyı yutarak Theo'nun beni kaldırmasına ve buzun dışına sürüklemesine izin verdim. Ailem bizi girişte karşıladı ve tabii ki aşırı tepki gösterdiler.

"Bebeğim, neren acıyor?" Annem bir yığın hediyeye saldırır gibi daha önce beni sardığı tüm katmanları çekiştirerek beni çürükler için taramaya başladı.

"Çok üzgünüm Bayan Klein. Kendi başına iyi olduğunu düşünmeseydim bırakmazdım, söz veriyorum. Ben de milyonlarca kez düştüm, o yüzden iyi olduğuna eminim."

Annem homurdanarak onu onayladı ama kafasından neler geçtiğini tam olarak duyabiliyordum. *Düştüğünde iyi olacağına eminim ama bu benim değerli, kırılgan Ellie'min iyi olacağı anlamına gelmez.*

"Anne, ben iyiyim. Başta biraz acıdı ama şimdi daha iyiyim. Lütfen geri dönebilir miyim?"

"Geri mi? Hiç sanmıyorum, doğum günü kızı. Biraz ara verelim ve senin için daha iyi bir aktivite bulalım."

"Ellie, iyi misin?" Benimle konuşmasına bile şaşırarak Ezra'ya baktım ve başımı salladım. "Harika. Artık gerçekten kayabiliriz." Theo'nun kolunu okşadı.

Ama Theo hâlâ bana bakıyordu, endişesi yüzünün her köşesine yayılmıştı. "Bugün doğum günün mü?"

"Evet. Aslında yarın. Ben gerçekten iyiyim. Oraya geri dönebilirsin."

"Neden gidip doğum günü pizzası almıyoruz?" Babam araya girdi. "Pistin diğer tarafında bir yer için bir tabela gördüm."

"Pizza Emporium. Gerçekten çok iyi," diye önerdi Theo. "Kabuğu tuhaf görünüyor ama söz veriyorum tadı nane şekeri gibi değil."

Babam buna biraz şaşkın baktı ama elimi tutarak beni kendisiyle ve köpekle birlikte çekti. Sonra dikkatle Ezra'ya baktı. "Kaymaya git ve yirmi dakika içinde bizimle orada buluş. Ciddiyim. Bir saniye daha geç kalırsan cezalısın." Dramatik bir etki yaratmak için telefonuna uzanıp zamanlayıcıyı açtı ve Ezra arı gibi buza geri döndü.

Babamın saati on yedinci dakikayı gösterirken pizzamız çıktı. Ve Theo garip kabuk konusunda haklıydı. Baston şekere benziyordu. Ben peynirli pizzadan ilk ısırığı aldığımda Ezra kapıdan içeri daldı, yüzü domates rengindeydi. Beni bilerek mi düşürdü emin değildim ama zamanında döndüğüne sevindim. Gerçekten ceza alırsa beni suçlayacağını biliyordum.

Sonra Theo'yu yanında göremeyince hayal kırıklığına uğradım. Tam olarak üzgün değildim. Ama günün geri kalanında orada olacağını umuyordum. Benim Ezra gibi arkadaşlarım yoktu. En yakın arkadaşım okul hemşiresi Bayan Sue'ydu. Hastane ziyaretleri ve annemin yatakta kaldığım günlere verdiği isimle "yeniden şarj olma zamanı" için çok fazla gönderildim. Okulda yakan top ya da bayrak yarışı gibi aktivitelere katılamadığımda diğer çocuklar benimle dalga geçiyordu. Bu süreyi öğretmenlerle konuşarak geçirdiğimde popülerliğime yardımcı olmadı.

Babam kendi iyiliğim için fazla olgun olduğumu söylerdi, ama başka nasıl bir şey olacağımı bilmiyordum. Tüm zamanımı yetişkinlerle geçirdim.

"Bize katılabildiğine sevindim evlat. Arkadaşın gelmek istemedi mi?" Babam sordu.

"Babasıyla bir yere gitti ve bizimle burada buluşacağını söyledi. Yoksa onun da mı yirmi dakika sınırı vardı?"

"Dikkatli ol, Ez." Babam ve Ezra bugünlerde çok sık yaşanan bir tür gizli çekişme yaşıyorlardı. Nane aromalı olmayan pizzamı mutlu bir şekilde sessizce yerken Noodle'a küçük peynir parçaları atıyordum. Babam onu bir sırt çantasına koydu, böylece kimse fark etmeden onu taşıyabilecektik. Sonsuza kadar köpek yavrusu olarak kalmasını umuyordum.

"Ellie, umm-" Ezra karşıma oturdu, yüz hatları korunaklıydı. "Gerçekten çok özür dilerim. Yemin ederim seni düşürmek istememiştim. Bu kadar hızlı gitmemeliydim."

Ezra ve ben yakın değildik, en azından olmamızı istediğim gibi. Kendimi hasta hissettiğimde asla yanımda olmak istemezdi, ki bu sık sık olurdu. Günlerce yataktan çıkamadığım zamanlarda benden bu kadar uzak durması sinir bozucuydu. İkimiz de bilgi yarışmalarını severdik ama yarışma programlarını izlemek bile sadece ben sağlıklıyken birlikte yaptığımız bir şeydi.

Ama şu anda yüzüne baktığımda, kötü hissettiğini söyleyebilirdim. Beni incitmek istese de istemese de üzgündü.

"Sorun yok, iyi olacağım."

"Yapacağını biliyorum. Sen tanıdığım en dayanıklı kızsın." Sözleri yumuşaktı ama yine de gözlerim yaşardı. Benim sert olduğumu mu düşünüyordu?

"Ezra." Annem tuvaletten döndü ve Ez'in yanına oturdu. Sessizce konuştu ama avukat sesi hâlâ duyuluyordu. "Eve döndüğümüzde ne yaptığını tartışmayacağımızı sanma. Hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım-"

"Selam millet." Sese doğru döndüm ve Theo'yu yaşlı bir adamla kapıdan içeri girerken buldum. Masamıza geldiklerinde annem sessiz kaldı. "Bu benim babam, Steve Fox. Baba, bu benim hokey takımımın Ezra ve ailesi, bu da kız kardeşi El-

yalan." Nedenini bilmiyordum ama adımı söyleme şekli hoşuma gidiyordu. Bir şey beni bir Noel ağacı gibi aydınlattı.

Herkes birbiriyle merhabalaştı ve sonra annem eliyle ta- ble'yi işaret ederek, "Neden pizza yemek için bize katılmıyorsunuz? Elimizde bolca var," diyerek kardeşimi azarlamasını unutmuş gibi görünüyordu. Birine fazladan sandalye getirmesi için işaret ettiler ve Bay Fox bize Sugar Valley Köyü'nü ve burada neler yaptıklarını anlatmaya başladı. Ağaç çiftliğinin ailesinde üç kuşak öncesine dayandığını ve eşiyle birlikte burayı devraldıklarında yavaş yavaş daha fazla küçük işletmeyi kapsayacak şekilde genişlettiklerini anlattı.

"Sugar Valley küçük bir kasaba, buradan yaklaşık on beş dakika uzaklıkta. Benim büyüdüğüm yer," diye açıkladı. "Köy kışın gerçekten hayat buluyor. Hepsi karımın fikriydi."

"Bu kadar mütevazı olma Steve." Şef üniforması giymiş bir adam mutfaktan masamıza doğru yürüdü. "Siz olmasaydınız diğer restoranım yıllar önce kapanmıştı. Ama bu köyü yıl boyunca ne zaman açacaksın?"

Theo yanımdan omzumu dürterek beni sıkıcı yetişkin sohbetinden uzaklaştırdı. "Düşmene izin verdiğim için gerçekten üzgünüm. Sen iyi misin?"

"Söz veriyorum iyiyim. Çok az acıdı." Yalan. Yarın annemin tepesini attıracak morlukları şimdiden hissedebiliyordum. "Bana öğrettiğin için teşekkürler. Çok eğlenceliydi. Umarım bir ara tekrar gidebilirim."

"Yapmalısın. Paten en iyisidir. Neyse, doğum günün kutlu olsun." Beynim kısa devre yaparken elime cam bir küre tutuşturuldu. Theo bana *hediye* mi veriyordu? Hayatım boyunca annem ve babam dışında kimseden hediye aldığımı hatırlamıyordum. Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. "Bu bir kar küresi." Theo şaşkınlığımı anlamış olmalı ki, nasıl çalıştığını göstermek için tabanından tutup sallamaya başladı.

"Çok güzel." Camın içine hapsolmuş bir grup ren geyiğinin üzerinden süzülen ışıltılı karı izledim, tamamen kendimden geçmişim. *Theo bana bir hediye almış.*

"Kusura bakma, biraz Noel'e benziyor. Yahudi olduğunuzu biliyorum ama Hanuka için hiç yoktu."

"Bayıldım." Gözlerimi Theo'dan alamıyordum. Birdenbire onunla ilgili her türlü küçük şeyi fark etmeye başladım: yeşilden altın rengine dönen gözleri, yana doğru ittiği kumral saçları, saklamaya çalıştığı gülümsemesini ele veren gamzeleri. Daha önce hiç kimsenin yüzünü bu şekilde incelememiştim, ama kendimi onu ezberlemeye çalışırken buldum, bundan sonra onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyordum.

Bana baktığında ne gördüğünü merak ettim. Benim yaşımdakilerden daha küçük, paten kaymayı bilmeyen küçük bir kız. Sıkıcı kahverengi saçlar ve sıkıcı kahverengi gözler, hiç güneş görmemiş soluk bir ten. Bugünden sonra beni düşünecek miydi?

"Ellie, ne düşünüyorsun?" Theo'nun babası dikkatle bana baktı ve ben de telaşlandım. Beni Theo'ya bakarken mi yakalamıştı? *Bir şey söyle, herhangi bir şey.*

"Huh?" *Güzel, Ellie.*

"Sadece pizzadan sonra sıcak çikolata içtiğimizi söylüyordum, bu bizim küçük bir geleneğimiz. Ne yazık ki Theo'nun annesi atlarla ilgilenmekle meşgul ama hepinizin bize katılmasını çok isteriz. Fox in the Snow hemen yan tarafta."

"Bu en iyisi. İçinde şeker ve krem şanti olan koca bir marshmallow barı var, böylece kendi malzemelerinizi ekleyebiliyorsunuz." Theo ekledi, sanki sıcak çikolata almaya ikna edilmem gerekiyormuş gibi.

"Karda Tilki mi?" Annem sordu. Ben de merak etmiştim.

"Kafe," dedi Bay Fox. "Adını bu adamdan alıyor." Theo'nun omzuna o gururlu baba dokunuşlarından birini yaptı ve saçlarını karıştırdı. "Karımın en iyi arkadaşı Cindy tarafından işletiliyor. Burayı açtığında Theo dört yaşlarındaydı ve sürekli karda sallanırdı. O ve Carol onu karda gerçek bir 'tilki' sanarak şakalaşırlardı. Bir tür aile içi isim şakası." Güldü.

"Ne kadar tatlı," diye cevap verdi annem.

Bay Fox tekrar bana baktı ve sırtıttı. "Vermont eyaletindeki en iyi sıcak çikolatayı denemek ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Çok yorgun olmadığına emin misin, tatlım?" Annem araya girdi. "İstedğin zaman eve gidebiliriz. Kimseyi etkilemek zorunda değilsin."

"Anne. Ben iyiyim. Ve sıcak çikolata istiyorum."

Pizza Emporium'dan ayrıldığımızda gökyüzü dramatik bir şekilde değışmişti. Kabarık leylak rengi girdaplar, ezilmiş kadifeden koyu bir laciverte dönüşmüştü, şişman yıldızlar tepemizde elmas gibi parlıyordu. Evdeyken gökyüzünde hiç bu kadar yıldız olmazdı.

Ve baktım.

Yeni ilacımın önemli bir yan etkisi uykusuzluktu. Bazen uyuyamadığımda, tüm yastıklarımı ve battaniyelerimi güneş odamıza götürür, tavan penceresinin altına uzanır ve sadece bakardım. Tam olarak ne aradığımı bilmiyordum ama yıldızlara bakmakla ilgili bir şey her zaman kafamı sakinleştirirdi, sanki dışarıda büyük dünyada daha fazlası olduğunu bilmek gibi. Sanki bir gün aşırı koruyucu ebeveynlerin, haftalık kan testlerinin ve beni asla yanında istemeyen bir ağabeyin sınırlarını aşabilirmişim gibi.

Ama bugün farklı, daha önce yaşadığım tüm doğum günlerinden daha iyi hissettim. Sanki dünyada küçük bir sihir varmış ve belki de yeterince istersem ondan küçük bir parça yakalayabilirmişim gibi hissettim.

"Ne düşünüyorsun?" Theo, gelmiş geçmiş en büyük sıcak çikolatadan birkaç yudum aldıktan sonra sordu.

"Haklıymışsın. Bu çok iyi."

Şekerlemelerin hepsi minik kar taneleri şeklindeydi ve Theo'nun beni ve Ezra'yı denemeye ikna ettiğı naneli krem şantileri vardı. Bay Fox bize köyün geri kalanını gezdirirken lezzetli kakaomuzu içtik. Görecek o kadar çok şey vardı ki, bu yeni macera duygusuyla kendimi aşırı büyümüş hissettim. Benim için bir anlam ifade etmeyen kelimeler -sihirli halı, hortum, duckpin bowling- anlamsızdı, yine de hepsini ve hepsini aynı anda yapmak istiyordum.

"Eminim sizin zaten bir ağacınız vardır ama bir tane almak isterseniz evin üzerinde," diyerek ağaç çiftliğini işaret etti.

"Baba, onlar aslında-"

"Saat altı kırk beş oldu mu?" Bay Fox saatine bakarak araya girdi. "Theo, annenle otuz dakika önce buluşmamız gerekiyordu." Başları beladaymış gibi söyledi ama sırtıyordu. O

aileme döndü. "Bizimle hayvan barınağına gelmek ister misiniz? Midilli gezintileri saat yedide başlıyor."

Ezra daha önce keçilerden bahsettiğinden beri hayvanları göreceğim için heyecanlıydım. Theo annesinin onlardan sorumlu olduğunu söyledi ki bu kulağı çok hoş geliyordu. Ne tür bir işte hayvanlardan sorumlu olursun? Çünkü ben istedim.

"Çok nazık bir ev sahipliği yaptınız ama Ellie bu kadar heyecanı kaldıramaz. Gerçekten dinlenmeye ihtiyacı var," diye cevap verdi annem. Ona ters ters baktım ama bir şey söylemedim. Kaybedilmiş bir dava gördüğümde anlıyordum. Bu muhtemelen teşhis konulduğundan beri evimizden en uzun süre uzak kaldığım zamandı ve bunun tekrar olma şansını mahvetmek istemiyordum.

Theo bana sarılıp vedalaşırken, "Umarım tekrar gelebilirsiniz," dedi. Kollarımda uyuyan Noodle'ı öpmek için eğildi ve ellerim eldivenlerimin içinde nemli bir hal aldı.

"Yapabilir miyiz anne?" En melekse, en umutlu halimi yaratmaya çalıştım,
sağlıklı bir yüz.

"Tabii ki. Burası çok güzel bir yer."

Etrafıma bakındım, tüm ışıkları son bir kez daha inceledim, buzlanma gibi koktuğuna yemin edebileceğim havayı içime çektim. Şeker Vadisi adını böyle mi almışlar diye merak ettim. Arabaya doğru yürürken, ayak seslerimiz çıtırdarken ve Noodle'ın yumuşak horultuları gecenin içinde yankılanırken, bir düşünceyi tekrar tekrar düşündüm.

Geri geleceğim.

Üçüncü Bölüm

Ellie

Şimdi

"Ve orada olacağınızı kimseye haber vermeyi planlamıyor musunuz?"

"Ailem mi? Umm, hayır. Hiç sanmıyorum." Dr. Green'in deri ciltli defterine bir şeyler karalamasını izlerken yüzünde onaylamadığına dair bir ipucu arıyorum. "Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Kötü bir insan mı?" Kalemimi bırakıyor ve bacaklarını açarak doğrudan bana bakıyor. "Ellie, kesinlikle değil. Onları görmekte neden tereddüt ettiğini anlıyorum. Orada çok fazla gerilim olduğunu biliyorum ve eğer hazır değilsen, o zaman hazır değilsindir." Bana her zaman stresimi hafifleten o sıcak gülümsemelerinden birini veriyor ve kalemimi tekrar eline alıyor. "Onları görmeyi düşündüğünde ne tür duygular hissettiğini anlat bana."

"Korku mu? Belki?" Doğru kelime bu mu? Ezra'yı ya da ailemi görmekten tam olarak korkup korkmadığımı bilmiyorum. Kardeşimle yeterince düzenli konuşuyorum, genellikle ihtisas programının nasıl gittiğiyle ilgili güncellemeler alıyorum. Babam ve ben yılda birkaç kez görüşüyoruz. *Wander*'ı dinlemeyi seviyor ve ben de hayatımla ilgili tüm gelişmeleri onunla paylaşmayı seviyorum ama annem...

Doğru kelimeleri ararken bakışlarımın odada gezinmesine izin veriyorum. Bu ofisi hep sevmişimdir. Dr. Green'in sevdiği bir şey var.

"yeşil" başparmak - babasının mizahı olağanüstüdür - ve ofise dağılmış en az yirmi farklı bitki olmalı. Tüm oda canlı gibi. "Sanırım kendimi... *huzursuz* hissediyorum. Onları görmekten korkmuyorum. Ben... Ben ne olduğumu bilmiyorum. Artık aramızda çok fazla boşluk var. Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Ben gitmeden önce gerginlik vardı ve hepsi *benim yüzümdendi*. Ve sanırım herkes benden işleri yoluna koymamı bekliyor ama ben hala gittiğim için üzgün değilim. Uzak kaldığım için de."

Duraksıyorum ama Dr. Green sadece cesaretle başını sallıyor. Bazen bana tüm cevapları vermesini istiyorum ama biliyorum ki onun görevi cevapları kendi başıma bulmama izin vermek. "Mesele şu ki," diye devam ediyorum, "ben değiştim. Bu balonun içinde büyüdüm. Küçük bir kasaba, küçük bir aile, küçük bir hayat. Çok fazla yakın arkadaşım yok." *Theo'yu düşünmeyin*. "Ama şimdi, bu son yedi yıl... Dünyayı dolaştım ve beni farklı bir insan haline getiren tüm bu yeni deneyimleri yaşadım. Eski Ellie ile yeniyi nasıl birleştireceğimi bilmiyorum. Bunu istediğimi de sanmıyorum."

"Neden bunu yapmak zorunda olduğunu düşünüyorsun?"

"Emin değilim." Her zaman zor soruları sorar. "Tek bildiğim eve dönmeyi her düşündüğümde anksiyetemin çok kötüleştiği ve alevlendiğim. Bunu nasıl düzeltebilirim?"

"Bunu bir düzeltme olarak düşünmemeye çalışın. Hiçbir şey bozuk değil. Tek bilmen gereken *Ellie* için en iyisinin ne olduğu. Belki bu uzak durmaktır. Belki de bu duygularla yüzleşmektir."

"Ama doğru cevap nedir?"

"Ellie." İç çekiyor. "Kimse tüm cevaplara sahip değil. Ben sadece doğru soruları sormana yardım etmek için buradayım." Bu kez gülümsemesi hüzünlü, kederli görünüyor. Gözleri, düşündüklerini söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi kırışıyor. "Annen hakkında son konuştuğumuzda oldukça üzülmüştün. Ailenizi düşündüğünüzde hâlâ öfke hissediyor musunuz?"

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama... "Evet, ediyorum. En azından annemle. Eskisi kadar değil ama tamamen yok olmadı. İşleri benim için gerçekten zorlaştırdı. Niyetinin bu olmadığını biliyorum. Ama beni bütün bir insan olarak görmeyi reddetti. Sanki lupus hastalığım beni cezalandırmış gibi. Evden uzakta olduğum bu yıllar boyunca da öyle olmadı." Hayatım mükemmel değil, hatta yakın bile değil. Ama artık hastalığım değilim ve öyle kalmasını istiyorum.

"Bunu söylemen sorun değil, Ellie. Kızgın olmaya hakkın var." Ellerinizi dizlerine dayayarak öne doğru eğiliyor. "Şunu bir düşün. Diyelim ki mükemmel özrü yazdın. Her birinden duymak istediğın her kelimeyi. Şimdi onların tam olarak bu kelimeleri size söylediğini hayal edin. Yardımı olur muydu? Öfkenizin geçmesi için yeterli olur muydu?"

Annemden dileyeceğim mükemmel özrü formüle etmeye çalışırken sorduğı soru kafamın içinde dönüp duruyor. Bunun ne olacağından bile emin değilim. Hâlâ çok fazla sır var, ona söylemeye cesaret edemediğim şeyler. Birinden hiç anlamadığı bir şey için gerçekten özür dilemesini isteyebilir miyim?

Ama sonra öfkenin biraz daha kaynamaya başladığını hissediyorum, çünkü bana davranış şekli olmasaydı asla sırlar olmayacaktı.

"Bilmiyorum. Fark edeceğini sanmıyorum. Geri alınamayacak çok şey oldu. Bir özür hiçbir şeyi değiştirmez."

"Pekâlâ. Bunun farkına varmak senin için işleri kolaylaştırıyor. Çünkü artık karar vermen gereken tek şey ne istediğın. Ver- mont'a gidebilir, onlardan herhangi biriyle görüşmekten kaçınabilir ve mevcut ilişkinin sınırlarını koruyabilirsin." Konuşmak için ağzımı açtım ama elini kaldırdı. "Seni yargılamıyorum. Neden böyle hissettiğini anlıyorum. Doğru ya da yanlış bir cevap yok, hatırladın mı? Ben sadece *senin* yararına olacak bir çözüm bulmana yardımcı olmak istiyorum. Bu yüzden buradayız. Senin için, başkası için değil."

"Tamam." Bu terapi seanslarımda sıkça karşılaştığım bir konu. *Kendi* duygularıma, *kendi* sağlığıma, *kendi* isteklerime ve ihtiyaçlarıma nasıl öncelik vereceğim. Hayatımın büyük bir bölümünü kendimi çevremdekilerin hayatlarına uydurmaya çalışarak geçirdikten sonra bunu yapmak benim için çok zor oldu. Hastalığımı gizledim, hissettiğim semptomları önemsiz gösterdim, yörüngeme giren hiç kimseyi rahatsız etmek istemedim. "Diğer seçeneğim nedir?"

"Daha fazlasını istediğine karar verebilirsin. Özür dilemenin bir önemi olmadığını söylemiştin ama yine de annenle yeniden bir ilişki kurmayı denemek ister misin?"

Artık onunla bir ilişkim olmadığı gerçeğinden hoşlanmıyorum. Aslında daha fazlasını istediğimi düşünüyorum ama onunla hep daha fazlasını istedim. O sadece benim istediğim türde bir ilişkiye hiçbir zaman açık olmadı,

İhtiyacım olan, her gece televizyonda izlediğim türden bir anne olmaya. *Arkadaşım* olmaya.

"Bilmiyorum."

"Sorun değil. Neden bu konuyu biraz daha düşünmüyorsun, bir dahaki sefere tekrar ele alırız. Eğer fikrini değiştirirsen ve uzaktayken konuşmak istersen, beni her zaman arayabilirsin."

TERAPİ HER ZAMAN bütün bir günün enerjisini benden alır. Tıpkı yoga ve pilates derslerim gibi, işim bittiğinde uzun bir banyoya ve kestirmeye ihtiyacım oluyor.

Yatağıma uzanıp diyetisyenimle dün yaptığım görüşmenin notlarını okudum ve öğleden sonraki meditasyonuma başlamak için Calm uygulamamı açtım.

Bu rutin aylardır devam ediyor ama bugün beynimi kapatamıyorum.

Beni yıpratın şey Dr. Green'in haklı olduğunu bilmem. Ailemi görmek, onlara şu anda kim olduğumu göstermek, geçmişini geride bırakmak için ihtiyacım olan onaylama. Ama korkuyorum, her şeyin kafamda tasarladığım gibi gitmeyeceğinden korkuyorum, onlardan istediğim saygıyı asla göremeyeceğinden korkuyorum, herkesin bensiz daha iyi olacağından korkuyorum.

Kısa bir uykudan sonra yarınki uçuşum için toparlanma zamanının geldiğine karar verdim. İşte o zaman en büyük sorunumun erkek ya da fiziksel sağlığım değil, altı buçuk yıldır Kaliforniya'da yaşadığım ve Vermont'ta kış için giyecek uygun hiçbir şeyimin olmadığı gerçeğini fark ediyorum.

Beni köprü üzerinden Corte Madera'ya götürmesi için çılgınca bir Uber çağırıyorum ve Nordstrom'da benim numaramda ekstra uzun, su geçirmez botlar olması için dua ediyorum. Emin olabileceğim bir şey varsa o da Sugar Valley'de karın hiç eksik olmadığıdır. Yolda ihtiyacım olan diğer her şeyin bir listesini yapıyorum: dizime kadar uzanan bir mont, eldivenler, yün cildimi tahriş ettiği için polar astarlı bir şapka ve bulabildiğim en kalın tozluklar.

San Francisco'nun ılıman havası eklem ağırlarım için bir nimet oldu. Gerçek kışları büyük bir tutkuyla özleyorum ama eğer iyi ve sıkı giyinmezsem, her zaman acı çekeceğimi biliyorum.

ELLIE

Umarım mutlusundur. Az önce kışlık malzemeler için hesabımızdan 1000 doların üzerinde para çektim. Bu keşif gezisi ucuz değil.

MAYA

Buna değer! En şirin küçük kar tavşanı olacaksın! *tavşan emoji* *kayak emoji*

Sahibi sonunda bana e-posta gönderdi. Hala bazı son rötuşlar üzerinde çalıştığını, bu yüzden oldukça meşgul olacağını, ancak kendi başınıza keşfedebileceğinizi ve istediğiniz kadar fotoğraf çekebileceğinizi söyledi

Bol bol selfie gönderin!

ELLIE

<<scowling selfie>>

MAYA

Şirin şey! Belki de sonunda Instagram'a girmenin zamanı gelmiştir, böylece o seksi kaşlarınızı gösterebilirsiniz

ELLIE

Hiç şansın yok.

MAYA

Artık olumsuzluk yok! Ayrıca, lütfen sahibini görürseniz onunla fotoğraf çektmeye çalışın. Gerçekten sevimli bir dede havası var *santa emoji* *sarılma emoji*

İki uçak, sekiz saatlik uçuş ve Detroit'te telaşlı ve aceleci bir aktarmadan sonra, Burlington havaalanına endişe dolu bir şekilde adım atıyorum. Mantıken burada kimseyle karşılaşmayacağımı biliyorum ama kalp atışlarım beynime yetişmeyi reddediyor.

Bruins profilinden anladığım kadarıyla Theo hala Boston'da. Geçen sezonun sonunda emekli oldu ve şu anda ne yaptığına dair yeni bir bilgi yok. Annem ve babamda her zaman irrasyonel bir uçak korkusu vardı; bu gen Ezra'ya da geçti ve babam altı yıl önce beni üniversiteye götürdüğünden beri uçağa binmedi. Neden seyahat etmekten hoşlanan tek aile üyesinin ben olduğumdan emin değilim.

ama içimden bir ses kafesteki kuşla ilgili bir deyişin bunu açıkladığını söylüyor.

Yine de, burada olmayacaklarını bilmeme rağmen, araba kiralama masasına ulaşana kadar şapkamı indirip güneş gözlüklerimi takarak terminalden gizlice geçiyorum.

ELLIE

Yeşil dağlara ulaştım. Benim için dua et.

MAYA

Seninle gurur duyuyorum, El. Kolay olmadığını biliyorum.

ELLIE

Dedi beni gitmeye zorlayan kız

MAYA

En iyi arkadaşlar birbirlerine karşı dürüsttür. Ve senin buna ihtiyacın var.

En iyi arkadaşlar. Ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu, yıllar boyunca bana karşı ne kadar sabırlı olduğunu hatırladığımda dudaklarımda hemen bir gülümseme belirliyor. Hiç beklemediğim halde onun gibi bir arkadaşımın olmasını hep ummuştum.

Maya ve ben Kaliforniya'ya taşındıktan sadece iki hafta sonra tanıştık. UC-Berkeley'e kabul edildikten sonra kampüsü ve çevresini araştırırken onun blogunu buldum. Babamın gittiği gün, onun en sevdiği yer olan Ti-Bear'ı ziyaret ettim. Daha önce boba çayını hiç duymamıştım ve kesinlikle daha önce tek başıma bir kafede oturmamıştım, ama o ilk yudumdan sonra bağımlısı oldum.

Her bir tapyoka incisini -hatta bardağın dibinden kazımak zorunda kaldıklarımı bile- mideye indirdikten sonra, blog yazısına ne kadar beğendiğimi belirten bir yorum bırakmam gerektiğine karar verdim. Ancak siteye giriş yapmak istediğimde yüklenmedi. Alan bilgisini bulmam ve sahibinin e-posta adresini almam sadece birkaç dakikamı aldı. Kendimi bundan vazgeçirmeden önce Maya Bloom'a mesaj atarak web hizmetlerimi teklif ettim. Elbette birinci sınıftaydım ve henüz kampüse adımımı bile atmamıştım ama Berkeley'in beni kabul etmesinin bir nedeni vardı ve kendi kendime öğrendiğim kodlama becerilerimle gurur duyuyordum.

Blog yazarının benden sadece bir yıl ileride olan başka bir Cal öğrencisi olacağına dair hiçbir fikrim yoktu ve ilk buluşmamızdan sonra - tabii ki boba üzerinde - anlaştık: arkadaşlar, iş ortakları ve birkaç ay sonra oda arkadaşları.

Birlikte neden bu kadar iyi çalıştığımızı tam olarak kestirmek zor. İkimiz de çok dindar olmasak da belki Yahudi bir bağ vardır. "Teknoloji sektöründeki kızların bir arada olması gerekir" gibi bir şey de olabilir ama Silikon Vadisi'nde bizden çok var. Gerçekten, ikimizin de bir dayanağa ihtiyacı vardı, bizim kişiliğimiz olacak birine.

Ben kendimi yalnız ve boğulmuş hissederek büyürken, Maya çocukluğunu dünyayı gezerek geçirdi. Aşk romanlarına olan ortak sevgimiz dışında birbirimizin tamamen zıttıydık. Babası bir butik otel zincirinin sahibiydi ve Brezilya'ya yaptığı bir gezi sırasında Maya'nın annesiyle tanıştığında aradığını bulmuştu. Tek bir yerde kalmayı reddettiler, bunun yerine her yeni mülk ediniminde yer değiştirmeye karar verdiler. Maya dokuz eyalette ve yedi farklı ülkede yaşamış. Şu anki evleri Barselona'da, dolayısıyla Maya ve erkek arkadaşının tatil için yaklaşan seyahati.

Çocukluklarımız birbirinden çok farklı olsa da, ikimiz de yalnız büyüdük. İkimiz de güvenecek, bizi anlayacak kimsenin olmamasının nasıl bir şey olduğunu biliyoruz ve şimdi ikimiz de bunun bir daha asla böyle olmayacağını biliyoruz. Ezra ve ben kan bağı olabiliriz ama Maya benim ruh kardeşim, her zaman sahip olmayı hayal ettiğim kardeşim.

ELLIE

Seni şimdiden özledim. Lütfen İspanya'ya aşık olup oraya taşınmaya karar vermeyin. O kadar güneş ışığında hayatta kalamam.

MAYA

Söz vermiyorum. Austen'ın başrol kadınları gibi taşımam için sana şu süslü ipek şemsiyelerden alsam nasıl olur?

ELLIE

Kolum ağrıyacak

MAYA

Tamam. Sisle kalacağız. Ellie Belly'm için her şeyi yaparım.

ELLIE

kalp emoji

Sugar Valley'e vardığımda hava neredeyse kararmak üzere ama kasabadaki otelime gitmek yerine kendimi köye doğru dönerken buluyorum.

Karşılama tabelası netleşir ve bir gözyaşı şelalesi serbest kalır.

En değerli anılarıma işaret eden her ok beni boğuyor, tarihin küçük parıltıları görüşümü bulanıklaştırıyor. Havaalanından ayrıldıktan beş dakika sonra başlayan kar nedeniyle görüş mesafesi en iyi ihtimalle vasat. Eğer duygularımı kontrol altına alamazsam, hiç araba kullanamayacağım.

Mini atların ve kar tanesi şeklindeki şekerlemelerin titreşimleri dışarıdaki rüzgârda dans ediyor. Her şeyi görebiliyorum: ilk kez paten kayışımı, o gülünç hileli pizza hamurunu, el değmemiş tozun içinde sallanan Noo- dle'ı. Her bir anı güneşin aydınlattığı kar gibi parıldarken görüntüler kırılıyor. Görüyorum ve görmüyorum, çünkü Theo'nun yüzü her şeyi gölgede bırakıyor. Yeşil-altın gözler ve yumuşak dudaklar, sadece benim için olan gülümseme. Burada onun olmadığı bir şey görmek imkânsız. Arabama doğru koşan adam bile şu anki halimle ona benziyor.

Bekle. Neden arabama doğru koşan bir adam var? Ve neden kollarını öyle sallıyor? Başımı hafifçe sallıyorum, gerçek ve şimdi olana odaklanmaya çalışıyorum. Görüşümü netleştirmek için birkaç kez göz kırpıyorum ama adam hâlâ orada ve giderek yaklaşıyor. Sanırım bir şeyler bağılıyor ama arabanın içinden onu duyamıyorum.

Belli belirsiz bir "Dikkat et!" sesi duyuyorum ama lastiklerim çoktan patinaj yapmaya başlamış. Direksiyonu kavradım ama kontrolü tamamen kaybettiğimi fark ettim. Kahretsin. Neden buzda kayıyormuşum gibi hissediyorum? Ana yoldan ayrıldığımı sanmıyorum, ama karın ne kadar yoğun yağdığını ve yeri kapladığını söylemek imkânsız.

Arabamın hafifçe öne doğru eğilmeye başladığını hissettiğim anda savrulma duruyor. Geri vitese takıp gaza basıyorum ama her şey dönüyor. Kalbim yeni bir seviyeye fırlıyor ve sonra gerçekten panikliyorum. Daha önce araba kullanırken kontrolü hiç kaybetmemiştim ve ne yapacağımı bilmiyorum. Sol omzumun üzerinden bakıyorum ve pencerenin hemen dışında koşan adamı görüyorum, hala efsanevi bir yetişkin Theo gibi görünüyor. Ve şimdi kızgın.

Dışarıdaki yoğun telaşta rüzgâr gibi asılı kalan, arabanın içindeki kulaklarımın duyamayacağı kelimelerle bağırıyor. Çığlık atıp işaret ederken bıkkınlığı gözlerden kaçmıyor. Neyi işaret ediyor?

Ve sonra onu gördüm. Daha önce fark etmediğim tabelayı. Arabamın tam olarak nereye gittiğini gösteren tabela: Fox Pond.

Dördüncü Bölüm

Ellie

24 Aralık 2008

RESMEN BİR DOĞUM GÜNÜ GELENEĞİM OLDU. En iyi kısmı? Kardeşim buna bayıldı.

Noel arifesi ve erken doğum günüm artık Sugar Valley Village'da geçiyordu. İki yıl önce - utanç verici düşüşümden sonra - aileme bana buz pateni dersleri aldirmaları için yalvarıp yakarmıştım. Lupus hastalığımı bahane edemesinler diye romatoloji uzmanımı ziyaretim sırasında bu konuyu gündeme getirerek onları ikna ettim. Ve sonunda, onuncu doğum günümünden birkaç ay önce, pes ettiler.

Theo geçen yıl beni tek ayakla süzülürken gördüğünde çok etkilenmişti. "Sadece birkaç aydır ders aldığina emin misin?" demişti. Sadece nazik davrandığını biliyordum ama yine de sözleri karşısında bir gurur sarsıntısı hissettim.

Onu sadece doğum günümde görebilmem hiç adil değildi. O ve Ez hokey için her zaman birlikteydiler ve babam bazı maçlarına gidiyordu ama ne kadar yalvarsam da annem katılmama asla izin vermiyordu. Sadece antrenman için paten kaymaya gittiklerinde bile yasaklıydım.

Bu benim herkese -özellikle de Theo'ya- sıradan bir patenci olmadığımı gösterme şansımdı. Sonunda crossover'larımı mükemmelleştirmiştim.

ve gece yarısı 11 yaşına giriyordum. Neredeyse ergenlik çağındaydım. Kendimi durdurulamaz hissediyordum.

GEÇEN YIL, paten kaydktan sonra Theo bizi tüple gezintiye çıkarmayı teklif etmişti. Annemin ne kadar korumacı olduğunu hatırlamış olmalı ki ona beni güvende tutacağına ve bizi daha yavaş bir yoldan götüreceğine söz vermişti. Annem arkasını döner dönmez Ezra hızlı ve virajlı olan yolu tuttu ama Theo yine de yanımda kaldı.

"Yeni bir şey denemeye hazır mısın, Macera Kızı?" Benimle konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü. *Macera Kızı* mı? Keşke öyle olsaydı.

Karın içinden sihirli halıya doğru yürürken elimi tuttu ve ben de düz, sağlam görünümlü yürüyüş yoluna bakarak derin bir iç geçirdim. Bu tırmanmak zorunda olmadığımız anlamına geliyordu.

En üstte indik ve bana metroda nasıl rahatça oturacağımı göstermeden önce atkımı montumun içine sokmama yardım etti.

"Tam arkada olacağım, tamam mı? Gözlerimi senden asla ayırmayacağım."

Utanarak etrafıma bakındım. Benden çok daha küçük çocuklar tüpün üzerine balıklama atlıyordu. Titrememek için kendimi zor tutuyordum ve Theo'nun bunu anlayabileceğini biliyordum.

"Macera zamanı, değil mi?" Bana öyle cesaret verici bir şekilde gülümsedi ki, sorsaydı muhtemelen uçaktan atlardım.

"Macera zamanı." Ben de gülümsedim ve tüpe bindim. Yedi kez daha aşağı indik.

"SON KEZ SÖYLÜYORUM Ellie, bu yıl tüple gezmeye gitmiyorsun!"

Ezra ve babam kulaklıklarını çıkarmazken annem ve ben Sugar Valley'e giderken yol boyunca kavga ettik. Kasım ayı alevlenmelerle geçmişti, bu yüzden fiziksel aktivite konusunda daha da katı davranıyordu. Buz pateninden sonra fikrini değiştireceğini ummuştum ama hiç şansım yoktu.

"Yanakların kıpkırmızı olmuş," diye mırıldandı, ellerini yüzümün etrafına yerleştirerek. "Bugün kaymana asla izin vermemeliydim. Tubing söz konusu bile olamaz, bebeğim."

"Ben iyiyim anne! Hava soğuk. Herkesin yanakları kırmızı."

Cevap olarak sadece ofladı. Neden denediğimden bile emin değildim; beni hiç dinlemiyordu. Sanki iyi hissettiğim zamanların bir önemi yokmuş gibiydi, tek görebildiği kötü günlerdi.

Doktorlarım iyimserdi ama söylediklerinin yarısını bile anlamıyordum. Tek bildiğim çoğu zaman kendimi iyi hissettiğimdi ve eğer yaşlandıkça işler benim için gerçekten kötüye gidecekse, o zaman şu anki sağlıklı halimden faydalanmamalı mıydım?

Onu ne kadar ikna etmeye çalışsam da, bunu asla bu şekilde göremedi.

Bu yüzden çocuklar tüple gezmeye giderken, ben de babam ve onunla birlikte hayvan barınağına gittim.

Çocuklarla tubing yapmayı kaçırmaktan ne kadar nefret etsem de, mini atlar muhteşemdi. Üç tanesi karda tırıs gidiyordu ama gri olanı hemen gözüme çarptı ve daha iyi görebilmek için ona doğru koştum.

"Bu Tinkerbelle. Çok arkadaş canlısıdır." Hayvanlarla ilgilenen nazik kadın, daha yakından bakabilmek için neredeyse çitin üzerinden sarkmama aldırıyor gibiydi. Hatta elini uzattı. "Buraya zıplamak ister misin? Onu sevebilirsin, sadece sana nasıl yapılacağını göstermeme izin ver."

Üç metrelik kütük çite tırmanmamın yasaklanmadığından emin olmak için anneme hızlıca bir göz attıktan sonra, zıpladım ve kadının beni di- rect etmesine izin verdim.

"Elini şöyle düzleştir," dedi ve Tinkerbelle'in beni koklaması için en iyi açıyı ve sonra da benimle rahat etmesi için boynunun neresine dokunacağımı gösterdi.

Tüyleri parmak uçlarımda altında yumuşak ve ipeksi idi ama elimi çektim ve "Şimdi gidip arkadaşlarıyla oynamalısın" diye fısıldadım. Sanki beni anlamış gibi, küçük at omzumu dürttü ve daha fazla ilgi istedi.

Annem "Ellie, dikkatli ol!" diye bağırdığı sırada kıkırdadım.

"Ellie? Sen Theo'nun arkadaşı mısın?" Kadın bana Noel Baba'nın gerçek olduğunu yeni öğrenmiş gibi baktı. Annemden daha gençti -en azından ben öyle sanıyordum- ve örgü ş e k l i n d e bağlanmış güzel sarı saçları vardı. Daha sonra taklit edebilmek için inceledim.

"Evet. Kardeşim onun arkadaşı ama-"

"Oh, saçmalama!" Beni kucaklamak için kollarını uzattı. "Bana senin hakkında her şeyi anlattı. Kar küresi kızı." *Göz kırptı.* "Ben Carol, Theo'nun annesi." Beni bir kez daha sıktıktan sonra çitlere doğru ilerledi ve aileme kendini tanıttı.

Carol ailemle -çoğunlukla hayvanların buraya nasıl geldiğiyle ilgili- küçük sohbetler yaparken bizi kutsal alanın etrafında gezdirdi. Çok büyüktü ve tonlarca farklı hayvan vardı. Atlar köyün geri kalanına en yakın yerdeydi çünkü en çok ilgi çeken onlardı.

"İlkbaharda tekrar gelmen gerekecek, Ellie. Hayvanlarımızın çoğu hava bu kadar soğukken saklanırlar."

Ama hepsini değil. Kazlar, albino bir tavus kuşu ve *gerçek* bir yavru geyik gördüm. Yine de gri mini at kalbimin en büyük parçasına sahipti.

"Geri gelip Tinkerbelle'i ziyaret edebilir miyim?"

"Ne zaman isterseniz. Burada her zaman yardım edecek gönüllüler aradığımızı biliyorsun. Yazın senin yaşında bir sürü çocuk geliyor. Hayvanlarla aran iyi gibi görünüyor."

Bir hayvan barınağında gönüllü olmak kulağa bir rüya gibi geliyordu. Annemin ifadesinin çiçek açmaya fırsat bulamadan öldürdüğü bir hayal.

Carol'a, "Teklif etmeniz çok hoş," diye seslendi. "Ellie iyi değil, o yüzden..." Sanki bu gerçek bir cevapmış gibi sözünü kesti. "Ama ziyaret için geri gelmeye çalışacağız. Hayvanlarla birlikte olmak ona iyi geliyor. Onu rahatlatıyor gibi görünüyorlar."

Carol bana öyle şaşkın bir ifade takındı ki, "gerçek mi bu?" dediğine yemin edebilirdim. Ama sonra gerçekten şöyle dedi: "İnsanın ruhu için hayvanlara aşık olmaktan daha iyi bir şey yoktur. Tinkerbelle'i ziyarete gelsen iyi olur. Gelmezsen çok üzülür."

"Selam tatlım," dedi babam omuzlarına sarılarak. "Ez az önce işlerinin bittiğini mesaj attı. Gidip sıcak çikolata almak ister misin?"

Günlerdir Karda Tilki'nin hayalini kuruyordum -özellikle de o sevimli kar tanesi şekerlemelerinin- bu yüzden beni hayvanlardan uzaklaştırmak o kadar da zor olmadı. Carol'la vakit geçirdikten sonra Theo'yu tekrar göreceğim için de heyecanlıydım. *Bana senin hakkında her şeyi anlattı.* Belki de sadece kardeşimin arkadaşı değildi.

"Mutlu yıllar, Ellie." Theo bana hediymemi uzatırken dudağımdaki erimiş lokumu sinsice silmeye çalıştım. Geçen yıl bana başka bir kar küresi vermişti, bir önceki yılki ren geyiklerinin yerine bir kutup ayısı. Bu yıl da bana bir tane alırsa, bunu resmen bir gelenek olarak sayabileceğimi düşündüm.

"Penguenler!" Elinden küreyi aldım ve salladım, atkılı üç penguenin telaşın altında kalmasını izledim.

"Onlar benim en sevdiğim kuş. Çok havalılar. Bir grup penguene paytak denildiğini biliyor muydunuz?"

Kıkırdadım. Paytak çok komik bir kelimeydi. "Neden en sevdiğin onlar?"

"Bilmiyorum. Sadece havalılar. Kuş gibiler ama kanat yerine paletleri var, bu yüzden uçamıyorlar. Ama süper hızlı yüzebiliyorlar ve başka hiçbir kuş bunu yapamıyor."

"Çok şirinler." Küredeki her bir küçük penguene baktım. "Onlara isim vereceğim. Kiraz." Kırmızı atkılı olanı işaret ettim. "Berry." Mavili olana. "Ve... Larry." Yeşil giyeni.

"Harika isimler. Aslında mükemmel. En sevdiğinin baykuş olduğunu söylediğini biliyorum ama hâlâ bir tane bulamadım. Belki gelecek yıl." *Belki gelecek yıl.* Theo bu sözlerin bana verebileceği en güzel hediye olduğunun farkında değildi. Bugünle ilgili her şey bir şeyi doğruluyordu: Theo benim arkadaşımdı.

Geçtiğimiz yılın lupus hastalığım açısından ne kadar iyi geçtiğini düşündüm. Okulu çok fazla kaçırmıyordum ve aldığım ilaçlar da yardımcı oluyordu. Hâlâ geceleri uyuyamıyordum ama idare edilebilir bir durumdu ve bana bol bol okuma fırsatı veriyordu. Okulda arkadaş edinmek farklı bir hikayeydi, özellikle de üçüncü sınıfın çoğunu kaçırdığım için bir yıl geri kaldıktan sonra. Sohbeta katılmaya çalışırken kendimi hep garip hissederdim, sanki uyum sağlayamıyormuşum gibi, sanki öyle olmamam *gerekiyormuş* gibi.

En kötüsü de okuldaki herkesin hastalığımın haberdar olmasıydı. Ama kimse gerçekten anlamıyordu. Bazen gerçekten kötü bazen de tamamen iyi olan görünmez bir hastalığa sahip olmak benim yaşımdaki çocukların anlayabileceği bir şey değildi. Çoğu zaman benden kaçıyorlardı. Bazen tuhaf sorular soruyorlardı. Google benim düşmanımdı, hiç yaşamadığım tonlarca semptomu listeliyordu.

ve internette göründükleri kadar net olmayan diğerleri.

Çok fazla kelime yapıştı, yakınımnda olmasını istemediğim kelimeler, kimseye gerçekte kim olduğumu söyleyemeyen kelimeler.

Birkaç ay önce annem beni bazı kızları yatıya davet etmeye ikna etti. Her şey iyi gidiyordu, belki biraz garipti ama patlamış mısır yapmak için odadan çıktığımda benim hakkımda konuştuklarını duydum. Bella kıkırdadı ve ne kadar "tuhaf" olduğumu söyledi, ardından Kirsten da aynı fikirdeydi ve annelerinin onları buraya getirdiğine inanamadığını söyledi. Kirsten "Lupus hastalığına yakalanacak mıyız?" diye sorduğunda ağlamamak için dudağımı öyle bir ısırdım ki kanadı.

Belki de kaderimde yalnız olmak vardı. Kitlelerin arasına karışmanın nasıl bir şey olacağını, kalıba uymak için kendimi nasıl değiştirmem gerektiğini hayal bile edemiyordum. Sınıfımdaki çocuklar cahildi. Kitapların "havalı" olmadığını düşünüyorlardı. Arkadaşlarını Abercrombie'den aldıkları tişörtlerin sayısına göre sıralıyorlardı. Neden kendim yerine onlar gibi olmak isteyeyim ki?

Ve Theo beni olduğum gibi sevdi, bu yüzden başkaları için değişmek istemedim.

"Bayıldım. Doğum günümü her zaman hatırladığın için teşekkür ederim."

"Unutmak biraz zor." Duh Ellie, *Noel'deydi*. "Aslında bunu seçmeme annem yardım etti. Onunla hâlâ tanışmadığın için üzgünüm. Noel arifesi her zaman çok yoğun olur."

"Hey dostum, hazır mısın?" Ben onu düzeltmeden Ezra araya girdi.

"Evet. Sonra görüşürüz, doğum günü kızı!"

On bir numaranın geri kalanını annem ve babamla geçirdim. Theo, Ez'i ailesinin kulübesinde yatıya kalmaya davet etti. Pist herkese kapalıyken Noel gününü buz üzerinde antrenman yaparak geçireceklerdi. Eve dönerken yeni kar küremi göğsüme bastırdım ve on ikinci doğum günümde bana ne alacağını merak ettim.

Beşinci Bölüm

Theo

22 Şubat 2010

"DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN, THEO." Annem gözleri açılmadan önce bana gülümsedi. "Tanrım, on dört yaşında bir oğlum olduğuna inanamıyorum. On dört yaşında bir oğlum olması için kendimi yeterince yaşlı hissetmiyorum!"

"Sarmal olmayı bırak Carol. Theo'nun doğum günü onunla ilgili, unuttun mu?" Babam sırtarak alay etti.

Annem kibirli biri değildi ama yaşlanmaktan nefret ederdi. "Eminim buradaki herkes senin benim ablam olduğunu düşünüyordur" demeden önce ona sırttım.

"En sevdiğim çocuk olduğunu biliyordum." "Tek çocuk."

"Anlambilim." Kolumdan tuttu ve beni o güne kadar gördüğüm en büyük akvaryumun etrafını saran spiral yürüyüş yoluna çekti. Geriye dönerek arkamızdan bağırdı, "Hadi Steve. Devam et."

Dün gece ailem bana sürpriz yaparak Boston'a bir yolculuğa çıktı. Gece yarısından hemen sonra vardık, sonra da erkenden kalkıp günü New England Akvaryumu'nda geçirdik. Bu akşamki ilk profesyonel hokey maçım için biletlerimiz vardı -Bruins, Blackhawks'a karşı- ve hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

"Vatozlar çok güzel değil mi?" Bakışlarım, camın arkasında yanımızdan süzülerek geçen bir vatozu işaret eden annemin parmağını takip etti. "Kemik yerine kıkırdakları var. Sanırım bu yüzden tüm hareketleri inanılmaz derecede zarif," dedi. "Denizdeki başka hiçbir şey gibi yüzmüyorlar."

Onunla buraya gelmek bir rüyaydı. Her yaratık hakkında o kadar çok şey biliyordu ki, tüm bu bilgileri kafasında saklamanın nasıl mümkün olduğunu merak ettim. Aklıma gelen tek sonuç Carol Fox'un dünyanın en zeki insanı olduğuydu.

Daha önce denizatlarını incelerken bana aslında deniz biyolojisi okumak istediğini söylemişti. Okyanusta yaşayan her şeyi seviyordu. Ama üniversiteden sonra Vermont'tan asla ayrılmak istemeyeceğini biliyordu, bu yüzden veteriner olmaya karar verdi. Babası, her türden hayvanla çalışma fırsatına sahip olması için barınağı açmasına yardım etti. Ev hayvanları onun için asla yeterli olmazdı.

"Bir grup vatoza ne dendiğini biliyor musun?" diye sordum. Neredeyse her zaman cevabı bilirdi.

"Ateşim var" diye cevap verirken gözleri parlıyordu.

"Vatoz ateşi" sözlerini kafamda birkaç kez tekrarladım. Ellie'yi bir daha gördüğümde ona söylemeliydim ve unutmak istemiyordum. İki aydan kısa bir süre önce on ikinci yaş gününü kutlamıştık, bu yüzden onu bir daha görmeden önce bir süre geçeceğini biliyordum. Ezra'yla sürekli takılırdık ama yine de onların evine hiç gitmemiştim. Orasının sıkıcı olduğunu söylerdi, bu yüzden her zaman benim evime gelirdi ya da ortada bir yerde buluşurduk.

"Bu hayvanlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Annen gibi değilim. Ama şunu söylemeliyim ki, bu oldukça havalı," dedi babam yürüyüş yolunun tepesine vardığımızda. Akvaryumdaki ana cazibe merkezi, izleyicilerin her taraftan izleyebildiği devasa bir silindirik tanktı. Spiral yürüme yolu bizi tankın en altından en üstüne kadar götürdü; burada artık balıkları besleyen eğitmenler vardı, her tür hakkında bilgi verirken açıklığa farklı türde yiyecekler bırakıyorlardı.

"Bu harika. Beni buraya getirdiğin için teşekkürler baba."

Bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni yeterince sıktı. Sonra eğilip fısıldadı: "Ama sen bu akşamki maç için daha heyecanlısın, değil mi?"

Babam hokeyi severdi. Lisede oynamış ama bana hiçbir zaman o kadar iyi olmadığını, benim gibi olmadığını söylemişti. Benim doğal yeteneğimle sonuna kadar gidebileceğimi düşünüyordu ve ben de ona inanmaya başlamıştım. Buzda olmak benim için nefes almaktan daha önemliydi. Buz pateni bana her zaman kendimi yenilmez hissettirdi, sanki her şey mümkünmüş gibi. Profesyonel olarak oynayabileceğime dair çok küçük bir ihtimal bile beni tanıdığım herkesten daha sıkı çalışmaya itiyordu.

Babam annemin arkasına gizlice yaklaşıp kollarını ona dolamadan önce bana bir göz kırptı.

"Steve!" diye bağırdı. "Ateşimi huzur içinde seyrederim miyim?" Bana göz kırptı. O da ben de babamın yanında gardımızı düşürmememiz gerektiğini biliyorduk. Bizi zıplatmaya bayılırdı.

Onun kollarında döndü ve ben onların aptalca gülümsemelerini gördüğümde gözümü kaçırdım, yakında öpüşeceklerini biliyordum. Evde sinir bozucuydular ama toplum içinde bile mutlu bir aştan başka bir şey sanılmıyordu. Bazen utanç vericiydi, ama aslında nefret ettiğimden daha çok nefret etmek istiyordum.

"Hey çocuklar, yine penguenleri görmeye gidebilir miyiz?" Ellerimi ağzımı kapatmak için kaldırdım ve öğürüyormuş gibi yaptım. Saçmalıyordum ama merhaba? Bugün benim doğum günümdü.

Akvaryumun geri kalanını gezerken, en sevdiğim penguenleri üçüncü kez ziyaret ederken annem bizi yüzlerce hayvan bilgisiyle daha eğlendirdi ve PDA'larını minimumda tuttular.

Ve maça gitmeden önce, babamın North End'den İtalyan hamur işleri alma isteğine sonunda boyun eğdi. Babam ve ben ikimiz de tatlıya bayılırdık. Daha önce hiç cannoli yememiştik ama gelecekteki her doğum günümde onlardan isteyeceğimi biliyordum.

Tanıdığım çoğu erkek ya da benim yaşımdaki herhangi biri, doğum günümü ailemle geçirmemin büyük olasılıkla eziklik olduğunu düşünürdü. Hatta annem on dört yaşına geldiğim için onlardan nefret etmeme sayılı günler kaldığını söyleyerek şaka bile yapmıştı. Ama böyle bir şey asla olmayacaktı. Annemle babamı seviyordum. Onlar benim en iyi arkadaşlarımdı ve onları hiçbir şeye değişmezdim.

BRUINS üçüncü periyotta ikiye bir öndeydi ve Garden'daki tüm kalabalık ayaktaıdı.

Yüzlerce hokey maçıında oynamıştım ama hiç böyle bir elektrik enerjisi hissetmemiştim. Bağımlılık yapıyordu, hırsım bacaklarımda büyüyene kadar kan dolaşımaıma giriyordu. Işıklar, müzik, tezahürat; hepsini istiyordum.

"Bunun bir gün ben olabileceğimi gerçekten düşünüyor musun?" Babamın kulağına bağırdım.

Eğıldi ve "*Kesinlikle*." dedi. Gözleri hızla diğeri tarafıma kaydı. "Bunu söylediğimi annene söyleme."

Kalecimiz bir kurtarış daha yapınca kalabalık tezahürat yaptı ama sesler kesilince babam devam etti. "Eğer istediğın buysa, bir gün o buzun üzerinde oynayacağıından hiç şüphem yok. Yeteneğın var ve kesinlikle disiplinlisin. Sadece bana bir konuda söz ver."

Bana bakmak için durakladı, daha sözün ne olduğunu söylemeden önce benim güvencemi bekliyordu. Ama ona hayatım pahasına güvendiğim için, "Evet, söz veriyorum. Her şeyi yaparım."

"Üniversiteye gidiyorsunuz. Üniversiteyi *bitir*. Baban gibi olma. O diplomayı aldıktan sonra ne istersen onu yaparsın."

En sevdiğim oyuncu Zdeno Chára bir gol daha attığında kalabalıkla birlikte zıplarken onun sözlerini içime çektim. Ciğerlerim iflas edene kadar tezahürat yaptım, tamamen hokeyin o anki büyüüne kapılmıştım. Beş dakikadan az bir süre kalmışken üçe bir Bruins zaferi konusunda kendimi oldukça iyi hissediyordum.

Babam beni dürttü ve dedi ki, "Bana söz ver. Ben ciddiğim. Ne kadar iyi olduğun ya da hangi teklifleri aldığın umurumda değil. Üniversiteye gideceksin ve mezun olacaksın."

Üniversite hakkında fazla düşünmemiştim. Annem gitmişti ama babam gitmemişti; bildiğim buydu. Ve babamdan daha çok sevdiğim kimse yoktu, bu yüzden üniversite hiçbir zaman yapmak *zorunda olduğum* bir şey gibi gelmedi. Ama onun için önemliyse, benim için de önemliydi.

"Karşılığında bana bir tane verirsen bu sözü tutacağım."

"Her zaman pazarlıkçı." Kaşlarından biri kalktı, teklifimi bekliyordu.

"Üniversiteye gittiğimde ve onların takımında hokey oynadığımda, her maça gelmek zorundasınız."

Yüzündeki ciddi ifade kayboldu ve geniş bir sırtış haince görünecek kadar yavaşça yayıldı.

Sırtıma sertçe vurdu. "Beni durdurmaya çalış."

Maçın bitiş düdüğü çaldı ve tezahürat yeniden başladı. Kalabalığın gürültüsünden duymak zordu ama annemin arkamdan "Küfür kavanozunu geri getiriyorum" diye bağırdığını net bir şekilde duyabiliyordum.

"UYUSAK İYİ OLACAK."

Ezra bana her zamanki "evet, tamam" bakışını attı ve ben de kıkırdadım. Yarınki maçımız konusunda rahat olabilirdi ama gözlerimi zorla kapatmaya çalışmazsam bütün gece dönüp duracağımı biliyordum. Elbette, gençler liginde oynuyorduk ve çocukların çoğu vücut kontrolü yapmayı geçen yıl öğrenmişti ama bu bir *eyalet şampiyonasıydı*.

İki ay önce Bruins'in maçını izlediğimden beri içimde yeni bir ateş yanıyordu. Yenilgiyi kabul etmeyen bir alev. Yarın kazanmak zorundaydık.

Ve her zaman arkamı kollayan Ezra'nın yanında kayacaktım.

"Sence kazanacak mıyız?" Yanımdaki tekerlekli yataktan sordu. Bugün erken saatlerde evimin yanındaki pistte antrenman yapmak istediğimiz için ailesi bu gece bizde kalmasına izin vermişti. Ben de yarın oynayacağımız Brattleboro'ya bir saat yakın oturuyordum.

"Kesinlikle evet. Kaybetmemize *izin vermeyeceğim*." Ben de cevap verdim. "Sen Johansen'i yolumdan çek, gerisini ben hallederim. Takımlarında kirli oynamayı seven tek kişi o."

"Eğer bu kadar iyi olmasaydın, çok sinir bozucu olurdun," dedi Ez. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"O zaman gol atmaya devam etsen iyi olur," diye takıldım, geniş bir gülümsemeyle ona döndüm.

"Seni bir kez bile kontrol ederse, onu dışarı çıkarırım." Ezra ciddi yüzünü takındı, onu on dörtten çok on yedi gösteren yüzünü. Göz korkutmanın gücünü kullanmanın ötesinde değildik.

"Teşekkürler, kardeşim."

Saat dokuzu biraz geçiyordu ama aileme iyi geceler diledik ve akşam yemeğinden hemen sonra iyi bir uyku çekmeyi umarak odama geldik.

Onun yerine Wii'de Super Mario oynuyorduk.

Ezra'nın telefonu çaldı ve oyunu durdurdum. Her zamanki gibi hoparlörden cevap verdi. Birbirimizden hiç sır saklamazdık.

"Hey anne, n'aber?" diye mırıldandı telefona doğru.

Sesi normalden farklı geliyordu. Sesi stresli geliyordu. "Merhaba tatlım, umarım Theo'yla eğleniyorsundur. Sadece yarın hakkında konuşmak istiyorum."

"Evet, maç 11:30'da başlıyor," diye cevap verdi. "Gerçi oraya bir saat erken gitmemiz gerekiyor."

"Lütfen Theo'nun ailesine benim için teşekkür edin. Seni alabilmeleri harika. Baban saat 11'de orada olacak; golften doğruca gidiyor. Ben... Ben gelemeyeceğim. Çok üzgünüm, Ez."

Ezra'nın yüzü düştü, çenesi sertçe sıkıldı. Çok kızmıştı. Annesi maçlarımızın çoğuna gelmezdi, Ellie de hiç gelmezdi. Her zamanki gibi sadece babası gelirdi ve o bile birçoğunu kaçırdı. Bunun nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benim ailem ne olursa olsun hiçbir maçı kaçırmazdı.

"Neden?" Telefona cevap verdi. Bu tek kelime ağzından çıkarken ölümcül bir his veriyordu, öfkesi tam olarak ortaya çıkmıştı.

"Burası çok uzak, Ez. Ellie'yi bütün gün yalnız bırakamam. Her iki yol da iki buçuk saat. Gerçekten çok üzgünüm. Seni oynarken izlemeyi çok istediğimi biliyorsun."

"Sadece Ellie'yi getir," diye yalvardı. "Her zaman gelip izlemek istediğini söyler."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Bu etkinliklerde çok fazla insan oluyor. Evde kalacak kadar akıllı olmayan biri yüzünden hastalanması riskini göze alamayız."

"Anne-" Sesi bu kez çatallaştı ve başımı başka tarafa çevirdim. Ezra bir kardeşe sahip olduğum en yakın şeydi ama yine de bu konuşmayı dinlememem gerektiğini düşünüyordum. "O bir bebek değil. Onu bir günlüğüne yalnız bırakamaz mısın? Bu benim için büyük bir mesele." Bayan Klein sözünü kesmeye başladı ama sesi başından beri yatıştırıcıydı ve Ezra onun üzerinden devam etti. "Yaptığım hiçbir şeyi umursamıyorsun."

Ellie'yi sevdiğimi biliyorsun ama neden her şey onunla ilgili olmak zorunda? Bir kez olsun beni ön plana koyamaz mısın?"

"Ez..." İç çekti. Sesinde yorgunluk ağır basıyordu, sanki cevap verecek enerjisi yok gibiydi. "Elimden geleni yapıyorum. Beni rahat bırak, tamam mı? Söz veriyorum eğer-"

"Anne, sadece git. Ben *iyi* olacağım." Ellie'nin telefondan gelen sesi beni biraz şaşırttı. Geçen Aralık ayında doğum gününü kutladığımızdan beri onu görmemiştim ve yarın da gelmesini isterdim. Eminim hokeye bayılırdı.

Annesi aniden, "Ellie, ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bu konuşmanın seninle hiçbir ilgisi yok. Sen nasılsın-"

"Pekâlâ. Görünüşe göre meşgulsün," diye araya girdi Ezra. "Hiçbir şey için teşekkürler." Telefonu kapattı ve ben de gergin bir şekilde bana ne söyleyeceğini bekledim. Onu nasıl daha iyi hissettirebileceğimden emin değildim. Ellie'nin kendini iyi hissetmediğini tahmin ediyordum ama annesinin gelememesi çok kötüydü. Gelmesini ne kadar çok istediğini biliyordum.

Nefesimi tuttum, konuşmasını bekliyordum ama o sadece kumandayı aldı ve oyunumuzu yeniden başlattı.

"Dikkat et Luigi," dedi gergin sessizliği bozarak. "Bowzer'ım seni mahvedecek."

Maçı kazandık, üçe iki. Her golü ben attım.

Babam maçtan sonra beni ve Ezra'yı en sevdiğim pizzacıya götürdü. Hatta kendisi barda otururken bizim atari salonunun yanında kendi masamıza oturmamıza bile izin verdi, muhtemelen yolculuk sırasında yeterince hokey konuşması yaptığı için.

Bay Klein hiç gelememişti; evde kendisine ihtiyaç duyulmasıyla ilgili bir şeydi.

Ezra'nın galibiyetten benim kadar keyif almadığı belliydi. Tabii ki sevinmedi. İnsanların senin için tezahürat yapmaması aynı şey değildi ve burada oturup oyunların üzerinden geçerken, ailesinden en az onun kadar nefret ediyordum. Neden en azından bir tanesi onun için gelmemişti?

"Sen olmasan o son ikisini asla atamazdım, Z. Johansen'i buldozer gibi ezdin," dedim pizza ısırıkları arasında, çenemden aşağı yağ damlıyordu. Dördüncü dilimi yemiştım ve hâlâ açlıktan ölüyordum.

"Evet, yarın omzum ağrıyacak," diye cevap verdi boynunun arkasını ovuşturarak. Bana sırtarak karşılık verdi. "Yine de buna değer."

Gülüşük, oyunun tüm önemli anlarını konuştuk; berbat ettiğimiz zamanlar, aslında ne kadar iyi oynadığımıza kendimizi şaşırttığımız zamanlar, ceza sahasında geçirdiğimiz zamanlar. Sonbaharda ikimiz de liseye başlayacaktık ve bununla birlikte okul takımlarımız için gençler liginde değiş tokuş yapacaktık. En iyi arkadaşım olmadan oynamak aynı şey olmayacaktı.

"Bunun birlikte son oynayışımız olduğuna inanamıyorum. Berbat bir şey," diye mırıldandım.

"Biliyorum. Ben de Connecticut'ta olacağım. O zaman asla izlemeye gelmezler."

Kahretsin. Bunu düşünmemiştim bile. Ezra yatılı okula gittiğinde onu daha da az görecektim. Artık bir hokey takımını paylaşmayacaktık ve yakında birbirimizden arabayla üç saat uzakta olacaktık. Ama ben sadece *kendimi* düşünüyordum. Ailesi ondan daha da uzakta olacaktı. Acaba haklı mıydı, hiç ziyaret edecekler miydi? Maçlarına gidecekler miydi? Ellie'yi asla yalnız bırakmamaları konusunda gerçekten bu kadar katı mıydılar? Ez bunun ne anlama geldiğini hiç açıklamamıştı ve ben de sormaya çekiniyordum.

"Bugün gelemedikleri için gerçekten üzgünüm, Z."

"Evet. Ben alışkınım. Ellie'nin durumu daha kötü. O evde sıkışıp kaldı.

En azından burada seninle birlikte olabiliyorum."

"Ne demek istiyorsun? Neden orada sıkışıp kalmış?"

"Boş ver," diye mırıldandı. "Gidip skeeball oynamak ister misin?" Bu sözlerle masadan kalktı ve atari salonuna doğru yöneldi. Bir dilim daha alıp ağzıma attım ve peşinden gittim.

Altıncı Bölüm

Ellie

Şimdi

THEO.

Theo, Theo, Theo.

Neden Theo'yu görmeyi bırakamıyorum? Kısmen donmuş göletin daha da derinlerine batma ihtimaline karşı arabadan atlıyorum. Ama önümdeki adam *Theo*'ya benzemekten vazgeçmiyor.

"Ellie?"

Eğer yüzüne damgasını vuran mutlak şoku hayal etmiyorsam, o aslında Theo olabilir, *benim Theo'm*.

"Merhaba." Çünkü kalbimi paramparça eden ve yedi yıldır hayatımda o l m a y a n adama başka ne söyleyebilirdim ki?

"Merhaba? Ellie, ne-" Arabamdan gelen çirkin bir inleme sesi sonraki sözlerini kesti. Bir şeyler yapmazsak çok soğuk bir yüzüğe geçeceğinden oldukça eminim, hem de hızlı bir şekilde. "Gidip kamyonetimi alacağım ve seni çekeceğim. Buzdan uzak dur." Beni fiziksel olarak bir metre kadar ileriye götürüyor ve ellerinin üzerimde olmasının nasıl bir his olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. "Kımıldama!"

Theo'nun artık görünmeyene kadar karda koşmasını izliyorum. Bir an için her şeyin bir serap olup olmadığını merak ettim. Olmak

ilk aşkımın bir görüntüsünü mü çağrıştırıyor? Beni kötü sürüşümden kurtaracak bir beyaz şövalye mi? Arabamın hala gölete daldığı kesin ama adamdan eser yok. Aşağı bakıyorum ve ayak sesleri bile kaybolmuş.

Gerçek bir kar fırtınasına dönüşen bu yerde ne kadar üşüdüğümü fark etmem bir an alıyor. Paltomun fermuarını çekiyorum ve kalın atkımı yüzüme sarıyorum, sadece gözlerimin görünmesine izin veriyorum. Sonra onu görüyorum, gümüş rengi bir kamyon bana doğru geliyor ve Theo'nun gerçek olmasının umduğum sonuç olup olmadığına karar veremiyorum.

"Hey!" Kamyondan atladı, fırtınaya karşı bağırdı. "Geri dön ve boşa al."

Emrini yerine getiriyorum ve belki de dikiz aynasından onu dikkatle izliyorum, kamyonetinden kiraladığım arabaya bir zincir takarken. Theo her zaman güçlüydü, ama şimdi daha büyük, daha uzun, bir *erkek*. Yirmi yedi yaşında olmasına rağmen yüzü yirmi yaşından çok farklı görünmüyor, sadece o zamanlar uzatamadığı saçları uzamış ve hokey saçları kısalmış. Ama vücudu kesinlikle değişmiş. Kışlık montun içindeyken bile bakmaktan kendimi alamıyorum.

Arabam hareket etmeye başlıyor - neyse ki geriye doğru - ve ben şehvet dolu hayallerimden sıyrılıyorum. Beni göletten çıkarıp yola geri götürdü, belli ki epeyce geriden sapmışım.

Ben güvendeyim. Arabam iyi. Kahretsin.

Şimdi beyaz şövalye ile yüzleşmek zorundayım.

Arabamda ne kadar oturduğumu, olduğum yerde donup kaldığımı bilmiyorum. İlk planım her rüyama giren adama tek kelime etmeden buradan gitmekti ama kar yağışı gerçek bir tipiye dönüştüğü için artık tek bir yol bile göremiyorum.

Camıma vurulan gürültülü bir ses beni irkiltiyor ve camın öbür tarafından bana "Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırıldığını duyuyorum.

Omuz silkiyorum. Endişe beni resmen aptallaştırdı.

"Çık şu lanet arabadan, Ellie!"

Bana söyleneni yapıyorum. Sanırım şu anda emirlere uymak, kendi adıma gerçek anlamda düşünmeye çalışmaktan çok daha cazip. Theo başını kamyonetinin yolcu tarafına doğru eğiyor ve ben de biniyorum.

"Gerçekten arabanda oturup seni orada bırakmamı mı bekleyecektin?"

"Umm, emin değilim." Cebimdeki taşu uzanıyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için hızlıca ovuyorum. Ne yazık ki, sanırım daha güçlü bir şeye ihtiyacım var. "Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Olgun bir çocuk olabilirdim ama yirmi beş yaşında kendimi hiç bu kadar çocuk hissetmemiştim. Birden emecek bir şeyim olsun istedim.

Bana bön bön baktı. "Ben de seni görmeyi beklemiyordum. Burada ne işin var?"

"Şirketim... *Wander*..." Görünüşe göre şu anda bildiğim tek kelimeler bunlar.

"*Wander*" mı? E-posta gönderdiğim kadın Maya'ydı. Artık Maya mı diyorsun?" İnanmazlığına gülmekten kendimi alamıyorum.

"Hayır, hâlâ Ellie. O benim ortağım ve İspanya'da. Ben de buradayım." Parmaklarımı sallamak için ellerimi kaldırıyorum ama hâlâ eldivenlerimi giydiğimi fark ediyorum. *Bu iş iyi gidiyor*. "Burada olacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yeni sahibinin burayı onarmaya karar verdiğini söyledi."

"Yeni sahibi." İki başparmağıyla göğsünü işaret ediyor ve hissettiğim gurur kabarmasına engel olamıyorum. Sonunda geri almıştı. Bunun olacağını nasıl göremedim? *Tabii ki* geri aldı.

Ama Maya yeni sahibinin tatlı bir ihtiyar olduğunu söyleyip duruyordu ve Theo'nun Boston'da olması gerekiyordu. Özçekim yapacağım Noel Baba'ya ne oldu?

Theo arabayı sürmeye başlıyor, anlaşılan bu kısa konuşmanın yeterli olduğunu düşünüyor. Birkaç dakika sonra büyük bir kulübenin önünde duruyoruz ve arabadan atlıyor. Neden yetişkin Theo'nun yaptığı her şey izlemeye değer? Sadece bir kar fırtınasının içinden geçiyor, ama gücü bir şekilde tam olarak sergileniyor. Sıra bana geliyor ve tutunmam için bir kolunu uzatıyor. "Sıkı tutun. Burası çok kaygan ve botların beş para etmez."

Hakaretini duymazdan geliyorum ama elini tutup beni merdivenlerden yukarı çekmesine ve ön kapıdan geçirmesine izin veriyorum. Botlarım sıcak ve şirin. Tabanlarında demir bir kavrama olması gerektiğini fark etmemiştim.

"Vay canına." Theo'nun evi olduğunu hemen hissedebildiğim kulübeye adımımı attığımda aklıma gelen tek kelime bu oldu. Evinin nasıl olacağını hep merak etmişimdir. Koyu renkli ahşap ve tonları

Yeşil ılık Theo, etkileyici şömine beni içeri çağırırken. "Bu mu?"

"Hayır. Eski kulübemiz gitti. Bir yangın çıktı; etrafta kimse yoktu," diyor hemen. "Bunu inşa etmeye yaklaşık iki yıl önce başladım, hâlâ devam eden bir çalışma."

"Bayıldım." Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ama belli etmemeye çalışıyor. Gülümsemeleri artık benim değil, bunu biliyorum ama yine de beni açıklanamaz bir şekilde üzüyor. "Evet, Şeker Vadisi. Onu gerçekten geri aldığına inanamıyorum. Bu... inanılmaz." Theo içeri adım attığımızdan beri gözlerini benden ayırmıyor. Her an çatlayacakmışım ya da yok olacakmışım gibi bakıyor.

"Evet. Sana yapacağımı söylemiştim. Benim için hiç değişmedi." Bakışlarının ağırlığı üzerime çöküyor, onu sorgulamam için beni cesaretlendiriyor, ama yemi yutmayacağım.

"Çok mutlu olurlardı."

Boğazı kıpırdıyor ama hâlâ bana bakıyor, gözleri bir bilmeceyi çözmeye çalışır gibi yüzüme sabitlenmiş. Ama sonra bakışları yumuşuyor, eriyor. Eskiden bana böyle bakardı. Her şey kaybolmadan önce.

"Burada ne yapıyorsun, El?" Soru yalvarırcasına, basit olmayan bir cevap arıyor.

Ama çok basit. "Sana söylemiştim. *Dolaş...*" Cevabımı yetersiz bularak yüzü düştü. "Aslında, fırtına daha da şiddetlenmeden önce dışarıda biraz fotoğraf çekmeye çalışsam iyi olur."

"Yedi lanet yıl oldu."

"Biliyorum." Sesim onunkinin derinliğiyle kıyaslandığında çok cılız kalıyor. Ona zar zor bakabiliyorum.

"Gerçek misin? Şu anda gerçekten burada mısın?" diye mırıldanıyor bu kez yumuşak bir sesle.

Bu karşılaşmaya tamamen hazırlıksız olduğum için sesim kısılıyor. İkimizin de gözleri cam gibi oluyor ama ne kadar arasam da bu an için yeterince büyük kelimeler bulamıyorum. Ve ben avımda başarılı olamadan Theo bana doğru adım atıyor ve beni kollarıyla sarıyor.

Şimdi ikimiz de gözyaşları içindeyiz, aynı anda hem arkadaş, hem sevgili, hem de yabancı olarak bu sıkı kucaklaşmanın içindeyiz. Sırtımdaki elinin sıcaklığı tüm bedenimi ısıtıyor ve beni onun rahatlığına gömülmeye ikna ediyor. Onun

Kolları aşağı yukarı hareket ediyor, sanki gerçekten bir hayalet olmadığımdan emin olmak için kontrol ediyor, omuzlarıma, ellerime, belime ulaştığında hafifçe sıkıyor. Ben de onu sıkıyorum, dokunuşunun, odunsu kokusunun, *her şeyinin* peşinden koşmaktan kendimi alamıyorum.

Bu sadece bir sarılma değil. Bu benim ilk arkadaşım, paten dersleri ve naneli krem şanti. Kar küreleri, alınan öpücükler ve üç battaniyenin sıcaklığıdır. Yeni yıl kutlamaları, doğum günleri ve yıldızların altında dans etmektir.

Hayatımın en güzel sarılmasıydı.

Yedinci Bölüm

Ellie

21 Aralık 2010

Bu yıl KÖY KAPALIYDI.

Yaz boyunca, Theo'nun ailesi bir araba kazası geçirdi. Kurtulamadılar.

Annem cenazeye gitmeme izin vermedi. "Böyle şeylerin nasıl olduğunu bilirsin," demişti. "Çok fazla insan var. Hasta olma ihtimalin çok fazla." Sanki bu, anne ve babasını kaybeden arkadaşımдан daha önemliymiş gibi. Yine de orada olmamak beni hasta hissettiriyordu.

Babam Ezra'yı götürürken o benimle evde kaldı. Bana orada yüzlerce insan olduğunu söylediler, neredeyse tüm Sugar Valley kasabası. Ezra eve gözleri kızarmış bir şekilde geldi ve günlerce odasından çıkmadı. Onu ilk kez ağlarken görmüştüm.

Bundan sonra işler daha da kötüye gitti. Theo'nun amcasıyla yaşamak için Rochester'a taşınmak zorunda olduğu haberini aldığında üzüntüsü öfkeye dönüştü. Söylediğim hiçbir şey onu daha iyi hissettiremedi. Her girişimim kaba bir "Beni rahat bırak Ellie" ile karşılık buldu.

Rochester'ın nerede olduğundan emin değildim ama ağabeyimin sürekli oradan bahsettiğini duyuyordum. Birbirlerini çok fazla göremeyecekleri kadar uzaktı ve kesinlikle bir hokey takımını paylaşmak için çok uzaktı.

Geçen yılki doğum günüm neşeden başka bir şeyle dolu değildi. Ezra ve ben iyi anlaşıyorduk, annem tüp kullanmama izin veriyordu, Theo koleksiyonuma eklemek için bana bir kar küresi daha almıştı, takıntılı olduğum bir korsan gemisi vardı. Hatta bazen yastığımın yanında onunla uyuyordum.

Artık tüm geleneklerimiz yok olmuştu. Her zaman hatırlayacağımı bildiğim, mutluluk içinde geçen dört mükemmel doğum günü. Annemle babamın, onlar vefat ettiğinde mülkün Theo'nun amcasına verilmesinin ne kadar talihsiz olduğunu konuştuklarına kulak misafiri oldum. Görünüşe göre, hemen satmış ve yeni sahipleri yerel işletmelerle olan tüm kira sözleşmelerini feshetmişler. Sadece çevredeki araziye istiyorlardı ve köyü yeniden açmak gibi bir planları yoktu.

Benim için fark etmezdi. Theo olmadan hiçbir şey aynı olmazdı zaten.

Büyülü doğum günü harikalar diyarım artık ikizlerin anılarından başka bir şey değildi.

"Hey, Ellie. İçeri girebilir miyim?" Ezra odama girmeden önce kapının pervazına vurdu. Nadiren bu kadar kibar olurdu, o yüzden benden bir iyilik isteyeceğini düşündüm. Yatılı okuldan bu sabah eve dönmüştü ama bu ilk konuşmamızdı.

"Ne oldu?"

"Bu hafta doğum günün olduğunu biliyorum ve seninle kutlayacağım için çok heyecanlıyım. Ama Theo'nun tatil boyunca bizimle kalmasının senin için bir sakıncası olup olmadığını merak ediyordum." Yüzümün nötr kalmasını sağlamaya çalıştım. Kardeşimin bu olasılığın beni ne kadar heyecanlandırıldığını görmesine izin yoktu. "Amcası berbat biri ve Noel için hiçbir şey yapmıyor ve... şey, Theo oradan gerçekten nefret ediyor."

"Öyle mi?" Keşke önceden bilseydim dediğim bu bilgiyle göğsüm ağrıdı. Ailesi olmadan Theo'nun güvenebileceği başka biri var mıydı? Bazen annem ve babamdan gerçekten nefret ediyordum ama onlar olmadan ne yapacağımı da bilmiyordum.

"Evet. Amcası çok özel biri sanırım. Ormanın ortasında yaşıyor ve hiç dışarı çıkmıyor. Theo'yu okula bile bırakmıyor. Her yere otobüsle gitmek zorunda."

"O zaman kesinlikle buraya gelmeli. Ama bu benim kararım değil. Anneme ve babama sorman gerekiyor mu?"

"Söyledim ve amcasıyla falan konuştukları sürece sorun etmediler. Ama doğum günün olduğu için sana sormam gerektiğini söylediler," diye somurttu. Tamam, belki sadece mecburiyetten sormuştu ama yine de kardeşimi mutlu etmek için bir fırsattı ve ben bunu nadiren geri çevirirdim.

"Elbette gelebilir. Onu ne kadar özlediğini biliyorum Ez." Ben de onu özliyordum. Geride bıraktığı tek ailesi nasıl olur da onun için Noel'i kutlamazdı?

Benim için Theo Noel'di.

Tabii, bir de İsa meselesi vardı. Kiliseye hiç adım atmadığım için bu konuda pek bir şey bilmiyordum. Ama insanlar Noel *ruhundan* bahsediyorlardı. O ruh Theo'ydu. Bundan emindim.

"Teşekkürler Ellie. Hep birlikte eğlenceli bir şeyler yapacağımızdan emin olacağım." Ezra'nın çocuklar ne yaparsa yapsın beni de dahil etmeyi planladığı fikri kemiklerimi ısıttı. "Yani, doğum gününde tabii ki." Bunu da kabul ederdim.

THEO'NUN GELİŞİ tüm ailemi bir kasırgaya sürükledi.

Ezra ve ben çoğunlukla arkadaşımızı göreceğimiz için heyecanlıyken, annem ve babam çılgınca Noel süsleri ve şenlikli tarifler bulmaya çalışıyorlardı. Daha önce evimizde hiç Noel kutlamamıştık. Ailesi olmadan geçirdiği ilk Noel'de bir yetimi ağdırlamak, üstelik ailesi geçimini sağlamak için bir Noel ağacı çiftliği ve kışlık köy işleten birini? Kimse onu hayal kırıklığına uğratmak istemedi.

Babam ve Ezra yirmi üçüncü günün çoğunu evin etrafına ışıklar asarak ve güneşlenme odasına oldukça acınası bir plastik ağacı kurarak geçirdiler. *Gilmore Girls*'te Rory ve Lorelai'nin ağaçlarının etrafına kızcılık ve patlamış mısır dizmelerini izlediğimi hatırlıyordum, bu yüzden bu benim büyük projemdi. Birinin neden atıştırmak için bir kase yerine ağacın üzerinde patlamış mısır istediğinden emin değildim ama en sevdiğim diziden öğrendiğim hiçbir şeyi sorgulayacak değildim.

Çocuklar hava limanından eve döndüklerinde mutfığımız bir şekerli kurabiye fabrikasına benziyordu (bu son parti şeker kamışı şeklindeydi). Bu kurabiyeleri görmekten duyduğum heyecanı gizlemeye çalışıyordum.

Theo, ama onun imzası niteliğindeki "Hey, doğum günü kızı" cümlesini duyar duymaz doğrudan kucağına koştum.

"Burada olduğun için çok mutluyum. Ve ailen için çok üzgünüm." Başka bir şey söylemem gerektiğini biliyordum ama daha önce odamda alıştırma yaparken hiçbir şey doğru gelmemişti. Onunki gibi bir acıyla başa çıkmak hayatımda deneyimlemediğim bir şeydi.

Theo ışıltısını kaybetmemişti ama önemli ölçüde körelmişti. O, her yıl doğum günümü canlandıran değişmez kişiydi. Ama benimle cömertçe paylaştığı o maceracı ruh gözlerinden kaybolmuştu. Şimdi bu iyiliğe karşılık verme şansım vardı, sadece nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

"Teşekkürler, El. Seni görmek gerçekten çok güzel."

"Gel, sana odamı göstereyim!" Ezra, ikililerini oluşturmak için onu fırçalamadan önce tam bir dakika dayandı. Umurumda değildi. *Tam on gün* boyunca bizimle kalacaktı.

"BU ÇOK LEZZETLİ, BAYAN KLEIN. KLEIN," diye mırıldandı Theo, ağzı patatesli krep ve annemin özel göğüs etiyle doluyken. "Annemle babam Noel'de hiç yemek yapmazdı. Her zaman çalışmakla meşgul olurlardı, biz de her gece pizza yerdik. Bunun adı neydi?" Sulu soğan ve havuçla boğulmuş bifteği işaret etti.

"Göğüs eti. Genelde tatillerimizde bunu yaparız, ben de neden denemeyeyim diye düşündüm."

"Harika. Yeni şeyler denemeyi severim." Birkaç büyük ısırdan sonra bana döndü. "Doğum günü pastası da yiyecek miyiz?"

Annem ve ben gözlerimizi kocaman açarak birbirimize baktık ve ardından bir kahkaha krizine girdik. Tamamen Theo'nun gelişini planlamaya ve evimizi Noel'e uygun hale getirmeye çalışıyorduk, doğum günümü unutmuş gibiydik.

"Bir sürü Noel kurabiyemiz var." Omuz silkerek teklif ettim. Annem bu yıl şeker alımım konusunda çok katı davranmıştı zaten. Şeker, süt ürünleri, glüten, patlıcangiller, yonca filizi, görünüşe göre. Her yiyecek potansiyel bir lupus arttırıcıydı. Bunun sadece dürüst bir hata olmama ihtimali çok yüksekti. Kurabiyeleri yeterince seviyordum ama sadece bir ya da iki tane yiyordum. Krema benim kriptonitimdi.

Yemekten sonra annem benden Theo için bodrumda her şeyin hazır olduğundan emin olmamı istedi. Gerçek bir ekstra yatak odamız yoktu ama büyük bir bodrumumuz vardı ve bir tarafında bir yatak, banyo odası ve minyatür bir mutfak vardı.

Ezra liseye **b a ş l a d ı ğ ı n d a** buranın onun evi olacağını söylerdi, annemle babam da ona yatılı okula gönderileceğini hatırlatırdı. Geçen sonbaharda Avon Old Farms'a başlayana kadar hangisinin şaka yaptığını asla anlayamazdım. Ezra'nın yılın büyük bir bölümünde Connecticut'ta olması büyük bir değişiklikti ve ne yazık ki annemin benimle daha fazla uğraşmasına neden oldu.

Bodrumun diğer tarafı ana aile odamızdı. Büyük bir koltuğumuz, birkaç yatar koltuğumuz ve sinema salonu hissi verecek kadar büyük bir televizyonumuz vardı. Ezra'nın arkadaşları geldiğinde hep burada takılırlardı ama ben hiç davet edilmezdim.

Bu odayı çok sevmiştim. Duvarlardaki koyu mücevher tonlu renkler, yıpranmış deri koltuğun kokusu, ayak parmaklarımı batırmaya bayıldığım pelüş halı, her şey davetkârdı. Mevsim ne olursa olsun, bodrumda olmak bir kış fırtınası sırasında rahat bir sığınak gibi hissettiriyordu.

"Bizimle izleyecek misin?" Kurabiyeleri masaya koyarken Theo sordu.

"Umm..." Bunu planlamıyordum. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve Ezra'ya baktım, kanepeye yayılmış kanallar arasında geziniyordu, ne söyleyeceğinden emin değildi.

İçini çekti. "Evet, kalabilirsin. Ama aptal bir kız filmi izlemeyeceğiz, tamam mı?" Başımı şiddetle sallayarak onayladım.

"Ellie, neredesin?" *İşte başlıyoruz.*

"Aşağıdayım anne," diye bağırdım, içimden inleyerek. Çocuklar kanepeye yerleşmiş, ne izleyeceklerini tartışıyorlardı ve merdivenlere doğru ilerlemek için mükemmel bir örtü sağladı. Theo *Avatar*'ı önerirken, Ezra tam anlamıyla aksiyon filmi çağındaydı ve *Zor Ölüm*'ü destekliyordu. Misafirimizin kazanmasını gerçekten umuyordum. Aksiyon filmlerini severdim ama bir ömür boyu yetecek kadar *Zor Ölüm* izlemiştim.

"Ellie, senin yatmaya hazırlanman gerekmiyor mu? Saat sekizi geçti." Annem bodrumdaydı ve her gece yaptığı gibi benimle uğraşıyordu.

Elini alnıma doğru tuttu, bu artık onun bilinçaltı tiklerinden biri gibiydi.

"Ben iyiyim," dedim, elini itip bir adım geri çekilerek. "Ve yorgun değilim. Onlarla film izlesem olmaz mı?" Sesimi alçak tutmaya çalıştım. Çocuklar üç metre ötedeki koltukta oturuyorlardı ve bu konuşmanın duyulmasını istemiyordum. Çok fazla arkadaşım yoktu ama sekiz buçuğun benim yaşımdaki biri için acınası bir yatma vakti olduğundan emindim. Ve gece yarısı on üçüncü doğum günümdü. Uyanık kalmam gereken bir gün varsa, o da bu gündü.

"Tamam, tatlım. Sadece çok uzun süre ayakta kalmadığından emin ol." Merdivenlerden yukarı çıkmadan önce bağırdı, "Ez, kardeşine göz kulak olur musun? Yeterince battaniyesi olduğundan emin ol. Burası çok soğuk."

"*Anne*." Ezra ve ben annemize fısıltıyla bağırdık ama işe yaradı.

Yumruklarımı açtım ve Theo'nun beni dinlemediğini umarak en sevdiğim polar örtünün altındaki kanepeye oturdum.

"Hasta falan mısın?" Tabii ki duydu. Ama ses tonu suçlayıcı değildi, sadece meraklıydı.

"Lupus hastası, önemli bir şey değil. Annem bu konuda biraz psikopat." Ezra'nın açıklaması bir şekilde küçümseyici ama aynı zamanda son derece doğru geldi. Omuz silkerek onayladım, tüm hayatımı bu kadar kolay özetlemesine bayılmıştım. Daha fazla tartışmaya gerek yoktu. Kardeşim bir dahi olabilirdi.

"Al." Theo bana battaniyesini uzattı. Sonra ayağa kalkıp yerdeki sepetten başka bir battaniye aldı ve onu da bana uzattı. Sorusuna sıcacık bir son gibi gelmişti. "Bilimkurgu sever misin?" diye sordu. "Senin için de uygunsa *Avatar*'ı izlemekten bahsediyorduk."

"O filme bayılıyorum. Aslında sinemada izlemiştim. Hatırlıyor musun, Ez?" Kardeşim cevap olarak ofladı. Geriye dönüp baktığımda, sanırım filmi arkadaşlarıyla izlemek istemişti. Annem ve babam onun yerine sinemanın boş olduğu garip bir saatte bizimle gitmesini sağlamışlardı. Oops.

"Evet, ilk çıktığında biz de izlemiştik. Annem gitmeyi reddediyordu çünkü *Alien* filminden kesinlikle nefret ediyordu ama babam ona öyle olmadığına dair söz verip duruyordu. Bizimle gelmesi için ona yalvarmak zorunda kaldık."

Theo bu anıya gülmeye başladı ama birkaç saniye içinde neşesi kaçtı ve çenesi titremeye başladı. Anne babanızı kaybetmenin, her güzel anınızın onları kaybetmenin hatırlatmasıyla lekelenmesinin ve kararmasının ne kadar zor olabileceğini hayal bile edemezdim.

Tamamen Theo'ya doğru döndüm. "Onları zlyor musun? Aileni?" "Ellie, bunu söyleyemezsin." Ezra bağırdı.

"Neden? Eğer gitmiş olsaydın, seni zlerdim. Herkese seni ne kadar özlediğimi söylerdim."

"Bazen hiç konuşmasan daha iyi olur, tamam mı?" Sözlerinin sertliği beni derinden etkiledi. Son zamanlarda kaydettiğimiz tüm ilerlemeler sadece kafamın içindeymiş gibi hissediyordum.

"Sorun değil aslında," diye teklif etti Theo. "Benim için sakıncası yok. Ve evet, Ellie.

Onları her gün çok zlyorum."

"Cenazeye gelemediğim için zgnm. Gerçekten orada olmak istedim ama gitmeme izin verilmedi."

"Sorun değil. Orada çok fazla insan vardı. Biraz bunaltıcıydı." Gözleri aşağı bakarken boğazı birkaç kez titredi ama ben biraz daha yaklaşarak burada olduğumu gösterdim. Dinliyordum.

"En çok neyi zlyorsun? şu anda?"

"Ellie!"

"Sorun yok, Z. Sakin ol." Theo'nun beni savunması tenimi güneş ışığı gibi ısıttı. Yüzüne hüzünlü bir gülümseme yayıldı ve tekrar bana baktı. "Her şeyi özlüyorum ama sanırım Noel olduğu için geleneklerimizi gerçekten özlüyorum, anlıyor musun?"

"Ne tür gelenekler?" diye sordum. Theo artık benim dilimi konuşuyordu.

"Siz de bunun bir parasıydınız. Her Noel arifesinde köyde çalışmak zorundaydık. Yılın en yoğun günüydü. Bu yüzden paten kaymaya gider, pizza yer, atlarla takılırdık. Geceyi Fox in the Snow'da sıcak çikolatayla bitirmediğimiz bir yıl hatırlamıyorum." Gözleri biraz parlıyordu ama gülümsediği de belli oluyordu. Başımı salladım, asla başka tarafa bakmadım ve o devam etti. "Sonra Noel günü her yer kapalı olduğu için büyük tatil gnmzd. Evde kalırdık ve babam kocaman bir yastık kalesi yapardı, böylece hep birlikte uzanıp Noel filmleri izleyebilirdik. Hiç kanepemiz olmadı.

Bu kadar büyük falan değil" -gözleri odanın içinde dolaştı- "evimiz oldukça küçüktü."

İlk defa başka bir yerde yaşamının nasıl bir şey olacağını düşündüm. Beni evlerine davet edecek arkadaşlarım yoktu, bu yüzden bizimkinin standart olmadığını hiç düşünmedim bile.

"Yastık kalelere bayılırım," dedim, her ne kadar sadece televizyonda görmüş olsam da. "Başka ne var?"

"Annem waffle yapardı ve biz de onları dondurma sundae gibi doldururduk..." Theo'nun sesinden duygular dökülüyordu ve paylaştığı şeyin büyüklüğü üzerime çöktü. Gülümsüyor olsa da onun için ağlamak istedim. Bunların hiçbirini bir daha asla yapamayacaktı, en azından ailesiyle birlikte. "Aptalca sanırım. Sadece her yıl yaptığımız için alıştığım şeyler."

"Hiç de aptalca değil," diye teklif ettim. "Theo Fox, gelmiş geçmiş en iyi Noel'i yaşayacağız."

Cevap verip vermediğinden emin değildim. "Anne!" diye bağırarak merdivenlerden yukarı koşmaya başlamıştım bile.

ON ÜÇ NUMARALI DOĞUM GÜNÜ -gerçek günü- bodrumun yarısını kaplayan en muhteşem yastık kalesinin içinde geçti. Hepimiz Noodle ile geviş getirdik ve ona çok fazla ikramda bulunduk, Latke'nin ayak parmaklarımin üzerinde uyumasına izin verdim ve bulabildiğimiz her Noel filmini izledik.

Babam fazladan battaniye, yastık ve minder bulmama yardım etti ve hatta ışıklar asarak mükemmel bir tatil ortamı yarattı. Annem ve ben sıfırdan pizza yaptık, böylece herkes en sevdiği malzemeyi alabildi ve benimki glütensiz bir kabuğa sahip olabildi.

Waffle ütümüz bozuktu ama Theo'ya gelecek yıl tekrar gelirse tam bir deneyim yaşayacağımıza söz verdim.

"Ellie, yeterince şey yaptın. Bu harika. Sen gerçekten iyi bir arkadaşsın."

Arkadaş. Bu kelimeyi şimdi duymak hoşuma gitti.

"Şimdi ne izlemek istiyorsun?" diye sordum. Saat öğleden sonra ikiyi geçmesine rağmen Ezra bir süre önce uykuya dalmıştı. Kardeşim köpekten bile daha çok uyuyabilirdi. Ama Theo ve ben kalede aramızda Noodle ve Latke ile izlemeye devam ettik.

"Neden sen seçmiyorsun?" Theo teklif etti.

"Aslında Netflix'teki *Penguin Parade* adlı yeni penguen belgeselini duydum. Avustralya'da tamamen penguenlerin yaşadığı küçük bir ada hakkında. İzlediniz mi?"

"Hayır, ama kulağa harika geliyor. Hadi izleyelim."

Theo penguenleri gerçekten çok severdi. Benimle rastgele gerçekleri paylaşmak için televizyonu durdurup duruyordu. "On sekiz farklı penguen türü olduğunu biliyor muydun?" ve "Bazılarının havada dokuz metre yükseğe sıçrayabildiğini biliyor muydun?" ve - bu sefer özellikle Noodle ile konuşuyordu

-"Goriller kadar ağır olan tarih öncesi penguenler olduğunu biliyor muydunuz?"

Açıkçası ben de penguenlere aşık olmaya başlamıştım. Garip bir şekilde onlarla akrabaydım, uçamayan kuşlarla. Kendimi sürekli bu evde kapana kısılmış hissetmemek için bir çift kanat için neler vermezdim. Ve becerikliliklerini, birbirlerine bakmak için ne kadar çok çalıştıklarını sevdim. Programda bazı penguenlerin yiyecek balık bulmak için bütün bir günü yüzlerce kilometre yüzerek geçirdikleri anlatılıyordu. Gökten ve denizden gelen yırtıcı hayvanları riske atıyorlardı ama ailelerine yiyecek getirmek için her gün bu yürüyüşü yapıyorlardı. Çok güzeldi ve Theo ile birlikteyken hissettiğim macera duygusuyla doluydum.

"Can sıkıcı oluyorsam özür dilerim." Boğazını temizledi. "Annem bu tür şeyleri benimle paylaşmaya bayılırdı. Artık içime işlemiş gibi."

"Hiç de rahatsız edici değil. Tüm hayvan gerçeklerini istiyorum. Lütfen, bana daha fazlasını ver. Aslında, bana en iyisini ver."

"Bu çok fazla baskı olur," diye cevap verdi. Ve sonra, "Tamam, bir düşüneyim."

Theo'yu düşünürken izlemek yeni favori aktivitem oldu. Burnunu ve gözlerini kırıştırıyor, çenesini ileri geri oynatıyordu. Başını iki yana eğiyor, bir eliyle Noodle'ı okşarken diğer elini Latke'nin üzerine koyuyordu. Büyüleyiciydi.

"Pekâlâ. Sanırım bir tane buldum. Denizatı sever misin?"

"Belki mi? Şahsen hiç tanımıyorum. İyi midirler?"

"Velet."

"Tabii ki denizatlarını severim. Çok sevimliler."

"Geçen yıl doğum günüm için New England akvaryumundaydım ve annem bana eskiden sahip olduğu gizli denizati takıntısından bahsetti." Sözleri aniden kesildi ve sırtışının düştüğünü fark ettim. Theo ailesinden her bahsettiğinde yüzündeki acıyı görüyordum. Onlar hakkında konuşmayı sevdiğini biliyordum ama keşke acısını dindirebilseydim. Boğazını temizledi. "Her neyse, bana dişi yerine erkeğin hamile kaldığı tek hayvan olduklarını söyledi. Oldukça havalı, değil mi?"

"Tuhaf. Ama haklısın. Bu oldukça iyi bir gerçek." Tekrar ekrana odaklandım ve üç penguenin karın üstü bir tepeden aşağı kayışını izledim. Neredeyse uçuşun ortasındaymışlar gibi görünüyordlardı. Sanki vücutlarının gökyüzü için yaratıldığına dair kör bir inançları vardı. "Onlar için biraz kötü hissediyorum. Uçamadıkları için."

"Üzülme." Bana gülümsedi. "Onlar yerde ve suda mutlular. Kanatlar sadece bir ruh halidir zaten. Annem hep böyle derdi."

Kanatlar sadece bir ruh halidir. Bunu sevdim.

Belgeseli izlemeye geri döndük, arka yarısı çiftleşme modelleri hakkındaydı, bir şekilde sürekli geri döndüğümüz bir konuydu. Ama penguenler, küçük ailelerini nasıl kurdukları ve ömür boyu ya da en azından çoğu hayvana kıyasla daha uzun süreler boyunca çiftleşmeleriyle bilinmeleri beni büyüledi. Bazı ritüeller de oldukça ilgi çekiciydi. Bir noktada erkek penguenlerin dişilere kur yapmak için taş toplayıp hediye ettiklerinden bahsediyorlardı.

"Ellie, bir erkeğin sana bir taş hediye etmesine asla izin vermeyeceğine söz ver." Dirseklerinin üzerinde dinlenmek için ayağa kalktı. "Onları bundan daha fazla uğraştırmalısın." Güldüm. Bu kız için sadece sahte karla dolu kristal küreler var.

Theo'nun bana kur yapmaya çalıştığından değil. Kimsenin *bana* kur yapmaya çalıştığından değil.

"Bilmiyorum. Taşlar güzel. Bu onların bağlılıklarını gösterme biçimleri," diye önerdim.

"Evet ama, hadi ama. Al sana bir çakıl taşı, Şimdi benimle ömür boyu çiftleşir misin?"

Bu biraz zayıf."

"ok tatlı! Ve iftleŐtiklerinde, erkek ona yemek getiriyor."

Theo gözlerini kırsarak bana baktı, yüz hatlarında düşünceli bir ifade belirdi.

"Pek âlâ, bir çakıl taşı kabul edebilirsin." Tekrar yastıkların üzerine uzandı. "Seni beslediği sürece."

Sekizinci Bölüm

Theo

Şimdi

Ellie'yi bırakmak istemiyorum.

Eğer yaparsam, onu tekrar kaybeder miyim? Burada, evimde, *kollarımda* olması hâlâ gerçek gelmiyor.

Son yedi yıl gözlerimin önünden geçiyor, beynimin uzak köşelerine kilitlemeye çalıştığım anılar. Ayrılığımızın küçük bir hata olduğuna hala inandığım birinci ve ikinci yıllar; sahip olduğum tüm enerjiyi hokeye h a r c a d ı ğ ı m , sadece Noel zamanı Ellie'yi düşündüğüm, *onu* gördüğümde ne söyleyeceğimi prova ettiğim üç yıl; hayatımdaki Ellie büyüklüğündeki boşluğa takılıp kalmak istemediğim için umudumu tamamen yitirdiğim son iki yıl.

Bu kulübeyi inşa ederken ne yaptığımı şimdi anlıyorum. Her zaman onunla ilgili olmadığını düşünmek ne kadar aptalca. Onun için yapmadığım bir şey var mı?

Ellie de beni bırakmak için acele etmiyor. Beni nasıl içine çektiğini, ikimizin de anılarla nasıl beslendiğini hissedebiliyorum. Ama bu sarılma zaten çok uzun sürdü ve isteksizce birbirimizden ayrılıyoruz.

"Gitmeliyim," diye mırıldanıyor.

Benden üç uzun adım uzaklaşıp ön kapıyı açtığında ve neredeyse onu devirecek bir rüzgâr estirdiğinde şaşkınlıkla ona bakıyorum. Hemen yanına gidip kapıyı çarparak kapatıyorum.

"Ciddi misin, Ellie?" Bana utangaç bir bakış atıyor ama uzaklaşmıyor. "Pekala. Pencereden dışarı bak." İkimiz de dönüp kar fırtınasını izliyoruz. Rüzgâr o kadar şiddetli ki, kar her yöne doğru süzülüyor ve uzaylı gezegenindeki bir kasırgayı andırıyor. "Arabanın hangi yönde olduğunu söylersen gitmene izin veririm."

Bana ofluyor. *Huffs*.

"İzin vermek mi? Ne zaman istersem buradan gidebilirim." Tekrar kapıya uzandı ama ben elini tuttum.

"Bir şekilde aklını kaçırmış olman benim suçum değil. Onunla araba kullanamayacağını biliyorsun. İçinde zar zor yürüyebilirsin. Seni buraya bağlamak zorunda kalsam bile fırtına geçene kadar burada kalacaksın."

İfadem karşısında ikimizin de gözleri biraz açıldı. Cinsel bir şey kastetmemiştim ama aklım oraya gitti ve onun da gittiğini söyleyebilirim. Kahretsin.

Ellie'yi tekrar görmeyi milyonlarca kez düşünmüş olsam da bu hiç böyle olmadı. Bu konuşmanın provasını yaptım, kendimizi ne zaman ve nerede tekrar bir arada bulacağımıza dair tüm açıları düşündüm. Ama benimle beş dakikadan fazla zaman geçirmek için donma riskini göze alacağını hiç düşünmemiştim.

Bu noktaya nasıl geldi? Ben Ellie'nin sadece sevgi dolu tarafını gördüm. Kardeşini mutlu etmekten başka bir şey istemeyen çocuk. Benim için Noel'i geri getiren kız. Beni sevdiğini söyleyen ve bunda *ciddi* olan kadın. Nereye gitti o? Çünkü bu Ellie bana hâlâ fırtınada şansını denemeyi düşünüyormuş gibi bakıyor.

"Gelip oturabilir misin? Lütfen?" Sesim vahşi bir hayvanı ürkütmemeye çalışıyormuşum gibi yumuşuyor ama sanırım işe yarıyor çünkü beni kanepeye kadar takip ediyor.

"Ellie, seni görmek gerçekten harika. Henüz bunu söyleme şansım oldu mu emin değilim." "Harika" belki de son zamanların en

Yüzyıl. Bunca zaman sonra Ellie'yi görmek harika hissettirmiyor. Lanet bir mucize gibi hissettiriyor.

"Sen de." Sonunda kenarda tünemek yerine minderin üzerine çöküyor. "Sanırım sadece şoktayım. Buna hazırlıklı değildim."

"Benim. Ne için hazırlanman gerekiyor?" *Uçuyor.* Bu da ne böyle? Bunun doğru bir hareket olmadığını biliyorum ama umurumda değil, yaklaşıyorum ve iki elimi yüzünün yanlarına koyuyorum. Ona dokunmak çok iyi hissettiriyor, hatta doğal. O da daha rahatlamış görünüyor. Sanki sözlerim korkutucu ama sarılmam değil. "Burada olduğun için gerçekten mutluyum. Keşke kapana kısıldığın ve gidemediğin için olmasaydı, ama dürüst olmak gerekirse, bunu kabul ediyorum."

Onu bırakıyorum ve mutfığa doğru yürüyorum, onu öpmeden önce biraz mesafeye ihtiyacım var. Gözleri beni takip ediyor ama hâlâ bir şey söylemiyor. Sessiz kalmak Ellie'ye göre değil, ama artık onu tanıyıp tanımadığımı merak ediyorum. Şu anda sadece onu rahat ettirmek istiyorum. Dışarıya baktığımda bir süre daha burada kalacağını görüyorum.

"Omlet ister misin?"

Bunun üzerine neşelendi. "Yemek yapabiliyor musun?"

Kollarımı iki yanıma açarak ters ters bakıyorum. Gerçekten benim yirmi yedi yaşında, yumurta pişirmeyi hiç öğrenmemiş bir adam olduğumu mu düşünüyor?

"Özür dilerim. Omlet kulağa harika geliyor aslında."

"Bu arada Hanuka bayramınız kutlu olsun," diyerek buzdolabından birkaç şey alıyorum.

"Evet, bu ilk gece." Ayağa kalktı ve mutfakta bana katıldı. "Mum var mı?"

Yemek yedikten sonra -ve sekiz adak ve hırdavat kutumda bulabildiği diğer şeylerden derme çatma bir menora oluşturduktan sonra- Ellie çok daha rahat görünüyor. Ona milyon tane soru sormamak beni içten içe öldürüyor. Vermont'tan ayrıldığından beri hayatının her saniyesini bilmek istiyorum.

Beni terk ettiğinden beri.

Ama bu düşünceyi bir kenara itiyorum ve kolay şeylere odaklanıyorum: iş, seyahat, arkadaşlar. Doğal gelmiyor ama güvende hissettiriyor. Güvende olmak iyidir, şimdilik.

"Site harika görünüyor. Size ait olduğunu bilmediğime inanamıyorum. Maya bana e-posta gönderdikten sonra siteye bakmak için birkaç saat harcadım. Dürüst olmak gerekirse, bu özelliği yapmak için gerçekten heyecanlıydım. Umarım hala -"

"Tabii ki açacağız. Bana yeniden açılışla ilgili makaleyi gösterdiğinde yüzümü görmeliydiniz. Çok heyecanlandım ama sanırım bir an için şoka da girdim. Sanki burada yaşadığım her anı kafamın içinde vızıldamaya başladı."

"Her gün böyle hissediyorum." Söylediklerim karşısında nefesini tutuyor ama gerçek bu; anılarımın ne kadar çoğunun onu içerdiğini biliyor. Ve böylece, güvenli bölgeyi terk ettik. O yüzden siktir et. "Hâlâ biriyle görüşüyor musun?"

"Hâlâ mı?"

"Evet, Ez son konuştuğunuzda bir erkek arkadaşın olduğunu söyledi. Oldukça ciddi olduğunu düşünüyordu."

"Hayır, birkaç ay önce ayrıldık." demeden önce uzun bir duraksama oluyor. Ciddi kısmından hiç bahsetmemiş.

"Neden ayrıldınız?"

"Vay canına, gerçekten dalıyorsun, değil mi?"

"Evet." Onu tanımak istediğim için özür dilemeyeceğim. Birbirimizden hiç korkmadık ve şimdi de korkmayı planlamıyorum. Yedi yıl ayrı olsak da olmasak da, kapının açık olup olmadığını bilmem gerekiyor. Eğer o da benim gibi geçmişin bir parçasına bile tutunuyorsa.

"İlla bilmek istiyorsan, bana beni sevdiğini söyledi." Sehpanın üzerindeki kupalara, duvarlarımda asılı olan resimlere, yani benden başka her yere bakıyor.

"Bu genellikle iyi bir şey değil midir?"

Hüzünlü gözleri benimkileri buluyor ve omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Sanırım artık doğru gelmiyor." Onunla tartışmayacağım. Elbette doğru gelmiyordu. Tıpkı başka hiçbir kadının bana doğru gelmediği gibi. Ellie'ye aşık olduğumda çocuk olabilirdim ama aramızdaki şeyin özel olduğunu biliyordum. Başka biriyle tekrarlayabileceğimiz türden bir aşk değildi.

"Yorgun musun?" Saklamaya çalıştığı birkaç esnemeyi ya da hava durumunu kontrol etmek için pencereye doğru attığı sayısız bakışı kaçırmadım. Hava şimdi karanlık ama karın daha da kötüleştiğini söyleyebilirim. Rüzgâr, kaybettiği eşinin ardından uluyan bir kurt gibi ses çıkarıyor.

"Birazcık. Sence-"

"Hayır. Hiçbir yere gitmiyorsun. Gelmeden önce hava durumunu kontrol ettin mi? Günlerdir kar fırtınası olacağını tahmin ediyorlar. Beklemek için bugün şehre inmeyi planlıyordum."

Yüzü mahcup görünüyor. "Bunu hiç düşünmedim bile. Kışlık kıyafetlere ihtiyacım olduğunu biliyordum ama dürüst olmak gerekirse, Kaliforniya'ya taşındığımdan beri hava durumunu bir kez bile kontrol ettiğimi sanmıyorum."

Alay ediyorum. "Güneşin altında yumuşamışsın, El. Bak, üzgünüm ama seni bu gece için kaçırmak zorundayım." Gülümseyerek şaka yaptığımı belli ediyorum ve neyse ki o da bana sırıtıyor. "Sadece bir yatağım var ama-"

"Ciddi misin? Tabii ki biliyorsun." Kelimeleri nefesinin altında mırıldanıyor ve ben onları zar zor seçebiliyorum.

"Ne dedin sen?"

"En sevdiğim kinayeyi mahvediyorsun." Surat asıyor.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama burada uyuyacağımı söyleyecektim."

Daha çok mırıldanıyor, daha çok surat asıyor. Sonunda pes etti ve onu üst kata çıkardım. Ona yatak odasını göstermeden önce henüz döşenmemiş iki odayı işaret ediyorum. Bavullarını şu anda en az bir metre karın altında duran arabada bırakmak zorunda kaldı, bu yüzden uyuması için birkaç eşofman ve bir gömlek aldım.

"İlacınızı alabildiniz mi?" İçeri girdiğinde kolunda sadece küçük bir çanta olduğunu hatırladım.

"Evet, şu anda her gün aldığım tek bir hap var. Esas olarak bütünsel bir yol izliyorum," diye mırıldanıyor.

"Gerçekten mi? Bu harika. Bu arada harika görünüyorsun." Ve o da öyle. Uzun kahverengi saçları gevşek dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor ve parmaklarımı saçlarında gezdirmem için bana yalvarıyor. O ışıltılı koyu renk gözleri hatırladığım kadar büyüleyici. Gözlerimi zorlukla kaçırabiliyorum ama kendime onun hiçbir yere gitmediğini hatırlatıyorum. En azından bu gece için.

Bir ayağından diğerine geçerken onu izliyorum, her zerresinden endişeli bir enerji akıyor. Yaptığım her şeyin onu neden rahatsız ettiğini hâlâ anlamış değilim ama o uysal davranıyor. Onunla nasıl iletişim kuracağımı bilemediğim için bu durum beni çok kötü etkiliyor.

"Burada iyi olacak mısın? İstersen yerde uyuyabilirim." "Hayır, ben iyiyim, sadece... Bilmiyorum. Bu çok garip. Var olmak burada seninle."

"Hey, o kadar da kötü olamaz. Eskiden benden hoşlanırdın, hatırladın mı?" Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor ve bu bir yumruk gibi geliyor. Benden sadece hoşlanmıyordu. Beni *seviyordu*. Beni her yerde takip edeceğini söylemişti. Varlığıma verdiği tepki fiziksel olarak canımı acıtıyor, kemiklerimde keder gibi bir şey hissettiren derin bir sızı.

Onu burada yalnız bırakmak istemiyorum. Konuşmak, dertleşmek, onun benim için olduğu gibi benim de onun için hâlâ bir şey ifade edip etmediğimi öğrenmek istiyorum.

Ama biraz daha zorlarsam ne diyeceğinden korkuyorum, bu yüzden onu kucağındaki giysilerimle bırakıyorum ve gece için merdivenlerden iniyorum.

ELLIE KLEIN yatağımda.

Bu imkansız düşünceyi kafamdan atamıyorum. Ellie geri döndü, Ellie *burada*. Ellie benim lanet yatağımda ve ben onunla değilim.

Yedi yıl boyunca yeniden bir araya gelmemizi planladım. Kendime yalan söylediğim, umut beslemiyormuş gibi davrandığım son iki yılda bile. "Hey, doğum günü kızı" şeklindeki açılış cümlemden, yalnız kaldığımız anda onu tekrar nasıl öpeceğime kadar her ayrıntıyı titizlikle planladım. Ama her senaryo bundan farklı gerçekleşti. Her senaryo onun beni görmek için Vermont'a dönmesini içeriyordu.

Burada olacağımı bile bilmiyordu.

Kaliforniya'ya gittiğinde bana ne yaptığının farkında mı? Onu kaybetmenin *ailemi*, *ailemi* yeniden kaybetmek gibi hissettirdiğinin farkında mı? Göğsümde, ayrı kaldığımız her yıl biraz daha büyüyen, biraz daha ağırlaşan kocaman bir delik olduğunu biliyor mu?

Tüm bunları bilseydi, umurunda olur muydu?

Mutfağında ne kadar zamandır volta attığımdan emin değilim, Ellie'nin düşünceleri kalbimi acımasızca yumrukluyor. Yukarı çıkmaya ve ihtiyacım olan tüm cevapları *şimdi* sormaya karar verdim.

Elektrikler kesildiğinde ilk basamakta ayağıma bir çorap geçirdim.

Dokuzuncu Bölüm

Theo

31 Aralık 2010

Ailem olmadan geçirdiğim ilk Noel şaşırtıcı derecede iyiydi.

Son altı ayımı, yani lisenin ilk dönemini -Hayattan nefret ediyor, amcamla kavga ediyor ve yeni okulunda arkadaş edinmeye bile çalışmıyordum. Vermont'u özledim. Hokey takımımı ve en iyi arkadaşımı özledim. Annemi ve babamı insani olarak mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla özledim. Ve beni takip eden öfkeye karşı savaşmak bazen çok zor oluyordu. Çünkü çok *kızgındım*.

Artık hayal kırıklığımı dışa vuracak bir hokeyim bile yoktu. Kendimi öfke dolu bir gazoz kutusu gibi hissedene kadar tüm acılar içimde birikti.

Neden ben? Neden *onlar*?

Annem ve babam tanıdığım en pozitif insanlardan ikisiydi. Hayatlarını başkalarıyla ilgilenerek geçirdiler; hayvanlar için, komşuları için ve destekledikleri tüm yerel işletmeler için, benim için.

Ailemi kaybetmek yeterince zordu ama Carol ve Steve Fox bundan çok daha fazlasıydı. Onlar annem ve babam olabilirlerdi ama aynı zamanda Şeker Vadisi'ydiler. Onlar kahkaha, neşe ve Noel waffle'larıydı. Onlar olmadan sanki güneşin her zerresi

dünyadan çekilir ve hayatımın geri kalanı gri gökyüzünden başka bir şeyle dolmazdı.

Bay ve Bayan Klein'ın beni tatile davet etmeleri çok cömertçe bir davranıştı ama gitmek istediğimden bile emin değildim. Ezra'nın çok iyi bir ailesi vardı ve özellikle kız kardeşinin doğum gününde etrafımı saran kasvetle onları üzme istemiyordum.

Yine de bir şekilde orada olmak yardımcı oldu. Klein'larla geçirdiğim her gün, kendimi yeniden insan gibi hissedene kadar öfkem yavaş yavaş azaldı. Oradayken bana asla üzgün bir yetimmişim gibi davranmadılar ve bana gerçekten iyi olabileceğimi hissettirdiler. Ellie, vefat ettiklerinden beri bana annem ve babam hakkında gerçekten soru soran, en sevdiğim anılarımdan bahsetmeme izin veren ilk kişiydi. Başta zor oldu ama Noel geleneklerimizi yerine getirdiğimiz bir günün ardından üzerimden ağırlığın kalktığını hissettim.

Onu bu yüzden gerçekten sevdim.

"Theo, birkaç dakika sohbet edebilir miyiz, sadece ikimiz?" Bay Klein kahvaltıdan sonra beni bir kenara çekti. Yılbaşı gecesi idi ve ne yazık ki iki gün içinde Rochester'a, beni orada istemediğini açıkça belli eden amcama geri dönecektim.

Bay Klein'ı çalışma odasına kadar takip ettim ve kapıyı arkamızdan kapattı. Bir an için yanlış bir şey yapıp yapmadığımı düşündüm. Bana bu kadar iyi davrandıktan sonra onları üzme düşüncesi göğsüme bıçak saplanmış gibi hissettirdi.

Bay Klein babamdan çok daha heybetliydi. Boyu 1.80'in üzerindeydi ve bir defans oyuncusu gibi yapıydı. Onu, on üç yaşındaki Ellie'den pek de büyük olmayan karısıyla görmek her zaman tuhaftı.

"Her şey yolunda mı? Ben-"

"Endişelenecek bir şey yok, evlat. Otur bakalım. Seninle bir şey konuşmak istiyorum." Oturdum, ilgimi çekmişti ve hâlâ biraz gergindim. Umarım misafirliğimi fazla uzatmamışımdır.

"Ne oldu? Umm, efendim?"

"Formalitelere gerek yok. Sadece yeni okulun hakkında bir şeyler sormak istiyorum. Orada mutlu musun?"

"Umm, sanırım?" Cevap sert bir hayırdı ama bunu duymak istemiyordu, değil mi?

"Bana karşı dürüst ol. Ez bana senin eski hokey takımındaki en iyi oyuncu olduğunu söyledi ama yeni bir takımda olup olmadığından emin değildi. Oradaki lise takımına katıldın mı? Arkadaş edindin mi?"

Gözlerinde yargılama yoktu, bu yüzden dürüst davrandım. "Hayır, efendim. Dürüst olmak gerekirse, oradan nefret ediyorum. Amcam ehliyetimi alana kadar oynayamayacağımı çünkü beni bırakmayacağını söyledi. Sadece okul servisi saatlerinde çalışıyorum ve evinden hiçbir yer yürüme mesafesinde değil. Hiçliğin ortasında bir yer." Şubat ayında on beş yaşına girecektim ama bir sonraki doğum gününe kadar hiçbir özgürlüğüm olmayacaktı. Günleri sayıyordum.

"Bu çok utanç verici. Amcan sana iyi davranıyor mu?"

Gözleri bana en kötüsünü düşündüğünü söylüyordu. "Evet, o iyi. Sadece biraz münzevi sanırım? Diğer insanların yanında olmayı pek sevmez. Babamla hiç yakın olmadılar, o yüzden oraya taşınmadan önce onu çok az tanıyordum."

"Anlıyorum." Uzun bir nefes aldı ve sandalyesini yeniden ayarladı. Dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak devam etti: "Ez sana Connecticut'taki yeni okulundan bahsetti mi?"

"Evet. O, şey, çok seviyor. Kızların olmadığı kısım hariç." Çizgiyi aşırp aşmadığımı merak ettim ama Bay Klein bana sırtlamakla yetindi.

"Evet, bu tesadüf değildi. Oğlumun dikkati kolayca dağılabilir."

Birbirimize bilmiş bilmiş baktık. Kesinlikle aşık olmuştum ve kız arkadaşları olan birkaç erkek tanıyordum ama kimse Ezra kadar kızlardan bahsetmiyordu.

"Pekala," diye devam etti Bay Klein, sesi yine ciddiye. "Avon ülkedeki en zorlu okullardan biri. Ayrıca en iyi hokey programlarından birine sahipler ve şu anda bir pivota ihtiyaçları var. Ez'in bana söylediğine göre çok iyi bir oyuncuymuşsun ama notların da iyiymiş, değil mi?"

"Evet. Eski okulumda neredeyse bütün derslerim As'tı. Bu yıl daha zordu..."

"Bu konuda endişelenmeyin. Eğer ilgileniyorsan, müdürleriyle görüşmeni istiyorum. Seviye belirleme sınavları ve birkaç mülakat isteyecekler ama bence sende gerekenler var. Yatılı okula gitmeye ne dersin?"

Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Yatılı okul kulağa harika geliyordu. Amcamdan uzaklaşmak için her şey kulağa hoş geliyordu. Ama hiç param yoktu. Ailemin zaten fazla parası yoktu -çoğu köyde kalmıştı- ve vasiyette benim için ayrılan az miktardaki para da on altı yaşıma gelene kadar benim olmayacaktı. En azından bir araba için yeterli olurdu. Yatılı okullar hakkında bildiğim bir şey varsa, o da çok dalgın olduklarıydı.

"Bunu karşılayabilmemin hiçbir yolu yok-"

"Bursları var. Mali yardım almaya hak kazanırsınız ve ben zaten bir tavsiye mektubu yazdım. Ben de bir Avon mezunuyum ve okulun ne tür erkekler aradığını biliyorum. Orada çok başarılı olursun."

"Tüm bunlar kulağa harika geliyor ama neden?" "Neden mi?"

"Yani, bunu neden yapıyorsun? Ben senin sorumluluğunda değilim. Neden bana yardım etmek için yolunuzdan çekiliyorsunuz?"

Dudaklarının kenarlarında küçük, hüzünlü bir gülümseme belirdi. Onu daha önce hiç böyle bir yüz ifadesiyle görmemiştim. "Çünkü yapabilirim."

Konuşmanın geri kalanı bulanık gibiydi, Bay Klein'ın aklıma gelen her itiraza bir cevabı vardı. Vermont Üniversitesi'nde nasıl dekan olduğunu, her şeyin sorumluluğunu nasıl üstlendiğini görebiliyordum. Daha ne olduğunu anlamadan benim için bir görüşme ve tur ayarlamıştı, hatta hokey koçlarıyla buluşmak için bile zaman ayarlamıştı.

Avon'a birlikte gidebilmemiz için amcamı Vermont'ta bir hafta daha kalmama izin vermeye ikna etmesi zor olmadı. Dürüst olmak gerekirse, hiç dönmesem bile amcamın umurunda olmazdı.

Belki de yapmazdım.

Üç hafta sonra resmen Kanatlı Kunduz olmuştum - o güne kadar gördüğüm en tuhaf maskot. Amcamdan kurtulmuştum, yeniden hokey oynuyordum ve en iyi arkadaşım ile aynı odayı paylaşıyordum.

Hiçbir şeyin ailem buradayken olduğu gibi olmayacağını biliyordum, ama işlerin benim için yoluna girmesinde onların da parmağı olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Her şeyin kötüden daha kötüye ve inanılmaz dönüşmesi çok ani oldu. Onlarsız bir hayat ne kadar muhteşem olabilirse.

Hiçbir zaman dindar olmadım, özellikle de annemi ve babamı kaybettikten sonra. Daha yüksek bir güç fikrini kabul edebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama sonra

O yıl kendimi inançlı biri gibi hissetmeye başladım.

ASPIRANDO ET PERSEVERANDO.

Azmetmek ve sebat etmek. Okuldaki ilk günümde bana öğretilen Avon sloganı olabilir, ancak kısa sürede kişisel mantram haline geldi, yetişkinlikte bana rehberlik eden iki kelime.

Yeni okulum bir sığınak gibiydi. Elbette, personel daha önce karşılaştığım herkesten daha katıydı. Sabah yatağımı toplamayı unuttuğum için ilk haftamda iki kez dersten çıkarıldım. Ama orada olmak bana bir amaç verdi. Kazadan bu yana ilk kez, dört gözle bekleyebileceğim bir gelecek olabileceğini hissettim.

Ezra yatılı okulun katılığından şikayet etmeye bayılırdı. Çok fazla kural var, yeterince özgürlük yok. Benim içinse tam tersiydi. Kurallar bana izlemem gereken bir yol veriyordu, artık babamdan alamayacağım bir rehberlik. Özgürlük ise başımı döndürüyordu. Yeniden hokey oynuyordum, beni bir yere götürmesi için başka birine güvenmek zorunda değildim. İhtiyacım olan her şey kampüsteydi.

Bay Klein o bahar iki kez ziyarete geldi. Ezra, ailesinin geri kalanından uzakta babasıyla vakit geçirdiği için her zaman çok heyecanlıydı. Bazen kız kardeşi hakkında konuşması beni rahatsız ederdi. *Her şey hep onunla ilgili olmak zorunda. Muhtemelen okulda olmadığımı fark etmemişlerdir bile.*

Ellie'den hiç böyle bir his almadım, gerçi bunu pek söylemedim. Tek istediği kardeşini mutlu etmekti, etrafındaki herkesi mutlu etmekti, beni bile. Daha önce onun kadar özverili biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Ezra babasını benimle paylaşma konusunda aynı sorunu yaşamıyor gibiydi. Beni her şeye dahil ediyordu ve ben de bunun için minnettardım. Bay Klein ne zaman bizi ziyaret etse, hep birlikte yemeğe çıkardık. Her seferinde bana okul hakkında, hokey hakkında, hayatla nasıl başa çıktığım hakkında sorular sorardı. Bu benim için çok şey ifade ediyordu. Ezra'yı her zaman daha çok önemseyeceğini biliyordum.

Çocuk. Ama kendimi ona her şekilde bir baba figürü olarak bakmaya başlarken buldum. Başka kim bana böyle bir hediye verebilirdi ki?

Ezra Perşembe gecesi için hazırladığı büyük plana uymam için bana yalvarıp yakarırken aklımdan geçen düşünceler bunlardı.

Hâlâ kurallara her zaman uymayan on beş yaşında bir çocuk olsam da, bu hediyeyi tehlikeye atmamın imkânı yoktu. En iyi arkadaşım için bile.

"Hayatta olmaz, Z. Okuldan atılabiliriz."

"Oh, hadi ama. Bu kadar dramatik olma. Kimse *okuldan atılmıyor*."

Evet, yapmazdı. Babası mezunlardan biriydi. Ben bir hiçtim. Kesinlikle okuldan atılırdım.

"Daha ehliyetin bile yok. Yasal olarak araba kullanamazken kim sana arabasını ödünç veriyor?"

"TJ," dedi kesin bir ifadeyle. Ve tabii ki öyle yapacaktı. TJ hokey A takımının kaptanıydı ve mezun olmak üzereydi, NHL ile anlaşma yapmak üzereydi. Arabasına ne olduğu neden umurunda olsun ki?

"Kampüsten çıkmamıza izin yok. Biri bizi görürse, mahvoluruz. Hem Bayan Porter'a nasıl gizlice girmeyi planlıyorsunuz?" Kardeş okulumuz sadece on beş dakika uzaklıktaydı ama onların kuralları da bizimkiler kadar, belki daha da katıydı.

"Marissa ilgileniyor. Ayrıca bana Abby'nin sana bir mesajı olduğunu söyledi."

Yutkundum. Abby ve ben okullarımızın ortaklaşa düzenlediği son etkinlikte tanışmıştık. Benden bir yaş büyüktü, çok seksiydi ve biraz da korkutucuydu.

"Ne mesajı?"

Ezra'nın gülümsemesi şeytani bir şeye dönüştü. "Bekar olduğunu."

Kahretsin. Kendi odası mı? Son sınıf öğrencisi olmayan, kendi odası olan tek kişi takım arkadaşım Raj'dı. O da asıl oda arkadaşı rehabilitasyonda olduğu içindi.

Baştan çıkmıştım elbette ama Ezra bu sefer kazanamayacaktı.

"Aferin ona. Ben gitmiyorum. Bensiz gitmekte özgürsün. Işıklar söndüğünde seni korumak için elimden geleni yapacağım."

Ezra kesinlikle kötü bir etkendi ama kimse onun iyi bir arkadaş olmadığını söyleyemezdi. Benimle evleneceğini anladığı anda plandan vazgeçti.

kımıldamıyordu. Sonra yeni bir tane buldu.

"Sen ciddi misin? Onları *buraya* getirmek için ne söyledin?" Bana kızların kendilerini kaptırdıkları o ukala ifadeyi takındı. Hakkını vermeliydim... Bu işte iyiydi.

Abby on altı yaşındaydı ve bir arabası vardı, bu yüzden kaçış planları biraz daha basitti ama yine de kolay değildi. Her iki okulumuzun da kampüsten ayrılma ya da misafır ağırlama konusunda katı politikaları vardı. Neyse ki ben ve on beş yaşındaki hormonlarım için Ezra ve kızlar her şeyi çözmüşlerdi.

Ezra son mesajını kontrol ettikten sonra, "NEREDEYSE GELDİLER," diye cıvıladı. "Sen odayı al. TJ bana Marissa'yla birlikte kullanabileceğim bir yerden bahsetti."

Gerçekten daha fazla ayrıntı bilmek istemiyordum ama benden şikayet gelmedi. Odamız o kadar küçüktü ki ben ve Ezra ancak sığabiliyorduk. İki çiftin garip manevraları olmadan Abby'nin orada olmasından mutluydum.

Ve kapalı kapılar ardında olduğumuzda, mahremiyet için daha da mutluydum. Eski okulumda birkaç kızla takılmışım ama hiçbir Abby gibi değildi. Tam film izlemek isteyip istemediğini soracaktım ki omzumu tutup beni öptü. Birkaç saniye sonra ikimizin de tişörtü çıkmıştı.

İkinci kez üçüncü aşamaya geçişim ilkinden çok daha iyiydi. Odamda olmanın son dansımızdaki vestiyere göre avantajları vardı. Ama dansımız bittiğinde onunla ne yapacağımdan emin değildim. Tam olarak arkadaş değildik, bu yüzden onunla ne konuşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birlikte geçirdiğimiz kısa sürede benim hakkımda fazla bir şey öğrenmeye hevesli görünmemişti ama şimdi yalnız olduğumuz için, "Ee, ailen nerede yaşıyor?" gibi basit tanışma sorularıyla başlayacağı için gergindim.

Ezra ve Raj okulda ailemi bilen tek çocuklardı ve onlarla bu konuda konuşmak yeterince zordu. Kimse bana ne diyeceğini, nasıl *davranacağını* bilmiyordu, ben de elimden geldiğince sakladım.

Abby'nin gözleri yatağın karşısından benimkilere kaydı. *Evet*. En sevmediğim konuların hepsi geliyordu.

"Televizyon izlemek ister misin?" Tam konuşmaya başlamışken sözünü keserek sordum.

Birkaç dakika sonra Raj'ın kapısını çalıyor, sığınmak için yalvarıyordum.

"Dostum, sen ne *yaptın*? Seninle takılmak için buraya kadar geldi ve sonra seni kendi odandan mı kovdu?" Raj haklı olarak kıkırdıyordu. Şimdi onun ek yatağında saklanıyor, Ezra'nın kızları eve göndermesini bekliyordum.

"Beni burada asılı bırakma, Foxy! Bu işi nasıl batırdığını bilmem gerek. Eğer bir kız bulamazsan, hepimiz mahvoluruz."

"Çok komik," diye mırıldandım. Raj'ı seviyordum ama o benimle dalga geçmekten biraz fazla hoşlanıyordu. Ayrıca bana Foxy'den başka bir şey demeyi de reddediyordu. "Şu reality şovu izlemek istedi, *Blind Dates* ya da onun gibi aptalca bir şey."

"Ve sen hayır mı dedin? Foxy, *Foxy*, *Foxy*. Bir kız göğüslerini görmene izin verdiğinde, ne isterse izlersin."

"Göğüslerini gördüğümü nereden biliyorsun?"

"Daha önce yapmadım." Bana bir sürüngen gibi göz kırptı. "Ayrıca gömleğin ters giyilmiş. Ve ters. Buraya gelirken aceleyle giyindiğini düşündüm."

"Ne kadar gözlemci," diye mırıldandım. "Ve ona hayır demedim, sadece onun yerine başka bir şey izleyip izleyemeyeceğimizi sordum."

"ESPN?"

"Hayır. *Dünya*

Gezegeni." "Dostum."

"Ne var? Bunun nesi yanlış? Doğa belgesellerini seviyorum," diye karşı çıktım.

"Kafan iyi bile değil." Raj'ın hayal kırıklığı düşüncelerini gölgeledi. "Ama sırf sen bir inek olduğun için gerçekten bu kadar kızdı mı?"

"Hayır, onun tepkisi de sizinkine benziyordu. Beni görmezden geldi ve programını açmak için kumandayı aldı."

"Peki ne oldu o zaman?"

Utanç verici kısmı da bu. Ne olduğundan emin değildim. Televizyonda ne izlediğimiz aslında önemli değildi, ama

bir şekilde ağızımdan kaçtı. Bunu söylemek bile istememiştim. Neden *düşündüğümü* bile bilmiyordum.

"Randevu programını açtıktan sonra, 'Keşke Ellie de burada olsaydı' gibi bir şeyler geveledim."

Entrika Raj'ın yüz ifadesine yansıdı, kendine özgü sırıtışı oluşmaya başladı. Bahse girerim reality şovu izlemekten mutlu olurdu. Çocuk drama için yaşıyordu.

Yerinden doğruldu ve tek kaşını kaldırarak dikkatle bana baktı. "Ellie kim?"

Onuncu Bölüm

Ellie

Şimdi

Gıcırdayan dişlerin sesi beni halsiz uykumdan uyandırıyor. Kahretsin. Onlar benim.

Lanet olsun, donuyorum. Bileklerimde ve omuzlarımda ağrılar kendini göstermeye başlıyor, ardından hızla kalçalarım geliyor. Otoimmün hastalıklar güneşi sevmez. Soğuktan da nefret ederler. Benim için çok eğlenceli.

Yorgana sarınıyorum ve termostatu bulmak için aşağıya iniyorum.

"Kahretsin, kahretsin!" Theo'yu buldum. Mutfğa vardığımda tek ayağının üzerinde zıplıyor, hoplayıp zıplıyor ve bir şeyler arıyordu. Ayak parmağını çarpmış olmalı. Ve en az üç palto giyiyor olmalı.

"Burası neden bu kadar soğuk?" Sesimi duyunca vücudu sarsıldı.

"Elektrikler kesildi. Jeneratörü kontrol edebilmek için bir el feneri bulmaya çalışıyorum."

Hala mutfakta duran çantama uzanıp telefonumu alıyorum ve dün geceki sersemlikle burada bıraktığımı fark ediyorum. Maya'dan gelen bir dizi mesaj görüyorum.

MAYA

Nasıl oldu? Kar tavşanı selfilerim nerede?!

Noel Baba'yla tanıştın mı? *santa emoji*

Resimler ya da olmadı!

Alo? Ellie Belly'ye yarasa işareti, lütfen cevap ver!

Eğer korkunç bir kardan adama dönüşürsen çok kızarım.

Arkadaş testi! Beni geri ara!

El fenerini açıp telefonu Theo'ya verirken içimi hızlı bir suçluluk duygusu kaplıyor. Sabah ilk iş onu aramayı aklıma not ediyorum.

"Teşekkürler, El. Benimki ölmüştü. Uyandırdıysam özür dilerim." "Hayır, hipotermi yaptı. Git hadi."

Evdeki elektrik uğultusunu duyduktan birkaç dakika sonra Theo tekrar içeri giriyor. İstemedi de olsa, başka bir bedenin sıcaklığını aramak için garip bir kucaklaşmaya giriyoruz. Kendimi biraz fazla derine batmış buluyorum ve geri çekiliyorum. Adamın her zaman olağanüstü bir çekim gücü olmuştur. Sarılmaları şekerden daha bağımlılık yapıcı.

"Buranın ısınması biraz zaman alacak. Neden bu ekstra battaniyeyi almıyorsun?" Kanepesinden yorganı aldı, burada altında uyumak için kullandığı belliydi. "Saat daha iki buçuk. Biraz daha uyumalısın."

İşte o zaman anladım. Aslında tek yatak kinayesini yaşıyorum. Açıkçası, ona yatağı teklif etmek zorundayım. Bu kulübe şu anda bir buz kutusundan daha iyi değil ve ben davetsiz misafirim. Gerçekten burada donmasına izin mi vermeliyim? Elbette yerde yatmayı teklif edecektir ama bu ne zaman mantıklı olur ki? Özellikle de söz konusu adamla daha önce aynı yatağı paylaşmışken. Yatağımı paylaşma şansına sahip olduğumdan çok daha fazla paylaşmayı dilediğim bir adam.

Lanet olası aşk romanları. Bu kinayeye *bayılıyorum*. Birbirlerinden hoşlandıkları belli olan ama bunu itiraf etmeyi reddeden karakterler zorla bir araya getirilir. Sarılmalar olur ve sonunda nasıl hissettiklerini anlarlar. Birkaç hafta önce, Theo Fox dışında herhangi biriyle bu durumda olmak için para ödeyebilirdim.

Çünkü Theo'ya olan hislerim konusunda hiçbir karışıklık yok. Onu hayatımın büyük bölümünde sevdim. Bu aydınlanmayı yaşamak için onun sıcak bedeninin yanımda olmasına ihtiyacım yok. Yapacağı tek şey bana bugünlerde aramızdaki gerçek mesafeyi hatırlatmak olur. *Ugh*.

"Yukarı gel ve yatağı benimle paylaş, tamam mı? Burası ısınana kadar." Tartışmak için ağzını açtığı anda avucumu kaldırıyorum. "Kapa çeneni ve benimle uyu, Theo."

Evet, kötü bir kelime seçimiydi. Özellikle de ona ilk kez ya da ikinci kez teklif etmediğimi düşünürsek. Tepki vermemek için elinden geleni yapıyor ama Theo'nun yüzünde okuyamadığım tek bir duygu bile yok.

"Hadi ama, işi tuhaflaştırma," diye homurdanıyorum.

Merdivenleri yorganlarımıza sarınarak çıkıyoruz ve hemen yatağa düşüyoruz. Onun yatağı king, yani aslında birbirimize dokunmamız gerekmiyor. Aslında, ten tene temasa izin vermek gibi bir planım yok. Sıcaklar yakında etkisini gösterecek ve buna hiç gerek kalmayacak.

Yatağın kendi tarafıma yerleşiyorum, kenara o kadar yaklaşıyorum ki aramıza iki yetişkinin daha sığabileceğinden eminim. Ama onun bedeninden benimkine süzülen sıcaklık, şu anki yakınlığımızı görmezden gelmeye izin vermiyor. Paylaştığımız tüm battaniyelerin altında, alan görecelidir.

"Bu çok garip," diye mırıldanıyor.

"Garip değil," diye alay ediyorum. "Bizler yetişkiniz. Aynı yatağı paylaşabiliriz ve bu konuda olgun davranabiliriz." Değil mi? En azından ben öyle düşünüyorum. Kendimi sık sık böyle durumlarda bulmuyorum, özellikle de tipik gece rutinim en az otuz dakikalık meditasyon ve beni *Çılgılık* filmindeki katile benzeten bir Kore yüz maskesi içerdiğinden beri. Erkekleri yatağıma davet etmek pek bana göre değil.

Dakikalar geçmesine rağmen yanıt alamayınca uyuyup kalmadığını merak ediyorum. Nefes alış veriş sığ, hiç hatırladığım gibi değil. Belki de farklı uyuyor-

artık farklı. Bunun beni neden üzdüğünden emin değilim, Theo'nun uyurken çıkardığı ses artık beyin kimyamın bir parçası olmayabilir.

Belki de bu kadar yakın olup yine de bu kadar uzak olmak tuhaftır. On dokuzuncu doğum gününe kadar Theo'dan bir santim bile uzaklaşmak istememiştim. Ve şimdi yedi yıldır üç bin milim var, ama aramızdaki yatağın üzerindeki boşluk okyanuslar, hatta belki de dünyalar gibi geliyor.

Tek düşünebildiğim ona dokunmakken bu şekilde nasıl uyuyabilirim? Zaman hatıralarımı silmek için hiçbir şey yapmadı. Bana sarıldığında ne kadar iyi hissettirdiğini, yanağımın göğsünün çukuruna ne kadar mükemmel oturduğunu, bağlandığımız anda ne kadar sıcak olacağımı tam olarak biliyorum.

Nasırlı teni bana karşı cızırdıyor, eli belimde geziniyor. O da mı bunu düşünüyordu? İlk başta, dokunuşu o kadar nazik ki, acaba hayal ediyor olabilir miyim, kafamdaki tüm görüntüleri canlandırıyor olabilir miyim diye düşünüyorum. Ama sonra ortamı kavırıyor ve beni yatağın kendi tarafına çekiyor. Beni sıkıca kendine doğru çekiyor, bunun ne olduğu konusunda yanılığa yer yok, sadece sıcaklığı paylaşan arkadaşlardan daha fazlası. Kolları beni sarıyor, bedenim aramızdaki bağla uğulduyor, sinapslar tenimin her santimetresinde ateşleniyor.

Tam da böyle hissedeceğimi biliyordum.

"Bu iyi mi?" diye fısıldıyor saçlarıma doğru.

Cevabım nefes nefese bir "Mm-hmm." Tüm söyleyebildiğim bu çünkü hayır demek istiyorum. Bu konuda hiçbir şeyin iyi olmadığını söylemek istiyorum. Yine de belki de ihtiyacım olan şey istediğim şeyle aynı değildir.

En son ne zaman böyle sarıldığımı hatırlamıyorum, sıkı bir kaşık, sahiplenici ve aynı anda topraklayıcı. Sıcaklık ve memnuniyet iliklerime kadar işliyor, her bir kasımı rahatlatıyor. Burnu boynumun arkasını sıyrıyor ve ben onu takip ederken beni içine çektiğini hissedebiliyorum. Kar gibi kokuyor.

"Artık tuhaf değil," diye fısıldıyor omzuma.

Adam haklı. Pek çok şey var ama tuhaflık bunlardan biri değil.

Yine de geri çekilmeyi, ona bunun ne kadar uygunsuz olduğunu söylemeyi düşünüyorum. Ayrıca yuvarlanmayı, üzerine tırmanmayı ve onu anlamsızca öpmeyi de düşünüyorum. Ta ki neden bu kadar uzun süre ayrı kaldığımızın tüm nedenlerini unutana kadar. Çılgılık atmayı ve tokat atmayı düşünüyorum-

yüzüne vurmak, beni kıldığı tüm yolları ona bildirmek, son yedi yıldır kalbimi parçalamaya devam etti.

Düşünüyorum, düşünüyorum ve düşünüyorum. Ama ne yapmam gerektiğine dair bir fikrim olmadan önce nefes alış verişini yavaşlamaya başlıyor. Bu, Theo'nun uykuya daldığını çok iyi bildiğim ses ve bu bilgiyle dudaklarımı bir gülümseme kaplıyor. Beynimdeki savaşı beni tüketmeden önce kapatıyorum ve uyku beni de yakalayana kadar Theo'nun beni saran kollarından başka hiçbir şeye odaklanmıyorum.

İkinci Bölüm:

Ripples

"1 mm mWe *anılarının.*"

Mmdeline Miller

On Birinci Bölüm

Ellie

23 Aralık 2011

"Gitmeme neden izin vermediğinizi ANLAMİYORUM. Ezra Avon'da. Theo'nun oraya girmesine bile yardım ettin. Neden Bayan Porter'a gidemiyorum?"

Haftalarca aynı konuşmayı yaptık ama pes etmeyi reddettim. Yatılı okula gitmek uyum sağlamak için tek şansımdı. Beni "lupuslu kız" olarak tanımayan yeni arkadaşlar edinmek için. Şu anda istediğim tek şey buydu ve ailem beni dinlemeyi reddetti.

"Ellie, bebeğim, buna bir son vermelisin. Seni okula göndermeyeceğimizi biliyorsun. Seni çok özlerim, tatlım."

"Yani beni özlemiyor musun?" Ezra söze girdi. Talebimi hiç olmadığı kadar desteklemiş, hatta her hafta ziyaretime gelip beni kontrol etmeyi bile teklif etmişti. Avon hayalimdeki okula sadece on beş dakika uzaklıktaydı ve artık kendi arabası vardı.

Ezra için biraz kötü hissettim. Ailem ona lise için uzaklara gitmek isteyip istemediğini bile sormadı, karar onun yerine verilmişti. Babam da oraya gitmişti, o yüzden sanırım gitmekten gurur duyuyordu ama yine de sorusu haklıydı.

"Ez, hadi ama. Elbette seni özlüyoruz. Ama senin durumun farklı. Ellie, doktorların hepsi burada. Kendine tek başına bakabilmen mümkün değil."

Nihayet. Hazırlandığım bir tartışma. Hâlâ Bayan Porter'dan umutluydum ama Connecticut'ın uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum. Ve beni özleyeceğini kaç kez söylemiş olursa olsun, asıl nedenin lupus hastalığım olduğunu biliyordum.

Lanet olası lupus. Doktorlarım defalarca kontrol altında, hatta *hafif* olduğunu söylediler. Yine de ailem bana tamamen engelliymişim gibi davrandı.

Ez'in okulda, sporda, her şeyde başarılı olması için çok uğraştılar. Ben mi? Devlet okulunun istediğim kadar devamsızlık yapabileceğim kadar kolay olacağını, özel okullar gibi müfredat dışı etkinliklere katılmak zorunda kalmayacağımı düşündüler.

Benim hakkımda nasıl bu kadar az şey düşünebildiler? Bazen bana baktıklarında gördükleri tek şeyin hastalığım olduğunu hissediyordum, sanki bilmeye değer başka bir yanımdan yokmuş gibi. Boş ver onu. Bektan bağışıklık sistemimden başka *biri*, *bir şey* olmak için yaratılmışım.

"Peki. Champlain Akademisi'ne ne dersiniz? Buradan sadece yirmi dakika uzaklıkta."

Ezra'nın bok yiyici sırtışı bu plana olan güvenimi pekiştirdi. Artık bir yerlere varmaya başladığımı biliyordu. Ve annemin şok olmuş heyecanı, cevap verememesiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Champlain Akademisi muhtemelen onların radarına bile girmemişti. Avon Old Farms ya da Miss Porter's gibi üst düzey bir okul sayılmazdı ama bu umursadığım son şeydi. Tek istediğim bu evden çıkmaktı. Arkadaş edinmek ve korkmadığım okul günleri geçirmek için ikinci bir şans.

Babam evdeyken akşam yemeğinde konuyu tekrar açtım. Sadece dördümüzün olduğu son geceydi. Theo yarın tatil için buraya geliyordu, bu yüzden şimdi bir şeyler yapmam gerekiyordu. Theo burada olsaydı daha mı kolay olurdu yoksa daha mı zor olurdu diye düşündüm ama hokey için Ezra'dan birkaç gün daha fazla okulda kalmıştı ve onun varlığının dikkatimi dağıtması ihtimaline karşı şimdi şansımı denemeliydim.

Annem Champlain'in karma olduğu için uygun olmadığını söyledi, sanki etrafta erkekler varken daha kırılgan oluyormuşum gibi. Babam sıcağı-

ama tabii ki sonunda karar onun oldu. Yalvardım, *yalvardım* ve *yalvardım*.

"Bırak onu gitsin!" "Ezra.

Dilini kullan!"

"Anne, cidden. Bırak. Onu. Bırak gitsin. Ne kadar mutsuz olduğunu görmüyor musun? Onu sonsuza kadar bu eve hapsedemezsin. Arkadaş edinmesine izin vermediğin için çocuğunun hayatının geri kalanında senden nefret etmesini gerçekten istiyor musun?" O resmen benim kahramanımdı.

"Ezra, annenle böyle konuşma!"

"Hadi ama baba. Daha iyi değilsin. Ne zaman anneme karşı geleceksin? *Akıllı* bir kızın var." Masada ayağa kalktı ve peçetesini tabağına fırlattı. "Ellie'nin ne kadar zeki olduğunu farkında mısın? Üniversite öğrencilerine yönelik bir online kodlama kursu aldı." Üç çift göz Ez'e dikildi. Bunu gerçekten istiyordu ve sırrın ortaya çıkmasına sevinmişim. "Evet, parasını ben ödedim çünkü sana sormaya çok korkuyordu. Bilirsin, dinlenmekten başka bir şey yapmasına izin vermediğin için. Ve şimdi siz-iki üniversite profesörü- onun daha iyi bir eğitim alma şansını elinden mi alıyorsunuz? Neden? Cidden, *neden?*"

Ailem ve ben tamamen şaşkına dönmüştük. Ezra'nın onlara böyle bağırdığını hiç duymamıştım ve benim için bu şekilde savaşıyor kadar beni önemseydiğini hiç fark etmemiştim. Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum; kızgın, üzgün ve gururlu gözyaşlarının garip bir karışımı yüzümden aşağı süzülüyordu.

"Hadi, Ellie. Gidelim buradan."

Ezra beni Panda Express'e götürdü. Geçen yaz on altı yaşına girdiğinden beri onunla nadiren araba kullanıyordum, bu yüzden gitme şansına atladım. En sevdiğim yer olduğunu ve annemin orada yemek yememe neredeyse hiç izin vermediğini biliyordu. Sadece kendimi en kötü hissettiğim ve annemin suçluluk hissettiği zamanlar için ayrılmıştı. Onun dışında lüpus diyeti hüküm sürüyordu.

"Beni savunduğunuz için teşekkür ederim. Bunun anlamı gerçekten çok büyük." Yolda zar zor konuşabildim ama aramızdaki masada dumanı tüten or- ange tavuk kaselerimiz dururken konuyu açtım.

"Bunu söylemem gerekiyordu. Daha önce söylemediğim için özür dilerim. Sana karşı çok katılar." Gülümsemekten başka bir şey yapamadım. Hislerimin onaylanması çok iyi hissettirdi, hem de kardeşim tarafından. "Ayrıca-" Durakladı ve gazozundan uzun bir yudum aldı. "Bak, geçen yaz hiç takılmadığımız için özür dilerim. Bir

pislik gibi davrandığımı biliyorum."

Çubuklarımı yemeğimin üzerinde gezdirerek ona bakakaldım ve omzumun üzerinden bakma isteğimle savaştım. Benimle mi konuşuyordu? Söyledikleri doğru değildi: Ezra bütün yaz benden uzak durmuş ve bana kendi arkadaşlarımı bulmamı söylemişti. Ama bu konuda gerçekten kötü hissedeceğini hiç düşünmemiştim.

"Sorun yok."

"Bu iyi değil. Bunu hak etmiyorsun ve söz veriyorum daha iyisini yapacağım.

Tamam mı?"

Duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak başımı salladım. Daha önce hiç böyle bir konuşma yapmamıştık.

Bu aramızdaki şeylerin gerçekten değişeceği anlamına mı geliyor?

Eve vardığımızda Ezra odasına gönderildi ve okula dönene kadar cezalı olduğu söylendi. Kendimi çok kötü hissettim ama en azından Theo yakında onunla takılmak için burada olacaktı.

Ve sonra yılın en büyük sürprizi geldi: Annem ve babam Champlain Akademisi'ne başvurabileceğimi söylediler. Bir sorun mu vardı? Gündüzlü öğrenci olarak gitmem gerekiyordu. Anlaşılan araştırmamda bu küçük ayrıntıyı gözden kaçırmışım. Çoğu yatılı okul her iki seçeneği de sunuyordu, bu yüzden çok da şaşırtıcı değildi, ama keşke yatılılığı savunmak için bir planım olsaydı. Ama yapmadım.

Yine de kardeşimle yaptığım konuşmadan, yeni bir okulla gelecekten ve Theo'nun yarın ziyarete gelmesinden sonra hiçbir şey beni yıkamazdı.

ŞEKER VADİSİ HALA KAPALIYDI, ancak doğum günü geleneğim birkaç küçük değişiklikle devam etti. Geçen yıl olduğu gibi, Theo kış tatilini bizimle geçirdi, en sevdiğimiz geleneklerimizi kutlamak için iki hafta boyunca.

Ezra yakınlarda açık havada paten yapılan bir yer buldu ve cezalı olmasına rağmen annem ve babam "Theo'nun iyiliği için" Noel arifesinde gitmemize izin verdi. Ezra'nın artık bir arabası olduğu için onların peşimize takılmasıyla uğraşmak zorunda kalmadık. Tabii ki annem yola çıkmadan önce hâlâ benimle uğraşıyordu ama Ezra'nın dün gece ona bağırmasından sonra biraz sakinleştiğini söyleyebilirim. Belki de sözleri onu etkilemişti.

Paten dersleri geçen yıl iptal edildi. Ne söylersem söyleyeyim, annem bunun vücudum için çok stresli ve daha fazla devam etmem için umursamaz olduğunu düşündü. Bir atlama alıştırması yaparken düştüğüm bir anı çok dikkatle izlemişti ve bu sonun başlangıcı oldu. rklerimin olmasına izin yoktu.

Ama Theo ve Ez ile paten kaymayı hâlâ seviyordum. O günlerde onlara ayak uydurdum ve hatta göstermesi eğlenceli olan tek ayak dnşlerim gibi birkaç numara öğrendim. Annem her zaman çocuklarla gitmeme izin verir, benimle ilgilenecekleri konusunda onlara güvenirdi. Sanırım bunun için Ezra'ya sandığımdan daha çok şey borçluydum.

Buz pateninden sonra pizzaları ve destansı bir sıcak çikolata barı için gereken tüm malzemeleri aldık. Yemek biter bitmez de battaniye kalesine başladık. Theo'nun geleneğinin teknik olarak Noel Günü'nde olduğunu biliyordum, ancak doğum günüm gece yarısı olduğu için çocuklar bunu bir gece önce kurmanın mantıklı olduğuna karar verdiler.

Hatta Ezra'nın ısrarıyla annem ve babam bodrumda çocuklarla kalabileceğimi bile söylediler. Ciyaklamamak ve fikrini değiştirmemek için dudaklarımı birbirine yapıştırmıştım. Sonunda arkadaş olmuşuz gibi hissediyordum, sanki bir değişiklik olsun diye kardeşim olmaktan gerçekten hoşlanıyordu.

O hafta uçup gitti. Ezra'nın cezaları neredeyse unutulmuştu. O ve Theo günlerinin çoğunu spor salonunda ya da pistte antrenman yaparak geçiriyorlardı. Her zaman hokey oynuyorlardı. Bu yıl ikisi de A takımındaydı ve bana bunun ikinci sınıf öğrencileri için etkileyici olduğu söylenmişti. Babamı dinledikten sonra, Theo'nun şimdiden takımın yıldızı olduğunu düşündüm. Ezra'ya da infazcı diyordu ki açıkçası bu beni çok güldürdü. Keşke maçlarından birine gidebilseydim ve bunu kendi gözlerimle görebilseydim.

"Hey Ellie, oynamak ister misin?"

Yılbaşı gecesiydi ve çocuklar saatlerdir Xbox'ta NHL oynuyordu. Theo soruyu sorduğunda onlara atıştırmalık bir şeyler getirmek için bodruma inmiştim.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Al, benim için alabilirsin. Gidip Marissa'yı aramam gerek." Ezra ayağa kalktı ve Noodle kendini kanepeye bırakırken kumandayı bana uzattı.

"Ben sana ğretirim. Gerçekten çok kolay," diye teklif etti Theo, ben de kendimi yere bıraktım.

"Marissa kim?"

"Bayan Porter'dan bir kız. Saatlerce telefonda konuşuyorlar. Çok sinir bozucu. Kardeşinin 'hayır, *sen* kapat' diyen insanlardan biri olduğunu biliyor muydun?" Kahkahalarım ağzımdan fırladı. Theo'nun bana böyle sır vermesine bayılırdım. Asla kötü biri değildi ama böyle Ezra hikâyeleri paylaşması en sevdiğim şeydi.

"Peki, kız arkadaşı gibi mi?" Ezra'nın öyle olup olmadığını bana ya da ailemize söylemeyeceği anlaşıldı.

"Hayır. Sadece bazen takılıyorlar." Ew, bu ne anlama geliyorsa, bilmek istemiyordum.

"Kız arkadaşın var mı?" Olamaz. Bunu söylemek istememiştim; bir anda aklıma geliverdi. Kendimi filtreleme konusunda hiç iyi değildim, özellikle de Theo'nun yanındayken. Beni çok rahat, mutlu, kaygısız hissettiriyordu. Ve onun benden daha yakın olduğu başka bir kızla ilişkisi olduğu düşüncesi beni rahatsız ediyordu. Bilmek zorundaydım.

"Hayır. Zamanım yok. Hokeye odaklanmalıyım. Eğer burs alamazsam asla üniversiteye gidemem."

"Neden böyle düşünüyorsun? Bana akıllı görünüyorsun."

Güldü. "Aptal değilim ama kesinlikle bir dahi de değilim. Hokey benim burs için tek yolum. Amcamın bana okul için beş kuruş vermeyi düşünmesi mümkün değil ve-" Durakladı, çenesini sıktı. Yüz hatlarında kararlılıkla karışık melankoli gibi bir şey belirdi. "Üniversiteye gitmezsem babam yıkılırdı. Onu hayal kırıklığına uğratamam."

"Oh." Bu gece belagatle doluydum. Ama nasıl cevap vereceğimi bilemedim. İçimden yardım teklif etmek geliyordu ama bu neye benzeyecekti ki?

"Oynamaya hazır mısın?"

Theo bana kumandanın üzerindeki düğmeleri gösterirken ben de onun sözlerine kulak kabarttım. Theo için, hayatta aniden karşılaştığı ve kimsenin onu hazırlamadığı zorluklar için üzüliyordum. Yine de bencil kalbimin bir kısmı mutluydu. Bir kız arkadaşı olmadığı için mutluydu ve bir şekilde bir kız arkadaş edinme planı olmadığı için daha da mutluydu. Onun kız arkadaşı olabileceğimi düşünecek kadar hayalperest değildim. Theo gibi adamlar asla benim gibi biriyle çıkmaz. Ama en azından eğer

Tek başıma, ilişkimiz özel ve kutsal kalacaktı, böyle hisseden sadece ben olsam bile.

"Gördün mü, anlıyorsun. Yine de seni ezeceğim." Neredeyse bir saat sonra oyunu almıştım ve nispeten iyi oynuyordum. Bir oyuncu değildim ama Theo'nun hevesini takdir ediyordum, her ne kadar bana karşı yumuşak davransa da.

"Sadece gelecek yıl için çalışmam gerekecek. O zaman kimin kimi ezdiğini göreceğiz." Theo bana gülümsedi ve bir an için nefesimin kesildiğine yemin edebilirim. Onunla vakit geçirmeye alışkındım ama arada bir ne kadar muhteşem olduğunu, ne kadar tatlı olduğunu, sadece biz olduğumuzda gülümsemesini ne kadar arzuladığımı yüzüme vuruyordu.

Ve bu gülümseme, farklı hissettirdi. Bitmiyordu.

Bakışlarımız saatlerce sürdü. Sanki bir şeyler yerine oturuyor gibiydi ve bana bakmaya, gülümsemeye devam ettikçe kalbim kontrolsüzce atmaya başladı...

"Siz hâlâ oynuyor musunuz?" Kardeşim kanepenin arkasından atlayıp aramıza oturunca büyü bozuldu. "Mutlu yıllar, kardeşim." Ez saçlarımı karıştırdı ve ben de saate baktım, yeni yıl boyunca oynadığımızı fark ettim.

"Mutlu yıllar, *kardeşim*," diye alay ettim.

"Mutlu yıllar, garipler." İkimiz de Theo'ya güldük. Ezra sözümüzü kesmeden önce neler olduğundan emin değildim ama yüzü yine gayet normal görünüyordu. Muhtemelen hepsi benim kafamdaydı.

"Film izlemek ister misin?" Ezra sordu. "Tabii, sen seç."

Ezra *Tron*'u açtı ve hemen sızdı. Daha açılış jeneriği bitmeden buldog gibi horlamaya başlamıştı. Theo yorgun olup olmadığını sordu ama değildim. Ve kanepede yanıma taşındı, böylece kardeşimin üzerinden konuşmak zorunda kalmadık.

"Aslında pek uyuyamıyorum. İlaçlarım beni uyanık tutuyor. Bu yüzden annem yatma saatim konusunda sürekli üstüme geliyor. Gece rutinim olursa daha iyi uyuyacağımı düşünüyorum."

"Sence faydası olur mu?"

"Hayır. Bence uyuşturucu, uyuşturucunun yapmak istediğini yapar." Theo bu esprime hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bazen benim yaşımdaki çoğu insanı unutuyordum.

her gün bir gemi dolusu ilaç almıyorlardı. Uyuşturucu şakalarımı pek komik bulmadılar. "Kusura bakmayın. Bazen bu konuda şaka yapmak daha kolay, biliyor musun?"

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette." Theo Fox bana her şeyi sorabilirdi.

"Lupus olmak nasıl bir şey? Araştırmaya çalıştım ama ne anlama geldiğini tam olarak anlayamadım." Theo lupusu mu araştırmış? Benim hakkımda bilgi edinmek için mi? Bu açıklama beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki nutkum tutuldu. " z r dilerim. Eğer kişisel bir şeyse tamamen anlarım. Sadece daha fazla anlamaya çalışıyordum. Annenin aşırı koruyucu olduğunu biliyorum ama ben de senin benim yanımda güvende olmanı istiyorum. Yani benimle değil ama takıldığımızda falan."

Theo'nun elleri aramızda kıpır kıpırdı ve gözleri her hareketi takip ediyordu. Bu konuşma hakkında gergin olduğunu anlayınca kalbim eridi. Bu  nemliydi. Beni bu kadar önemsiyordu.

Tek bildiğim, bana düzeltilmesi gereken bir sorunmuşum gibi davranan bir anne, bir fark yaratacak kadar yanımda olmayan bir baba, hastalığımı tamamen görmezden gelen bir erkek kardeş, bulaşıcı olduğumu düşünecek kadar cahil olan okuldaki çocuklardı.

Hayatım boyunca bir kez olsun biri bana, bir insan için nasıl bir şey olduğunu sormadı.

Ben.

"Bu konuda konuşmaktan çekinmiyorum. Bazen diğer insanları rahatsız edici." Gözleri benimkilere takıldı ve hiç tereddüt etmeden, gözlerini bile kırpmadan kelimeleri ağzından döktü. "Yani, vücudumun normal bir bağışıklık sistemi yok gibi bir şey. Ne olduğunu bilmeden önce sürekli grip ya da zatürre olduğumu düşünüyorlardı. şimdi ilaç kullandığım için o kadar da kötü değil. Çoğu gün iyi hissediyorum ama kolayca yorulabiliyor ya da bitkin d şebiliyorum. Ve sık sık daha da kötüleştiği alevlenmeler yaşıyorum. Gerçekten acı verici olabiliyor. Mesela geçen yılbaşını hatırlıyor musun?" Başını sallıyor. "Planlarım olduğu için paten kaymaya gidemeyeceğimi söyledim ama gitmedim. Gerçekten çok kötü ağrılarımdı, sanki tüm vücudum ağrıyordu."

"Neden yalan söyledin?"

"Bilmiyorum. Bazen açıklaması zor oluyor. Tamam gibi. Tamamen normal göründüğümü biliyorum, ama kafam ve eklemlerim

Çok canım yanıyor ya da o kadar bitkin hissediyorum ki ayakta zor duruyorum. Bu gerçekten utanç verici."

Theo elimi tuttu ve bir dakika boyunca aramızda tuttu. "El- yalan, bu aptalca. Lütfen benim yanımda kendini utanmış hissetme, tamam mı? Evde kalır ve seninle takılırdım."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki." Bu sözler aramızda asılı kaldı ve Theo'ya karşı önceden beslemediğim sevgi ııı gibi büyüdü. Başımı hızla televizyona, aslında izlemeye hiç başlamadığımız filme çevirdim. Ezra ve Noodle birbirleriyle uyumlu bir şekilde horluyor, nispeten huzurlu bir melodi yaratıyorlardı.

Latke - bir noktada Theo'nun kucığına atlamış olmalı
-Mırlamaya başladı ve etrafımızdaki seslere katkıda bulundu.

"Senden gerçekten hoşlanıyor. Onu bu şekilde sevmeme asla izin vermez." Her gece benimle uyurdu ve yatağını paylaşmak için ailenin geri kalanı arasından beni seçmesine bayılırdım. Yine de ona dokunmaya çalıştığımda rüzgar gibi kayboluyordu.

"Öyle mi? Annem kedileri hep sevmiştir." Ağzından M-kelimesi çıkar çıkmaz tavrı değişti. Çatık kaşlar, gergin dudaklar, göğsü ve omuzları her zamankinden biraz daha sertti.

"En çok neyi özölüyor sun? Şu anda?"

Bakışları bana yöneldi. Theo'yu hazırlıksız yakalamak yeni bir hobi olabilir di. Yüzüne bir sırtıma yayıldı ve gözleri bodrumun loş ışığında bile parladı. "Bu soruya bayıldım." Ben de ona gülümsedim. "Biliyor musun, çoğu insan benim yanımda 'anne' ya da 'baba' kelimelerini kullanmaktan bile korkar. Ama sen bunu yapıyorsun."

"Ezra filtresiz olduğumu söylüyor. Bu bir tür sorun."

"O yanılıyor. Asla değişme, El." Gerçek kelekler savaştaydı ve savaş alanı göğüs boşluğumdu. El. Kimse bana böyle seslenmemişti.

"Yani...? Söyle bana. Şimdi neyi özölüyor sun?"

Gülümsemesi değişip bir anının içinde kaybolurken nostalji yüzünde kayıyordu. Başını sallayarak sessizce güldü. "Bu çok aptalca."

"Hayır, değil. Ne oldu? Söyle bana."

"Gizli ızgara peynir." Küçük bir kakhaha attım. Bunu tahmin etmiyordum.

"Aç mısın?" "Ben her zaman açım."

"Tamam... Sanırım bunu açıklaman gerekiyor."

Kanepeye daha da gömülürken gözlerinde bir pırıltı vardı. "Çok yediğimi biliyorsun değil mi?" Başımı salladım. Annem, o ziyarete geldiğinde her zaman yeterli yiyeceğe sahip olmak konusunda stres yapardı. "Sanırım minyonluğumu babamdan almışım. Her zaman aç olurdu, sanki günün her dakikası yemek yiyebilirmiş gibi. Ama annem her zaman daha sağlıklı olması için ona baskı yapıyordu. Kolesterolü için çok endişelenirdi, ona her zaman genç yaşta kalp krizinden ölmesine ve kendisini yalnız bırakmasına izin vermeyeceğini söylerdi." Alay etti ve ben de her duygunun onun üzerinden akıp gidişini izlemekten başka bir şey yapamadım. "Sanırım ne isterse yemesine izin vermeliydi. Zaten fark etmezdi."

Kendimi çok aşmıştım. Ona ne söyleyeceğimi ya da onu teselli etmenin doğru yolunu bilmiyordum. Dikkatini dağıtmaya karar verdim. Kötü günlerimde başvurduğum şey buydu.

"Bana kızarmış peynirden bahseder misin lütfen? Meraktan ölüyorum."

Bana attığı bakış minnettarlıkla doluydu. Latke'nin mükemmel gülümsemesinden uzaklaşmak için onu okşamaya çalıştım ama o kaçtı. Sürpriz, sürpriz.

"Tamam. Annem akşam yemeğinde ne kadar yiyebileceğimiz konusunda çok katıydı. Babam her zaman aç olmaktan şikayet ederdi, ben de bazen öyleydim ama annem çok sertti. Yemeği o kontrol ederdi ve bizim bu konuda hiç söz hakkımız yoktu. Her zaman 'ya daha fazla brokoli ye ya da acı çek' derdi." Theo ve babasının daha fazla lazanya için Carol'a yalvardıklarını ve onun da onları yatağa aç gönderdiğini hayal ederek kıkırdamaya başladım.

"Babam, annemin bir kadeh şarap içtiği gecelerde, ki bu oldukça sık oluyordu, ölü gibi uyuduğunu keşfetti. Hiçbir şey onu uyandıramıyordu. Bu yüzden odalarından gizlice çıkar, gelip beni alır ve gizli gizli ızgara peynir yapardık."

Bu hikayeye bayıldım. İçinde yaşamak istedim.

"Bu konuda da çok gizliydi. Onun öğrenmesinden korkuyordu, bu yüzden tüm bu kuralları koyduk. Çorap giymek zorundaydık, ocağı orta seviyenin üzerine çıkaramazdık, sesi kesmek için kilerdeki tüm ambalajları açardık. Çok saçmaydı ama en iyi ızgara peynirlerdi."

"İkimizde de dört tane falan olurdu." Başını öyle bir eğdi ki, Noodle'ın ona soru sorduğumda bana nasıl baktığını hatırladım. "Annemin kaybolan yiyecekleri nasıl fark etmediğini merak ediyorum."

Zavallı Theo. Annesi neler olduğunu kesinlikle biliyordu. Anneler her zaman mutfakta ne olduğunu bilir. Yine de ona söylemeye cesaret edemedim.

"Özlediğim şeyin bu olması kötü mü? Daha önemli pek çok başka an olduğunu biliyorum ama şu anda tek düşünebildiğim bu. O lanet ızgara peynirleri özlediğimi."

"Fena değil. Kulağa harika bir anı gibi geliyor." Artık bana bakmıyordu, kendi kafasının içinde kaybolmuştu. Onu gerçekten üzmemek istemiyordum ama nasıl onun yanında olabileceğimi, nasıl ihtiyaç duyduğu türden bir arkadaş olabileceğimi öğrenmeye çalışıyordum. Ve onu neşelendirmek için yapabileceğimden emin olduğum bir şey vardı. "Theo?"

"Öyle mi?"

"Izgara peynir yapmak ister misin?"

On İkinci Bölüm

Theo

1 Ocak 2012

Şu anda aklımı başımdan alıyorsun."

Adada oturmuş, Ellie'nin ızgara peynirli sandviçlerimizi hazırlamasını izliyordum. Görünüşe göre gurme ızgara peynirli sandviçler. İkinci tür peyniri rendelemeye geçmişti.

"Biz hep tekli kullanırdık," diye mırıldandım. Klein'ların evindeki her şey benim büyüdüğümünden daha süslüydü ama ızgara peynir yapmanın daha iyi bir yolu olduğunu bilmiyordum.

"Bu da iyi. Tekler gerçekten iyi erir. Ama söz veriyorum buna bayılacaksın. Beyaz kaşar çok lezzetli ve Havarti de onu daha da eritiyor." Bir yandan rendelemeye devam ederken bir yandan da yardım tekliflerimi elinin tersiyle itti.

"Böyle yemek yapmayı nasıl öğrendin?" Bizim yaşımızda yemek yapan kimseyi tanıımıyordum. Tek kullanabildiğim bir mikrodalgaydı ve o bile birkaç kez kötü sonuç vermişti.

"Çok fazla yemek programı izliyorum. Okuldan evde kaldığımda ve kendimi iyi hissetmediğimde genellikle *Food Network* ya da *Jeopardy* izliyorum. Neden bilmiyorum ama beni rahatlatıyorlar."

"*Jeopardy*, ha? Bu kadar zeki olmana şaşmamalı."

Spatulayla beni itmeye çalıştı ama kolunu elimle yakaladım. Aramızda bir şey parıldadı, kolundaki tüyler diken diken oldu ve onu çiğnemededen bıraktım.

"Neredeyse bitti." Sandviçlerin cızırdadığı ocağa geri döndü. Onu pişirirken izlemek bir nevi hipnotize ediciydi; başka tarafa bakmak zordu. Sandviçleri bir tabağa yerleştirip mükemmel üçgenler halinde dilimlediğinde bile gözlerim onun her hareketine yapışmıştı.

Adanın altındaki taburelere oturduk ve her birimiz önümüzdeki tabaktan birer kum çöreği aldık.

"Kahretsin, bu çok iyi," dedim bir ağız dolusu sıcak peynirle. Eksik ifade. Hayatımda tattığım en güzel şeylerden biriydi.

"Sarımsaklı tereyağı. Ve çedar. Yerel bir çiftlikten geliyor; çok iyi."

"Hayır, hepsi senin yüzünden, El."

"Teşekkürler," diye mırıldandı, gözlerini aşağı eğdi ve bir sırtışı ısırdı. "Beğendiğine sevindim. Umarım anıları sağlam tutar." O konuşmayı bıraktığında sandviçim bitmişti ve ben bir saniye daha uzanmaya hazırdım.

Onun düşünceli tavrı karşısında gözlerim parladı. Hayatımda onun gibi biri olduğu için ne kadar mutlu olduğumu düşünmeden edemiyordum. Bir saat önce her şey gizli ızgara peynirlerdi, ama şimdi en sevdiğim milyonlarca anı kafamın içinde yüzüyordu. Yemek yerken onları süzdüm, hangilerini onunla paylaşacağıma, hangilerinden en çok keyif alacağına karar verdim.

"Bir yaz, sığınakta birisi anneme bir rakun getirmişti."

"Ne?" Ellie ısırığın ortasında sordu. Bağlamdan kopuk hikâyeye anlatımımın onu ürkütmesine şaşırmamalıydım; ne de olsa kafamın içinde bir konuşma yapıyordum.

"Evet, sanırım bahçelerinde yaralı halde bulmuşlar ve onun isteyeceğini düşünmüşler. Babam ondan kurtulmak konusunda çok kararlıydı ama ben aşık oldum."

"Bir rakunla mı?" Sesi alaycıydı ama gözleri gülümsüyordu.

"Yedi yaşındaydım. Çok şirinler! Annem de ihtiyacı olan hiçbir hayvanı geri çevirmezdi. Ona isim bile verdik-"

"Siz ne halt ediyorsunuz?" Ezra'nın sesiyle bar taburesinden sıçradım. Nedenini bilmiyordum ama az önce yakalanmış gibi hissediyordum. *Kendine gel dostum. Sadece sandviç yiyor ve rakunlardan bahsediyorsunuz.*

"Izgara peynir yaptım," diye duyurdu Ellie. "Bir tane ister misin?"

"Elbette," diye cevap verdi, kelimeyi uzattı ve tezgâhtan uzaklaştı. Bir sandviç aldı ama gözleri aramızda gidip gelirken yüzü gergindi. "Neden hâlâ ayaktasın, Ellie? Annem yatakta olmadığını bilse çıldırırdı."

"Ne yani, beni ispiyonlayacak mısın?" diye takıldı. Ama Ezra'dan bir ses çıkmayınca gülümsemesi bozuldu. Önce kafası karışmış gibi göründü, sonra yüzünü ekşitti ve sonunda, "Tamam o zaman. İyi geceler çocuklar. Temizlenebilirsiniz," dedi ve başka bir şey söylemeden yukarı çıktı.

"Bu da neydi şimdi?" Ezra'ya sordum. Sinirli görünüyordu ve hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Yok bir şey. Sadece başının belaya girmesini istemedim." "Saçmalık."

Gözlerimiz karşı karşıya geldi ve çenesinin çalışmasını izledim. Kesinlikle kızgındı.

"Kız kardeşimden falan mı hoşlanıyorsun? Biliyorsun, on dört yaşına yeni girdi."

İçimden gelen tepki, bir buçuk ay daha on beş yaşında olduğumu söylemekti ama neyse ki böyle bir yanıt vermedim.

"Biz sadece arkadaşız. Tuhaflaştırma."

"Bundan emin misin?"

Hayır, bundan emin değildim. Bunu asla yüksek sesle söylemezdim ama Ellie'den hoşlanıyordum. Belki romantik olarak değil, belki de evet, bilmiyordum. Ama onun etrafında olmaktan hoşlanıyordum. Her yıl onu görmek için sabırsızlanıyordum, ailem olmadığı için artık daha da fazla. Bana kendimi iyi hissettiriyordu, sanki her zaman kendim olabilirdim gibi.

Ve evet, belki de kendimi onu güldürmenin yollarını ararken buldum. Ya da gülümsetmek. Neden güldürmeyeyim ki? Kız neşe saçıyordu. Beni 4 Temmuz'da hıçkırığa hıçkırığa ağlarken görüp tekrar mutlu olana kadar Noel şarkıları söyleyecek türden biriydi.

Annem ve babam hakkında konuştuğum tek kişiydi, beni onlar hakkında konuşmaya *teşvik* eden tek kişiydi. Benim ona anlatmayı sevdiğim kadar o da anılarımı dinlemeyi severdi.

Ama yine de bunların hiçbirini söylemedim. "Eminim," diye cevap verdim.

Bu en iyi arkadaşına söylediğim ilk yalandı. Kendime bunun son yalan olacağına dair söz vermeye çalıştım.

Ezra yanıt olarak sadece homurdandı, ben de konuyu değiştirdim. "Yine de bu ızgara peyniri denedin mi? Gerçek dışı."

On Üçüncü Bölüm

Ellie

Şimdi

*Arabayı kürekle çıkarmaya gittim.
Sıcak çikolata mutfakta sizi bekliyor.
-T*

Not yanımdaki yastığın üzerinde yatıyor. Dokunduğumda soğuk ama Theo'nun vücudunun sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum, gecenin yarısında bana sarılmış olan vücudunun.

Bunun olmasına nasıl izin verebilirdim? Vermont'ta geçireceğim zamanın neye benzeyeceğine dair aklıma gelen onca çılgın fikir arasında, gerçekleşeceğini düşünmediğim tek senaryo buydu. Elbette, Theo'yu görme fikri aklıma geldi, bunun *dehşeti*. Ama onun evinde karda kalmak, onunla aynı yatakta uyumak, hiçbir hayal gücü o kadar ileri gidemezdi.

Kendimi tekrar kaptıramazdım. Onunlayken olmaz. Bu duyguları kanatlanmadan önce bastırmalıyım.

Theo sadece kalbimi küçük parçalara ayırmakla kalmadı, beni küçük düşürdü. Ve bunu fark etmemiş gibi görünmesi durumu daha da kötüleştiriyor. Günlerce ağladım, haftalarca yalanlarını anlamlandırmaya çalıştım, yıllarca ilişkimizin benim için olduğu kadar onun için de aynı olmadığı gerçeğiyle yüzleştim. Ve yirmi dört saatten az bir süre içinde

onun varlığıyla yeniden aşık olmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sikeyim.

Evin içinden süzülen ılık havaya şükrederek merdivenlerden iniyor ve sıcak çikolatamı aramaya koyuluyorum. Theo'nun her yetişkin gibi kahve içtiğini varsayıyorum ama beni ve en sevdiğim kış içeceğini düşünmesi çok hoş.

Bir fincana biraz kakao dolduruyorum. Ocakta yapılmış gerçek bir şey ve çökmüş gibi kokuyor. İlk yudumumda çikolatanın ağırlığını hissediyorum. Ateşin önüne oturup en sıcak fantezimi yaşamak için hareket ederken dudaklarımı kupadan zar zor ayırıyorum.

Pencerenin ötesine yoğun bir şekilde kar yağıyor ve Theo'nun bu kadar şiddetli yağarken nasıl kürekle bir şeyler temizlediğini merak ediyorum. Sıcak kulübenin içinden fırtınayı izlemek, sıcak kakaoyu yudumlamak -el yapımı seramik bir kupadan, ekleyebilirim- büyü, ama dışarıda bunun acısını çektiği için karnımda suçluluk duygusu çalkalanıyor.

Ön kapı uçarak açılıyor ve Theo'nun Korkunç Kardan Adam versiyonu kulübeye dalıyor. Bavulumu yere bırakıyor ve bir köpek gibi titreyerek, bakışları beni yerde kıvrılmış halde bulmadan önce kafasındaki kar kümelerini temizliyor.

"Rahat görünüyorsun."

"Bunu benden daha çok kullanabilirmişsin gibi görünüyorsun." Kolumu uzatarak kupayı ona uzattım.

"Teşekkürler." Şapkasını, paltosunu ve botlarını çıkarıp yerde bana katılıyor ve bir yudum içtikten sonra bardağı bana geri veriyor. "Ee, araban..."

"Olamaz. Ne oldu ona?"

"Sorun yok, sadece gömüldüm. Denedim El, gerçekten denedim. Bu fırtına delilik." Pişman görünüyor, sanki beni bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi. Ama başarısız olan tek kişi, Aralık ayının ortasında Vermont'a gitmeden önce hava durumunu kontrol etmeyi akıl etmeyen kızdır.

"Kahretsin. Maya'yı arasam iyi olacak." Telefonumu almak için yerden kalkıyorum ama Theo'nun eli uzanıp beni durduruyor.

"Servis kapandı." Yutkunuyor. "Üzgünüm."

"Telefon çekmiyor mu?" Dehşet içinde bağıyorum. Theo başını sallıyor, gözlerini yere indiriyor. "Wi-Fi?" Bu sefer sesim daha yumuşak, çok daha az an-

ve biraz daha umutlu. Onun tepkisi de aynı.

Ne oluyor lan? Ülkede hala nasıl böyle şebekeden koparılabilen yerler var? Belki New Hampshire, ama *burası* değil. Çalışmam gereken, yani web sitemize içerik yüklemem gereken yerde değil. Cep telefonu çekmiyor mu? Maya ile konuşmaya hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. O ya da Dr. Green olmadan Theo'yla bir gece daha geçirebileceğimden emin değilim.

"Lütfen telaşlanmayın. Söz veriyorum yakında hepsi geri gelecek. Sana hiçbir şey olmayacak, tamam mı? Burada güvendesin. Benimle güvendesin." Theo'nun sözleri üzerimde ılık bir köpük banyosu gibi yıkıyor; o her zaman çok tatlı olmuştur. Ama neden paniklediğimin farkında değil.

"Üzgünüm, ondan değil. Sadece işimi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Dışarıda fotoğraf çekmem gerekiyor ki-" Dışarıya bir kez daha bakıyorum ve hemen gözümün önüne *Yüz Bir Dalmaçyalı* filmindeki köpeklerin kar fırtınasında yürüdüğü sahne geliyor. Lucky'nin sesini duyabiliyorum, titrek ve uysal. *Yorgunum ve açım. Kuyruğum dondu ve burnum dondu.* Bu fırtınada otuz saniye geçiren ben oluyorum. "Havanın işbirliği yapacağını sanmıyorum." Öfkelendim. "Ve Maya'yı arayıp neler olduğunu haber veremiyorum bile. Ya da ekibin geri kalanının bu gecikme sırasında başka bir özellik bulmasını sağlayamam. Her şey tam bir felaket!"

"Ellie, derin bir nefes al." İstemeye istemeye yaptım. Yapmam gereken tam olarak buydu ve bunu biliyordum. Stresin beni ele geçirmesine izin veremem yoksa tüm vücudum acı çekecek. "Sana yardım edebilirim. Elimde kullanabileceğin tonlarca fotoğraf var. Hiçbir yerde yayınlanmadılar. Hepsi telefonumla çekildi, değil mi?"

Bir dizüstü bilgisayar aldı ve **b a k m a m** için bir resim galerisi açtı. Theo gerçekten günü kurtarabilir mi? Telefon konusunda haklı. Web sitemizin cazibelerinden biri de yayınladığımız her fotoğrafın telefonla çekilmiş olması. İşimizin başlarında keşfettiğimiz yaygın bir şikayet, insanların internette profesyonel fotoğraflar gördüklerinde kendilerini aldatılmış hissetmeleri ve gerçeklik karşısında büyük hayal kırıklığına uğramalarıydı. Başlangıçta profesyonellere paramız yetmiyordu ama bu bizim lehimize işledi ve insanlar sunduğumuz şeffaflık sayesinde sadık aboneler haline geldiler.

Yine de fotoğraflarımızın iyi görünmesini, tanıttığımız her destinasyonu en iyi şekilde yakalamasını istedik, bu nedenle ekibimizin her üyesi ışıklandırma, açılar ve kameralı telefonlarımızdan en iyi şekilde yararlanmamıza yardımcı olacak tüm basics hakkında bilgi edinmek için fotoğrafçılık dersleri aldı.

Theo'nun resimleri fena değil.

"Bunların hepsini sen mi aldın?" diye sordum. Şu anda hayvan barınağının kapısının dışında duran üç küçük attan birine bakıyorum, tepesinde "Moon River" tabelası asılı. Fotoğraf tam gün doğarken çekilmiş olmalı ve ışık nefes kesici.

"Evet. Burası tüm yıl boyunca benim takıntım oldu. Bruins'ten ayrıldığımdan beri."

Gerçekten hokey hakkında soru sormak istiyorum ama Pandora'nın kutusunu açmaktan çok korkuyorum.

"Bunlar harika. Eğer gerçekten sorun olmazsa bunları kesinlikle kullanabilirim."

"Elbette. Yardım edebileceğim her şeyi yaparım. Köyü tanıtarak bana iyilik yapıyorsun, unuttun mu?"

Artık öyle hissetmiyordum ama belki de birbirimize yardım ediyorduk.

"Bana yazı konusunda da yardım edebilir misin? Hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak istiyorum."

"Hmmm." Dudakları birbirine yapışmış ve çenesine vuruyor. *Bir kızı askıda bırakmanın yolu.* "Sana her konuda yardım edeceğim ama bir şartım var. Tam çalışma moduna geçmeden önce yapman gereken bir şey."

"Ciddi misin?" Başını sallıyor, dudakları gerilmiş. "Peki, ne oldu?" "Kar melekleri."

Bölüm On Dört

Ellie

24 Aralık 2012

THEO

Uyanık mısın?

ELLIE

Ben hep öyle değil
miyim?

THEO

Güzel. Aşağıya gel.

Sessizc

e

Ve kalın giyin!

Odamdan çıktım ve merdivenlerden aşağı indim. Noel arifesiydi ama Ezra grip olmuştu, bu yüzden hepimiz bodruma çökmek yerine gece olaysız geçti. Annemin şeytani bir diktatöre dönüşmesi, onu benden uzak tutması ve sürekli maske takmaya zorlaması dışında. Bilirsiniz, her zamanki gibi.

Theo'yu mutfakta buldum, kışlık kıyafetlerini giymişti ve yüzünde hınzır bir gülümseme vardı.

"Hadi, bak." Theo beni pencereye doğru yönlendirdi ve orada onu bu kadar mutlu eden şeyin ne olduğunu gördüm.

Kar. Tonlarca.

Her nasılsa, bu yıl hiç kar yağmamıştı. Vermont için bu duyulmamış bir şeydi ve Theo için kar neredeyse onun sevgi diliydi.

"Bunu tak." Bana tepesinde kocaman bir ponpon olan örgü bir şapka uzattı. "Ve Noodle'ı al. Kar melekleri yapacağız."

Ezra yanımızda olsaydı, bunun ne kadar çocukça olduğunu söyleyip ortalığı ayağa kaldırırdı. Geçen yaz on yedi yaşına girdi ve birdenbire hokey, partiler ya da kızlarla ilgili olmayan her şeyden uzaklaştı. Hatta geçen hafta Theo'yla birlikte Yeni Yıl'ı "kendi yaşlarındaki" arkadaşlarıyla geçireceklerini, bu yüzden fazla umutlanmamam gerektiği konusunda beni uyardı.

Ama ilginç bir şekilde Ezra dün grip oldu. Eşyalarını arabadan getirdikten sonra kapıyı açık bırakmış ve Noods'a kaçması için mükemmel bir fırsat vermişti. Kıymetli Bernedoodle'ımı soğukta üç saat boyunca aramak onun imajını benim seviyeme indirdi.

"Teşekkürler," dedim Theo'ya, şapkamı dağınık saçlarımin üzerine geçirdim ve en uzun botlarımı giydim. Kardeşim gibi mahvolmak istemediğim için boynuma kalın bir atkı sardım ve Noodle emniyet kemeriine güvenli bir şekilde bağlanmış halde onu dışarıda takip ettim.

Kendimi asi hissettim.

Elbette annem bu kadar sıkı giyinmiş olmama sevinirdi ama gerçek şu ki daha önce gecenin bu saatinde hiç dışarı çıkmamıştım. Telefonumu kontrol ettiğimde saatin on bir kırk sekiz olduğunu gördüm. Neredeyse on beş yaşındaydım.

"Bir yaş daha büyük olmak nasıl bir duygu, doğum günü kızı?" Ben telefonumu cebime geri koymadan önce Theo telefonuma baktı.

"Bilmiyorum. Aynı sanırım. On beş yaşında hiçbir şey değişmiyor."

Verandadan çıkıp karın içine girdik ve kar başımızın üzerine kalın bir konfeti gibi düşerken bir yol açtık. Noodle hemen sırt üstü dönerek en sevdiği maddeyle parfümlendi. Gökyüzü

Karanlıktı ama ay, bahçemi soluk bir mürekkep parıltısıyla aydınlatacak kadar yüksekte asılı duruyordu.

"Bu doğru değil." Elimi tutarak en az bir metreyi bulan tozun içinden geçmeme yardım etti. "Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı?"

I. Vefat etti. Öldü.

Theo dün buraya geldiğinde, eve hoş geldin kucaklaşmamızdan hemen sonra bana baktığı bir an olduğuna yemin edebilirim. Yani, gerçekten baktı. Sadece filmlerde gördüğüm türden tepeden tırnağa bir bakış. Adamın kendine engel olamadığı türden bir bakış.

Ama o zaman inanmamıştım. Kimse *bana* öyle bakmamıştı. Ya da baktılsa bile ben hiç fark etmedim. Çirkin olmadığımı biliyordum. Temiz bir cildim, yuvarlak gözlerim ve birkaç kızın kıskandıklarını söyledikleri bir gamzem vardı. Hatta yeni okulumda birkaç erkek bana çıkma teklif etmişti.

Elbette annemin katı bir flört etmeme kuralı vardı. Ezra'ya kızlar, sokağa çıkma yasağı gibi konularda hiçbir şey dayatılmamıştı. Ama ben, ilk Yahudi rahibe olmak için başvurabilirdim.

Theo bana güzel olduğumu mu söylemeye çalışıyordu?

Sıkı diyetim, titiz bağışıklık sistemimle birleşince beni istediğimden daha zayıf tuttu. Champlain Akademisi'ndeki yeni arkadaşlarımın hepsinin göğüsleri çıkıyordu ama benimki çıkmıyordu. Sütyene bile zar zor ihtiyaç duyuyordum. Kat ve Livy bana her zaman en iyi saça sahip olduğumu söylüyorlardı ve bu iltifat hoşuma gidiyordu. Uzun, kalın kahverengi buklelerimi seviyordum. Muhtemelen annemin bana zorla verdiği bol miktarda takviyeyle bir ilgisi vardı. Belki de işe yaramışlardır. Yine de arkadaşlarıma bu sırrı asla açmazdım. Lupus hastalığımın tamamen habersizdiler.

Arkadaşlarımın olması güzeldi. Beni gerçekten tanımasalar bile. Hepsi yatılı öğrenciydi, bu yüzden zaten her gün alınan tek kişi bendim. Birçok dedikoduyu, televizyon maratonlarını ve erkeklerin yatakhanelerine gizlice gitmeyi kaçırdım. Bu kısım beni çok rahatsız etmedi.

Şimdiye kadar bir şeyler hissettiğim tek çocuk tam karşımdaydı. "Sence farklı mı görünüyorum?" Sadece güzel olmak istemiyordum.

Theo gibi güzel bir insanın benim güzel olduğumu *düşünmesini* istedim. Onlar

tamamen farklı iki şeydi.

"Evet." Bu tek kelime uzadı ve hayırlı bir şeye dönüştü. *Evet ve bu hoşuma gitti. Evet, seni farklı görüyorum. Evet, birbirimize baktığımızda ben de seninle aynı şeyleri hissediyorum.* Olasılıklar sonsuzdu. "Yani, daha yaşlı görünüyorsun, biliyorsun."

"Kar melekleri yapmak için çok yaşlı değilsiniz, değil mi?"

"Asla." Beni de kendisiyle birlikte karın içine çekti, eldivenli ellerimiz hâlâ birbirine kenetliydi. Noodle etrafımızda daireler çizerek koşmaya başladı, herkesin onunla birlikte yerde olmasından aşırı heyecanlanmıştı.

Taze tozun içine battık, uzuvlarımızı salladık ve birbirimizi asla bırakmadık. Noodle meleklerin tamamen yok olduğundan emin oldu ama ben onlarla ilgili hatıralarımın sonsuza kadar bozulmadan kalacağını biliyordum.

"Benimle buraya geldiğin için teşekkürler."

"Sorduğun için teşekkürler." Hâlâ karda sırt üstü yatan iki kişiydik. Yanakları pembeydi ve altın sarısı saçlarının şapkasının altında kıvrıldığını görebiliyordum. Hokey için saçlarını uzatmaya başlamıştı ve ben bu görüntüyü seviyordum. Ela gözleri ay ışığında parlıyordu. "Ezra hasta olduğu için üzgünüm."

"Hadi ama. Bunu benimle asla yapmaz. Sen benim maceracı kızımsın."

Maceracı kız. Keşke öyle biri olsaydım. *Annemin ölü bedeni üzerinden.*

Karın kışlık giysilerimizin zayıf noktalarından sızmaya başladığını hissettiğimizde, ısınmak için aceleyle içeri girdik. Theo, artık elli kilonun üzerinde olan Noodle'ı yakaladı ve onu odama taşıdı, böylece onu kurutabilir ve gece yarısı çılgınlığımızın kanıtlarını silebilirdik.

Odama girer girmez ve ben kapıyı kapatır kapatmaz Theo dondu kaldı.

"Buraya daha önce hiç gelmemiştim."

"Özel bir şey değil. Burada bile zar zor uyuyorum. Genellikle bodrumda ya da güneşlenme odasında ya da herhangi bir yerde..." Theo'nun beni dinlemediği anlaşılınca sözümü yarıda kestim. Bakışlarını, bana hediye ettiği tüm kar kürelerinin sıralandığı pencere pervazıma doğru takip ettim.

Hazine rafım.
"Hepsini sakladın mı?"

"Tabii ki! Neden almayayım ki?" En sevdiğim hediyelerime karşı aniden korumacı bir tavır takınarak rafa doğru koştum. Onları atmamı mı bekliyordu?

"Bilmiyorum. Sanırım hepsini böyle bir arada görmeyi hiç beklemiyordum. Aslında neredeyse unutuyordum." Düşüncesini tamamlayamadan odamdan hızla çıktı ve merdivenlerden indi. Geri döndüğünde, bir elini dizine dayamış, diğer eliyle de arkasından bir şey tutarken, eğilmiş ve ağır ağır nefes alıyordu.

"Mutlu yıllar, El." Kar küresini bana uzatmadan önce salladı, böylece hemen dönüşmesini izleyebilecektim.

"*Baykuşlar*." Sahte karın, bir dalın üzerine tünemiş iki kış beyaz baykuşunun üzerine inişini izledim. Küçük hindistan cevizi gibi tozlanmış lekeler her tüyü vurguluyordu ve geniş gözlü ifadeleri benimkiyle eşleşiyordu. Bana her zaman baykuşlu bir tane bulacağına söz verirdi.

Bu hediyeden o kadar etkilendim ki konuşmakta zorlandım. Theo'nun önünde ağlayamazdım. Sakin kalmalıydım. Bu gece şimdiden favori bir anıya dönüşmeye başlamıştı, bunu hissedebiliyordum.

"Bir grup baykuşa parlamento dendiğini biliyor muydun?" Ağzımdan kaçırdım. "Huh." Gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Nedenini merak ediyorum. Belki de Birlikte çalıştıkları için falan mı? Ya da çok güzel göründükleri için mi? Zaten biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ama bir şey söylemedim. Babam bazen ukala olabildiğini söylerdi. Gösteriş yapmaya çalışmıyordum ama çok okurdum. Kafamda çoğu insanın iki kez düşünmeyeceği bir sürü rastgele bilgi vardı. Ve insanlara bir şeyler öğretmek eğlenceliydi. *Theo*'ya bir şeyler öğretmek eğlenceliydi.

"Hadi, El. Gerilim..."

"Hiç *Aslan*, *Cadı* ve *Dolap*'ı okudun mu?" Başını bir aşağı bir yukarı eğerek devam etmem için beni teşvik etti. "C.S. Lewis - au- thor - kitapta onlara böyle diyordu. Sanırım aklımda kalmış."

"Gerçekten mi?" Tekrar başımı salladım. "Bu gerçekten çok güzel. Peki, onlara ne isim vereceksin?"

"Baykuşlar mı?"

"Evet. Bulduğun isimlere bayılıyorum." Bu beni gülümsetti. Ve zaten onlara isim bulmuştum. "Tereyağı ve viski."

"Mükemmel."

"Bunun için teşekkürler. Bayıldım. Hepsini seviyorum." Yeni karlı biblomu pencere pervazına, geçen yılki Hanuka temalı kürenin yanına yerleştirdim. Benim için içinde menora olan bir küre bulmasına bayılmıştım. "Kahretsin. Eğer bu geleneği sürdürürsem, sana yeni bir raf yapmam gerekebilir. Görünüşe göre sadece iki tane daha yeriniz var." Sırıttım, belki de fazla coşkuyla. Theo'nun benimle daha fazla zaman geçirmesi fikri

benim için bir şey *inşa etmek* mi? Neredeyse çok fazlaydı.

"Kimseyi uyandırmadan aşağı insem iyi olacak. Benimle karda oynadığınız için teşekkürler."

"Ne zaman istersen."

"İyi geceler, doğum günü kıızı." Odamdan çıkmadan önce bana sarıldı ve başımın üstünü öptüğüne yemin edebilirim. Gecenin geri kalanında o anı tekrar tekrar yaşadım.

DOĞUM GÜNÜM bu yıl farklı hissettirdi. Ezra'nın odasına kapanmasıyla Theo ve ben geleneklerimizi tek başımıza sürdürdük. Şikayet etmiyordum. Onunla baş başa geçirdiğim her yeni zaman bana çok önemli geliyordu.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi Theo Noel sabahı, biz sinemaya gitmeden hemen önce. Annem Ezra'nın birkaç saatliğine karantinadan kaçabilmesi için benim gitmeme izin verdi.

"Tamam."

"Yani mutfakta gördüğüm kontrol listesi, bunların hepsi senin semp- tomların mı?" Sorusu beni şaşırttı.

"Umm, daha çok *tüm* semptomlar gibi. Listedekilerin çoğu bende yok." Kafamdaki listeyi hızlıca okudum. İşaretli olsalar da olmasalar da utanç vericiydiler. *Müthişti*.

"Ne için kullandığınızı sormamın sakıncası var mı? Yemin ederim gözetlemiyordum. Sadece dışarıda duruyordu ve merak ettim ve-"

"Sorun değil, gerçekten. Sana güveniyorum." O anda gözlerimiz buluştu ve bir dakikalığına nefesimi tutmak zorunda kaldım. Theo'yla yaşadığım her yeni an yapışkan ve tatlı bir şeye dönüşüyordu, tadı hep damağımda kalıyordu

bittikten çok sonra bile. "Her üç ayda bir doldurmam gerekiyor ki doktor randevularıma götürüp onlara nasıl olduğumu gösterebileyim. Kronik bir hastalığı tedavi edemezsiniz ya da düzeltemezsiniz, bu yüzden tek yapmaya çalıştıkları semptomlarımı yönetmek. Ziyaretler arasında ne kadar kötü olduklarına bağlı olarak doktorlar ilacımı değiştiriyor ya da aynı tutuyor. Bunun gibi şeyler."

"Her üç aydan çok daha fazla gibi görünüyordu, El."

"Evet. Annem her hafta doldurmamı istiyor. Ayrıca alevlenme dönemlerinde doldurmam için ayrı bir tane daha var. Her şey semptomlarımla başa çıkmakla ilgili olduğundan, doktorlara sürekli ne hissettiğimi söylemezsem bana yardımcı olamazlar. Çok abartıyor ama bu kısmı umurumda değil. Hastalığın kontrolünün bende olduğunu hissettiriyor. Bazen kendimi tedavi ediyormuşum gibi gelse de. Doktorlar ben ne söylersem onu yapıyorlar."

"Gerçekten mi? O zaman doktorları bu kadar sık görmenin ne anlamı var?" Theo'nun gözlerinin arkasında sadece benim adıma bu mücadeleyi vermesini seviyordum. "Eğer sana yardım etmiyorlarsa çok fazla gibi görünüyor."

"Hâlâ çok sayıda test yapıyorlar. Lupuslu bazı insanlar nefes almakta ya da böbreklerinde sorun yaşıyor ve bu gerçekten ciddi olabiliyor. Temiz olduğumdan emin olmak için beni sürekli test ediyorlar. Yaşlanıyorum ama hoşuma gidiyor. Annem için ölmediğime dair gerçek bir kanıt var ve o da rahatlayabiliyor. Hayatta kalma notu A+ olan fiziksel bir karne gibi."

Şakamdan hoşlanmadı. Dudaklarında bir kıpırdanma bile olmadı. "Keşke sana yardım etmek için bir şeyler yapabilseydim, El."

"Bunun hakkında konuşmak yardımcı oluyor. Güzel bir şey. Kimse bunun hakkında konuşmak istemez. Bu şekilde değil."

KİMSEYİ ŞAŞIRTMADI, Ezra Noel'den sadece iki gün sonra sağlığına kavuştu. Sonra birdenbire hastalanan ben oldum.

Yirmi yedinci günde hafif bir baş ağrısı dışında hiçbir uyarı olmadan, bu kez hızlı bir şekilde alevlendi. Ateş yoktu ve ağrı da çok azdı ama yorgunluk her şeyi tüketiyordu. Kendimi bir cildi bile kaldıramayacak kadar güçsüz hissediyordum, bu yüzden Red albümünü açtım ve kulaklıklarımı taktım.

"All Too Well" şarkısını mırıldanıyordum ki tanıdık bir çan sesi şarkıyı böldü.

THEO

Sürekli nasıl olduğunu sormak istiyorum. Ama daha iyi olsaydın bizimle takılırdın, biliyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum ama yine de seni kontrol etmek istedim.

Theo beni mi düşünüyordu? Birkaç saattir hareket etmeyen uzuvlarımı uzattım ve yastıklarımı ve telefonumu da yanıma alarak yere uzandım. Yatağın ayakucuna yaslandım, başparmaklarım ekranın üzerinde gezinirken rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım.

ELLIE

Me
rha
ba

THEO

Ne kadar kötü?

ELLIE

O kadar da kötü değil. Gerçekten sıkıldım ve kıpır kıpırım, ama burada tembel hayvanlar gibi yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzüm

THEO

Bunu araya sıkıştırman hoşuma gitti. Onlara uyku da dendiğini biliyor muydun?

ELLIE

Kullandığım ilaçların uyumama izin vermediği düşünülürse, sarılmak şu anda daha uygun geliyor

THEO

Bu çok kötü. Ez seni ziyaret edemeyeceğimizi söyledi. Gerçekten kimsenin yanında olmana izin yok mu? Annenin seni sık sık kontrol ettiğini sanıyordum.

ELLIE

Ben böyleyken etrafımda olmaktan hoşlanmıyor. Sanırım bu onu rahatsız ediyor.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra kapım alındı. Telefonumu yastıa fırlattım ve boğuk bir "içeri gel" sesi çıkardım, sonra Theo oradaydı, kanlı canlı.

"Merhaba," diye mırıldandım, hâlâ yerde oturuyordum. Onun seviyesine yükselecek gücüm yoktu.

"Merhaba." Yanıma oturdu. "Nasıl-" diye alay etti. "Nasıl hissettiğini sormamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Devam et. Sisteminizden ıkarın."

"Hayır, bunu yapmayacağım. Bana annemle babamın öldüğü zamanı hatırlattı. Herkes nasıl olduğumu sorup duruyordu. Onlara 'Nasıl olduğumu sanıyorsunuz, sizi aptallar' diye bağırmamak için kendimi zor tuttum." İçimden kahkahalar yükseldi ama o devam etti. "Bok gibi hissettiğini biliyorum. Bunu yüzünden anlayabiliyorum, o yüzden sormama gerek yok."

"Bana bir şey olmaz. Buna alışkınım, unuttun mu?" Ellerimi uyluklarımin altına sıkıştırdım. Anksiyete eski bir arkadaşımıdı ama şu anda Theo'nun yakınlığının buna neden olup olmadığından emin değildim.

"Evet. ivi gibi sağlamsın, El." Sert. Ağabeyim de bir keresinde bana sert olduğumu söylemişti ama buna gerçekten inanmamıştım. Belki de inanmaya başlamalıyım.

"Dinlenmen gerektiğini biliyorum ama sana bir şey vermek istedim." Elini cebine attı.

"Bana zaten bir doğum günü hediyesi aldın, Theo. Başka hediye yok."

"Bu bir hediye değil, gerçekten değil. İşte burada." Küçük, pürüzsüz bir taşla birlikte katlanmış bir kağıt parçası uzattı. Kâğıdı açtığımda, "ov beni" kelimeleri bana göz kırptı.

"Beni ovmak mı?" Yüzümdeki kızarıklık hızla tenime yayılırken sordum. Gözleri yere düşmeden önce bir an için beklentiyle bana baktı.

"Kahretsin, şakayı anlarsın sanmıştım. Geçen gece buraya geldiğimde *Alice Harikalar Diyarında*'nın tüm kopyalarının sende olduğunu gördüm." Başıyla yatağımın üstündeki, en sevdiğim ders kitaplarıyla dolu kitaplığı işaret etti. "Bu gerçekten ürkütücüye özür dilerim. Bu bir endişe taşı. Ovuyorsun ve rahatlamana yardımcı olması gerekiyor."

"Güzelmış." Taş sıcaktı, muhtemelen cebinde geçirdiği zamandan dolayı. Beyazdı ama hafif yarı saydamdı, parlaklığı

doymuş ay ışığını andırıyordu. Parmaklarımın arasında ipek gibi hissediyordum, görüldüğünden çok daha yumuşaktı.

"Aslında annemindi. Cebinde hep bir tane taşırdı, anksiyetesine iyi geldiğini söylerdi. Ben de sana yardımcı olabileceğini düşündüm."

"Theo..." Bu çocuğun düşünceliliği karşısında sözlerim dilimde tüy bitti. "Annene ait olan bir şeyi alamam."

"Bu harika. Bir sürü vardı. Ve sanırım yardımı olacak. Sadece böyle tut." Taşı benden geri aldı, parmaklarımız birbirine sürtündü ve başparmağını aşağı yukarı sürterek bir gösteri yaptı. Sonra taşı bana geri verdi ve ben de onun hareketlerini taklit ettim. Rahatlatıcı bir şeydi. "Güzel, değil mi?"

"Evet, öyle. Bunun için teşekkür ederim. Çok tatlısın."

"Maceracı kızımın maceraya geri dönmesine yardımcı olacak her şey."

YENİ YIL ARİFESİ'NDE biraz daha hareket ediyordum ama başka pek bir şey mümkün görünmüyordu. En azından annemin yataktan çıkmama izin vermesi için yeterliydi.

"Hey, bebeğim, bu sabah kendini daha iyi hissediyor musun?" Mutfak adasının yanında durmuş, her zamanki gibi gelip ateşimi ölçmesini bekliyordum. Neyse ki bu sefer ateşim yoktu ama yine de günde iki kez kontrol ediyor ve her doksan yedi nokta dokuz sonuçta özenle notlar alıyordu. "Kahvaltıda ne istersin, tatlım?"

"Çocuklar ne yiyorsa o iyidir."

"Fransız Tostu. Sonunda bize katıldığın için teşekkürler kardeşim." Ezra benim için yanındaki sandalyeyi çekti. Theo'nun tam karşımda olması utanç verici olmalıydı. Korkunç görüldüğümü biliyordum ve geçen gece beni kontrol etmeye geldiğinden beri günlerdir beni görmemişti.

"Nasıl hissediyorsun?" Theo dramatik bir şekilde sordu. Yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi ve aramızdaki şakayı ima etti. Benim *ilk* şakam.

"Belli ki kendimi çok daha iyi hissediyorum, seni aptal," diye fısıldadım masanın öbür ucundan. Ezra'nın gözleri şok ve biraz da korku içinde benimkilere kaydı ama Theo ve ben o an unutulana kadar güldük.

Theo hafta boyunca beni kontrol etmek için mesaj atıyordu. Çok fazla değil, sanki dinlenmeye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, ama sadece

önemsediğini biliyordum. Bana fotoğraf bile gönderdi; Latke'nin Theo'nun kafasında dengede durduğu ve kardeşimin ağzı açık bir şekilde kanepede uyuduğu bir fotoğraf. Geri kalanların hepsi penguen videolarıydı. Özellikle merdivenlerden aşağıya doğru yürüdükleri videoyu çok sevdim. Ve tabii ki ara sıra "Nasılsın... Hayır, teslim olmayacağım."

"Bu akşam için planın nedir, AG? Beni Xbox'ta ezmek için gerekenlere sahip olduğunu düşünüyor musun?"

"Dostum, Stowe'a gidiyoruz, unuttun mu?" Ezra duyurdu. Yeni takma adımı anladıysa bile görmezden geldi. *AG. Macera kızı*. Sadece bize ait olan başka bir şey. Bir sırtışı bastırmak için çok uğraştım.

Ezra geçen hafta beni bu gezi konusunda uyarmıştı. Görünüşe göre, tanıdığı bir kızın bizden otuz dakika uzaklıktaki dağda bir kulübesi vardı ve hafta sonu kalmaları için onları davet etmişti. Ezra bir anda kışın snowboard yapmaya kafayı takmıştı ve eve geldiğinden beri bu gezi hakkında susmuyordu.

"Uçağa binemeyeceğimi biliyorsun Ez. Bu çok riskli. Hokey sezonunda sakatlanırsam koç beni öldürür."

"Her neyse. Gel takıl o zaman. Katie'nin arkadaşları çok seksi. Ve jakuzileri var." Theo'nun neden bana baktığını bilmiyordum, sanki ben de bu denklemin bir parçasıymışım gibi. Konuşmanın benimle hiçbir ilgisi yoktu.

"Hayır. Burada takılmayı tercih ederim. Sen gitmelisin." "Ciddi misin?"

"Evet. Bayan Klein?" Theo anneme doğru döndü, hâlâ ocağın başında bir parti daha pastırma yapıyordu. "Ez Stowe'dayken burada kalmamın bir sakıncası var mı? Rahatsız etmek istemem ama birinin Ellie'ye eşlik etmesi gerek, değil mi?" Bana göz kırptı. *Aman Tanrım*.

"Diğer çocuklar evde olsun ya da olmasın, burada her zaman hoş karşılanırsınız. Bunu biliyorsun.

"Teşekkürler, Bayan K."

EZRA snowboard malzemelerini topladı ve kahvaltıdan hemen sonra Stowe'a doğru yola çıktı. Theo ile aralarında ciddi bir gerginlik vardı ama bir şey söylemeye cesaret edemedim. Theo her şey yolunda gidiyormuş gibi davranıyordu.

normal olduğunu söyledi. Kendimi iyi hissedersen beni paten kaymaya götürebileceğini söyledi ama bu yıl böyle bir şeyin söz konusu olmadığını söyledim.

Biz de onun yerine video oyunları oynadık.

Dördümüz günün çoğunu bodrumda geçirdik. Ben, Theo, Noodle Kugel ve Latke. Kedim Theo'nun kucağına yapışmış, hayatı buna bağlıymış gibi mırıldanıyordu. Keşke Theo'nun nesini bu kadar sevdiğini bilseydim, çünkü ailemizden başka hiç kimseye böyle bir sevgi göstermemişti.

Noodle kanepede yanımda kaldı ve bana iyice sokuldu. Kendimi iyi hissetmediğimi her zaman anlar, sanki tüm acımı çekmek için oradaymış gibi beni biraz daha sert iterdi. Hatta uzuvlarım yorgunluğa yenik düştüğünde onu kol dayanağı olarak kullanmama bile izin verirdi.

Akşam yemeğinden önce biraz kestirdim. Bana kestirmem söylendi, ben de doğal olarak bir saat boyunca yatakta uzandım, tavana baktım ve annemi bekledim. İşte o zaman duydum, babam Theo'yla konuşuyordu. Birkaç dakika önce Latke'yi dışarı çıkarmak için kapıyı açmışım ve kapatmaya zahmet etmemiştim.

"Onunla vakit geçirmeniz çok hoş, ama buna mecbur olmadığınızı bilmenizi isterim."

"Umm, kendimi mecbur hissetmiyorum."

Sonra annem sohbete katıldı. "Ona karşı çok iyisin. Gerçekten minnettarız." Tanrım, sesimi yaralı bir at gibi çıkardılar.

"Tabii. Sorun değil."

"Biraz yalnız kalmak istersen bize haber ver. Senin için çok fazla olmaya başladıysa bunu ona söyleyecek olan biz olabiliriz."

Theo'nun uzaklaştığını, merdivenlerden bodruma indiğini duyabiliyordum. Benim hakkımda böyle konuştukları için ailemden nefret ediyordum. Onlardan nefret ediyor ve yanıldıklarını umuyordum. Onlardan nefret ediyor, tekmelemek, çığlık atmak ve gidebildiğim kadar uzağa kaçmak istiyordum.

Telefonum yanımdaki yatakta titreyerek beni acıma partimden çıkardı.

THEO

Daha iyi hissediyor
musun?

Ciğerlerimden titrek bir nefes çıktı. Emin olabileceğim bir şey varsa o da Theo'nun bana mesaj atmak için o konuşmayı terk ettiğiydi. Bağdırmamak için kendimi zor tuttum.

ELLIE

Evet, aslında. Uyanık olduğumu nereden bildin?

THEO

Her zaman uyanıksın ☺

ELLIE

Doğru

THEO

Semptom izleyicideki mevcut puanınız nedir?

ELLIE

Neden?

THEO

Eğer 7'nin üzerindeyse seni yalnız bırakırım. Aksi takdirde, bana eşlik etmek zorundasın ;)

Theo ve ben geçen yıl boyunca, on dört numaralı doğum günümde ilk telefonumu aldığımdan beri çok mesajlaştık. Aslında, eklediğim ilk kişi oydu. Bazen sağlığımla ilgili sorular soruyor, Avon'da onları ziyaret etmeme izin verilip verilmeyeceğini soruyordu ama çoğunlukla sadece sohbet ediyorduk. Ben ona Latke ve Noodle'ın fotoğraflarını gönderiyordum, o da bana hokey antrenmanından ya da hangi öğretmenin ona zorluk çıkardığından bahsediyordu. Ve tabii ki penguen videoları.

Başka bir dünyada olsaydım, ona cilveli bir mesajla karşılık verebilirdim ama ailemle yaptığım konuşmayı aklımdan çıkaramıyordum.

ELLIE

Benim için üzüldüğün için mi burada kaldın?

THEO

Sanırım az önce ailenle konuşurken beni duydun?

ELLIE

Yup

THEO

Senin için üzölmüyorum.

Sen benim arkadaşısın ve seninle takılmak istedim. Bunu neden anlamadıklarından emin değölim.

ELLIE

Teşekkürler

Sadece NYE'ni mahvetmediğöimden emin olmak istedim.

THEO

Annenin önünde bir şey söylemeyecektim ama kardeşinin arkadaşları çok içiyor. Benim yok, bu yüzden onlarla takılmak garip. Bütün hafta sonu boktan geçeceğini biliyordum.

Geçen yaz Theo'nun içki içmediğini keşfettim. Hem de hiç. On altı yaşındaydı, bu yüzden tam olarak vahşö bir keşif değöildi, ama Ezra ile karşılaştırıldığında öyleydi. Bay ve Bayan Fox'un sarhoş bir sürücü tarafından öldüröldüğünü bilmiyordum. Ama öğrendiğimde, her şey yerine oturdu.

THEO

Söz veriyorum, hafta sonunu seninle geçirmeyi tercih ederim.

Ayrıca, en iyi ızgara peynirleri sen yapıyorsun.

ELLIE

Beni gece atıştırması için mi kullanıyorsun?

THEO

Diğör şeylerin yanı sıra

Başöka şeyler mi? Hangi başöka şeyler? *Nefes al, Ellie.*

THEO

Şu anda kucağöimda olan kediniz gibi ☺ Bunu resmileştöirmeyi düşünüyorum

ELLIE

Onun ilişki tipi olduğunu sanmıyorum. Özgürlüğünü seviyor.

THEO

Sanırım gerçek aşkı aramaya devam etmem gerekecek.

Buraya geliyor musun, gelmiyor musun?

Theo ve ben akşam yemeğinde iştahsız numarası yaptık. Annemin limonlu tavuğunun bu kadar lezzetli olması kolay değildi ama gece yarısı için gizli ızgara peynir ve kek planlarımız vardı.

Öğleden sonra yatakta dinlenirken kendimi enerjik hissediyordum, sanki vücudum bir şekilde bunu depolamayı biliyordu.

Bodrumda kaldık, henüz yıkmadığımız yastık kalesinin keyfini çıkardık ve annemle babamın uyuma işaretlerini ve seslerini bekledik. Erken kalkarlardı ve Yeni Yıl'da asla gece yarısına kadar ayakta kalmazlardı.

Gece bittiğinde annemin beni yatağıma göndermesini bekliyordum ama ya nerede olduğumu unutmuştu ya da Theo'yla burada yalnız olmamızla ilgili bir sorunu yoktu.

"Sanırım ortalık temiz," diye fısıldadı Theo. Telefonumdaki saate baktım, on biri üç geçiyordu ve mutfağa doğru ilerledik.

En uzun süreyi alacağı için brownie'lerden başladım. Noel'den kalan bir sürü şeker kamışını çoktan ezmiştim. Hindistan cevizi şekerinin tadını kapatmaya yardımcı olacaklarını ve badem ununa daha çiğnenebilir bir doku kazandıracaklarını biliyordum. Farklı malzemelerle yemek yapmayı öğrendikçe lupus diyetim daha yönetilebilir hale geliyordu. Her şey dengeyle ilgiliydi. Ezilmiş şekerleri hamura eklediğimde Theo'nun ağzı sulanmaya başladı. Yemek yemeyi gerçekten çok seviyordu.

Ziyafetimizi tam gece yarısı bitirdik ve meşhur "Mutlu Yıllar" dedik. Sarılmak için yaklaştığını sandığım garip bir an oldu ama sadece kafalarımızı tokuşturduk. Theo asla doymadığı için kalan kekleri de alıp bodruma götürdü.

"Film mi?"

"Kulağa hoş geliyor." Annemle babamın bu kadar geç saate kadar ayakta kalmamı sorun etmeleri mümkün değildi ama izin isteyecek de değildim.

"Kızarmış peynir için tekrar teşekkürler. Sanırım babam bu geleneği devam ettirdiğimiz için mutlu olurdu. Bilirsin, belki izliyordur." Bana baktı, ağzının bir tarafı yukarı doğru eğikti. Üzgün ama çok da üzgün olmayan Theo gülümsemesi. Bu gülümsemeyi severdim.

"Ama ya annen de izliyorsa? Sence orada yıllarca süren yalanlar ve gizli ızgara peynirler hakkında konuşuyor olabilirler mi?"

Bir kahkaha ile ödüllendirildim. Ailemi uyandırmaktan korktuğu için özür dileyecek kadar yüksek sesle.

"Öyle olmalarını umuyorum. Tartışmaya bayılırlardı. Kulağa garip geliyor ve kimse anne babasının kavga etmesini izlemek istemez ama benimkiler ne zaman kavga etse gülümserlerdi. Bazen annem kahkahasını bile tutamazdı ve tartıştıkları konu saniyeler içinde unutulurdu."

"Buna bayıldım." Sadece benim görebildiğim bir gülümseme daha. Onlar için açgözlü olmaya başlamıştım. Bu yıl Theo'yu o kadar çok kendime ayırmıştım ki, bu tatil arasının üstesinden gelmenin zor olacağını şimdiden biliyordum. Tüm küçük geleneklerimiz benim için her şeydi.

"Şu anda en çok neyi özölüyorsun?" Yanağının içini çiğnerken sorum yüz hatlarına yerleşti.

"Dürüst olmak gerekirse, aklıma hiçbir şey gelmiyor." Kalın kalın yutkundü ve ifadesi bozuldu.

"Özür dilerim, sormamalı mıydım? Sorun nedir?"

"Hayır, El. Sormana bayıldım, her zaman soruyorsun. Artık kimse onları sormuyor." Uzun bir nefes verdi. "Bu beni korkunç bir evlat mı yapar? Şu anda hiçbir şey düşünemiyor olmam? Onlar burada olmadan mutlu olmamalıyım. Ama mutluyum."

Bu konuşmaları yapmakta her zaman zorlandım ama bir şekilde yine de başladım. Kederle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum ve hiç bilemeyeceğimden de emindim. Ama her zaman onunla denemek istedim. "Senin üzgün olmanı istemezlerdi. Ve şu anda belirli bir şey düşünemiyor olmanız onları özlemediğiniz anlamına gelmiyor. Bence eğer izliyorlarsa, senin için gerçekten mutlu olurlar.

Sen. Muhtemelen seni hokey oynarken izlemeye bayılıyorlar. Ve eminim baban benim üstün ızgara peynirimi kıskanıyordur, ama yine de tadını çıkarmanı isterdi." Theo kolunu omzuma doladı ve sarılmak için beni kendine doğru çekti. Latke kanepede ikimizin arasına gömülmüş, onun sıkı kavrayışına hapsolmuştu. "Bu konuyu açtığım için özür dilerim. Söz veriyorum bir daha sormayacağım."

Theo'nun elleri omuzlarımı buldu ve bizi birbirimizden ayırdı, gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. "Yapma bunu, El. Lütfen durma. Sormana bayılıyorum, yemin ederim."

"Tamam." Sesim her zamankinden daha yumuşaktı ama o anda bana bakışının gücü nefesimin kesilmesine neden oldu. Bütün hafta boyunca Theo'nun her bakışında yeni bir ağırlık vardı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Sesi artık daha alçaktı, titriyordu. Kulağa tereddütlü, umutlu ve biraz da umursamaz geliyordu.

Zar zor bir "hı hı" çıkarabildim, gözlerim onun yüzüne dikilmiş, ipucu arıyordu. Bu bodrum neden birdenbire bu kadar sıcak olmuştu?

"Seni öpsem garip olur mu?"

Aman Tanrım. Zaman durdu. Kalbim göğsümde, kanatları vahşi ve kontrolden çıkmış bir milyon aslan sinek kuşu gibi atıyordu. Yüzümdeki bir şey beni ele vermiş olmalıydı çünkü elleri hızla omuzlarımdan inip Latke'nin üzerine düştü.

Theo beni öpmek mi istedi? *Ben mi?* Bunu daha önce düşünmedim desem yalan olur, onun hızlı sarılmalarından ve yandan sıkımlarından daha fazlasına sahip olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmedim desem yalan olur. Kendimi en yalnız hissettiğim sessiz anlarımda, saçlarının parmaklarımla arasında nasıl hissettireceğini hayal ederdim. Gözlerimi kapatır ve altın saatlerdeki güneş ışınları gibi parladığını hayal ederdim. Her yıl biraz daha büyüdüğünü fark ettiğim kaslarını hissetmeyi, ağzını sadece kitaplarda okuduğum şekilde ağzıma almayı düşündüm.

"Daha önce kimse beni öpmemişti." Bunu neden itiraf ettiğimden emin değildim; çok kolay yalan söyleyebilirdim. Ama Theo'ya karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmak istemedim.

"Oh. Tamam."

Hayır! Anı tamamen mahvettim. Theo beni öpmek istedi ve benim korkak küçük kalbim her şeyi berbat etti. Bunu düzeltmek zorundaydım.

"Belki bana öğretebilirsin?"

Bu onun dikkatini çekti. Theo'nun şaşkın bakışları sıırıtmaya dönüşmeden önce benimkileri yakaladı. "Öyle mi?"

"Yani, bana paten kaymayı öğrettin. Ve video oyunları oynamayı. Ve en iyi kar meleklerini yapmayı." Gülümsemesi yıkıcı güzellikteki yüzüne yayıldı. "Belki bana bunu da öğretebilirsin."

Gözleri dudaklarımda, yüzümün her bir düzleminde ve arkada gezindi.

Kısıtlamayı taklit eden bir şey her bir özelliği kapladı. "Pekâlâ. Belki yaparım."

On Beşinci Bölüm

Theo

Şimdi

"Seninle kar meleği yapmayacağım. Bu çok aptalca." Suratını astı ve daha önce hazırladığı yastık ve battaniyeleri toplayarak ateşin yanına geri döndü. Yine de hiçbir şeyi kaldırmasını istemedim. Bu kulübede bırakabileceği her izi bırakmasını istiyordum.

"Yani? Aptal olmanın nesi yanlış?" Ellie ne zamandan beri eğlenmekten çekiniyor, özellikle de benimleyken? Nerede kaldı benim maceracı kızım? "Lütfen? Benim için mi?"

Ona en iyi üzgün yüzümü, yavru köpek gözlerimi ve her şeyimi veriyorum.

"Bugün yetişkin bir adamın ağladığını görecektir havada değilim ama yapamayız. Dışarı bak, Theo."

Doğru söylüyor. Kar hala kalın tabakalar halinde yağıyor, rüzgarda çılgınca dönüyor. Daha önce kürekle temizlediğimden beri daha da kötüleşti. Oyun oynanacak bir hava değil ama içeride rahat bir gün geçirmek için mükemmel.

"Pekâlâ. Planlar değişti. Bir filme ne dersin?" Diz üstü bilgisayarı kapatıp bir kenara koyuyorum, birazdan elini atacağını biliyorum.

"Nasıl film izleyeceğiz? Az önce internetin kesik olduğunu söyledin."

"İnanması zor olabilir," diyorum, televizyona doğru yürüyüp altındaki dolabı açarak. "Ama bende özel bir obje var, bazı-

Bizim neslimizin çoğunlukla unuttuğu bir şey. Bunu tarih kitaplarınızda okumuş olabilirsiniz."

"*DVD oynatıcı* mı? Vay canına." Yanıma çömeldi ve gözlerinde bir parıltıyla aletleri inceledi. "Haklısın. Nesilleri tükendi sanıyordum."

"Bu dolapta bir sürü DVD var. Ben atıştırmalık bir şeyler getirirken sen de bir şeyler seç."

Mutfakta, Ellie'nin yemeyi sevdiğini hatırlayabildiğim her şeyi arıyorum. Yüzümdeki aptal sırtışı saklamaya çalışıyorum ama baş döndürücü bir ergen gibi gülümsüyorum. Kar fırtınasının ortasında Ellie'yle film izlerken, her zaman dilediğim o yıldızlar sonunda gelmiş gibi hissediyorum.

"Theo, Noel filmlerinden başka bir şeyin var mı?" diye bağılıyor odanın öbür ucundan.

"Bunların çoğu çocukluğumdan kalma. Noel filmlerini ne kadar çok sevdiğimi bilirsin." Oturma odasına geri dönüyorum, çoktan yere serilmiş koleksiyonuma bakıp kıkırdıyorum. "Ben de senin sevdiğini sanıyordum."

"Tabii ki biliyorum." Teklif edilen kaşığı ve fıstık kavanozunu elimden alıyor. "Teşekkürler. Çıtır olanından var mı? Kahretsin, evet." Kocaman bir kaşık dudaklarının arasında yolunu buluyor ve sanki ağır çekimdeymiş gibi ikramın tadını çıkarmasını izliyorum. Yalayıp temizleyene kadar gözleri ne kavanozdan ne de kaşıktan ayrılmıyor. "Bu cennet gibiydi. Her şeyin Noel gibi olmasına şaşırdım, hepsi bu." Kavanozu tekrar ellerime tutuşturuyor. "Lütfen hepsini yemeden önce şunu götür."

Onu mutfağa götürüp mısır patlatmaya başlıyorum. "Noel filmlerinden daha fazlası var. Aramaya devam et."

"Hmm, *Karayip Korsanları*? Bu sağlam bir belki." Dönüp tezgâha yaslanıyorum, her bir kutuyu dikkatle alıp elinde evirip çevirmesini ve sanki içlerinde böcek varmış gibi incelemesini izliyorum. "*King Kong*'a kesinlikle hayır. *Narnia*'ya bayıldım ama bu fırtına biraz fazla kaçmış. *The Dukes of Hazard*? Gerçekten mi?" Onun yorumlarından keyif alarak gülüyorum. Şimdiden eski günlerdeki gibi hissediyorum.

"Aman Tanrım!" diye çığlık atıyor. "*Dünya Gezegeni*'nin tüm seti bu mu?" Donup kaldım. "Bunları uzun zamandır görmemiştin. İzleyebilir miyiz?" Onun ilgisi

beni şaşırtmamalı. Ellie ve ben birlikte yüzlerce hayvan belgeseli izledik. Ama nedense tıkanıyorum. Birbirimize uyduğumuz tüm yolları ve başka hiçbir kadının bana doğru gelmediği tüm yolları hatırlıyorum. En sevdiğim diziyi izlemek istememek gibi sessiz bir şey için bile.

"*Tamam*," diye devam ediyor, kelimeyi abartarak. "Dilsizleştiğine göre, bunu evet olarak kabul ediyorum. *Buz Dünyaları*, işte başlıyoruz."

Kendimi toparlıyorum ve patlamış mısırı kanepeye götürüyorum. Bölüme çoktan başlamıştı ve kendini tamamen ekrana kaptırmıştı. Küçükken Ellie'yle yapmayı en sevdiğim şey hayvanlarla ilgili programlar izlemektir. Annemin bana bahsettiği tüm gerçekleri ona öğretmeyi, hangilerinin onun favorisi olduğunu öğrenmeyi, benim bilmediğim ama onun bildiği şeylerle bana meydan okumasını seviyordum.

Ama ikinci en sevdiğim şey, biz izlerken onun yüzüne gizlice bakmaktır. Yüz ifadesi her zaman merak doluydu, başka yere bakmak çok zordu. Bugün, bakmamak için elimden geleni yapıyorum, onu hala ne kadar çok istediğimi görmesine izin vermemek için. Eskiden sahip olduğumuz her şeyi hala ne kadar çok istediğimi.

"*Ice Worlds*," diye cevap veriyorum sonunda, ondan birkaç santim uzağa oturuyorum. "Hadi yapalım şunu."

"Yine acıktım. Başka pizza var mı?"

"Bir dondurucu dolusu." Play tuşuna bastığımızdan beri koltuktan kalkmadık ama şimdi *Mağaralar* ve *Ocean Deep*'i de izledik. Sırayla izlemekten hiç hoşlanmazdı ve lisede izlediğimiz gibi izlemek açıklanamaz bir şekilde doğru geliyor.

Mutfığa gidiyorum ve elimdekileri kontrol etmek için dondurucuyu açıyorum. "Peynirli mi, sucuklu mu, süprem mi?"

"Supreme, tabii ki. Biliyorsun, fazladan üst pingleri geri çevirmem." İfadesinin değiştiğini fark ettim, emin değildi.

"Doğru. Bilmeliydim." Bilmeliydim. Ama bilmiyorum. Çünkü yedi yıl oldu ve artık onu tanıdığımdan bile emin değilim. Televizyonda hayvanları izlerken eski kalıplara girdik, ama Kaliforniya'da beni hiç içermeyen koca bir hayatı olduğunu hızla hatırlıyorum. Tamamen farklı bir boyut da olabilir.

"Aslında, hızlıca bir duş almamın sakıncası var mı?" Bunu, tökezlediğimiz garip yoldan uzaklaşmak için bir bahane olarak kullandığı açık. Ona seslenme fikri aklıma geliyor ama yapmıyorum. Onu geçmiş hakkında konuşmaya zorlayarak bugün kaydettiğimiz ilerlemeyi riske atmaya değmez.

"Tabii. Pizza zaten yirmi dakika sürer. İhtiyacınız olan her şey üst kattaki banyoda."

"Teşekkürler."

Ellie aşağıya indiğinde, duştan çıkmış saçları hala ıslaktı ve ben bir düşünce sarmalının ortasındaydım. Onun hakkında bilmediğim şeyler üst üste yığılıyor ve ben erime durumuna yaklaşıyorum. Ama her nedense, şu anki piz- za siparişini bilmek dünyadaki en önemli şeymiş gibi geliyor.

Yıllarca nerede uyuduğunu, mutfak masasında hangi koltuğu tercih ettiğini, kreplerine ne kadar şurup koyduğunu ve waffle'larda krem şantiyi tercih ettiğini biliyordum. Bir alevlenme sırasında boynundaki küçük kızarıklıkları kapatmak için saçlarını açtığını, hayvanları insanlardan daha çok sevdiğini ve bu kuralın tek istisnasının ben olduğumu biliyordum.

Şimdi ona bakıyorum ve hala aynı güzel yüze, geniş gözlere ve karışmasını hayal ettiğim uzun saçlara sahip. Geceleri gözlerimi her kapattığımda duyduğum kahkahası hâlâ aynı. Ama ayrı kaldığımız onca yıl, keşfedemediğim onca parçası beni yiyip bitiriyor.

"Neyin var?" Şu anda berbat durumdayım ve öyle görüldüğümünden eminim. Bunu saklamaya da çalışmıyorum. "Ne oldu?"

"Bilmem gerek." Bastırılmış acı sesime sızıyor ve yine saklamaya çalışmıyorum. Çaresizim, onun tüm detayları için yanıp tutuşuyorum.

"Neyi bilmem gerekiyor?"

"Her şeyi." Boğazının hareketlerini izliyorum, gözlerim kulağının altındaki noktaya yapışmış. Dilimi gezdirdiğim ve tüm vücudunun titremesine neden olan noktaya. "Bana kaçırdığım her şeyi söyle. Lütfen?"

"Oh. Tamam." Yüz ifadesi yumuşuyor. "Önce pizza?" Dudaklarından küçük bir gülümseme kopuyor ve tüm yüzünü aydınlatıyor, kahverengi gözleri parlıyor.

"Tabii. Hadi yiyelim."

"KALIFORNIYA SIZE UYGUN GIBI GÖRÜNÜYOR."

"Evet, sanırım öyle." Nedense benden daha az emin görünüyor ama her şey onun için yolunda gitmiş gibi. Her zaman dünyayı keşfetmek, biraz bağımsızlık kazanmak istemiş. Herkesle, özellikle de benimle ilişkisini kesmesine şaşırmıştım ama şimdi daha mantıklı geliyor. Özgürlük istiyordu ve bunu elde etti, önünde hiçbir engel yoktu.

Bir yanımda o gittiğinde ne kadar kızgın olduğum için suçluluk duyuyor. Sevdiğin biri için sadece en iyisini istemen gerekmez mi? Bencil olmamak anlamına gelse bile? Ama "Karı özledim." dediğinde bu düşünce treni aniden durdu.

Lanet olsun, beni özlediğini söylüyor gibi gelmiyor mu? Mantıksız olabilir ama Ellie olmadan kar yağdığını düşünemiyorum ve onun için de aynı şeyin geçerli olması için dua ediyorum.

Öyle olmalı.

"Neden emekli oldun?" Bunu söyler söylemez ikimiz de kaskatı kesildik. Bu, yıllar boyunca hayatımı takip ettiğine dair bana verdiği ilk ipucu. Böyle bir fırsatı bulduğu için ne kadar şanslı. Benim kariyerimi takip ettiği için sevinmek istiyorum ama onunkini takip edemediğim için kızgınım.

"Şey, MCL'mi iki kez yırttım. Ve İsveç'ten yeni bir pivot transfer ettiklerinde... Takımın beni kesmesini beklemektense kendi şartlarımla gitmeyi tercih ettim. Zaten bunun uzun vadeli bir kariyer olmasını hiç istememiştim." Gençken tek planım buydu. Ama ailemi kaybettikten sonra tek istediğim yeniden bir aileye sahip olmaktı. Gittiklerini biliyordum ama köyü geri almak onlardan bir parça bulmak gibiydi. İlk adım gibi geldi.

"Planımız her zaman Şeker Vadisi'ydi," diye fısıldıyor, ancak benim yakalayabileceğim kadar yüksek sesle. Ama ben anlıyorum. Acaba o da baloyu düşünüyor mudur?

Tavırları değişiyor. Her geçen saniye biraz daha içine kapanıyor, kanepenin daha derinlerine gömülüyor. Aramıza girip duran bu anılar mutlu anılar değil mi? Belki de yol boyunca bir yerlerde bir şeyleri kaırmışımdır. Ellie ile olan tüm anılarım mutluluk verici. En sondakilere kadar.

"İş için çok seyahat ediyor musunuz? Eminim o zaman kar gryorsunuzdur."

Ani konu değişikliğim karşısında başı sarsılıyor ve ağzının kenarları sıkı bir glmsemeyeyle yukarı kalkıyor. Onu ürkütmek istemiyorum, bu yüzden tek yapmak istediğim onu sarsmakken duygularını yönetmek anlamına geliyorsa, yapacağım şey bu.

"Pek sayılmaz. Keşif yaptığımız yerlerin çoğu sıcak veya ılıman iklimlerde, tatilciler için daha cazip. Ama bir keresinde Banff'a gitmiştim. Orayı çok seversin."

Ona gittiğimi söylemedim. Tüm zaman boyunca onu düşündüğümü. "Arjantin'de iki hafta boyunca birkaç yer keşfettik. Mendoza-şarap ülkesi- ve hava tahminleri bir gün kar yağacağını söylüyordu. Çok heyecanlandım ama aslında hiçbir şey tutmadı."

"ok dnyevisin."

"Bir şekilde 'maceracı kız' lakabının hakkını vermeliydim, değil mi?"

"Sen her zaman maceracı bir ruha sahiptin. İstediğin her şeyi elde ettiğin için mutluyum."

"Her şey mi?" Başını yana eğip bana bakıyor, sanki o tek kelimenin şifresini çözmeye alışıyor.

"Evet, AG." Lakap aramızda kaldı. Tekrar kullanmak iyi hissettiriyor. "Küçükken bana her okyanusun aynı mı göründüğünü yoksa her kıyıda farklı mı olduğunu sorardın. Hatırlıyor musun?"

"Evet." Gülüyor. "Suyun renginin farklı olacağı konusunda çok endişeliydim ve bunu bilmem *gerekiyordu*. şimdiye kadar gittiğim tek plaj Maine'deydi. Tüm dünyanın *Maine* gibi grnemeyeceğini düşündüm."

"Peki, şu ana kadar kaç plaja gittin?"

Sırıttıyor. Yedi yıldır görmeyi beklediğim gerçek bir gülümseme. "Birkaç tane. Belki birkaç taneden daha fazla."

"Peki kararınız nedir? Bir favoriniz var mı?" Kendi sesimdeki heves beni ş a ş ı r t ı y o r . Bu cevaplara oksijene ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var.

"New England oldukça harika bir yer. Sanırım başka birçok yere gittiğim için şimdi daha çok takdir ediyorum." Duraklıyor, alt dudağını dişliyor. "Ama gittiğim hiçbir yer Big Sur kadar nefesimi kesmedi. Okyanus, kayalıklar, her şeyin uçsuz bucaksızlığı. Hiçbir şey kıyaslanamaz."

Big Sur. Oraya birlikte gidelim, demek istiyorum. Onun yerine, "Peki orada su farklı mıydı?" diye soruyorum.

"Farklı değil ama *çok* mavi. Oraya bayılırdın, Theo. Ağaçların arasında kamp yapmak, her yerde doğa. *Kuşları* kastediyorum." Tüm vücudunu kelimenin içine atıyor, başı dönüyor. "Yürüyüş çok güzel. Zor da; ben sadece birkaç parkuru yapabildim ama-"

"Neden beni aramadın?" Sözünü kestim. Çünkü beni düşünmüş gibi geliyor. Son yedi yıldır var olduğumu unutmamış gibi geliyor ve aldığımdan daha fazla cevaba ihtiyacım var.

"Ne?"

"Neden beni aramadın? Neden bana Berke- ley'den bahsetmedin? Gitmeni engellemeye çalışmazdım."

"Oh, biliyorum." Sözlerinde acı bir şeyler var. "Bu da ne demek şimdi?"

Bana dik dik bakıyor ve yanlış bir şey söylediğimi hemen anlıyorum. O şu anda kavga etmek istemiyor ama belki de ben istiyordum. "Neden gittiğini anlıyorum. Evet. Ve sanırım

memnunum, çünkü

Aradığın her şeyi bulmuşsun gibi." Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor ama ben devam ediyorum. "Tek istediğim senin mutlu olmandı ama... Keşke beni arasaydın. Keşke hâlâ hayatının bir parçası olabilseydim. Her şeyi bu şekilde öğrenmekten nefret ediyorum. Senin için bundan daha fazlasını ifade ettiğimi sanıyordum." Boğazım, dökülmesine izin vermeyi reddettiğim gözyaşlarıyla doluyor ve her kelimeyi bir öncekinden daha acı verici hale getiriyor. "Neden beni yarı yolda bıraktın? Neden beni aramadın? Mesaj atmadın? Hiçbir şey yapmadın? Neden?"

"I..." Uzun ve titrek bir nefes alıyor. "Sadece çok acıttı. Sonra..."

Duvarlardan kıvılcımlar fışkırıyor ve ikimiz de kanepeden atlıyoruz. Çıtırtılar oturma odasında yankılanıyor ve sonra sessizlik çöküyor, kalın ve ağır. Birbirimize bakıyoruz, ağzımız bir karış açık. Bu da ne böyle?

Işıklar birkaç kez yanıp sönüyor ve Ellie'nin gerçekten çok sevimli ciyaklamalarına neden oluyor. Ama sonra elektrikler tamamen kesiliyor. Kahretsin.

"Muhtemelen gidip jeneratörü doldurmam gerekiyor. Söz veriyorum donmana izin vermeyeceğim." Bir ceket ve bir el feneri alıyorum -bu sefer gerçek bir tane- ve müstakil garaja doğru yürüyorum.

Dün gece evin ne kadar soğuk olduğunu hatırlayarak olabildiğince hızlı hareket ediyorum. Ama jeneratöre ulaştığımda hâlâ dolu olduğunu görüyorum. Yanıp sönen kırmızı ışık bana bir şekilde kapandığını söylüyor, ben de arkasını ve etrafındaki zemini kontrol ederek elektriğin neyin kesmiş olabileceğini arıyorum. Parmaklarım artık tamamen donmuş durumda, bu yüzden makineyi yeniden başlatmak için gerekenleri yapıyorum.

Nasıl hala bu kadar dolu? Jeneratörler de arabalar gibi yakıt yakar. Eğer düzgün çalışıyorsa, şimdiye kadar boşalmış olması gerekirdi. Sadece bir gün yetecek kadar yakıtım vardı, belki bir buçuk gün. Eğer elektrik yarın gelmezse, bu kardan kurtulmak için kazmamız gerekecek.

Jeneratörü çalıştırdıktan sonra ışıkların yanıp söndüğünü görüyorum ve gece boyunca ısınacağımızı biliyorum. Ne kadar şaşkın olsam da, içeride ne kadar yakıt olduğu konusunda hala endişeliyim. Bu fırtına yüzünden devrilen çok sayıda elektrik hattı gördüm. Ve karın hala yağmaya devam ettiğini düşünürsek, önümüzdeki yirmi dört saat içinde hiçbir şeyin tamir edileceğini sanmıyorum.

Ellie ile sadece bir gün daha geçirmem mümkün mü? Daha fazla zamana ihtiyacım var. Bu düşünce beni Ellie'nin en sevdiğim battaniyenin altında kıvrılmış olabildiğince rahat görüldüğü kulübeye geri götürüyor.

"Hey, burada iyi misin?" Belirsiz bir gülümsemeyle bana bakıyor. Konuşmamızı bitirmek için sabırsızlanıyorum ama şu anda en büyük endişem yarın elektriğimiz olduğundan emin olmak. "Gidip diğer birkaç binayı kontrol etmem gerekiyor. Kar arabasını alacağım. Seni biraz yalnız bırakabilir miyim?"

"Benim için endişelenmeyin. Fıstık ezmem ve elektrikli ısıtıcım var."

"İşte benim kızım." Bu yorum karşısında gözleri irileşiyor ve ben özür dilemeyi düşünüyorum. Siktir et. O her zaman benimdi. Sadece ona hatırlatmam gerekiyor.

Biraz malzeme alıp kar motosikletimi yükleyerek köyün diğer tarafına gidiyorum. Henüz hiçbir işyeri açılmamıştı ama hepsi hazırlanıyordu, bu yüzden ödünç alabileceğim yakıtları olup olmadığına bakmanın zararı olmayacağını düşündüm. Vadide fırtınayı bekleyen başka kimse yok gibi görünüyor.

Aramam sonuçsuz kaldığında, tam panik moduna girmeme izin vermeden kulübeye geri dönüyorum. En kötü ihtimalle, bu güvenilir kayak makinesini vadiden çıkmak ve cep telefonu hizmeti bulmak için bir pulluk olarak kullanırız. Ana kasaba buradan on beş dakikadan daha az bir mesafede ve küçük bir oteli var. Fırtına dinmezse zor olacak ama seçeneklerimiz tükenirse oraya ulaşabileceğimizden eminim.

Ama bu aslında en kötü senaryo değil, çünkü olabilecek en kötü sonuç Ellie'nin burada kalmak için artık bir nedeni kalmaması.

Onu
kaybettiğimi.
Tekrar.

On Altıncı Bölüm

Ellie

23 Aralık 2013

BELKİ YAPARIM.

Son üç yüz elli dört gündür kafamın içinde üç kelime dönüp duruyordu.

Olabili

r.

I.

Will.

Gecenin kendisi çoğunlukla olaysız geçmişti ama bu, bütün yıl kafamın içinde kirasız yaşamasına engel olmadı. Mükemmel bir ilk öpücüğü mahvettikten sonra, ikimiz de uyuyana kadar *Heroes*'u izlemeye devam ettik. Ben kanepede Noodle'a sarılmış bir şekilde uyandığımda Theo çoktan yatağına dönmüştü. Ertesi gün, daha fazla baş başa vakit geçiremeden Ezra Stowe'dan eve erken geldi. Görünüşe göre Theo'yu ektiği için kendini kötü hissetmiş -ki Theo kardeşçe sarıldıklarında bana göz kırpmıştı- ve ikisi birlikte tatbikat yapmak için Avon'a geri dönmüşlerdi.

O zamandan beri Theo'yla konuşmamış değildim. Sık sık mesajlaşırdık. Ama evimize hiç gelmemişti. Genelde bir tatil için eve gelirdi ama bu yıl hokey onun hayatını ele geçirdi. Annem ve babam bazen akşam yemeklerinde bu konuyu açarlardı.

Ciddiye alıyor, üniversite bursu almak için elinden geleni yapıyordu. Yaz boyunca Connecticut'ta kalıp küçükler ligi kampında öğretmenlik yapmıştı ve Ezra eve geldiğinde hafta sonları ya antrenman yapıyor ya da çalışıyordu.

Ama mesajlaşmak yetmiyordu ve Ez, Theo'nun adını her andığımda daha da sinirleniyordu.

Bir gün. Bir gün daha -ve onu yalnız yakalamanın yaratıcı bir yolu- ve sonunda beni hâlâ öpmek isteyip istemediğini öğrenebilirdim.

Bunun ne kadar üzücü olduğunu biliyordum. On altı yaşına girmek üzereydim ve hâlâ ilk öpücüğümü bekliyordum. Ve bunun nedeni kimsenin beni öpmesini sağlayamamam değildi. Okulumdaki herkes öpüşüyordu. Bu neredeyse müfredat dışı bir etkinlikti. Annemin karma yatılı okul fikrinden neden hoşlanmadığını anlamıştım. Kat'in bana anlattığına göre, her gece erkeklerin yatakhanesine gizlice giriyorlarmış. İki arkadaşım seks yapmaya hazırdı ve ikisi de benden küçüktü.

Kevin Daniels bir keresinde beni öpmeye çalışmıştı. Önce beni sonbahar dansına davet etti. Ama tabii ki çıkmaya iznim yoktu. Teklifimi "Keşke gidebilsem ama iznim yok, lütfen dilini boğazıma sok" olarak algıladı. Kastettiğim bu değildi.

Kevin'in dilini bana geldiği anda terk ettim ve sevimli ve popüler olmasına rağmen hiç pişmanlık duymadım. İlk öpücüğüm Theo Fox'a gidecekti. Bunu gerçekleştirmek için ne yapmam gerektiğinin önemi yoktu.

"Ellie, buraya gel," diye seslendi annem mutfaktan, sesi biraz dengesizdi. "Az önce Ez aradı. Tatil için eve kız arkadaşını getiriyormuş." Yüzü sıkıntı, sevinç ve düpedüz kafa karışıklığı arasında gidip geliyordu. Sanki benden yardım istiyor gibiydi.

"Kız arkadaş mı? Bir kız arkadaş olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır." Gülümseme-kaş çatma seğirmesi bir kez daha ortaya çıktı. "Kızın Vancouver'lı ve aynı zamanda Yahudi olduğunu ve eve kadar uçmak istemediğini söyledi. Okulda tek başına kalmasına izin verdiği için kendini kötü hissetmiş."

Babam meyve kâsesinden bir muz almak için yanımdan geçti ve omzumu okşadı. "Sanırım evin dolu olması güzel olacak. Ellie'nin oynayabileceği bir kız daha, değil mi tatlım?"

Evet, baba. Çünkü on altıncı yaş günümde tek istediğim *birlikte oynayabileceğim bir kız*. Bazen ergenliğe girdiğimi fark edip etmediğini merak ederdim.

Ben cevap veremeden çalışma odasına dönmüştü.

Anneme dönüp baktım ama hâlâ şaşkın görünüyordu, ağzı sımsıkı kapalıydı. Olayların bu şekilde gelişmesinden hiç memnun değildi.

Ben de öyle. "Bu Theo'nun gelmeyeceği anlamına mı geliyor?" Sesimdeki korkuyu duyabildiğini biliyordum ama umurumda değildi. Bu yıl gelmek zorundaydı.

"Neden yapmasın anlamıyorum. Ama kim bilir. Muhtemelen onun da bir kız arkadaşı vardır. Belki Noel'i onunla geçireceğini haber vermek için bizi arar. Bu yıl herkes bana sürpriz yapıyor gibi görünüyor." Annem sanki bu kıyamet senaryosuyla kalbimi paramparça etmemiş gibi kayıtsızca uzaklaştı.

Hayır, hayır, *hayır, hayır*. Yanılıyor olması için dua ettim. Gelmek zorundaydı. Gelmeyecekse bana bir şey söylerdi, değil mi? Ona mesaj atmak için telefonuma sarıldım ama o benden önce davrandı.

THEO

Birkaç saat içinde görüşürüz! Bir gün erken gelebilmek için Ezra'nın arabasını kullanıyorum. Amber'ın bir sınav günü daha var, Ez onunla gitmek için bekliyor.

ELLIE

Harika. Seni görmek için sabırsızlanıyorum!

Umarım çok hevesli değildir. İçten içe çıldırdığımı anlaması mümkün müydü?

ELLIE

Amber nasıl biri? Sürpriz oldu.

THEO

Evet, annen hayır diyemesin diye son dakikaya kadar bekledi. Ve göreceksin. Havalı biri. Çok hevesli.

ELLIE

Hevesli mi? Bana bundan daha fazlasını vermelisin.

THEO

Hayır. Tartışacak daha önemli şeylerimiz var

Bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Önemli şeyler mi? Biz mi? *Theo*'yla aramızda önemli bir şey mi vardı? Soracak milyonlarca sorum vardı ama *Theo*'nun bir sonraki mesajı hepsini aklımdan uçurdu.

THEO

Geçen yıldan beri bilmem gereken ilk öpücük var mı?

Aman Tanrım. *Aman Tanrım*. Bu gerçek bir flörttü. Karışık sinyaller, gizli mesajlar falan yoktu. Cevap vermem gerekiyordu.

ELLIE

Hayır.

Olmadı mı? Bu çok acınasıydı. *Bundan* daha iyisini yapabilirim.

ELLIE

Uygun bir suç ortağı bulamadım.

Bu şakaydı. Değil mi?

THEO

İyi

Senin ilkin olmak istiyorum

"GERÇEKTEN bana nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?" "Hayır.

Seveceğini bildiğim bir sürpriz."

"Peki." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve pencereden dışarı baktım, çoğunlukla da yüzümdeki gülünç sırıtışı gizlemek için.

Theo okuldan geldikten dakikalar sonra aileme beni paten kaymaya götüreceğini söyledi. Annem patenlerimi sorgusuz sualsiz teslim etti,

Theo'ya her zaman güvenirdi. Ezra'dan sonra en sevdiği bebek bakıcısıydı. Ama arabaya bindiğimizde bana özel bir yere gideceğimizi söyledi. Ve bana başka hiçbir şey vermedi. Otuz dakika boyunca.

Şimdiye kadar hokey, okul ve yakalanması zor Amber hakkında ondan bilgi alma çabalarım vardı. Öpücükle ilgili hiçbir şey. Ne öpüşebilirdik, ne öpüşebilirdik, ne de ben hala öpüşmemiştim.

ilk öpücüğümdü. Öpüşmekten *hiç* bahsetmedim, beynimin o anda çağrıştırabildiği tek kelime bu olmasına rağmen.

Gerçekten dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Raj nasıl?" Theo'nun yeni oda arkadaşıyla FaceTime üzerinden birkaç kez tanışmıştım. Hokey takımlarındaki diğer yıldız oyuncuydu. "Sana hâlâ Foxy diyor mu?"

"Evet, artık tüm ekip biliyor. Sence bunun nedeni benim harika akışım mı?" Bir elini bronzlaşmış saçlarında gezdirdi ve dramatik bir hava yaratmak için başını biraz çevirdi. Artık saçlarını çenesine kadar uzatmıştı ve bu *gerçekten* hoşuma gitmişti.

"Hayır," diye cevap verdim biraz da umursamaz bir tavırla. "Sanırım sadece senin ona taktığın kadar kötü bir lakap bulmak istiyordu."

"Mirage" mı? Yok artık. Bu *en iyi* lakap. Buzda o kadar hızlı ki, diğer takım onun gerçekten orada olup olmadığını anlayamıyor. Bir serap. *Mi-Raj*. Bu altın lakap, Ellie." Bana donuk bir bakış attı ve ben de sırtışıma daha da bastırmak zorunda kaldım.

Arabanın yavaşladığını hissettiğimde içimden kahkahalar dökülmeye devam ediyordu. Camdan dışarı bakıp tabelayı gördüğümde sanırım nefesim kesildi.

Kalbim yerinden fırladı ve Theo'yla yüzleşmek için döndüm. "Şeker Vadisi mi?" Sesim çatallaştı.

Neden buradaydık?

"Evet. Annemin yakınlarda yaşayan eski arkadaşlarından biriyle konuştum.

Karda Tilki'yi hatırlıyor musun?"

"Belli ki." Tabii ki hatırladım. Gerçek bir sıcak çikolata barı ve aromalı krem şantisi olan bir kafeyi kim unutabilir ki? Hâlâ her doğum günümde o kar taneli şekerlemeleri hayal ederdim. Ve belki bazen Theo'yu karlar içindeki Tilki'm olarak düşünürdüm. Özellikle de geçen yıl kardan melekler yaptıktan sonra.

"Şey, sahibi -Cindy- o zamandan beri iletişim halindeyiz..." Sustu. Şimdi hatırladım, babası bize kafenin sahibinin Carol'ın en yakın arkadaşı olduğunu söylemişti. Hatta o kadar yakınmış ki kafeye Theo'nun adını vermiş. Theo'nun hâlâ annesinin bu küçük parçasına sahip olduğunu bilmek güzeldi. "Bana buranın terk edilmiş olduğunu söyledi ama pistin hâlâ burada olduğunu söyledi. Önce güvenli olduğundan emin olacağım ama... Benimle kayar mısınız?"

Park edip köyün kapalı olduğunu gösteren kapıdan atlarken gözyaşlarımı tutmaya çalıştım ama başaramadım. Benden daha iyi saklasa da onun da ağladığı belliydi. Dört yıllık anılar üzerimden akıp gidiyordu.

On dört tane vardı.

Piste yaklaştıkça avuç içi elimi biraz daha sıktı ve buza çıkma zamanı geldiğinde uzun, sabit olmayan bir nefes verdi.

"En çok neyi özölüyorsun?" diye sordum. Doğru zamanmış gibi geldi. Boğazının derinliklerinden küçük bir ses çıkardı. Hıçkırık değildi,

ama hala gırtlaktan. Kalbimi kırdı. Yavaşça dönerken başını kaldırdı ve kendisinin, ailesinin, mirasının büyük bir parçası olan köyün tamamını içine çekti. Ve sonunda cevap verdi, "Bu."

Dudaklarından bir gülümseme dökölür dökölmez etrafımızdaki gerilim azaldı. Bana sadece Theo'nun bakabileceğı şekilde bakıyordu. Ve böylece ikimiz de artık üzgün değildik.

Buzun üzerinde ince bir kar tabakası vardı ama Theo patenlerimizi bağlamadan önce zayıf noktalar olup olmadığını test etmek için pist boyunca yürüdü. Beni her zaman korumasını ama asla zayıf hissettirmemesini seviyordum.

Buza attığım o ilk adımda bunu hissettim. Havadaki soğukluk anılarla köpürüyor, hafif bir esintiyle etrafımızda dönüyordu. Beni buz patenine aşık eden enerjiyi. Buradaydı. Canlıydı.

"Bana hareketlerini göster, AG."

Rüzgârı fark ederek saçlarımı ördüm ve birlikte birkaç tur atmak için elini tuttum. Yönümü *bulduktan* sonra kendimi bıraktım ve diğer bacağımı arkamda havaya kaldırarak bir metrelik bir *süzölüşe* geçtim. Bu her zaman en sevdiğim numaraydı; sanki uçuyormuşum gibi hissettiriyordu.

Kollarım kanatlara dönüştü ve uzun örgüm kendi yarattığım esintiye yakaladı. Tüyler gökyüzünde süzölüyordu. Parmak uçlarımla buza uzanana kadar öne doğru eğildim.

"Kayarken çok güzel oluyorsun."

Kendimi toparladım ve Theo'yu buzun üzerinde küçük daireler çizerek beni izlerken buldum.

"Buraya gel." Sözlerinde itaat etme dürtüsü vardı ve elimi tutup beni etrafında bir daire şeklinde döndürene kadar ona doğru kaydım.

onu. Beni daha hızlı ve daha hızlı döndürürken kahkahalar etrafımızdaki havayı doldurdu. Sonra birden beni kendine doğru çekmeye başladı, ta ki birbirimizden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar.

İkimiz de nefesimizi tutarken aramızdaki esinti duruldu ama bakışlarımız birbirimizden hiç ayrılmadı.

"Seni gerçekten öpmek
istiyorum, El." "Bence
öpmelisin."

Dudakları benimkilerle buluşmadan önce yaklaşık üç saniye boyunca yüzünde eğlence parladı.

Dünya dönmeyi bıraktı. Rüzgâr bir meditasyon büyüyle durakladı. Kalbim ses duvarını aştı. O an o kadar mükemmeldi ki, bilim tarafından sınırlandırılmazdı. Etrafımızda sihir parılıyordu.

Theo'nun ağzı yumuşak ve sıcaktı. Nazikti. Tam olarak hayal ettiğim gibiydi. Saç örgümünden bir parça düştü ve onu kulağımın arkasına sıkıştırdı, uzaklaşırken bana bağlı kaldı ve alnını benimkine yasladı.

Dudaklarının tadı ağızımda karamel gibi kaldı, tatlı ve tuzlu bir titreşimle daha fazlasını, daha fazlasını, *daha* fazlasını arzulamama neden oldu.

Ona doğru eğildim, dudaklarımızı tekrar birbirine yaklaştırdım ve yüzümü ellerine bıraktım. O kadar mutluydum ki ağlayabilirdim, tüm duygularım alev alev yanıyordu.

Yüzünü yana çevirdi ve öpücüğü derinleştirdi, dudaklarımı ayırmamı ve onun sıcaklığına daha fazla gömülmemi istedi. Etrafım buz ve karla çevriliydi ama ben sıcak kaldırımdaki bir dondurma külahı gibi eriyordum.

Bana sıkıca sarıldı, güçlü kolları vücudumu sardı, beni rüzgârdan ve etrafımızdaki dünyadan korudu. Bacaklarım bana ihanet etti ve sallanmaya başladı -öpücükleri yüzünden dizlerim mi zayıflamıştı yoksa patenlerin üzerindeki balans hareketlerim mi, bilmiyordum.

Sonunda geri çekildi ve dişlerini alt dudağında gezdirdi, ela gözleri ağızıma sabitlenmişti.

"Sana bir şey öğretmeme gerek olduğunu sanmıyorum."

Ona gülümseyerek alay ettim. Theo'nun az önce bana iyi öpüşen dediğinden oldukça emindim. Bu gün nasıl daha iyi olabilirdi ki?

Elimi tuttu ve beni pistin etrafında bir tur daha attırdı. Soğuktan burunlarımız kıpkırmızı olana ve kaslarımız yorgunluktan titreyene kadar kaydık. Ve sonunda eve geri döndük.

Ailemle akşam yemeği için tam zamanında geldik.

Theo ve ben birbirimize bakışmadan duramıyorduk. Hatta birkaç kez çoraplı ayakları masanın altından benimkilere değdi. Ezra'nın henüz dönmemiş olmasına sevinmiştim çünkü kesinlikle fark ederdi.

Babam garip ve gergin davranıyor, saçma sapan şeyler geveliyordu. Theo, her zamanki kibar misafir, meşgul görünmek için elinden geleni yapıyordu. Bu arada, annemin yarın gelecek olan kız arkadaşı hakkında düşüncelere daldığı belliydi.

"Oh, siktir et. Bir gün daha bekleyemem." Babam haykırdı ve hepimizin dikkatini masanın ucundaki kendisine çekti.

"Tatlım," diye azarladı annem. "Ezra *yarın* burada olacak."

"O zaman tekrar kutlarız." Başını salladı ama o kadar da kızgın görünmüyordu. Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Theo," diye duyurdu babam. "Bazı haberlerim var. Çok eski bir haber."

Theo'nun gözleri sanki neler olduğunu anlamış gibi büyüdü ama ben hâlâ tamamen karanlıktaydım.

"Bunu sana bu şekilde söylememin biraz alışılmışın dışında olduğunu biliyorum, ama-" Babam tıkanmaya başlamıştı. Ne oluyor be? "Sana burs teklif ediyoruz. Tam burs. Bir Buz Ayısı olmak ister misin, evlat? Hokey takımımız gelecek yıl seni kullanabilir."

Theo'yu daha önce de ağlarken görmüştüm, ailesinden bahsederken küçük gözyaşları döküyordu, hatta bugün bile. Ama hiç böyle olmamıştı. Duygu seline kapılmıştı; gülüyor, gülümsüyor, gözlerinden yaşlar akıyordu. Ayağa kalkıp babama sarılmadan önce bana bir bakış fırlattı. Şimdi benim duygularım da benden kaçıyordu.

"Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun? Kimseyi etkilemek zorunda bile kalmadım. Ve biliyorsun ki *y a p a r d ı m .*" Birbirlerinden ayrıldılar,

Babam ellerini Theo'nun omuzlarında sıkıca kavuştururken ağlama yerini kahkahaya bıraktı. Artık aynı boydaydılar.

"Teşekkür ederim," dedi Theo boğuk bir sesle. "Siz olmasaydınız bunlar olmazdı efendim. Benim için yaptığınız her şeyin karşılığını size asla ödeyemem." Burun çekmeleri bulaşıcıydı ve annemle ben ihtiyaçtan dolayı birbirimize sarıldık. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz."

Babam onun omzunu birkaç kez daha sıktı ve aralarındaki yakınlık beni hazırlıksız yakaladı. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama ailem Theo'yu seviyordu. Onu diğer oğulları gibi seviyorlardı. Ezra geçen ay Harvard ve Dartmouth'a kabul edilmişti ve annemle babam çok heyecanlanmıştı ama bu tepki farklı bir stratosferdeydi.

"Seninle paylaşmak istediğim bir şey var, babam hakkında." Masadaki yerlerini tekrar aldıklarında Theo'nun yüz ifadesi ürkek bir ifadeye dönüştü.

"Babam mı?"

"Sanırım köye gittiğimiz ikinci yıldır, o zaman birlikte daha fazla zamanımız vardı. Siz çocuklar paten kayarken ya da tubing yaparken ya da kim bilir, bira içmiştik. Ona VU'da dekan olduğumu söylediğimde, bir gün seni üniversiteye göndereceğinden bahsedip durdu. Kendisinin hiç gidemediğini ama senin ondan çok daha zeki olduğunu söyledi. Senin kaderinde büyüklük varmış. Sonra da seni kabul etmem için bana rüşvet teklif etti." Babam kıkırdamaya başladı, masadakilerden çok kendi kendine, sanki bir anının içinde kaybolmuş gibiydi.

Theo bön bön baktı. "Rüşvet mi?"

"Ömür boyu Noel ağacı. Belli ki Yahudi olduğumuzu bilmiyordu." Bunun üzerine odada kahkahalar yükseldi.

"Oh, sadece dalga geçiyordu. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Ama senin oraya gitmenin onun hayali olduğunu, biriktirdiği her kuruşun seni üniversiteye göndermek için olduğunu söyledi. Sanırım sadece benim bir etkim olup olmadığını görmek istedi." Babam kalın kalın yutkundu. "Sen çok iyi bir çocuktun. Ezra sana tapardı ve Ellie'ye karşı çok iyiydin, ona o küçük doğum günü hediyelerini alırdın. İhtiyacın olacağından şüphe etsem de sana yardım etmek için elimden geleni yapacağımı düşündüm. Ve o korkunç kazadan sonra-" Babam uzun bir nefes verdi, sonra

birkaç tane daha aldı. "Bilmeni isterim ki baban da tıpkı benim gibi seninle gurur duyardı."

"Teşekkür ederim," dedi Theo, zar zor duyulabilir bir sesle. "Bana söylediğine gerçekten sevindim. Ve-" Durdu, bir an için gözlerini kapattı. "Sana bir şampiyonluk getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Kulağa hoş geliyor. Buz Ayılarım neredeyse on yıldır frozen five'ı kazanamadı." VU'nun asıl maskotu Maple Tapper'dı, ama bu hokey takımı için yeterince sert değildi, bu yüzden kendi maskotları vardı. Üzerinde kükreyen bir kutup ayısı ve Theo'nun adı olan bir hokey forması benim yeni hafta sonu üniformam olacaktı.

Herkes kucaklaşmak için ayağa kalktı ve Theo ile benimkinin normalde uygun olandan biraz daha uzun sürmesine izin vermek iyi hissettirdi. Ayrılmadan önce, "Bir grup kutup ayısına kutlama denildiğini biliyor muydunuz?" diye sordum.

Theo içten bir kahkaha atarak başını arkaya attı ve başımın tepesine şefkatli bir öpücük bıraktı, kimsenin bundan haberi yoktu.

Annem bir esneme görüp beni yatağa gönderene kadar iyi haberi dondurmaya kutladık. Buz pateninin benim için çok yoğun olduğu hakkında bir şeyler söylemişti. Buz üzerinde hissettiğim gerçek yoğunluktan duyduğum kendini beğenmişlik, Theo'nun önünde bana çocukmuşum gibi davranılmasından duyduğum rahatsızlığa galip geldi.

Her neyse, öpüşme, Sugar Valley'e geri dönme ve Theo'nun evimden *yirmi* dakika uzaklıktaki üniversiteye gideceği haberi arasında kendimi bitkin hissediyordum. Ama heyecan çok yakınımdaydı.

THEO

8:30 yatma saati çok acımasız.

ELLIE

Yatma saatinin hiç olmamasından daha mı acımasız?

THEO

Touché

Buraya gizlice girebileceğini mi sanıyorsun?

Şüpheliyim. Annem her 15 dakikada bir beni kontrol ediyor. Bu sefer gerçekten kendini kaybediyor.

Yukarıda olduğunu biliyorum ama seni
özlüyorum.

Öyle mi? En çok neyi özleyorsun?

Hmmm

Latke onu sevmeme izin verdiğinde yüzünün kıskançlıktan buruşması

Şu an seninle, değil mi?

Kucağında
mırıldanıyor

Hain

Bayanlar beni seviyorsa elimde değil

Sanırım o kadar da özel değilim,
ha?

Hayır. Sen benim
penguenimsin, El.

THEO ve ben ertesi sabah Noodle'ı uzun bir yürüyüşe çıkardık. Arkadaşlarım birlikte takılmamıza alışkındı ama nedense başka herhangi bir şey birdenbire açık seçik gelmişti. Bodrumda video oyunları oynamamı istediğinde bile, içimde rahatsız edici bir ses vardı

kafamda -kesinlikle annemin sesi- buna izin verilmediğini söylüyordu. Ve o mesajdan sonra, Theo dün gece rüyalarımına girdi.

Yürüyüş daha da iyi oldu. Kış soğukunda, dışarıda olması gerekmeyen hiç kimse yoktu. Ve hiç meraklı göz olmadığı için Theo ve ben tamamen yalnızdık.

Sokağımın köşesini döner dönmez eldivenlerimden birini çıkardı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Tüm yürüyüş boyunca elimi cebinde tuttu, hatta diğer elini Noodle'la yakalamaca oynamak için kullandığında bile.

Theo beni sıcak tuttu ve gülümsetti. Ayrıca bana dünün hayatının en mutlu günü olduğunu söyledi. Hayalindeki okula burslu olarak kabul edilmesinin ana neden olduğundan emindim ama buzun üzerinde öpüşmemizin de buna katkıda bulunmadığına inanmayı reddediyordum.

Eve döndüğümüz sırada Ezra'nın arabası yanaştı ve Amber'la tanışacağım için içimi bir endişe kapladı. Theo bana onun hakkında daha fazla şey anlatmayı reddediyordu ve aklıma türlü türlü çılgın senaryolar geliyordu.

Daha önce Ezra'nın çıktığı hiçbir kızla tanışmamıştım. Hatta konuştuğu hiçbir kızla tanışmamıştım. Ezra'nın sürekli birileriyle çıktığını sadece Theo'dan biliyordum. Görünüşe göre, her hafta farklı bir kız arkadaşı oluyordu.

"Selam kardeşim. Bu Amber." Ciddi göğüsleri olan çarpıcı bir sarışın, bizimle birlikte eve girerken kardeşime tutundu. İlk izlenimim *Ezra için iyiydi*. İçten içe kardeşimin yakışıklı olduğunu biliyordum ama Amber başka bir ligdeydi.

Ta ki konuşmaya başlayana kadar.

Çünkü o *hiç ama hiç* durmadı.

"Çünkü Laura önce ondan hoşlandı ama bu çok açıktı, anlıyor musun? Yani, Ezzy ve ben birlikte çok iyi görünüyoruz. Değil mi bebeğim? Tabii ki öyle olduğumuzu biliyorsun. Okuldaki herkes bize Ezber diyor, sanki gerçek bir ünlü çiftmişiz gibi! Yani, bir bakıma öyleyiz ve okulumu seviyorum ama aman *Tanrım*, bütün kızlarla birlikte olmak insanı çileden çıkarabiliyor. Her zaman çok rekabetçiler ve bazen uzaklaşabilmek çok güzel. Ama çok iyi bir okul ve öğretmenler harika ve evden ayrılmıyordum Ezzy ile asla tanışamazdım."

Babamdan gelen ilk soru "Nerelisin?" idi.

"Yemekler çok güzel Bayan Klein, şu anda karbonhidrat ya da yüzü olan hiçbir şey yemiyorum. Zavallı Ezzy benim açlık krizlerimle uğraşmak zorunda - gerçekten aç olduğumda ruh halimdeki değişimlere böyle diyorum

-O tam bir aziz. Değil mi bebeğim?"

Yemek Amber'ın tüm sohbeti batağa saplamasıyla devam etti. Annem onun "Ezzy" dediğini her duyduğuunda irkiliyordu ve ben de sesli gülmemeye çalışıyordum. Theo kulaktan kulağa sırtıyor, arada da masanın öbür ucundan bana bilmiş bakışlar fırlatıyordu.

Annemle babam Amber'la aralarına mesafe koymak istediler ve akşam yemeği için pizza ısmarlayıp bizi bodruma sürdüler.

Noel filmleri izlemek için yastık kalesini kurmuştuk ama kardeşim kız arkadaşıyla uğraştığı için Theo ve ben kanepede kaldık.

Tam anlamıyla öpüşmüyordlardı ama Ezra ellerini onun üzerinden çekemiyordu ve bu durum midemi bulandırıyordu. Theo bana dün gece Latke'ye öğrettiği numaraları göstererek dikkatimi dağıtmaya çalıştı ama Latke bir kedi olduğu ve aslında hiçbir numara yapamadığı için bunun bir faydası olmadı.

"Bir grup sümüklüböceğe ne dediklerini biliyor musun?" Theo bana fısıldadı.

"Ew. Hayır, onlar ne?"

Bu sefer kulağıma o kadar yakın konuştu ki nefesini hissedebildim. "Bir Ezber."

Homurdandım.

Hemen ağzımı kapattım ama *Ezber* o kadar dalmıştı ki hiçbir şey duymadılar.

Annem öğle yemeğinde Amber'ın benimle odamda kalacağından bahsetmişti ama bu noktada onun ev kurallarına uyacağını düşünmüyordum. Benim için sorun değildi ama Theo ne yapacaktı? Burası onun yatak odasıydı. Ona yalvaran bir bakış attım ve onlardan kurtulmak istediğimi belli ettim.

"Ez, biraz sohbet edebilir miyiz?" Kardeşim başını Amber'ın boynundan kaldırdı ve sinirli bir bakışla onu kıstırdı. İstemeye istemeye onunla birlikte banyoya doğru yürüdü ve özel bir konuşma yapmak için kapıyı kapattılar.

"Korkunç bir izlenim mi bıraktım?" Amber'ın sesi, Theo'nun kanepedeki yerine otururken yanımdan ani bir şekilde geldi.

"Ne?"

"Sadece, benden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayamıyorum. Seninle tanışacağım için çok gergindim ve şimdi her şeyi berbat ettiğimi düşünüyorum. Lütfen benden nefret etme."

"Elbette senden nefret etmiyorum. Ama benimle tanışacağın için neden gergin olasın ki?" Neden birileri onlar hakkında ne düşündüğümü umursasın ki, özellikle de Amber gibi popüler görünümlü bir kız? Bahse girerim bu tatil boyunca benim tüm hayatım boyunca mesajlaştığımdan daha fazla arkadaşıyla mesajlaşmıştır.

"Söz mü?" Ellerini omuzlarıma koyarak bizi birbirimize bakmaya zorladı. "Ezzy için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve ondan gerçekten hoşlanıyorum. Sence arkadaş olabilir miyiz?" Sorgulamasına devam etti ama ben duymadım. Beynim sadece merak uyandıran bir keşfe odaklanmıştı.

"Ez için önemli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Umm, evet! Ne zaman senden bahsetse ne kadar yakın olduğunuz belli oluyor."

"Benim hakkımda mı konuşuyor? Sana mı?" Bu konuşmanın benim için hiçbir anlamı yoktu. Kafamda Ezra evden uzaktayken beni hiç düşünmüyordu bile.

"Şaka mı yapıyorsun? Her zamanki gibi. Görünüşe göre, sen bir dahisin. Her zaman ailedeki en zeki kişinin sen olduğunu söyler. Ve bana şu kurduğun web sitesinden bahsetti, sana hayvan ruh eşinin ne olduğunu söyleyen. Bu arada? *Çok havalı*. Ve senin de harika bir buz patencisi olduğunu söyledi. Dürüst olmak gerekirse, eğer akraba olmasaydınız, delicesine kıskanırdım. Seni çok seviyor."

Ezra ve benim iyi ve kötü zamanlarımız oldu. Okul değiştirmeme izin vermeleri konusunda annem ve babama nasıl karşı çıktığını her zaman hatırlayacağım. Ve ardından gelen özründen sonra aramızdaki ilişkinin değişebileceğini düşünmüştüm. Ama kış tatili biter bitmez her şey normale döndü. Peki neden Amber'la benim hakkımda böyle konuşmuştu?

O sırada çocuklar banyodan çıktı ve kafamdaki belirsizlik girdabını yarıda kesti. Şaşkın kelimesini her zaman sevmişimdir ama kullanmak için pek fırsatım olmamıştı. Şey, ben

şu anda çok şaşkınım. Tüm dünyam alt üst olmuş gibi hissediyordum.

Bakışlarım Theo'nunkilere takıldığında, bana *benimle gel* diyen o baş eğmelerinden birini yaptı. Merdivenlerden yukarı çıkarken Latke'yi omuzlarına almış, Noodle'ı da arkasına takmıştı bile. Onu takip etmek için ayağa kalktım, o sıcak gülümsemesini kovalamaya hevesliydim. Ama sonra Amber'a cevap bile vermediğimi fark ettim.

Kısa bir süre durduktan sonra arkamı döndüğümde onu ve kardeşimi birbirlerine sokulmuş halde buldum. Göz devirme. Vücut diline bakılırsa Amber'ın gergin olması için bir neden yoktu. Başkalarının onun hakkında ne düşündüğü umurunda değildi.

"Hey, Amber?" Ben
seslendim. "Evet?"

"Annem ve ben Noel sabahı hep waffle yaparız. Yarın bize yardım etmek ister misin?"

Kusursuz gülümsemesi parıldıyordu. "Bunu çok isterim. Teşekkürler, Ellie."

MUTFAĞA ULAŞTIĞIMDA Theo parmağını dudaklarına götürürken tek kelime etmedi. Annem ve babam çoktan yatmışlardı, ama odama giden merdivenleri çıkarken sessiz kaldık.

"Ben burada kalacağım," dedi ve kapıyı arkamızdan kapattı.

"Burada mı?" Benim odam mı?

"Tanrım hayır, El. Öyle demek istemedim." Latke'yi yatağa bıraktı ve bir elini omzuma koydu. "Ez bodrumda kalıp kalamayacaklarını ve benim onun odasında yatıp yatamayacağımı sordu. Burada mahremiyet olmadığını biliyor, o yüzden..." Theo haklıydı. Kardeşimle benim odalarımız bitişikti ve duvarları gürültü önleyici değildi. Bu son derece sinir bozucuydu ve bana bütün gece onları dinletmeden önce bunu gerçekten düşündüğü için minnettardım. Kardeşim bugün bir sürü sürprizle doluydu ve hepsi de fazla gülümsemekten yüzümü acıtıyordu.

"Tamam. Aslında çok nazik bir davranıştı."

Theo başıyla onayladı. "Yorgun musun?" "Ne düşünüyorsun?" Mırıldandım.

"Film mi? iPad'inden izleyebiliriz."

Aramızda iPad olacak şekilde yatağıma yerleştik ama yanımda yatan Theo'dan dolayı endişelenmekten kendimi alamıyordum. Titriyordum.

"İyi misin?"

"Umm, sadece biraz üşüdüm." Hokey tişörtünü çıkardı ve bana uzattı. Üzerime geçirdim ve kokusu etrafımı sardı. Çok lezzetliydi ama sinirlerime hiçbir şey yapmıyordu.

"Eğer seni rahatsız ediyorsam Ezra'nın odasına geri dönebilirim. Gerçekten istemiyorum-"

"Rahatsız değilim. Aslında son derece rahatım." Ona sokulmak için biraz daha yaklaştım. Kendime engel olamadım. "Sadece annem içeri girecek diye gergindim." Theo bana kendimi iyi hissettirmekten başka bir şey yapmazdı. Ama onun Theo'yu *dışarı* atacağı düşüncesi kalp atışlarımı hızlandırdı.

"Oh. Muhtemelen çıldırırdı, ha?"

"Dürüst olmak gerekirse, yatağımda bir erkek olmasını düşündüğünü bile sanmıyorum. Ne yapacağından emin değilim. Bizi burada birlikte bulsaydı, bahse girerim ilk varsayımı nefes almayı bıraktığım ya da bayıldığım ve senin bana yardım ettiğin olurdu. Sadece istediğin için odamda olduğunu asla düşünmez."

Theo alay etti ve sanki söylediğim her şeyi anlamış ve bundan memnun değilmiş gibi bir tavır takındı. "Sence gitmeli miyim?"

"Hayır. Bu çok rahat. Risk alalım." Bir kolunu bana doladı ve başımı göğsüne yaslayabilmem için beni kendine çekti.

"Filmi çok sessiz izleyeceğiz. Ve birinin geldiğini duyduğumuz anda, banyoya doğru gizlice gideceğim. Söz veriyorum."

"Tamam." Ona daha fazla bastırdım. Ve sonra fark ettim: Theo ve ben *sarılıyorduk*. Kesinlikle sadece arkadaşların sarılmasından, hatta bazen öpüşen arkadaşların sarılmasından daha fazlasıydı. Samimi, korkunç ve açıklanamayacak kadar *doğru* hissettiriyordu. Sanki kolu ile göğüs kafesi arasındaki köşe sadece benim için yaratılmıştı.

Kaslı olduğunu biliyordum. O ve ağabeyim, tanıdığım çoğu liseli erkeğin iki katı büyüklüğündeydiler. Ama göğsünün çıkıntılarını, pazularının kabarıklığını hissetmek, ona bu şekilde dokunabileceğimi bilmek beni biraz vahşi hissettiriyordu.

Elim amaçsızca dolaşmaya başladı, hissettiğim her şeyin tadını çıkarıyordum. Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama öpüşme konusunda biraz ustalaşmış gibiydim. Neden onu biraz okşamayayım ki? *Çok ateşliydi.*

"El?" Parmak eklemleri çenemi sıyırdı ve ona bakmak için eğildim.

"Öyle mi?"

"Seni tekrar öpebilir miyim?"

Başımla onayladım ve dudaklarıma ulaşmak için eğildi.

Theo'yu buzun üzerinde öpmek sihirliydi.

Theo'yu yatağında öpmek, kış gününde kükreyen bir ateş gibiydi. Ona karşı yavaşça eridim, tavadaki tereyağı gibi, sanki lanet bir tavşan deliğiymiş ve maceraya açmışım gibi kucağına düştüm. Karıncalanmalar kafa derimden omurgamın dibine doğru bir yol oluşturunca kadar yüzgeçleri saçlarımin arasından ilerledi.

Elektrik hissettim. Varlığından haberdar olmadığım derin bir sıcaklık hissettim. Hissettim, hissettim ve hissettim, ta ki tek odaklanabildiğim bana doğru bastırıldığı yumuşak dudakları olana kadar.

Theo çenemden aşağı doğru bir yol öptü ve boğazının arkasından gelen hafif bir inilti duydum. Ses tenimde titreşerek tüylerimi diken diken etti. iPad'i unutarak bacağımı hiç istemeden onunkinin üzerine kaydardım, bir şekilde yakınlaşmak, onun içinde tamamen kaybolmak istiyordum.

Ama sonra geri çekildi. Ağzının yokluğunu hissederek nasıl bir ses çıkarmayı planladığımdan emin değildim ama benden kaçan sızlanma bu değildi.

"Sadece çok hızlı hareket etmek istemiyorum." "Oh. Tamam.

Üzgünüm," diye mırıldandım.

"El." Dudaklarını yanağıma değdirdi. "Üzülme. Sen mükemmelsin." Kadifemsi bir öpücük daha. "Acelem yok. Bunu doğru yapmak istiyorum."

Ne demek istediğinden tam olarak emin değildim ama Theo'ya dünyadaki herkesten daha çok güveniyordum, bu yüzden onu sorgulamadım. Bizi tekrar mükemmel kaşık pozisyonuna çekti ve gözlerimin ağırlaştığını hissettim. Ben uyuyana kadar kalacağına ve eğer aramaya gelirlerse kimsenin onu burada bulmasına izin vermeyeceğine söz verdi.

Son kırk sekiz saat bana tamamen gerçek dışı, hatta kusursuz gelmişti. Sanki kendi sıkıcı hikayemin kitabını açmış ve kelimeleri yeniden yazmış, sadece rüyalarda var olan olaylar yaratmıştım.

Hayatım artık böyle miydi? Theo *benim miydi*? Bu fikir çok mantıksızdı. Ama tamamen değil.

Her ihtimale karşı elimdeki zamanı en iyi şekilde değerlendirmem gerektiğini düşündüm. Döndüm, hâlâ Theo'nun kolları arasındaydım, böylece onun kusursuz yüzüne bakabiliyordum. Beni öpmek isteyen, öpen, öpmeyi tekrar yapacak kadar seven yüzüne.

"Sen benim en sevdiğim insansın," diye açıkladım, kelimelerin dökülmesine ve vücudunun sıcaklığında erimesine izin verdim.

"Ben de, El."

"Hayır, ciddiym. Köpeklerden daha çok sevdiğim tek kişi sensin." Sırtı göğzlerinin kenarlarını kırıstırarak genişledi. Ve sonra beni tekrar öptü.

KARDEŞİM APTALIN TEKIYDI.

Theo'nun erken kalkan biri olduğunu tüm ailemiz gibi o da biliyordu. Ne zaman bizimle kalsa, ilk kalkan o olurdu ve genellikle herkes yataktan kalkmadan önce Noodle'ı yürüyüşe çıkarırdı. Bu sabah da öyle yaptı.

Ne yazık ki aptal kardeşim için bu, annemin geri dönüşüm için pizza kutularımızı toplamaya indiğinde bodrumun boş olduğunu varsayması anlamına geliyordu.

Annem Ezra'ya karşı hiçbir zaman bana davrandığı kadar katı olmamıştı ama onu kız arkadaşıyla yerde çıplak yatarken bulmak dengeyi bozdu.

Annem oflayıp puflayarak -her kelimeyi tek tek telaffuz ederek- tahsis ettikleri odaları açıklarken babam mutfak tezgâhının başında durmuş, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Aptal kardeşimin utanacağını düşünebilirsiniz, ama annemle babam görüş alanından çıkar çıkmaz Ezra beni ve Theo'yu bir kenara çekerek haftanın geri kalanı için yeni -daha gizli- bir uyku düzeni üzerinde çalışmaya başladı.

Benim aptal kardeşim iflah olmazdı ama planı gerçekten benim lehime işledi.

Annemle babamın odası evimizin birinci katındaydı, bu yüzden üst katta sadece Ezra ve ben uyurduk. Birinin merdivenlerden çıktığını duymak oldukça kolaydı, ancak sorun onların geldiğini duyduktan sonra odaları değiştirmekti.

Ezra'nın planı oldukça basitti: Amber benim odamda havalı yatakta kalacağı için o da orada olacaktı. Annem onu kontrol etmeye gelirse, bitişikteki banyoya koşabilir ve dinlediği sürece o gelmeden yatağında olabilirdi.

Odamı *Ezber*'le paylaşmaktansa el bombası yutmayı tercih edeceğimden, Theo'yla birlikte bodrumda uyumam gerektiğini söyledi. Evet, Theo da ben de buna tepki gösterdik ama kimsenin fark etmeyeceği kadar kendimizi tuttuk. Ezra, annem odamda olmadığını fark ederse, kanepede televizyon izlerken uyuyakaldığımı söyleyebileceğim konusunda iyi bir noktaya değindi. Bu her zaman olur.

Doğum günüm uyku düzenimizi planlamakla ve battaniye kalesinde toplanırken Noel waffle'ları yemekle geçti. Yıldızlar aynı hizaya gelirse, herkes yattığında Theo ile paylaşacağım battaniye kalesi.

Ve bir şekilde, her şeye rağmen, aptal kardeşimin planı işe yaradı. Annem sadece iki kez odasında olup olmadığını kontrol etti ve her ikisinde de tam zamanında kaçtı.

Onlar gittikten sonra odamı temizlemek için tütsü ve esansiyel yağlar kullanarak kendimi bitkin düşürmüştüm ama aynı zamanda Theo'yla altı muhteşem gece boyunca kucaklaştım.

Aptal kardeşimi gerçekten seviyordum.

On Yedinci Bölüm

Theo

Şimdi

"Artık üzölmeyelim, tamam mı?" Ellie beni kapıda karşıladı. "Sen yokken karar verdim. Karda kalmanın tadını çıkarmayı tercih ederim, o yüzden... Noel filmi maratonuna ne dersin?"

Son yirmi dakikamı soğukta, sohbetimize kaldığımız yerden nasıl devam edeceğimizi düşünerek geçirmiş olsam da, El'in vahyi bir dakikadan kısa bir sürede ayak parmaklarıma kadar ısıyı geri getiriyor.

Neşeli, hatta sersemlemiş görünüyor ve kulübeme ne yaptığını görünce nefesim kesiliyor.

"Yatağı alt kata mı taşıdın?" Şaşkınlıkla sordum. O şeyi nasıl taşımış olabilir ki? Gözleri odanın içinde gezinerek benimkileri takip ediyor.

"Ben yaptım. Şimdi kimse yatağı alamıyor."

"Vahşi." Bizim için hazırladığı alana bakarak sırtıtıyorum.

Yatağa yer açmak için kanepeyi arkaya itmiş, yatak sahip olduğum tüm çarşaf ve battaniyelerle kaplı, bazılarının nereden geldiğinden bile emin değilim. Kanepenin arkasındaki minderler üç tarafta bir bariyer oluşturuyor ve ekstra yastık kılıfları birbirine bağlanarak kanepenin arkasından yatağın altına kadar Rapunzel benzeri bir gölgelik oluşturuyor. Kanepenin üzerinde birkaç minder bırakmış, böylece hala

Kullanılabilir görünüyor ama bu evdeki tüm yastıklar ya ortaya serilmiş ya da etrafına istiflenmiş. Ezmiş.

"Bu oldukça sıra dışı bir yastık kalesi."

İkimiz de aynı anda gözlerimizi onun yarattığı yatak-yastık karışımına diyoruz. Acaba bana olduğu kadar ona da bir zaman makinesine benziyor mu? Nefes aldığını duyduğumda ve gözlerini sıkıca kapattığını görmek için baktığımda, öyle olduğunu biliyorum.

Bunu dikkat dağıtmak için yapmış olabilir, geçmiş hakkında konuşmak istemiyor olabilir, ama tek yaptığı on yıl önce her geceyi arkadaşlarının bodrumunda yalnız geçirdiğimiz o mükemmel haftayı hatırlatmak oldu.

"Umarım senin için sorun olmaz. Ölüm benim için o yatağı merdivenlerden indirirken iki kez geldi," diye mırıldandı. "Onu bir daha taşımayacağım." İşte benim Ellie'm, bu aralar hep eksen kayması yaşıyor.

"Menorayı yakmak ister misin?" Teklif ediyorum. Omuzları kulaklarından uzaklaşıyor ve gülümseyerek beni mutfığa kadar takip ediyor. Menoranın somun ve civatalarını kurmak için birlikte çalışıyoruz. Devam eden bir çalışma.

"O yılki yeni yılı hatırlıyor musun?" Kibritleri elime alarak söylüyorum. Hangi yıldan bahsettiğimi bilmiyormuş gibi davranmayı reddediyorum. Başını sallıyor. "Hayatımda yaşadığım en garip şeydi. Eğer yanımda olmasaydın, bilmiyorum. Hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

Ezra'nın yılbaşı gecesi evlerinde kız arkadaşından ayrılmaya karar verdiği o korkunç anı hatırladığımızda kahkahası hırıltılı bir hal alıyor. Ve Amber'dan kaçmak için bütün gece benimle bodrumda saklanıp Ellie'yi yeni arkadaşını teselli etmek için nasıl terk ettiğini.

O geceye kadar geçen haftamız mutluluk içinde geçti. Dördümüz günlerimizi tubing yaparak, bowling oynayarak, kısacası Ellie'nin annesinin izin verdiği en iyi kış aktivitelerinin tadını çıkararak geçirdik. Tatilimi onunla ve Ezra'yla geçirmek benim için yeni bir şey olmasa da, Ellie'nin de bir kız arkadaşı olduğunu görmek güzeldi. Amber ile Noel Günü waffle'ları ve Ezra'yı gaza getirme konusundaki ortak sevgileri sayesinde birbirlerine bağlanmışlardı.

Her gün, Ellie ve ben daha yaratıcı oluyor, dudaklarımızın buluşması için mahremiyet alanları buluyorduk. Buz üzerindeki ilk öpüşmemizden sonra

onu hissetmek, her dokunduğumuzda ortaya çıkan sıcaklığa.

Ve geceler, sadece ben ve Ellie içindi. Latke ve Noodle ile yastık kalesine kıvrılır, doğa belgeselleri izler ve gözlerimiz ağırlaşana kadar rastgele hayvan gerçeklerini paylaşırdık. Dudakları şişene ve saçlarımı darmadağın edene kadar öpüşmek.

Kaledeki ilk gecemizde, yalnız kaldığımız anda Ellie bana öyle ciddi baktı ki onu kızdıracak bir şey yaptığımdan korktum. Sonunda konuştuğunda içimi bir rahatlama kapladı.

"Bu çarşafı yakalım mı yoksa gizlice yıkayalım mı? Onların üzerinde uyumayacağım." İçimi bir rahatlama kapladı ve sesimi alçaltarak içimden güldüm.

"Ezber bitlerinden mi korkuyorsun?"

"Evet." "Ölümlüne korkuyorum. "Ölümlüne korkuyorum."

"Pekâlâ. Onlardan kurtulmama yardım et." Ellie tek kelime etmeden merdivenleri koşarak çıkarken ben de dün giydiğimiz çarşaf ve battaniyeleri çıkarmaya başladım. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde lastik eldiven giymişti.

"İşimi şansa bırakmayacağım."

Kirlenmiş yatak takımını bir köşeye attık ve yerine benim yatağımın çarşaf ve yorganını koyduk.

Kale onun standart rahatlığına geri döndüğünde, kendimizi ona ve birbirimize kaptırdık. İlk öpüşmemizin üzerinden sadece iki gün geçtiğine inanamıyordum. Birbirimize dolanırken hiç tereddüt etmedik.

"Seni öpmeyi gerçekten seviyorum," dedi, konuşurken dudakları dudaklarıma değecek kadar yakındı. Her zaman bu kadar yakın olabilmeyi diledim. "Her zaman böyle mi hissediyorsun? Her zaman bu kadar iyi mi hissettiriyor?"

"Hayır." Ellie'ye karşı hissettiklerimin ne kadar farklı olduğunu nasıl açıklayabilirdim ki? O an neredeyse ona okulundan başka bir çocuğu öpmesini söyleyecektim. Sırf farkı anlasın diye. "Daha iyi çünkü birbirimizden hoşlanıyoruz. Senden çok hoşlanıyorum, El. Senden bu kadar hoşlanmam çok saçma aslında."

Burunlarımız birbirine değdi ve Ellie'nin gülümsemesini ben göremeden hissettim. "Çok saçma." diye fısıldadı. Sonra beni tekrar öptü.

O gece o kadar önemli hissettirdi ki, onu kollarımdan hiç bırakmadım. Dün gece onu kucaklayan, Şu anda hala onu tutmak için kaŐınan ve asla bırakmak istemeyen kollarımın aynısı.

Hanuka'nın ikinci gecesi için hızlıca dua okuyor ve kaleye geri dönüyoruz.

"Kardeşim tam bir aptaldı. Hâlâ o kadar kötü m ? Kadınlarla yani."

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı ve kaşlarımı kaldırdım. "Bilmiyor musun? Artık çok yakın olduğunuzu sanıyordum."

"Pek sayılmaz. Bazen konuŐuyoruz, yılda birkaç kez falan? Biraz da mesajlaŐıyoruz." O kadar soğukkanlı konuşuyor ki bunun doğru olması gerekiyor, ama bir yanımda bunun *nasıl* doğru olabileceğini merak ediyor. Yüz ifadem ŐaŐkınlıĐımla örtüŐüyor olmalı ki gözlerini kısıyor ve "Ne?" diyor.

"O sadece... senden çok bahsediyor. San Francisco'da ne kadar mutlu olduğundan, harika arkadaşların olduğundan. Ne zaman ailenle birlikte olsak, tek başına ne kadar harika işler yaptığından bahsedip duruyor. Evden ayrıldığından beri ne kadar mutlu olduğunu yüzlerine vuruyor."

Nerede çalıştığı gibi önemli Şeylerden hiç bahsetmiyor. Onu takip etmeme yardımcı olabilecek hiçbir Şey. Ellie hakkında soru sormamak aramızda konuŐulmayan bir kural haline geldi. Onun yerine, bana kendi başına vereceği herhangi bir lokmayı bekliyorum.

Ama Ellie'nin Kaliforniya'da daha mutlu olduğunu hiçbirimize unutturmadı. Her yıl Noel'de bir araya geldiğimizde, bize her söylediğinde, Ellie'nin annesi Judy ile aramda özel bir yakınlık hissediyorum. Aramızdaki bağı o bilmiyor olabilir ama ben biliyorum. İkimiz de Ellie'nin biz olmadan daha iyi olacağı fıkrine katlanamıyoruz.

"Bu çok garip," diye yorum yapıyor. "İyi bir durumda olmadığımda Ezra'ya asla Őik yet etmem ama harika hayatımla da  v nmem. Kendim hakkında pek konuşmam. KonuŐmalarımızın çoğu onun etrafında dönüyor. Dört yıl boyunca hep tıp fak ltesindeydik, Şimdi ise sadece ihtisasından hik yeler anlatıyoruz."

Kötü bir durumdayken mi? Acaba iltihaplanmalarından mı yoksa başka bir Şeyden mi bahsediyor? Ezra'nın neden bahsettiğini bilmemesi mümkün mü? Belki de bugünlerde gerçekten daha iyi durumda değildir?

"Yanılıyor mu?" Ben soruyorum.

"Ne hakkında?"

"El, hadi ama."

"Ne? Bilmek istediğın bir şey varsa, sadece bana sor." "Mutlu musun?" Onu bakışlarımla kıstırdım, doğru ve dürüst bir Basit bir cevap. Buna onun fark ettiğinden daha çok ihtiyacım var.

"Evet, bazen." Kendimi sırtıtmaktan alıkoyamıyorum. "Neden bu kadar kendini beğenmişsin? Mutlu olmamı istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum. Sadece benimle mutlu olmanı tercih ederim."

Dudaklarında bir gülümseme titreşimi beliriyor, ama geldiğı gibi hızla buharlaşıyor. Şimdi kızgın görünüyor.

"Bana böyle şeyler söyleme."

"Dürüst olmamı istemiyor musun?"

"Dürüst mü? Dürüstlük hakkında mı konuşmak istiyorsun? Cidden mi?" Göğsü kabarıyor ve boynundaki deri kızarmaya başlıyor ama onu bu kadar üzen şeyin ne olduğı hakkında hiçbir fikrim yok.

"El, sen neden bahsediyorsun. Sen iyi misin?"

Elini cebine atıyor ve başparmağının bir taşın üzerindeki hareketini takip ediyorum. Taş hala onda. Sanırım onu eskisi gibi rahatlatamıyorsam, başka bir şeyin bunu yapabilmesine seviniyorum.

"Unut gitsin." Nefes nefese kaldı. "Sadece... başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Lütfen?"

Ona yalvaran bir bakış atıyorum, çünkü her ne oluyorsa, bunu düzeltmek istiyorum. Ama o metanetini koruyor ve ben de anlamadığım bir konuda kavga etmektense gecenin tadını çıkarmayı tercih ediyorum.

"Gel buraya," diyorum, elini uzatıp onu ikna ederek yere yatırıyorum. Vücudu yastıkların içinde yumuşuyor ve battaniyeyi iki bacağımızın üzerine örterek memnun bir iç çekiyor. Ve sonra *Elf*'i açıyorum.

On Sekizinci Bölüm

Theo

21 Ağustos 2014

ANNEM VE BABAM HAYATTAYKEN, annemin bana sürekli söylediği bir şey vardı: En iyi arkadaşınla evlen.

Henüz çocukken annemin gelecekteki aşk hayatıma bu kadar ilgi göstermesi bana hep garip gelmiştir ama onu kaybettikten sonra bu hayat derslerine kutsal kitapmış gibi değer verdim.

O ve babam lisede sevgiliydiler. Yani, sayılır. Birlikte büyüdüler ve en iyi arkadaşlardı, ama ikisi de yirmi beş yaşına kadar başkalarıyla çıktılar. Annem bana neden diğer erkeklerin hiçbirinin ona uygun olmadığını, hiçbirinin onu babam gibi güldüremediğini anlatmayı çok severdi. İnsanın sadece tek bir sevgilisi olabileceğini, her anını birlikte geçirmek isteyeceği, kötü bir gününü güzelleştirecek tek bir kişi olabileceğini ve eğer evlendiği kişi o değilse, her zaman pişman olacağını söylerdi.

İlk kız arkadaşım olana kadar onun ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum. Laura ile ben on altı yaşındayken, ben hokey kampında koçluk yaparken, o da tenis koçluğu yaparken tanıştık. Ondan hoşlandım ve ona bağlandım ama birkaç ay sonra fark ettim ki şansım olsaydı Ellie'yi seçerdim. Noel'i her zaman birlikte geçirmek isteyeceğim kişinin o olduğunu biliyordum.

Ailem hakkında konuştuğum, her yeni penguen videosu bulduğumda mesaj attığım, çünkü onun da benim kadar hoşuna gideceğini bildiğim kişi. Onu öpmeye cesaret edemeden çok önce en sevdiğim kişiydi.

Üniversiteye gitmeden önceki yaz hayatımın en güzel zamanlarından biriydi. Evlilik henüz aklımın ucundan bile geçmiyordu ama mutluluğumun tek bir şeyden kaynaklandığını biliyordum: En sevdiğim insana aşık oluyordum. Sugar Valley'de birlikte kaydığımız o ilk Noel arifesinde, değişimin farkına bile varmadan Ellie'nin yörüngesine girmiştim. Ve sonraki her yıl daha da derine battım.

Ona olan sevgim, gerçeği ölçtüğüm bir sabit haline gelmişti. Onu düşünmeden bir günüm bile geçmiyordu.

Keder beni bir gölge gibi takip etti. Ne zaman solup gittiğini hissetsem, doğan güneş kadar emin bir şekilde geri geliyordu. Hiç yok olmayacağını düşünüyordum ama Ellie onu şekillendirilebilir bir şeye dönüştürmeme yardımcı oldu. Onu nasıl odaklayacağımı seçebiliyordum; en sevdiğim anılarıma, ailemi onların yokluğunda olduğum kişiyle gururlandırmaya, onu bir gün en iyi arkadaşımı seveceğimi umdukları şekilde sevmeye.

Bay ve Bayan Klein üniversiteye başlamadan önceki son ayımda onlarla kalmamı teklif ettiler. Bu benim ve Ezra'nın okula gitmeden önce birlikte gerçek zaman geçirmek için son şansımızdı. O benim aileme en yakın olan şeydi, önemli olan her yönden bir kardeşti. Lisenin büyük bir bölümünü oda arkadaşı olarak geçirmiştik, tatillerimizden bahsetmiyorum bile... O Boston'dayken ve ben Vermont'tayken hayat çok farklı görünecekti.

Ama bunu düşünmek bile suçluluk duygumun artmasına neden oldu, çünkü birlikte vakit geçirmekten en çok heyecan duyduğum kişi Ellie'ydi.

Üç hafta boyunca Ezra ile takıldım ve nefret ettiği kız kardeşini de dahil etmek için bir bahane bulmaya çalıştım. Onun şansına, Bayan Klein da bana karşı çalışıyordu.

Yaz mevsimiydi. Çoğu günü yürüyüş yaparak ya da gölde takılarak geçiriyorduk. Ellie'nin yapmasına izin verilmediğini hiç fark etmediğim şeylerdi bunlar. Gerçek şu ki, o yıla kadar Ellie'nin kaçırdığı şeyleri hiç anlamamıştım.

Ancak haftalarca birbirimizi çok az görmenin verdiği hayal kırıklığından sonra - çoğunlukla mesajlaştık ve geceleri birbirimizin odalarına gizlice girdik - bazıları

iyi şans sonunda yoluma çıktı.

"Theo, bunu senden istemekten nefret ediyorum. Dersler başlamadan önceki son hafta sonun olduğunu ve yurtlara yerleşmek isteyebileceğini biliyorum ama Ellie'yle birlikte kalabilirsen gerçekten çok yardımcı olurum. Sadece üç geceliğine gideceğiz."

Ellie merdivenlerden inip mutfığa koşarken, "*Anne!* Bebek bakıcısına ihtiyacım yok," diye bağırdı. Olayların sürpriz bir şekilde gelişmesine o da benim kadar sevinmemişti. Nefesini tuttuktan sonra, "Neredeyse on yedi yaşındayım." dedi.

Bayan Klein onu görmezden geldi ve bana doktor listelerini ve bir ton ilacı göstermeye başladı. Bana zaten aşına olduğum sempo- tom takip cihazını gösterdi ve sanki Ellie bunu benden saklayacakmış gibi "dikkat etmem gereken" şeyleri söyledi. Sonra da termometreyi. Ellie'nin ateşini her gün kaydetmemi istedi.

Bu çok mu garipti? Elbette. Ama dürüst olmak gerekirse, tek duyabildiğim Bay ve Bayan Klein Ezra'yı okula yerleştirirken üç gün boyunca yalnız olacağımızdı.

Çok heyecanlanmıştım.

"Bir maceraya atılmaya hazır mısınız?"

Ellie bana sırtıttı. Ailesi ve Ezra arabayla uzaklaştığından ve ona bizim için özel bir gün planladığını söylediğinden beri, son yirmi dakikadır öpüşüyorduk. Sonunda hava almaya çıktım ve telefonumdan saati kontrol ettim. Yola çıkmamız gerekiyordu.

"Seninle olduğu sürece her şeye hazırım." Kendi kendine yüzünü buruşturdu ve evet, biraz sevimsizdi ama bunu gerçekten kastettiğini de biliyordum.

Yirmi dakika sonra, Burlington'daki en sevdiğim yazlık yerlerden birine doğru yola çıkmıştık. Emerald Cove Park, sıcak bir günde yüzmek için kristal **b e r r a k l ı ğ ı n d a** suya sahip muhteşem bir yürüyüş alanıydı. Ve neredeyse tamamen düzdü.

Annesi ne düşünürse düşünsün, Ellie'nin bunun üstesinden gelebileceğini biliyordum. Bu, beni öpmek için harcadığı efordan daha azını gerektirirdi. Ve

Her ihtimale karşı, ihtiyacımız olan her şeyin tek bir sırt çantasına sığmasını sağladım, böylece yorulursa onu sırtıma alıp gezdirebilirdim.

Sandviç, atıştırma ve ellerindeki en büyük şişe suyu almak için Ellie'nin en sevdiği şarküteride durduk. İkimiz de evden çıkmadan önce ve arabayı park ettikten sonra tekrar güneş kremi sürdük. Tüm yol boyunca en gölgeli patikayı takip edecektik, sadece göle vardığımızda tam güneş alacaktık.

Gerçekten her şeyi düşünmüştüm. Ellie'nin annesine ne yaptığımızı gerçekten söyleyebilseydim, hazırlığımdan memnun olacağını düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Bu çok garip." Ellie hızlıca bir şeyler içmek için durduktan sonra şöyle dedi. "Sen kış insanısın. Seni şortla görmeye hâlâ alışmaya çalışıyorum." Kıkırdadı, kesinlikle bacaklarıma *bakmıyordu*.

"Kendini hazırla AG." Suyu yaklaştığımızı bildiğim için tişörtümü çıkardım. Hava seksen beş derece ve nemliydi. Ve Ellie haklıydı, ben bir kış insanıydım. Ben buza, kara, maceracı kızımınla yastık kalesine kıvrılmaya aittim. Yaz çok uzun sürüyordu.

"Gerçekten yüzebilir miyiz?" Köşeyi döndüğümüzde Ellie göle baktı.

"Tabii ki. Neden sana mayo giymeni söylediğimi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç dışarıda yüzmemiştim." Diğer yürüyüşçülerin suya girmesini izlediğini gördüğümde kıkırdadım. Ellie'nin yaşına göre olgun olduğunu düşünürdüm hep, onunla dokuz yaşında tanıştığımda bile. Ama aynı zamanda korunaklıydı. Henüz görmediği, deneyimlemediği o kadar çok şey vardı ki. Her şeyi ona vermek istedim.

Eşyalarımızı bir bankın altına bıraktım ve elini tutarak bizi küçük sahile götürdüm. "Gel hadi. Serinlemeye ihtiyacım var. İstersen ayaklarımızı suya sokabiliriz." Ama suya dokunduğumuzda hemen beni bıraktı.

"Boş ver onu. Ben yüzüyorum!" Buz gibi suya doğru koştu ve uzaklaştıkça yüzünü buruşturdu. Ama beline kadar derinliğe iner inmez, buzun üzerinde yüzdüğü kadar zarif bir şekilde suya daldı.

Orada donmuş bir şekilde durdum ve hava almak için yukarı çıkarken onu izledim. Daireler çizerek dönüyor, kollarını **u z a t a r a k** dalgalar yapıyordu. O

tekmeleyip sırt üstü yüzmeye geçerken güldü. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Bakışlarıma karşılık verdi. "Orada ne yapıyorsun, ucube? Gel benimle yüz!"

Neden hareket edemediğimden emin değildim. Sanki ayaklarımı bataklık tutuyormuş gibi hissediyordum. Tek bildiğim Ellie'yi bu şekilde, güler yüzlü ve kaygısız görmeye bayıldığımdı. *Benim maceracı kızım*. Bu beni o kadar mutlu ediyordu ki, onu farklı bir ışık altında gördüğüm onca zaman için öfkelenmeme neden oluyordu. Evde kalmak zorunda kaldığı ve eğlenceli bir şeyi kaçırdığı onca zaman, Ezra ona eşlik etmek bile istemediği için odasına kapandığı onca zaman, bu tür bir özgürlüğe sahip olmasına yardım etmem için birbirimizden çok uzakta yaşadığımız onca zaman.

Her şey kafamın içinde dönüp duruyordu. Ellie'yi alıp kaçmak, ona dünyayı göstermek istedim. *Bir gölde yüzmenin* ona bu kadar keyif vermesi yanılttı. O anda Ellie'ye bir gün gerçek bir macera yaşatmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma karar verdim.

Sonra suyun içinden koşarak ona katıldım.

Aslında Ellie'yi yemeğe çıkarmayı planlamıştım. Birlikte geçireceğimiz bu günü -ilk gerçek randevumuzu- olabildiğince özel kılmak istiyordum. Ailesi çok katı olduğu için bir daha ne zaman fırsat bulabileceğimizden emin değildim.

Ancak eve gidip duş aldıktan sonra El kendini yorgun hissettiğini ve evde kalmak istediğini söyledi. Gerçekten iyi değilse bana haber vereceğine güvendiğim için zorlamadım. Annesinden yeterince çekmişti. Ve sıcakta uzun bir gün geçirdik. Alışkın olmayan herkes bundan sonra yorgun düşer.

Akşam yemeği için Çin yemeği almayı teklif ettim. Annesinin onayladığı listede olmamasına rağmen bunun onun en sevdiği şey olduğunu biliyordum. Belki de *özellikle* listede olmadığı için. Sebze kızartması ve yanında sosla idare ediyordu. Biraz portakallı tavuk paylaşmayı teklif ettim ama şekeri kestiğinde çok daha iyi uyuduğunu söyledi. Sonra bana biraz da yumurtalı ekmek almamı söyledi.

Kendine nasıl bakacağını, doktorunun yönlendirmelerini nasıl takip edeceğini ve kendi vücudunun ona ne söylediğini biliyordu. Ailesi neden onun bu yönünü göremiyordu? Annesinin bu hafta sonu ona göz kulak olmam gerektiğini düşünmesi beni hâlâ şaşırtıyordu.

Yiyeceklerle birlikte eve geldim ve her şeyi mutfak masasının üzerine koydum. El'den hiç ses gelmiyordu, ben de şekerleme yapıyor olabileceğini düşündüm. Onu biraz yalnız bırakabileceğimi düşünerek bodruma indim. Yemeği daha sonra da ısıtabilirdim.

En alt basamağa ulaştığımda ve yatağıma baktığımda, ciğerlerimdeki tüm hava soldu.

Mumlar zemini süslüyor, tüm odayı ve yarı çıplak Ellie'yi yumuşak, pırıltılı bir ışıkla yıkıyordu.

"Neler oluyor?" Kekeledim, ne diyeceğimi bilemedim. Ellie, Ellie'm yatağımın üzerine uzanmış ve bir dirseğinin üzerinde dengede duruyordu, ayak bilekleri kışkırtıcı bir şekilde çaprazlanmıştı.

"Beğenmedin mi?" Topuklarının üzerinde doğruldu, ifadesi değişti, belirsizlik içinde bulanıklaştı.

Kendisini hiçbir şekilde kederli hissetmesini istemediğim için ona doğru hızla ilerledim. İki elini de ellerimin arasına aldım ve "Bayıldım. Bu her neyse. Kafayı taktım buna. Özellikle de bu kıyafete." Parmaklarımın giydiği minicik atletin ve ona uyan daha da minicik şortun üzerinde gezinmesine izin verdim.

Refleks olarak kıcını kavradım ve onu kucağıma çektim. Dudakları dudaklarımı buldu, parmaklarını saçlarıma doladığında nefesim kesildi. Bana sarıldı, sonra yatağımda düz bir şekilde uzanırken beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

"Sadece özel bir şey yapmak istedim. İlk seferimiz için." Sözlerini içime çekerken beni tekrar öptü. İlk seferimiz mi?

Ellie'nin bakire olduğunu biliyordum. Ben onun ilk ve (umarım) tek öpücüğüydüm. Kendimi o kadar da deneyimli biri olarak görmüyordum ama daha önce seks yapmışım ve o bunu biliyordu, çıktığım kızla ilgili her şeyi biliyordu. Aramızda hiçbir sır yoktu ve bu, arkadaşlığımızın *daha da ilerlemesinden* önceydi. Neden buna ihtiyacım olduğunu düşündüğünü anlıyordum ama çok erken olduğunu hissediyordum. Öpüşmek dışında neredeyse hiçbir şey yapmamıştık.

"Ellie, bekle." Doğruldu ve onu yanıma çektim. "Sen neden bahsediyorsun? Bu gece seks yapmamız gerektiğini kim söyledi?"

"Sadece düşündüm ki... ailem gittiğinden beri..." Bakışları düştü ve kalbim peşinden yuvarlandı. O kadar savunmasız görünüyordu ki ağlayabilirdim.

"Hey, bana bak. Lütfen, El?" İri kahverengi gözleri yukarı baktı, endişeyle sulanmıştı. "Şu anda son derece baştan çıkarıcısın. Ne kadar seksi olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Bu bana küçük bir gülümseme getirdi ama kendine güveninin hâlâ sarsıldığını biliyordum.

Onu tekrar kucağıma aldım, biraz kıpırdayana kadar boynuna ve omzuna öpücükler kondurdum. "Bana ne yaptığını görüyor musun? Ellerimi senden uzak tutamıyorum."

"Ama seks yapmak istemiyorsun?"

"Tabii ki istiyorum. Sadece ailenizin evinde sizinle ilk kez yalnız kaldığımda bunun olması gerektiğini düşünmüyorum. Yavaştan alalım, tamam mı?" Bu ay birlikte çok az zaman geçirdiğimiz için zaten hayal kırıklığına uğramıştım ve okul başladığında da farklı olmayacağını biliyordum. Ona kız arkadaşım demeye hazır değildim - bu ailesinin bizden haberdar olmasını gerektirirdi ve kesinlikle Ezra'ya söylemeye hazır değildim. Bu işi nasıl yürüteceğim ve onun arkadaşlığını nasıl sürdüreceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu; daha başlamadan önce buna karşı olduğunu açıkça belli etmişti, gece geç saatlerde ızgara peynirli sandviçler dışında hiçbir şey için sinirlenmiyordu. Ve eğer Ellie'ye gerçek bir ilişki veremezsem, onunla bu kadar ileri gitmemin imkânı yoktu. Ona hak ettiği bağlılığı verene kadar olmazdı.

"Tamam."

"Lütfen bunu okuma bebeğim. Seni istediğimi biliyorsun. Bunun onunla bir ilgisi yok."

"Az önce bana *bebek* mi dedin?" Niyetim bu değildi ama konunun değişmesi çok iyi oldu.

"Sorun olur mu?"

"Kesinlikle olmaz. Hayır. Bana bir daha asla öyle deme."

Ciddiydi.

"Tamam. Evcil hayvan isimlerinden hoşlanmıyor musun?"

"Yani teoride tatlı sayılırlar. Ama annem ve babam hala bana sürekli bebeğim, tatlım ve bezelyem diye sesleniyorlar. Bazen

Beni hala küçük bir kız olarak görmeyen tek kişi senmişsin gibi geliyor..." Gözlerini kaçırışında, tişörtünü kalçalarının üzerinden aşağı çekişinde düşüncelerinin seks reddine geri döndüğünü hissettim.

"Ellie." Ellerimi yüzünün her iki yanında gezdirerek onu benimle göz teması kurmaya zorladım. "Eliana. Benim gözümde kesinlikle küçük bir kız değilsin." Saçlarını omzunun üzerinden çektim ve elimi köprücük kemiğinde gezdirdikten sonra askılarından birini aşağı kaydardım. Biraz çekiştirdim, böylece göğsünün üst kısmını öpebildim. Birlikte olduğumuz en samimi an buydu ama onun sonuna kadar gitmeye hevesli olduğunu bildiğimden, çıtayı biraz yükseltmenin zamanı geldiğini düşündüm.

"Mmmm," onun tek yanıtıydı.

"Sana seslenmemi istediğin başka bir şey var mı?" Dudaklarımı usulca teninde gezdirdim ve bana doğru yaklaştı. "Hon- ey? Şeker? Cupcake?"

"Eliana demen hoşuma gitti. Kimse bana böyle hitap etmez." Tırnaklarımı onun yan tarafına geçirirken sözleri gerildi.

"Tamamdır." Bir bacağını bana tamamen sarılmak için sallarken dudakları tekrar benimkileri buldu. Ağzını, çenesini, boğazını öptüm. Nefes nefese kalana kadar dudaklarımı ona bastırdım. Seks yapmamız için doğru zaman olmasa bile onu ne kadar çok istediğimi göstermek için çaresizdim.

Ama kendini bana doğru bastırdıkça, kıvranıp kalçalarını döndürdükçe, ilişkimizi 13 yaş üstü tutmak daha da zorlaşıyordu.

Parmakları saçlarıma daldı ve beni öperken saçlarımı gerdi. Dudaklarını boynumda gezdirip parmaklarını tenime batırarak kendini bana daha sert bastırırken dudaklarından küçük bir inilti döküldü.

"Eliana," diye mırıldandım şakağına karşı. "Sana dokunmamı ister misin?"

Boynunun kenarından aşağıya doğru öptüm, ilerlerken kulağını ısırdım. İnledi ve bu ses içimi titretti. Başını salladığını hissettim ve sonra "Evet. Evet. Sanırım öyle."

Kahkahalarımı dizginlemek zorunda kaldım. Konfor alanının tamamen dışında olduğunu bilsem bile, bana karşı bu kadar dürüst olmasını seviyordum. Bir elimi aramızda gezdirirken dikkatle izledi.

Parmak uçlarım bel kemerine ulaşır ulaşmaz keskin bir

Nefes al. Tekrar başını sallamadan önce soruyu sormaya fırsatım olmadı. "Eminim."

Elimi daha da aşağı kaydurdım, ta ki ondan y a y ı l a n sıcaklığı hissedene kadar.

"Neyi sevdiğini biliyor musun?" Ben sordum.

Gözlerini kocaman açmış ifadesi bana yeterince şey anlatıyordu, ben de onu tekrar öptüm. "Birlikte öğrenelim."

Hayatımın en güzel gecelerinden birinin ardından uyandığımda zihnim hızla çalışıyordu.

Ellie'yle dün yaşadıklarımız gözümün önünden geçti; göle koşarkenki gülümsemesi, dün gece bana gösterdiği güven ve kırılganlığın karışımı, onu hissetmek. Teksas büyüklüğünde bir sırtış ve onu öpmek için duyduğum acil ihtiyaçla uyandım.

Ama döndüğümde Ellie yoktu. Yastığı soğuktu.

Sık sık uyku sorunu yaşadığı, geceleri huzursuz olduğunda evde dolaşma eğiliminde olduğu bir sır değildi, bu yüzden çok endişelenmedim.

Yukarı çıktığımda onu güneş odasında yüzüstü yatarken bulduğumda bu durum değişti.

"El? İyi misin?" Fayansın üzerine çömeldim.

Başını bana doğru çevirdi ve inledi. "Soğuk zemin. İyi hissettiriyor."

Avucumu yüzüne dayadım ve cızırdayacak kadar sıcak bir tenle karşılaştım.

"Güneşten mi yandın?" Siktir. Onu yürüyüşe çıkardım, yüzmeye zorladım. Bütün günü annesinin ne kadar mantıksızca katı olduğunu düşünerek geçirmiştim ama ya haklıysa? Ya Ellie'yi incittiysem?

"Yanmadım, sadece ateşim var." Sırt üstü yattı ve dudaklarını hafifçe aralayarak bana gülümsedi. "Günaydın."

Günaydın mı? "Ellie, ne yapabilirim? İlaça ihtiyacın var mı? Doktora gitmeli miyiz? Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sakin ol." Doğrulup oturdu. "Bu sadece bir alevlenme. Ateşim için biraz Tylenol aldım ve doktoruma bir mesaj bıraktım."

Steroidler için reçete dolduruldu. İyi olacağım." Sanki teselliye ihtiyacı olan benmişim gibi bir elini omzuma koydu. "Bana biraz daha su getirebilir misin?"

Ben mutfağa doğru ilerlerken o tekrar uzandı. Lavabodaki yarısı boş çay fincanından havaya nane kokusu yayılıyordu. Tezgâhın üzerinde birkaç ilaç şişesinin yanı sıra bugünün tarihiyle doldurulmuş semp- tom takip cihazını görebiliyordum. Ateşini her saat başı olmak üzere üç kez kaydetmişti bile. Saat sadece doksan dokuzdu ama yüzünün sıcaklığını hâlâ tenimde hissedebiliyordum.

Kendimi istila edilmiş gibi hissettim ama takip cihazına, onun ne hissettiğine daha yakından bakmaktan kendimi alamadım. Baş ağrısı, eklem ağrısı, göğüs ağrısı ve vücut ağrılarına *orta* derecede puan vermişti. Hay sikeyim.

Bunu daha ne kadar sık yapması gerekiyordu? Hiç endişeli görünmüyordu, sanki sabahın altısında fayans zeminde yarı çıplak yatmak tamamen normalmiş gibi. Belki de bu onun normaliydi ve ben onun için gerçekte nasıl bir şey olduğunu hiç fark etmemiştim. Kendimi lanet bir aptal gibi hissettim.

"Hâlâ çok ağrın var mı?" Ona suyu getirdim ve yere, yanına oturdum, kendimi bağlantısı kesilmiş bir elektrik düğmesi kadar işe yaramaz hissediyordum.

Yanağını fayansın yeni bölümüne yerleştirdiğinde küçük bir iç çekti. "Evet ama alıştım artık. Sadece ateşimi düşürmek istiyorum çünkü diğer her şeyi daha da kötüleştiriyor."

"Gerçekten steroide ihtiyacın var mı? Biraz daha Tylenol ya da Ibuprofen'e ne dersin?"

Dudaklarından neşesiz bir kahkaha döküldü. "Bu tür bir ağrıyı Ibuprofen ile tedavi etmek, bir ağacı tereyağı bıçağıyla kesmeye çalışmak gibi. Prednisone'un bir sürü boktan yan etkisi olabilir ama eklemlerim için gerçekten bir mucize."

Sikeyim.

"Hemen döneceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen, tamam mı?"

Koşarak aşağı indim ve iPad'imi aldım. Ne yaptığımdan bile emin değildim ama birden Reddit başlıkları ve Google aramalarından oluşan on sekme açtım.

Lupus nasıl tedavi edilir?

*Ateşi düşürmenin en iyi yolu.
Hangi lupus belirtileri ciddidir? Lupus
için ne zaman hastaneye gitmeli?
Gümbür gümbür baş ağrısı nedir?
Migren nasıl tedavi edilir.
Göğüs ağrısı tehlikeli
midir?
Evde nefes testi nasıl yapılır. Ateş ne
kadar sürmelidir?
Ateşin tehlikeli olması ne kadar sürer?*

"Hey. Ne yapıyorsun?" İrkildim ve neredeyse iPad'i düşürüyordum. Ellie merdivenlerin dibindeydi ve ekrandaki yedi buçuk-sekiz rakamı yirmi dakikadan fazla bir süredir iPad'in başında olduğumu gösteriyordu. iPad'i yatağıma geri attım ve yüzümü ona döndüm, nabzını kontrol etmek için nazikçe bileklerini tuttum.

"Çok özür dilerim, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım. Size nasıl yardım edebileceğimi bulmaya çalışıyordum."

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. Buna alışkınım, biliyor musun?"

"Yine de bilmiyorum. Bu kadar kötüye gittiğini bilmiyordum El. Bu ne sıklıkla oluyor?" Sesim çaresizdi ama hissettiğim tek şey çaresizlikti.

Cevaplara ihtiyacım vardı. Bu hastalıkla ilgili her ayrıntıyı, onu nasıl koruyabileceğimi bilmem gerekiyordu. Ellie'nin annesinin kurallarının bu kadar katı olmasına şaşmamalı. Neden kızını böyle bir acıdan korumak istemesin ki? *Sanırım sonunda anladım.*

"Muhtemelen birkaç ayda bir? Bazen daha fazla. Söz veriyorum o kadar da kötü değil. Genelde sadece yorgun oluyorum ve ağrı her zaman bu kadar şiddetli olmuyor. Bazen bir hafta sonra bile bitiyor."

"Bir hafta mı? Kahretsin, Ellie. Bu korkunç bir şey." Ona sarılmak için koştum ama o beni hemen itti.

"Aches. Özür dilerim. Bana dokunursan biraz acıyor." Yanağını çiğnerken bakışları bodrum katında geziniyordu. Kahretsin. Bu konuda utanmasını istemedim.

"Sorun değil. Sadece öğrenmem gerek. Bana neyin yardımcı olduğunu söyle. Seni ne daha iyi hissettirir?"

Ellie yatağımdaki yastıkları alıp yere uzandı. Başını avucuna dayadı ve bana her şeyi anlattı.

detaylarını anlattı. Ağrıların çoğunlukla iltihaptan kaynaklanan eklem ağrıları olduğunu, bazen uzuvlarını yere uzatıp pozisyon değiştirmenin ona nasıl daha iyi geldiğini ve cildinin dokunmaya karşı nasıl ekstra hassas olduğunu -iyi anlamda değil- anlattı. Bana sadece alevlenme sırasında aldığı haplardan, bunların ne kadar acı olduğundan ve tadından kurtulmak için içtiği nane çayından bahsetti.

En iyi başa çıkma mekanizmasının dinlenme ve rahatlama olduğunu, stres hormonlarının doktorları için her zaman en büyük endişe kaynağı olduğunu, bu nedenle sakın ve rahat kalmasına yardımcı olacak her şeyin en iyi ilaç olduğunu açıkladı. Hatta ona hediye ettiğim taşı cebinden çıkardı ve her zaman üzerinde taşıdığını, gerçekten yardımcı olduğunu söyledi.

"Genelde zamanımın çoğunu televizyon izleyerek ya da müzik dinleyerek geçiriyorum ama bunlar daha önce gördüğüm ya da duyduğum şeyler olmalı, tüm dikkatimi vermemi gerektirecek şeyler değil. Bu yüzden genellikle-"

"*Gilmore Girls* ve Taylor Swift?"

Yanıt olarak gülümsedi ve ikimiz de bir süre sessiz kaldık. Onu ne kadar iyi tanıdığımı kanıtlamak hoşuma gidiyordu ve sanırım o da bundan hoşlanıyordu. Ama sonra tekrar yer değiştirdi ve gizlemeye çalıştığı belli belirsiz yüz buruşturmasını yakaladım. Hâlâ acı çekiyordu.

"Bu benim hatam mıydı? Dün güneşin altında olduğun için mi oldu?" Bunu kendimle ilgili hale getirmemem gerektiğini biliyordum ama bilmem gerekiyordu. Suçluluk duygusunun sancıları amansızdı. Sanki El- lie'in acısını çalıp kendime yüklemek istiyordum. Ona yardım etmek için her şeyi yapardım.

"Hayır. Yani, sanmıyorum. Bana o kadar çok güneş kremi sürdürdün ki. Ve çoğu zaman gölgede yürüdük. Gerçekten, bu senin hatan değil." Uzun bir su içmek ve yerdeki kıyafetlerini değiştirmek için durakladı. Kendisine bu kadar iyi davranması beni etkilemişti. Sanki bana hiç ihtiyacı yokmuş gibiydi. "Dürüst olmak gerekirse çok koşturuyorlar. Yani, tamam. Doktorlar stresli durumlardan kaçınmamı söylüyor çünkü bunlar alevlenmelere yol açabilir. Ama annem gittikten ve geceyi seninle geçirdikten sonra, gerçekten hiç bu kadar az stresli olmamıştım."

Aklım dün gece yaptığımız her şeye gitti. Bunu tam olarak tartışmamıştık ama bunun Ellie'nin ilk ya da- gasm'ı olduğundan oldukça emindim. Ya da en azından bir erkekten ilk kez. Vücudu bir şekilde stres altında mıydı? Belki de çok zor nefes alıyordu ya da-

"Beyninizin döndüğünü görebiliyorum. Lütfen bundan bir anlam çıkarma. Dün gece yaptığımız hiçbir şey buna neden olmadı; yemin ederim."

"Ama-"

"Theo, yorgunum. Kalçalarım ve omuzlarım beni öldürüyor. Ve beni böyle görmenden gerçekten nefret ediyorum. Lütfen fazla düşünmez misin?"

Aramıza sessizlik çöktü; buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Beni dinleyin. Dün hayatımda geçirdiğim en güzel günlerden biriydi.

vardı. Hiç böyle dışarıda olamadım ve birlikte yaptığımız her şeyi çok sevdim. Her zaman acı çekiyorum ama sen bana kendimi *iyi* hissettirdin. Eğer buna sebep olduysa, hiç pişman değilim."

"Ama seni incittim."

"Dur. Lütfen dur. Anneme dönüşme. Lupus hastalığım hep hafif seyretti, tamam mı? Hafta sonunun geri kalanını bu saçmalığı araştırarak geçirmek üzere olduğunu biliyorum, ama yapmaman için sana yalvarıyorum. Yorgunum, belki biraz halsizim ama bununla başa çıkabilirim. Sağlığım kontrol altında, olabildiğince. Her zaman güvende olmak için her şeyi kaçırmaktan çok yoruldum. Hayatta güvenli oynamaktan daha fazlası var." Hissettiğim aynı çaresizlik onun sesine de yansıdı. "Lütfen bunun aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmesine izin verme."

Kendimi suçlamayı bırakamayacaktım, bunu biliyordum. Ama hafta sonunun geri kalanında rol yapabilirdim. Bunu onun için yapabilirdim.

"Tamam. Bana bir iyilik yapar mısın?" Başını salladı. "Sadece ne hissettiğini bilmek istiyorum. Ağrın olduğunda ya da çok yorgun olduğunda, herhangi bir şey. Lütfen bana haber ver. Sana ne yapman ya da yapmaman gerektiğini söylemeyeceğime söz veriyorum ama sana neler olduğunu bilmek zorundayım yoksa delireceğim."

Dudaklarını büzmeden önce seğirdi ve yanaklarından birini içine çekti. "Şartlarınızı kabul ediyorum."

Televizyonun önünde daha geniş bir alan yaratmak için seksiyonel koltuğun yerini değiştirdim. Çeşitli oturma seçenekleri sunmak için mümkün olan her yere yastık ve minderler yerleştirdim. Daha fazla soru sormamak için elimden geleni yaptım, ki bunda çok az başarılı olabildim ve en sevdiği dizi olduğunu bildiğim için *Gilmore Girls*'ü açtım.

İstemeyerek de olsa iPad'imi hafta sonunun geri kalanında yalnız

bıraktım. Eğer daha fazla bilgi aramamı istemiyorsa, ona izin verebilirdim.

o dileği. Şimdilik hayattaki tek amacım Ellie'nin rahatlmasına yardımcı olmaktı.

On Dokuzuncu Bölüm

Ellie

Şimdi

Dün gece Theo'nun yedi flört girişimini de BAŞARIYLA GÖRMEZDEN GELDİM.

Sayılır. Başarı görecelidir, değil mi?

Ama yorumlarını bir kenara bıraktım ve aslında sadece konuşabildik. Eskiden yaptığımız gibi, bütün gece hiçbir şey hakkında konuşmadan sabahladığımız zamanlar.

Esnemeye başladığımda beni kucağına çekti ve itiraz etmedim. O haklıydı. Doğru *hissettiriyor*. Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. Fırtına yakında sona erecek ve Vermont'tan ayrılıp bir daha asla bu karmaşık duygularla uğraşmak zorunda kalmayacağım.

Ama fırtına geçmiyor. Kulübenin penceresinden, dün gecedен bu yana en az bir metre daha kar yağdığını ve Theo'nun ön basamaklarda beline kadar kara battığını görebiliyorum.

Kalkıp kapıyı açıyorum ve halsizce "Ne yapıyorsun?" diye sorarken bir yandan da gözlerimdeki uykuyu siliyorum.

Zıplar, eldivenli ellerinden biri göğsüne gelirken diğeri küreği sıkıca kavrar. "Kürekçilik." *Tamam, Bay Belli.*

"Neden?" Topuklarımın üzerinde dönüp tekrar battaniyenin altına uzanırken cevap bile beklemiyorum.

Küreği yere atıp eşikten geçiyor, botlarını ve kar pantolonunu tekmeleyip kapıyı tıkırtıyla kapatıyor. "Böylece bir yere gidebiliriz." Şifreli. Çünkü arabalar hâlâ kara gömülüken nereye gidiyoruz ki?

"Ayrıca, günaydın." Gelip yanıma oturdu. "Uyurken hâlâ çok güzel görünüyorsun."

Yüzüm kızarıyor. Flört etme konusunda giderek daha küstahlaşıyor ve bunu görmezden gelmek de aynı derecede zorlaşıyor. Özellikle de eğilip şakağıma yumuşak bir öpücük kondurduğunda.

"Theo. Ne yapıyorsun?"

"Önce sana kahvaltı hazırlıyorum." Ayağa kalkıyor. "Sonra küreği bitireceğim. Sonra da seni bir randevuya götüreceğim."

"Randevu mu?"

"Bir randevu." Yüzünde saf bir yaramazlık var. Ondan nefret etmeyi çok istiyorum. "Aramızda yedi yıllık bir boşluk olduğunu biliyorum ama şu anda buradasın ve ilk fırsatta kaçmayı planladığını biliyorum. O yüzden burada sıkışıp kalmışken benimle bir kez çık. Lütfen?"

Açılması gereken çok şey var ama o haklı. Hepsi hakkında. "Beni nereye götürmeyi planlıyorsun? Karda mahsur kaldık, unuttun mu?"

Gülümsemesi parıldıyor. "Birkaç yıl önce evinizden bir şey çaldım. Dürüst olmak gerekirse bunu neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu, sanki başka seçeneğim yokmuş gibi zorlayıcı geliyordu. Şimdi düşünüyorum da, medyum gibi bir şey olmalıyım, sanki bugünün geleceğini biliyordum."

Sözlerini çözmeden yukarı kaçtı. Hâlâ benden çalmasıyla ilgili kısıma takıldım.

Birkaç dakika içinde Theo, Noel sabahındaki bir çocuk gibi merdivenlerden inmeye başladı. Ama hediyeleri açmak için hevesle koşturmak yerine, bir tanesini bana uzatıyor.

Eski patenlerim.

Derslerimi iptal ettirmeden önce annemin bana aldığı son çift. Dünyada en sevdiğim şey olmasına rağmen vücudum üzerinde çok stresli olmaya başladığını söylediğinde. Buzda ilk ve son atlayışımı yaptığımda giydiğim patenler.

Theo beni ilk öptüğünde zayıf dizlerimle üzerinde dengede durduğum patenler.

Bu patenler benim en değerli eşyalarımın biriydi, ancak onları Kaliforniya'ya hiç götürmedim. Onları neden geride bıraktığımı hatırlamıyorum, muhtemelen bana Theo'yu hatırlatan bir şey getirmediğim için.

Bunları evimden çaldı. Neden çaldı? Onlardan ne istemiş olabilir ki?

Botlardan başımı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Beni izliyordu. Ellerimde deri ve bağcıklar arasında tuttuğum tüm anıları anlatışımı izliyor. Dudaklarının bir tarafı yukarı kalkıyor, hala tepkimi beklediğini söyleyen emin olmayan bir gülümseme, ama iyi bir tepki olmasını umuyor.

"Paten kaymaya mı gidiyoruz?"

Gülümseme büyür. "İkinci ilk buluşmamız için seni başka nereye götürebilirim ki?"

THEO sabahın geri kalanını kar kürüyerek geçiriyor. Adam oduncu gibi yapılı ve manzaranın tadını çıkarmıyorum desem yalan olur. Yoga poposunun bir hokey oyuncusundan aşağı kalır yanı yok.

Neyse ki iki kişilik olan kar motosikletine ulaşmamız için yürünebilir bir yol açıyor ve buzun çevresine ulaştığımızda, ben bakmadığım zamanlarda yaptığı diğer tüm işleri görebiliyorum.

Ren Geyiği Pisti bir fener gibi parlıyor. Dünyadaki en sevdiğim yer.

"Gittiğinden beri hiç paten kaydın mı?" Ben sallanan bacaklarımın üzerinde birkaç adım atarken Theo cevap veriyor.

"Evet, ama çok az. Normalde yönümü bulmam bir saniye sürer." Ama uzun sürmedi. Göz açıp kapayınca kadar, eski patenlerimin ve en sevdiğim pistin verdiği hissi severek kusursuzca kayıyorum.

Berkeley'deki ilk yılımda -oradaki ilk doğum günümde- inandırıcı bir şekilde evimi özlüyordum. Çok sıcak, çok aydınlık ve en iyi arkadaşımın çok uzaktı. Maya'ya bölgede bildiği açık hava paten tesisleri olup olmadığını sormuştum ve o da beni şehre, Union Square'e götürmüştü. Tişört ve kot pantolonla paten kaymak tuhaf gelmişti ama buza çıkmak hüznümün keskin kenarlarını yumuşatmıştı.

Ondan sonra her yıl gittik. Kendi küçük geleneğimiz.

"Hâlâ iyi görünüyorsun. Bana birkaç numara göster AG."

AG. Macera kızı. Bu iki harf, sadece Theo'nun bana seslendiği isim, göğsümün derinliklerine işliyor ve bunca yıldır geliştirdiğim taştan kalbimi parçalıyor. Saçlarımı hızla örüp pisti geçerken onları bir onur rozeti gibi takıyorum.

Theo buz üzerinde bir tanrı, kendi cüssesinde bir adamın olması gerekenden çok daha zarif. Bir ileri bir geri, bir o yana bir bu yana yumuşakça kayıyor. Saçları artık kısa kesilmiş ama yine de eskiden olduğu gibi esintide sallandığını görebiliyorum.

Elini tutup pistin etrafında bir tur attırıyorum, o hareketlerimden memnun kalana kadar patenlerimin üzerinde dönüyorum.

Zaman etrafımızda dalgalanıyor, şimdi ve sonrasının tüm çizgilerini bulanıklaştırıyor, ta ki ben yeniden on beş yaşına gelene kadar, Theo Fox'un beni öpmesi için dua ediyorum. Ama bu sefer beni öpmüyor. Elimi tutuyor. Dönüyor, eğiliyor ve beni kaldırıyor. Düşmeme asla izin vermiyor.

Geçtiğimiz yedi yılın benim maceram olması gerekiyordu ama hiçbirisi şu anda Theo ile buzda oynamak kadar heyecan verici değildi.

Hiç olacak bir şey var mı?

Ona patenleri sormak için sabırsızlanıyorum. Neden onları aldı?

Ne zaman?

Önemli olmaması gerektiğini biliyorum, ama bir şekilde aradığım bu cevaplar kalbimdeki tüm uçurumların yapboz parçaları gibi geliyor.

Theo beni özledi. Umarım özlemiştir. Bunun bir olasılık olduğunu bilmiyormuş gibi asla davranmazdım. Sadece ihaneti silmek için asla yeterli olmadı. Ama şimdi bu ihaneti hatırlama, zihnime kazıma ihtiyacı hissediyorum çünkü duygularım kafamı karıştırıyor.

Kendi başıma kaymak için Theo'dan uzaklaşıyorum, önce tek ayak sonra iki ayak üzerinde dönüyorum, başım dönmeye başlayana kadar tekrar tekrar dönüyorum. Ta ki nefesim patenlerimin hızına yetişene kadar. Her dönüşte görüşüm biraz daha bulanıklaşıyor ama kendimi durduramıyorum.

Zaman bu pist tarafından sürekli olarak çarpıtılıyor ve ben *ne zaman olduğumu* takip edemiyorum. On altı yaşına basmadan önceki son günümde, ilk öpücüğümün tatlılığını mı yaşıyorum? Yoksa en fazla yirmi yıl önce Theo al ile tanıştığım gün mü? Mezuniyet balosu mu? Şimdi mi?

Bu duygular içinde kayboldum. Derinliklerinde boğuluyorum. Kaçış yolu olmayan anıların altıncı boyutunda kapana kısıldım. Ve ayrılmak için çok az arzum var.

"El! Dur!" Dönüyordum. Ve dönüyorum, dönüyorum ve dönüyorum. Theo'nun elleri omuzlarımı kavrayarak hareketimi durduruyor ve beni yerimde tutuyor. "İyi misin? O da neydi öyle?"

Titrek bir nefes alıyorum, gözyaşlarının mı yoksa panik atağın mı eşiğinde olduğumdan emin değilim. Merkür geriliyor mu? Bu şu anda geçerli bir sebep olabilir mi? Bacaklarım o kadar titriyor ki ayakta zor duruyorum.

"Nefes al, El." Theo beni buzun üzerinde sert bir zemine gelene kadar çekiyor. Patenlerimi çıkarmama yardım etmek için önümde diz çöküyor, bağcıklara kısa bir süre kala duruyor. Elleri baldırlarımda aşağı yukarı geziniyor, öyle bir baskı uyguluyor ki sıcaklığını polar taytımın kumaşından hissedebiliyorum.

Talimatlarına uyuyorum, istediği hızda abartılı nefesler alıp veriyorum. Bacaklarıma masaj yapmaya devam ediyor ve ben göz kapaklarımdan kapanmasına izin veriyorum.

İçeri, dışarı. İçeri, dışarı.

Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı.

"İşte böyle, sadece nefes almaya devam et." Gözlerim yeniden açık, berrak. Sesi beni iliklerime kadar rahatlatıyor. Elleri ağrıyan kaslarımı çalıştırırken yüzünü izlemekten kendimi alamıyorum. Yanakları soğuktan pembeleşmiş, kirli sakalları parlak güneşte parlıyor. Yıllar geçtikçe daha da güzelleşti ve artık benim olmadığını bilmek içime bir bıçak gibi saplandı.

Hiçbir zaman gerçekte olmadığı.

Tanrım, onu özlüyorum. Tam karşımda, iki elini vücuduma dayamışken bile onu özlüyorum. Bu derin bir sızı, okyanusun ortasındaki şiddetli dalgalar göğsümde çalkalanıyor.

Nefes almaya
devam ediyorum.

Al, ver. Al, ver.

Eninde sonunda acı geçecektir. Her
zaman geçer.

Yirminci Bölüm

Ellie

24 Aralık 2014

"İSTAKOZLAR MI?"

"Mutlu yıllar." Theo yüzünü buruşturdu. "Lütfen beğendiğini söyle. Yaratıcı olmaya çalışıyordum."

Noel Baba şapkası takmış iki ıstakozla dolu kar küresine baktım.

"Yeni favorim olabilir. Nereden buldun bunu?"

Theo bana mahcup mahcup baktı. "Maine. Deplasman maçımızdan sonra gizlice kaçmak zorunda kaldım."

"Ne? Bunu neden yapasın ki?" Onu azarlıyordum ama sırıtmaktan da kendimi alamıyordum. Theo bana Target'ta satılan herhangi bir kar küresini alabilirdi ve ben de bundan son derece mutlu olurdum ama bu hediyeleri özel kılmak için harcadığı çabayı bilmek beni ona tamamen aşık etmişti.

Ve ben ona aşıktım. Bunu inkâr etmek mümkün değildi. Bunu ona yakın zamanda söyleyecek değildim ama bu, yerçekimi kadar kesin hissettiren bir hayat gerçeği idi. Bazen bana yıldızlar tarafından hediye edilmiş gibi geliyordu.

"Yurtlara en son geldiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Elbette yaptım ve bunun nedeni seyahatlerimin seyrek olması değildi. Neredeyse her hafta oradaydım.

Endokrinologum Dr. Patel, birkaç ay önce Kundalini yogaya başlamamı önerdi. Kan testlerim son birkaç yıldır çoğunlukla normaldi, ancak onu her zaman endişelendiren tek şey kortizol seviyelerimdi. Stresimi düzenlemenin yollarını bulabilirsem diğer semptomlarımın ve hatta alevlenmelerimin temposunun hafifletilebileceğine inanıyordu. Annem yanımda olmasaydı, kendi fikirlerimi memnuniyetle paylaşırdım.

İnternette bulduğum bir Kundalini kursu haftada üç gece veriliyordu ve VU kampüsünden sadece birkaç blok ötedeydi, artık ehliyetim olduğu için arabayla kolayca gidebileceğim bir yerdeydi. Aslında gerçekten keyif aldım. Vücudumu hareket ettirmek, terlemek, kaslarımın yandığını hissetmek hoşuma gidiyordu, çoğunlukla derin esnemelerden kaynaklansa bile. Meditasyonu da sevdim. Zihnimi boşaltmak özgürleştiriciydi.

Ayrıca haftada sadece bir ya da iki kez gittim ve diğer zamanları Theo'yu ziyaret etmek için kullandım. Her iki yerden de eve döndüğümde genellikle kızarmış olurdum. Annem aradaki farkı hiç anlamazdı.

Onunla yurttan en son birkaç hafta önce takılmıştım, hokey ve finaller için ders çalışmak bunu imkânsız kılmadan önce. Biz...Hmm. Ne yapıyorduk? Oda arkadaşı Raj'la televizyon izliyorduk - Avon mirası sayesinde tüm VU ekibi ona *Mirage* diyordu - ya da Raj dışarıda partideyken Theo'yla takılıyorduk.

"Kahretsin. Hatırlamıyorsun, değil mi?" Alay etti.

"Bana bir saniye ver!" Fısıltıyla bağırdım. Odamdaydık. Bana hediyemi vermek için gece yarısından hemen önce gelmişti. Ez'in henüz uyuduğundan şüpheliydim, bu yüzden ekstra sessiz davranıyorduk.

Ve sonra aklıma geldi. Televizyon izliyorduk, aslında kablolu, bir şekilde Roku'larını bozduktan sonra. *Friends*'in eski tekrarlarını izliyorduk ve şöyle bir şey söylediler... ıstakozlar ömür boyu çiftleşir mi?

Yüzümdeki ifade bilmişliğe dönüştü ve bana gülümsedi.

"Sen benim ıstakozumsun, El."

"Senin penguenin olduğumu sanıyordum." "Sen benim her şeyimsin."

Ben atladım. Kollarımı omuzlarına doladım. Bacaklarım bir midye gibi kalçalarına kenetlendi. Dudakları o kadar hızlı birleşti ki öpücüğü kimin başlattığından emin olamadım.

Odamın her iki tarafına doğru yürürken beni kendine doğru çekti, önce ana kapıyı kilitledi ve sonra aynısını banyo için yaptı.

Yatağıma düştük, hala bağlıydık, her zaman bağlıydık. Theo'yu öpmekten hiç bıkmadım. Sadece daha fazlasını istedim.

"Bekle. Sana söylemeyi unuttum," diye fısıldadı. "Bir grup ıstakoza ne dendiğini biliyor musun?"

"Theo, hadi." Onu tekrar öptüm, iki elimle göğsünü hafifçe ittim.

"Hayır, bunu gerçekten seveceksin. Yemin ederim." Bana sırtıırken gözleri ikiz gibi parlıyordu. Ben kim oluyordum da geleneklerimizden birine son veriyordum?

"Pekâlâ. Anlat bana."

Beni aşağı çekti ve bizi çevirdi, böylece yan yana yatıyorduk. Başlarımız yastığımızı paylaşıyordu, aramızda neredeyse bir nefes bile yoktu. Kulağıma fısıldamak için yaklaşıırken eli kalçamı sıktı. "Bir risk."

O yılki KİŞ TATİLİ büyüülü olmaktan başka bir şey değildi. Bütün hafta boyunca üçümüz ayrılmaz bir bütün olduk; ben, Ezra ve Theo. Ez, yeni yıl için beni ekmeye bile çalışmadı.

Theo ve ben yalnız kalabildiğimizde her şey çok farklıydı ve geceleri herkes uyuduktan sonra bunun için zaman buluyorduk. Ama o her zaman benim ilk arkadaşımdı. Ezra görmesin diye onu öpmemek için kendimi zor tuttuğum zamanlarda bile cennetteydim.

"Stowe'da yeni bir kamp var. Dağın güney tarafına bir pansiyon ve açık hava pisti eklemişler. Gidelim mi? Sanırım yarın havai fişek gösterisi de yapacaklar," diye önerdi Ezra. Kahvaltımızı bir süre önce bitirmiş olmamıza rağmen mutfak masasında oturuyorduk.

"Bu reggae pateni mi?" Theo sordu. "Takımımıdaki çocuklardan biri bundan bahsediyordu."

"Evet, bunu ben de duydum. Kalemi getirmeyi ihmal etmeyeceğim."

Bunun nedenini hiçbir zaman anlamadım ama Vermonters reggae'yi *severdi*. Belki de tropik yerlerden çok uzakta olduğumuz için müzik aracılığıyla güneşli hisler arıyorduk.

"El?" Theo bana baktı, onay bekliyordu. "Gitmek ister misin?"

"Tabii ki evet."

"ELLIE, sanırım bir müdahaleye ihtiyacımız var," dedi Ezra arabanın ön koltuğundan. O ve Theo Stowe'a giderken durmadan hokey konuşuyorlardı, bu yüzden bana olan ani ilgileri beni şaşırtmıştı.

"Affedersiniz?"

"*Gilmore Girls*. Artık bitmesi lazım. Geceleri duvarımızın arkasından izlediğini duyabiliyorum ve o lanet şarkıyı aklımdan çıkaramıyorum. Spor salonunda 'sen nereye ben oraya' şarkısını söylemeye başlayacağımdan korkuyorum."

Theo güldü ve ekledi, "Dostum, asla durmayacak. O diziye kafayı takmış durumda." Kocaman sırtışımlı saklamak zorunda kaldım. Evet, düzenli olarak izliyordum. Ama bu hafta, Theo ile çıkardığım sesleri örtbas etmek için geceleri oynatmaya devam ettim.

"Ama neden? Neden bu kadar takıntılısın? Şu ana kadar her bölümü on kez izlemiş olmalısın. Hiç susmayan iki kadının nesi bu kadar iyi?" Ezra bana göre biraz kaba bir şekilde sordu.

Sessiz kaldım, benimle dalga geçiyor olsa bile kardeşimin şakalarından keyif alıyordum. Theo gülmeye devam ediyor, omzunun üzerinden ve diz aynasından bana sinsi ve bilmiş bakışlar fırlatıyordu. Bu konu daha önce de birkaç kez gündeme gelmiş olabilir. Elimde değildi. En sevdiğim diziydi.

Ve bunun nedeni tam olarak bir gizem değildi.

"Öncelikle, Stars Hollow mükemmel bir küçük kasaba ve ben orada yaşamak istiyorum." Gerçek. "Ama daha çok Rory ve Lorelai arasındaki dinamiği izlemeyi seviyorum. Onlar en iyi arkadaşlar ve birbirlerine her şeyi anlatıyorlar. Film geceleri ve saçma sapan yemekler yemek gibi eğlenceli gelenekleri var. Sanki var olabilecek en muhteşem anne-kız ilişkisi gibi ve-"

"Anladım," diye yanıtladı Ezra, sözümü nazıkçe keserek. "Şimdi anlıyorum."

Theo arabayı park etti ve hepimiz bu yepyeni buz pateni pistini göreceğimiz için heyecanla dışarı fırladık. Ezra kolunu bana doladı ve komplocu bir tavırla fısıldadı: "Annemin canı cehenneme. Hadi biraz eğlenelim."

Hızlıca bir fırt çektikten sonra ot kalemini bana uzattı. Daha önce bir ya da iki kez içmiştim ama Ezra'yla hiç içmemiştim. Yurtlara gittiğimde Raj bana hep ikram ederdi ve Cham- plain Academy'de tanıdığım herkes sigara içerdi.

"Gerçekten mi?" Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden elinden kaptım.

"Anneme ya da babama bunu sana verdiğimi söylersen bir daha asla konuşmayız." Bana dikkatle baktı. "Ve kızacağım için değil - ki kızacağım - ama hayatımızın geri kalanında seninle yalnız kalmama *asla* izin vermeyecekleri için. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Yanılmamıştı.

"Benden asla bir şey duymayacaklar. Yemin ederim." Aramızdaki dengede asılı duran serçe parmağıma baktı ve güldü. Omuz silktim ve küçük bir yudum aldım, zing boğazımdan göğsüme doğru ilerledi, sonra Theo'ya uzattım.

"Hayır, ben sürüyorum. Eminim havada kafayı bulmaya yetecek kadar o boktan vardır."

Ezra okuldan tanıdığı birini gördüğünü söyleyerek önden koştu ve Theo hemen bu fırsattan yararlanarak parmaklarımızı çalıntı bir an için birbirine bağladı.

"Kendini tuhaf, yorgun ya da başka bir şey hissedersen bana haber ver, tamam mı?"

Gözlerindeki samimiyeti gördüm. Benim için hâlâ endişeleniyor olsa da bana ne yapmam gerektiğini söylemiyordu. Theo'nun yanında asla bir yük olmadım, sadece bana bakıldığını hissettim. El üstünde tutulduğumu. "Tutacağım." Elini bırakmadan önce sıktım, kardeşimin her an geri dönebileceğini biliyordum.

"Güzel." Bana hızlı bir göz kırptı. "Hadi yapalım şu işi."

Buzun üzerine çıkana kadar müziğin sesini takip ederek önden koştuk.

21 Şubat 2015

RAJ MAHAL

Bang Theo Operasyonu başladı

Onu Bruins'i izlemeye götüreceğimi sanıyor, o yüzden getirsen iyi olur yoksa hayal kırıklığına uğrayacak.

ELLIE

Telefonumdaki adını mı değiştirdin?

Ve hayal kırıklığına uğramayacak.

RAJ MAHAL

Evet. Raj Theo Oda Arkadaşı ezikti.

ELLIE

Ayrıca, Theo'yu SÜRPRİZ Operasyonu konusunda anlaştık ve tek yapmanız gereken onun programını temizlemektir!

RAJ MAHAL

Dürüst ol Ells Bells, sevişmek istiyorsun. Ve bugün onun doğum günü! Onun alacağı bir şey bulmalıydım.

Rica ederim.

Theo için oda arkadaşıyla bir doğum günü sürprizi koordine etmek... en hafif tabirle ilginçti. Raj'a bayıldım. Çok komik ve eğlenceliydi. Ama aynı zamanda hiç kapanmıyordu. Eğer flört etmiyorsa, arkadaşlarıyla uğraşmıyorsa ya da takma isimler bulmuyorsa, muhtemelen uyuyordur.

Ama ona ihtiyacım vardı.

Annem ve babam geçen hafta Harvard'daki ebeveyn haftasonu için Boston'a gideceklerini haber verdiler. İki gece boyunca evde olmayacaklardı ve ilk kez beni evde yalnız bırakacaklardı.

Ve ebeveynlerin hafta sonu Theo'nun doğum gününe denk geldi. Yıldızlar benim için aynı hizaya geliyordu.

Annem ve babam evden çıkar çıkmaz hazırlıklar başladı. Theo son dokuz doğum günümü büyülü kılmıştı. Sonunda ben de bu iyiliğe karşılık verecektim. Neyse ki Raj bana Theo'nun en sevdiği yiyeceklerin bir listesini vermişti. Onu ne kadar iyi tanısam da, çoğunlukla pizza ve ızgara peynir yediğini görmüştüm.

Bu yıl daha da fazla yemek yapmaya başlamıştım ve bunu çok seviyordum. Kendi yemeklerimi pişirmek doktorlarımın önerdiği anti-enflamatuar diyeti uygulamamı kolaylaştırıyor ve gerçekten sevdiğim şeyleri yiyebiliyordum. Pinterest bir nimetti ve annemin "eksantrik damak tadım" olarak adlandırdığı şeyi tatmin etmek için her zaman tonlarca tavada kızartma ve Meksika tarifi vardı.

Theo için bütün bir hafta sonu boyunca yemek pişirmek bana çok yetişkince bir şeymiş gibi geldi. Ve itiraf etmeliyim ki, Theo'ya ne kadar olgun olduğumu gösterebilirim, ilişkimizin sonunda gerçek bir şeye dönüşebileceğini umuyordum.

Aramızdaki her şeyin gizli kalması gerektiğini açıkça belirtmişti ve ben de bunu anlıyordum. Anladım. Aileme söylemek için can atıyor da değildim. Ama en büyük korkum Theo'yu onaylamamaları değildi. Onu oğulları gibi seviyorlardı, bu da güvenimi artırmalıydı. Bunun yerine, ona daha iyi bir eş, potansiyel bir vekil gelin bulmak isteyeceklerinden endişelenmeme neden oldu.

Theo ve ben hayal edebileceğimden çok daha yakındık ama hâlâ bir unvanım olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştım. Yine de bu özel hafta sonundan sonra beni kız arkadaşı olarak görmemesine imkân yoktu.

ELLIE

Mutlu yıllar! Ne yapıyorsun?

THEO

Raj ile Xbox oynuyorum. Yarın Boston'a gidiyoruz. Keşke onun yerine seni görebilseydim.

ELLIE

Ben de *Öpücük surat emoji*

Yine de sana bir hediye aldım.

THEO

Senden başka bir şey istemiyorum.

ELLIE

Bunu seveceğinden eminim.

Kapının önüne bıraktım.

"Ne? El ne zaman buradaydı?" Kapısından Theo'nun sesini ve Raj'ın ona güldüğünü duyabiliyordum.

"O çok sinsi, dostum."

Saniyeler sonra Theo'nun yatakhanesinin kapısı açıldı ve çok şaşkın bir Theo bana baktı.

"Sürpriz!"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?!" Beni kollarının arasına aldı, yüzüme öpücükler kondurdu ve odasına götürdü. "Bu şimdiye kadarki en güzel hediye." Beni yatağının yanına indirdi. "Noel gibi hissediyorum."

"Mutlu yıllar." Kollarımı boynuna doladım ama dudaklarımızın birbirine değmesini engelledim. Raj'ın hâlâ odada olduğunun farkındaydım ve arkasına yaslanıp her hareketimizi izlemek onun yapacağı bir şey değildi. Zararsız bir sürüngendi.

"Buraya nasıl geldin? Ailenle birlikte Cambridge'e gittiğini sanıyordum?"

"Yalan söyledim." Ona sııttım. "Bensiz gitmişler. Yatıya kalmak ister misin?"

Raj'a öyle çaresizce baktı ki kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Hayır deme fikrini aklından bile geçirmiyordu.

"Foxy, gerçekten doğum günün için sana Bruins bileti aldığımı mı düşünüyorsun? Senden hoşlanıyorum ama...hayır." Theo'nun şaşkınlığı ikiye katlandı, yüzüne bir gülümseme yerleşmeden önce ifadesini şüpheyle gölgeledi.

Dikkati tekrar benim üzerimdeydi. "Bütün bunları sen mi planladın?"

"Tüm hafta sonunun boş olduğundan emin olmak zorundaydım. Çok yoğun bir programımız var. Eşyalarını topla çünkü seni yanımda götüreceğim."

Odasında koşturarak rastgele giysileri sırt çantasına doldurdu ve yıldırım hızıyla beni kapıda karşıladı.

"Size iyi eğlenceler çocuklar," diye bağırdı Raj arkamızdan. "Ve korunun!"

ERTESİ SABAH, Theo ile birlikte ilk kez kendi yatağında uyandım.

Göz kapaklarım hâlâ kapalıyken onun sıcaklığının içinde gerinmek ve yuvarlanmak çökmüş hissettirdi.

"Günaydın. Uyurken gerçekten çok güzel görünüyorsun." Alnıma nazik, tanıdık bir öpücük kondurdu. "Gülümsüyorsun. Çok tatlı."

Tek gözümü açtığımda uykuya dalmış Theo'nun bana baktığını gördüm. "Muhtemelen bunu sadece sen buradayken yapıyorumdur."

Çarşafların arasında kim bilir ne kadar süre kucak kucağa yattık. Sonunda Theo, Noodle'ı onunla birlikte gezdirmek isteyip istemediğimi sordu.

"Ben kahvaltı hazırlarken sen de Noodle'ı gezdirmeye ne dersin?"

"Yine mi? O yemek inanılmazdı. Kızgın olduğumdan bile emin değilim." Dün gece bir tepsi dolusu enchiladayı bitirdikten sonra bir daha yemek yemezse hiç şaşımam. Çok etkileyiciydi. Guacamole'nin de çoğunu bitirdi.

"Yol için smoothie hazırlayacaktım. Bugün önümüzde uzun bir yol var."

"Ne?" diye cevap verdi. "Ne yapıyoruz biz?"

"Bu bir sürpriz!" Heyecan ve minnettarlık dolu bakışları yumuşak ve sevecen bir ifadeyle harmanlanınca kalbim yumuşadı. Keşke her gün böyle olabilseydik. "Pasaportunu unutma. Raj çantana gizlice koymuş."

Theo'ya nereye gittiğimizi söylemeden önce yolculuğumuza otuz saniye kadar dayanabildim. Başım dönüyordu.

Montreal Biodôme internette "sürükleyici bir ekosistem deneyimi" olarak tanımlanıyordu. Kısmen akvaryum, kısmen havyanat bahçesi, kısmen hayvanat bahçesi, kısmen bilim merkeziydi ve hepsi de yakın zamanda yenilenmişti. İki hafta önce keşfettiğimden beri burası hakkında en az on video izlemiş olmalıyım.

Gitmemizin nedeni: üç tür penguenleri olmasıydı. Yolculuk sırasında kendime saklamayı başardığım tek şey de buydu.

"Kulağa harika geliyor. Bunu nasıl öğrendin?"

Google'da "Vermont'a en yakın penguenler" diye arattığımı söyleyemem. Ama en sevdiği kuşlar olmasa bile, doğum günü için gidilecek mükemmel yerin burası olduğunu biliyordum. Şubat ayı kasvetliydi. Açık havada paten kaymak bile istemiyordum. Evde kalıp birlikte *National Geographic* izlemek -çoğunlukla sarılmaktan dolayı- fantastik bir hafta sonu olsa da bu daha da iyi olacaktı.

"Düşündüm de, ikimiz de hayvanları gerçekten seviyoruz. Vermont'ta gidecek bir yer olmaması da berbat. Ailem beni ve Ez'i bir keresinde Boston'daki New England akvaryumuna götürmüştü ve bayılmıştım. Burası çok daha yakın."

"Boston'dakine de gitmiştim. Aslında bu çok daha havalı. En çok neyi görmek için heyecanlanıyorsunuz?"

Bu çocuk ağzımdan "penguen" kelimesini zorla çıkarmaya mı çalışıyordu? Tanrım.

"Su samurları." Tamamen yalan değil. Eğer el ele tutuşan bir çift görseydim kesinlikle kendimi kaybederdim. "Ayrıca, planetaryum gösterilerinden birine bilet aldım. Adının *Frozen Worlds* olduğunu gördüm ve açıklamasını okumadan satın almak için tıkladım. Körlemesine gideceğim için biraz heyecanlıyım."

Theo dönüp en tatlı gülümsemesini takındıktan sonra hızla tekrar yola koyuldu ve "değerli kargo" hakkında bir şeyler mırıldandı. Sırıttım ve telefonumu şarja takıp geçen hafta üzerinde saatler harcadığım yolculuk çalma listesini başlattım. Tam koltuğuma yaslanıp gözlerimi kapatmıştım ki "Gelmiş geçmiş en iyi doğum günü" diye mırıldandığını duydum.

EL ELE TUTUŞAN SU SAMURLARI VARDI. Ağlamadım *değil*.

Biodôme'u keşfettiğimiz süre boyunca elimi tutan Theo da vardı. Bu kadar basit bir şey bu kadar muazzam olmamalıydı ama bütün bir yıl ailemin etrafında gizlice dolaştıktan ve onun yatakhaneğinde saklandıktan sonra, bu destansı bir histi.

Güne planetaryumda başladık, az önce izlediğimiz her şey üzerine ineklerken öğle yemeği yedik ve günün çoğunu

öğleden sonrayı Google'da rastladığımız her yeni hayvanın ortak isimlerini araştırarak geçirdik.

Benim favorim kesinlikle "vombatların bilgeliği" oldu.

Büyülü günümüz penguen sergisinde sona erdi, Theo'nun sırtışı genişledi ve kolları beni bir boa konstrik- toru kadar sıkı sardı. Onların oynamalarını, yüzmelerini ve paletlerini bize doğru çırpmalarını izledik. Theo hepsine isim vermemi istedi. Elimden geleni yaptım. Birden fazlası Oreo adını aldı.

Sonunda kendimizi yerde otururken ve duvara yaslanırken bulduk. Diğer izleyicilerin geçip gitmesini izlemek, en sevdiğimiz uçamayan kuşları izlemek kadar ilgi çekiciydi.

"Keşke o da bizimle buraya gelebilseydi."

Sormaya gerek yoktu. Annesinden bahsettiğini biliyordum. Theo her zaman hayvan sevgisini ondan aldığını söylerdi, barınakta ona yardım ettiği zamanlardan ve çocukken ona anlattığı hayvanlarla ilgili bilgilerden.

Bencilce, ebeveynlerimden birinin veteriner olmasını dilerdim. Carol Fox gibi bir anne ile hayat nasıl farklı olabilirdi? Onu sık sık düşünürdüm, tek istediğim midilliye binmek olduğunda bile annemin katı kurallarına nasıl tepki verdiğini.

"Şu anda en çok neyi özleyorsun?" Ona sormayalı uzun zaman olmuştu. Bu yılki tatil arası kardeşimle takıldığımız uzun günler ve evimde gizlice geçirdiğimiz keyifli gecelerle doluydu. Nostalji için zaman yoktu. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim.

"Bu gerçekten özlediğim bir şey değil. Ama seninle tanışmasını ne kadar çok istediğimi düşünüyordum. Aslında bunu her zaman düşünüyorum."

Yüz hatlarını kızgınlık kaplamıştı, sanki bu gerçek olmayan şeyi düşünmek onun için acı vericiydi.

"Theo, onunla tanıştım. Bunu gerçekten bilmiyor muydun?"

Gözleri bana doğru kaydı, odağı tungsten kadar ağırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sanırım ilk seferinde on bir yaşındaydım. Mini atları sevmeme izin vermişti." *Benden bahsettiğini söyledi. Arkadaş olduğumuzu söyledi.* "Ve sonra, annem baharda bir kez tam bir tur için geri dönmeme izin verdi.

Carol bana karşı çok iyiydi. Hatta annemin eşeklerden birine binmeme izin vermesini bile sağladı - bir dakikalığına." Bakışlarımız birleşirken hafif bir kahkaha attık. "Bu konuda biraz tartıştılar ve... onu gerçekten sevdim. Sana hiç söylemediğim için üzgünüm."

Yeniden üye olabileceğim her ayrıntıyı anlattığımda Theo'nun gözleri cam gibi oldu ve sonra beni daha önce gördüğümüz kaplanlar kadar şiddetli bir kucaklamanın içine çekti. Keşke bunu ona daha önce söyleseydim, şimdi onu ne kadar etkilediğini görüyordum. Theo'nun kederiyle nasıl başa çıktığını anlamak zordu ama anıların onun için her şey olduğunu biliyordum. Çevremde, yüzündeki güneşli, melankolik sırtışı görebiliyordum ama yine de kendimi bencil hissediyordum. Sanki bunu kendim için saklıyormuşum, diğerleriyle birlikte saklaması için onu alçaltmıyormuşum gibi.

Theo benim kendi korunmuş eşyalarım olduğunu bilmiyordu. Onlar benim her şeyimdi. Her biri onunla bağlantılıydı.

Orada yerde ne kadar oturduğumuzu, penguenlerin önünde birbirimize sarıldığımızı, toplum içinde sonuçsuz bir şekilde birlikte olmanın tadını çıkardığımızı bilmiyordum. Sonsuza kadar onunla orada kalabilirdim.

Birlikte geçirdiğimiz ikinci gece için yine akşam yemeği planlanmıştı ama eve gelir gelmez Theo'nun dudakları benimkilerle çarpıştı ve yemek kolayca unutuldu.

Evin gerçekten bize ait olması, kimsenin onun burada olduğunu bilmemesi baş döndürücü bir duyguydu.

Ön kapıya karşı öpüştük, Latke an- klesimizin etrafında dolanıyordu. Mutfakta öpüştük, Theo aynı boyda olana kadar beni adaya doğru kaldırdı. Evimin neredeyse her odasında öpüştük, en sonunda bodrumdaki kanepeye uzandık.

"Tanrım, seni seviyorum" dediğinde, ellerim saçlarında, çekiştiriyor ve kazıyarak kucağına oturmıştım, ağzı boğazımın çukuruna bastırıyordu.

"Ne?" Theo'nun öpücükleri yüzünden hâlâ nefes nefese kalmıştım.

"Kahretsin. Öyle değildi-" Theo bir elini saçlarının arasında gezdirdi, bakışlarını yere indirdi ve yüzünü buruşturarak ağzını kapadı. "Ben bu şekilde

bunu söylemek istedim."

Bu ciddi olmadığı anlamına mı geliyor? Konuşmaktan korkuyordum. Mükemmel anı mahvedebileceğimden ya da bir şekilde kötü anı ilerletebileceğimden korkuyordum.

"El? İyi misin?"

"Mm-hmm." Başımı salladım, hâlâ tarafsız olmaya çalışıyordum.

"Seni korkuttum mu?" diye sordu. Başımı salladım ve kaşlarımı çattım, sözünü geri almamasını diledim. "Korkutuyorum. Seni seviyorum, biliyor musun? Romantik olmadığı için üzgünüm ama kendimi tutmakta zorlanıyordum." Neden bununla *başlamadı*?

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandım.

"Öyle mi?"

"Evet."

Ve sonra tekrar öpüşüyorduk.

Theo beni öperken şöyle bir şey yapardı. Başparmağı boğazımın sütununu okşarken parmak eklemlerini çeneme dayardı. Yukarı ve aşağı, yavaş ve amaçlı, sanki ezberlediği bir yolu izliyormuş gibi. Bunu ilk yaptığında biraz gıdıklanmıştım. Daha önce kimse bana böyle bir hürmetle dokunmamıştı. Ama sonraki her seferinde dokunuşu daha tanıdık geldi, ta ki dudakları kadar arzulayana kadar.

Şimdi, başparmağı ağzıyla aynı anda hareket ederken, boynumdan aşağı süzülen ılık bir bal gibi hissediyordum. Aramızda elektrik vızıldıyordu. Her harekette yeni bir dalgalanma, vücudumun farklı bir parçası onunkiyle her bağlantı kurduğunda.

Theo'nun ağzı köprücük kemiğime kadar indi, narin derimi ısıırıp emdi ve daha önce hiç çıkarmadığım sesler çıkardı. Yaptığı her şey inanılmaz hissettiriyordu. Onu o kadar çok seviyordum ki göğsüm çatlayacakmış gibi hissediyordum.

"İstiyor musun?" Kelimeler kendi akıllarıyla benden uzaklaştı.

Theo'ya ilk kez seks teklif ettiğimde çok korkmuştum. Beklememiz gerektiğini söylediğinde hissettiğim rahatlama, reddini biraz daha az acı verici hale getirmişti. Ama şimdi, korkmuyor ya da endişelenmiyordum. Ona muhtaçtım. Aramızdaki her hava molekülünü silmek istiyordum.

Theo ağzını üzerimden çekip aç ela gözlerini benimkilere dikerken alınlarımız buluştu. "Evet. Gerçekten. Ama ben bunun

henüz doğru zaman
değil." "Neden
olmasın?" İçimi
çektim.

Beyninin çalışmasını izledim, çatık kaşları düşünce sürecini ele veriyordu. Ama sonra ifadesi ciddiyetten boğuculuğa dönüştü. Başlangıçtaki mantığı her neyse, eğlenceli ve alaycı bir şeye dönüştü.

"Eliana," diye nefes verdi, tüylerim diken diken oldu. "Daha yapmadığımız çok şey var."

Kazağımın eteklerine uzandığında ona karşı titredim. Başını eğdi ve karnıma sıcak öpücükler kondurmaya başladı. Vay canına.

"Seninle yatabilir miyim?"

"Umm..." Seks istemiştim. Bunu sorun etmemeliydim, değil mi? Ama bir şekilde daha samimi, daha savunmasız hissettim.

"Bence beğeneceksin," dedi sesi titrek ve iyimser bir şekilde.

Dudaklarımdan hızlı bir "tamam" yuvarlandı. Kendi vücudunu kanepenin daha da aşağısına kaydırırken bacaklarımı kaydırmaya başladı.

"Durmamı istiyorsan söyle yeter. Burada kontrol sende."

Bu sesi sevdim. Neredeyse ağzını bacaklarımın arasına bastırırken hissettiğim kadar hoşuma gitmişti.

"İyi hissettiğinde bana söyle, tamam mı?" "Bu, umm, iyi hissettiriyor," diye inledim.

Hafif kıkırdaması içimde titreşerek kalçalarımın ona doğru dönmesine neden oldu. Başını kaldırdı ve kalçamın kıvrımını öptü, "Bunu daha önce hiç yapmadım. *Gerçekten* iyi hissettirdiğinde bana söyle." İtirafı içime işlerken gözlerimiz buluştu. Theo ile bir ilki paylaşmaktan hoşlandığımı düşünüyordum. Bu beni daha az sinirli yapıyordu. "Benimle misin AG?"

Ben başımı sallayıp yanıtımı *mm-hmm*'larken o alay etmeye devam etti. Saniyeler içinde istediği geri bildirimi sunuyordum ve sonra tekrar, tekrar ve tekrar, çünkü daha iyi olmaya devam ediyordu. Ta ki konuşma yetimi tamamen kaybedene kadar.

Ben onun altında parçalanırken Theo kalçalarımı sıkıca tuttu ve dudaklarımdan kopan kahkahayı durduramadım.

"Bu komik miydi?" Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bana doğru sürünerek yaklaştı.

"Hayır, bu harikaydı," dedim titrek birkaç nefes vererek. "Tekrar yapabilir miyiz?"

Theo güldü ile Ben içinde arasında basarak
Öpücükler için Köprücük kemiğim.

"Çok konuştuysem özür dilerim," diye mırıldandım.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu çok ateşliydi."

"Öyle mi?" Heyecanla başını salladı. "Tamam, benim sıram," dedim, kanepeden ittim ve pozisyon değiştirdim.

"Ha?" diye sordu.

Bacaklarının arasına girdim ve kot pantolonunun düğmesini buldum. "Gerçekten iyi hissettiğinde bana söyle, tamam mı?"

Bölüm Yirmi Bir

Ellie

Şimdi

"BENİ KORKUTTUN EL," diyor Theo, bağcıklarını çözüp patenlerimden kayarak. "Acı çekiyorsun ya da ateşin var falan sandım. Yüzün çarşaf gibi bembeyaz oldu."

Botlarımı giymeme ve kulübesine doğru kısa bir yolculuk için kar motosikletine binmeme yardım ediyor. Neden henüz bir şey söylemediğimden emin değilim ama odak noktam hâlâ nefes alış verişim.

İçeri döndüğümüzde bana sarılmam için sıcak bir pazen pijama takımı veriyor - pantolon kocaman - ve beni battaniye kalesine sokuyor.

Bir kase patlamış mısır ve dumanı tüten bir fincan sıcak çikolata ile tekrar döndüğünde kendimi minderlerin daha da derinlerine gömüyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyor, ben biraz buhar çıkarıp bir yudum aldıktan sonra.

Kakaonun boğazımı ısıtmasına izin veriyorum ve derin bir nefes daha alıyorum. "Evet. Bunun için özür dilerim. Sanırım biraz bunalmıştım."

"Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Bir yılı aşkın süredir burada yaşıyorum ama bazen çok rastgele anılarla karşılaşıyorum. Mesela kuzey tarafında yürürken Pizza Emporium tabelasını görüyorum ve

Birden sanki babam oradaymış gibi oluyor. Yemin ederim sipariş verdiğini duyabiliyorum, bana anneme ekstra peynir istediğini söylemeyeceğime dair söz verdiriyor."

"The Pizza Emporium'u özlüyorum. Biliyorum sadece gıda boyasıydı ama yemin ederim kabuklarının tadı daha güzeldi."

Kıkırdıyor. "Öyleydi. Bir şekilde daha hamurdu."

Gülüyorum ama gülümsememin gözlerimle buluşmadığını biliyorum. Bir sürü mutlu anı, ama bir o kadar da üzücü anı.

"Anlat bana," diye ısrar ediyor. "Ne düşünüyordun?"

Gördüğüm şeyi nasıl açıklayabilirim? Bu sadece bir anı değildi; bütün bir hayattı. *Onunla* yaşadığım hayat. Bardağıma bakıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemeden tozlu baloncukların yüzeye çıkmasını izliyorum. Ama o vazgeçmiyor. "Anlat bana."

Sesim ancak fısıltı kadar çıkıyor ama "Biz" diye mırıldanıyorum.

Kupamı alıp sehpanın üzerine koyuyor. Sonra parmakları benimkilerin arasından geçerek ellerimizi birbirine kenetliyor.

"Sor bana," diyor. "Bana her zaman sorduğun soruyu sor. Son yedi yıldır her Noel'de düşündüğüm soruyu." Ela gözleri bakışlarımı yakalıyor, beni bir transa kilitliyor ve bu mükemmel adamla bağlarımı koparmamın tüm nedenlerini unutturuyor. "Sor bana."

"En çok neyi özlüyorsun?"

"Seni."

Kelime dudaklarından gökyüzünden düşen bir yıldız gibi dökülüyor. Ağır çekimde gerçekleşiyor, çağlar geçiyor, ama bir şekilde o kadar hızlı ki çoğu kişi onu kaçırıyor, ufukta uçan bir kuyruklu yıldız gibi. Sadece bir nefes, dudakları dudaklarıma çarparken ağzıma doğru verdiği nefesle aynı nefes.

Çikolata ve nostaljinin baş döndürücü karışımı tat alma tomurcuklarımı selamlıyor. Saniyeler içinde yok oluyorum. Beynimin Theo'ya kapılmamam için beni uyaran kısmı resmen izne ayrılmış, Maldivler'in en ücra köşesinde hizmet almadan tatil yapıyor.

Theo'nun dudaklarının yumuşaklığı, her zaman Noel'le ilişkilendirdiğim tadı, yazın sıcağında bile saçlarını terk etmeyen kar ve ladin kokusu - var olan tek düşünceler bunlar.

Ve sonra bir tuz dokunuşu, dudaklarıma çarpan bir gözyaşı var. Onun mu yoksa benim mi?

Theo geri çekilir ve yanağındaki ıslak damlaları siler. "Kahretsin, seni özledim. Hem de çok."

Dudakları yine benimkilerin üzerinde, muhtaç ve emici, bizi birbirimize yaklaştırıyor. "Yastık kalelerini ve ızgara peynirlerini özledim." Ağzı çenemde bir iz bırakıyor, tenimi yakıyor, beni alevlendiriyor. "Sana sarılmayı özledim. Neyi özlediğimi sormanı özledim." Daha aşağılara iniyor, dili boynumdaki tüm tatlı noktaları buluyor.

"Her yıl kar küreni beklerken bana attığın bakışı, bana ait olan o gülümsemeyi özledim." Köprücük kemiğimin üzerinde beni titreten sıcak bir nefes. "Sana dokunduğumda tüm vücudunun titremesini özledim." Narin tenimi ağzına çekiyor, dişleri tıpkı eskiden yaptığı gibi etimi sıyrıyor.

Theo vücudumu kimsenin tanıyamayacağını düşündüğüm kadar iyi tanıyordu ve görünüşe göre hafızası hiç bozulmamış.

Her öpücük daha fazla anıyı ortaya çıkarıyor ve özlediğim her şeyin kendi listesini yapmaya başlıyorum. Geceleri odamdaki gizli kucaklaşmalar, kalp atışlarının yanağımda çıkardığı sabit ses, Noodle'ı gezdirirken el ele tutuşmamız; beni öpüşü, bana dokunuşu, onun yanındayken kendimi başkalarının yanında hissettiğimden daha fazla hissetmem. Liste sonsuz.

"Bazen seni o kadar çok özlüyorum ki," diye söze başlıyor, kelimeler nefes verirken çıkıyor, "nefes almayı unutmuş gibiyim."

Dudaklarımız manyetik bir çekimle tekrar birleşiyor ve sanki bu an kaçınılmazmış gibi geliyor. Bu adamdan nasıl uzak kalabilirdim ki?

"Beni özledin mi, El? Benim seni özlediğim gibi sen de beni özledin mi?" Gözleri parlıyor, yeşilin arasından altın benekler ışıltıyor. Tanrım, o gözlere bayılıyorum. Onlarda görebildiğim tek şey aşk.

"Her gün." Nefesimi tutmaya çalışıyorum ama Theo'nun dudakları nefesimi benden alıyor. Elini belime bastırıp kalçama doğru kaydırıyor ve bedenim onunla aynı hizaya gelene kadar çekiştiriyor. Ta ki her santimetresinin bana doğru bastırıldığını hissedene kadar.

"Seni çok istiyorum, El. Arabanı o donmuş gölete sürdüğünden beri seni istiyorum." Alt dudağını ağzına aldı ve

inliyor. "Hayır, siktir et, seni en son beklememiz gerektiğini söyledikten beri istiyorum."

Tehlikeli.

Bu tehlikeli bir bölge. Öpüşmek, ellerimizin dolaşmasına izin vermek, eski yaraları açmak. Pervasız davranıyoruz.

"Neden bizi hep bekletiyorsun?" Korkarak ama cevabını merak ederek ağzımdan kaçırmaı başarıyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor, şehvet ve pişmanlık karışımıyla dolu. "Sonsuza kadar yaşayacağımızı sanmıştım. Acelem yoktu."

Ondan sonra kelimeler gereksizleşiyor. Söylemek istemediğim, sormak istemediğim, bilmek istemediğim çok fazla şey var. Ve dudaklarımız için çok daha iyi kullanım alanları var.

Theo da aynı fikirde olmalı, çünkü ağzı *her yerde*.

Kıyafetler Theo'nun iradesinin gücüyle bedenimden kayıyor. Gömleğim, sütyenim ve beni sardığı her bir fanila parçası, aramızda havada sihirden başka bir şey kalmayana kadar kayboluyor.

Başı, kalçalarımın üzerine yerleşmeden önce göğsümde hızla ilerliyor. O bir Macellan, o kadar derinlemesine keşfediyor ki diliyle bir harita da çiziyor olabilir.

Tanrım, bunu nasıl da özlemişim. Theo'yla hiçbir zaman sonuna kadar gitmemiş olabiliriz, ama onunla tam olmayan bir seks yapmak, daha sonra gelen erkeklerin hepsinden milyon kat daha iyiydi. Theo *çok titizdi*, bana tapardı. On yedi yaşımıdayken beni diğer tüm erkekler için mahvetti.

Dili tembel daireler çiziyor, göğüslerimden göbeğime kadar inip çıkıyor ve tekrar geri dönüyor. Başparmaklarını tangamın üzerine geçiriyor ve aşağıya doğru inerken tangamı da kendisiyle birlikte aşağıya çekiyor, bu benim son savunma hattım.

"Beni düşünüyor musun?" diye soruyor. "Kendine dokunduğunda." Dudakları kavurucu bir öpücükle uyluğumun iç kısmını işaretliyor ve bugün buzun üzerinde hissettiğim tüm soğuğu siliyor.

"Evet." Sırtımı eğip dokunuşuna karşılık verirken kelime dudaklarımdan şekerleme gibi uzanıyor. Dudakları kalçamda, parmak uçları kalçamdan yukarı kayıyor, saçları en hassas tenimi gıdıklıyor. Bunaltıcı.

"Başka erkekler sana dokunduğunda beni düşünüyor musun?" Sözleri bir hırıltıya dönüşüyor ve ben altında kıvrılırken bana karşı titreyiyor. Güçlü elleri kalçalarımı sıkarak bedenimi hareketsiz kalmaya zorluyor.

"Evet," diye inliyorum. Tam istediğim yerime dokunduğunda başım geriye düşüyor.

"Ellerimi mi yoksa ağzımı mı düşünüyorsun?" Benimle alay ediyor. Sözleriyle ve dilinin durgun vuruşlarıyla.

"İkisi de," diye itiraf ediyorum bir an bile düşünmeden. Tek düşündüğüm o.

"Güzel."

Ve işte böyle, baraj yıkılıyor.

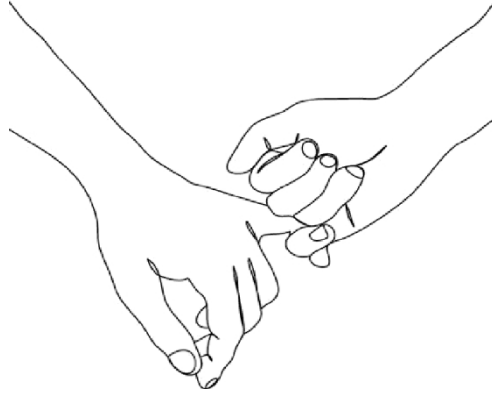
Başını bacaklarımın arasına gömüyor, ben ona karşı kıvranana kadar öpüyor, yalıyor ve emiyor, ben uçurumun kenarına tırmanırken çaresizce adını inletiyor. Bağlantımızı koruyor ve uzuvlarım onun dokunuşu altında yumuşuyor. Bizi birbirine bağlayan bağ sıcaklıkla köpürüyor. Sonra yüzünü boyayan memnun bir sırıtışla vücudumda geziniyor.

"Eliana?" Sorduğu soruyu biliyorum. Düşünmeme bile gerek yok.

"Becer beni, Theo. Şimdi."

Üçüncü Bölüm:

Karma

*"Rue'yu bir sır gibi saklamak için, ama
ben fort'u nri omth gibi sakladım."*

Taylor Swift

Yirmi İkinci Bölüm

Ellie

27 Aralık 2015

ON SEKİZİNCİ DOĞUM GÜNÜM en başından beri doğru gelmiyordu. Yetişkinliğe giden o görünmez yolu geçmenin çok önemli bir olay olduğu varsayılıyordu. Bağımsızlık, sorumluluk ve kendini bulmakla dolu yepyeni bir dünya yaratması gerekiyordu.

Benim için değil.

Bana vurulan ilk darbe lise birinci sınıfta olmamdı. Küçükken, ilkokulun büyük bir kısmını kaçırmak ve bir yıl geri kalmak çok büyük bir mesele gibi görünmüyordu, ancak sekiz yaşına yaklaştığım her yıl, sınıfımın geri kalanıyla aramızdaki yaş farkı daha da açıldı.

Ama asıl sorun ailemdi, en çok da annem.

Bazen onu suçlamak zor oluyordu. Ölümcül olabilecek bir hastalık teşhisi konmuş bir çocuğa sahip olmanın nasıl bir his olduğunu asla anlayamazdım. Bunun onun için ne kadar yıkıcı olduğunu biliyordum. Beni korumaya çalışmak, en kötüsünün olmasını engellemek, beni güvende tutmak onun doğasında vardı. Gerçekten iyi bir anne olmaya çalışıyordu.

Ancak yaşım ilerledikçe onun ne kadar boğucu olduğunu daha iyi anladım. Doktor ziyaretlerimi giderek daha fazla anlamaya başladım, özellikle de semptomlarımın ne kadar hafif olduğunu tekrarladıklarında

Başlangıç. Uzun yıllar boyunca tahlillerimin ve testlerimin istikrarlı olması, ilaçlarıma ve yaşam tarzımdaki değişikliklere ayak uydurduğum sürece çoğunlukla temiz olduğum anlamına geliyordu.

Ve ona kızmamak neredeyse imkansız hale geldi.

Aşırı temkinli olduğu için hayatın ne kadarını kaçırmıştım? Beni "düzeltmek" için çok fazla zaman ve enerji harcadığı için? Kendimi bir kız evlattan çok bir proje gibi hissediyordum ve beni asıl yıkan da buydu. Kaçırdığım onca şey arasında, sadece ekranlarda gördüğüm ya da okuldaki arkadaşlarımdan duyduğum türden bir anne-kız ilişkisine sahip olmak, her şeyden çok istediğim şeydi.

"Hangisi bu?" Theo ellerini omuzlarıma koyarak ekrana baktı. Ben bodrumda onunla birlikte üniversiteleri araştırırken o da ikinci dönem dersleri için bir şeyler okuyordu.

"Dartmouth." Bir buçuk saat. Yeterince uzak değil. Diğer sekmeye tıkladım. "Ve Brown. Annem için uzak bir ihtimal ama oldukça iyi bir bilgisayar bilimleri programları var." Dört saat. Annemin kabul etmesi için çok uzak ve yine de bir şekilde yeterli değil.

İlk başta, evimizde yaşayacağımı ve hiçbir soru sormadan gidip geleceğimi söylemişti. Evde yaşarken üniversiteye gitmektense otostopla Kanada'ya gidip striptizci olarak hayatta kalmakla tehdit ettiğimde, o (babam) kampüste yaşayabileceğimi kabul etti. Elbette makul bir mesafe içinde.

Vermont Üniversitesi bariz bir seçimdi. Theo'nun orada olması orayı benim için cazip kılıyordu ve annemle babam kampüste çalışıyordu. Ama ben daha uzak bir yere gitmek istiyordum. Middlebury de başvuru listemdeydi ve arabayla neredeyse bir saatlik mesafedeydi. Theo'yu daha az görecektim ama annemin habersiz gelmesi de daha zor olacaktı.

Yine *de* bir şekilde çok yakın hissettiriyordu. Aramızda bir saat olsun istemiyordum. *Yıllar* istiyordum. Benden çaldığı tüm yılları geri istiyordum. Gerçek bir macera kızı olabileceğim onca yılı.

"Berkeley'e başvurmalısın." Theo'nun kulağımdaki rahatlatıcı gümbürtüsü beni şu ana geri getirdi. Sonra Noodle sırt üstü döndü

yanımdaydı ve uzanmış pençesi o kadar çok düğmeye bastı ki bilgisayarı kapatmak zorunda kaldım.

"*Kaliforniya'da mı?*" Bu fikir gülünçtü. Annem ve babam uçağa binmezdi. Ben daha önce hiç uçağa binmemiştim bile. Tüm aile tatilleri araba ya da trenle yapılırdı.

"Evet. Bilgisayar konusunda ülkedeki en iyi programa sahip değiller mi?"

"*Bilgisayar işlerini nereden biliyorsun?*" Şaka yaptım.

"Bilgisayar işleriyle ilgileniyorsun. Bu yüzden ben de bilgisayar işleriyle ilgileniyorum," dedi kesin bir ifadeyle. "Yakın zamanda araştırmış olabilirim. Sadece senin için en iyi okulların hangileri olduğunu görmek istedim."

Kalbimin ne kadarını Theo'ya verdiğimi hatırlatmaya hiç ihtiyacım olmamıştı ama bu gibi anlar yine de hatırlattı. Düşünceliliği yıldızlarla aydınlanmış bir gökyüzü gibi parlıyordu.

"Hep Kaliforniya'ya gitmek istemişimdir. Ama sanırım karı özlerim," diye düşündüm.

"Karı özleyeceğin kesin. Onsuz kim nasıl yaşar bilmiyorum. Yine de başvurmalısın. Gitmesen bile, girdiğini bilmek güzel olmaz mı? Aldığın online kurslarla övünmek için iyi bir fırsat olur. Hatta onlara kurduğun web sitesini bile gösterebilirsin."

Bunların hepsi her başvuruda yer vermeyi planladığım şeylerdi ama Theo ile tartışmadım. Söylediği her şey kalbime işliyordu. İstedğim deneyimi yaşayamayacağımı biliyordum ama belki de alternatif bir evrende bunun var olduğunu bilmek de aynı derecede tatmin edici olabilirdi.

"Pekâlâ. Başvuracağım. Sadece eğlence olsun diye." Dizüstü bilgisayarı tekrar açtım - Noodle'ın patisini kalçamdan çektim - ve araştırmama başladım.

Bu yıl da Yılbaşı Gecesi için Reggae Gecesi'ne gittik ama farklı hissettirdi. Ez bana kızgın görünüyordu ve birkaç bira içtikten sonra etrafta olmak pek de hoş değildi.

Bana üçüncü teker dediğini ve Theo'ya neden hiç kendi arkadaşlarımla takılmadığımı sorduğunu ve diğer incitici yorumlarını duydum. Theo onu geri çevirdiğinde

rastgele bir kızı kulübelerine kadar takip etmek için aşağı indiğinde, ona da aynı şekilde sinirlendi.

Aramızda romantik bir şey olduğunu hiç düşünmediğinden emin olmama rağmen, Theo'yla yakınlaşmamızdan hoşlanmadığı açıktı. Arkadaşlığımıza neden bu kadar karşı olduğunu gerçekten anlayamıyordum. Özellikle de yıllarını bu dostluğun oluşmasına yardım ederek geçirmişken.

ELLIE

Onun olayı ne?

Eve varır varmaz Theo'ya mesaj attım ve odalarımıza gittik. Ezra Theo'yu bodruma kadar takip etmişti, bu yüzden oraya gizlice inmeyi düşünmedim bile. Ayrıca dizlerimde biraz ağrı hissetmeye başlamıştım.

THEO

Emin değilim. Belki kusmayı bıraktıktan sonra ona sorarım.

ELLIE

Ew. Onu hiç bu kadar içerken görmemiştim.

THEO

Evet, genelde o kadar kötü değildir. Yine de kesinlikle havasındaydı.

Boktan bir yeni yıl geçirdiğimiz için üzgünüm. Gelecek yıl telafi etmeye çalışacağım.

Gelecek yıl. Theo ile ilişkimin bir sır olarak kalması ne kadar üzücü olsa da, her zaman bunun sona ermeyeceğinden emin oldum. Her zaman gelecek yıl vardı.

ELLIE

Sorun değil. Seni hala seviyorum.

THEO

Seni daha çok seviyorum

Sabah seni uyandırırsam, Noodle'ı benimle gezdirir misin?
Bu hafta seninle neredeyse hiç yalnız kalamadım.

ELLIE

Göreceğiz bakalım. Bir alevlenmenin yaklaştığını
hissedebiliyorum, bu yüzden yarın nasıl olacağımdan emin
değilim.

THEO

Ne acıtıyor?

ELLIE

Çoğunlukla bacaklarım. Paten kaymaktan olabilir. Biraz
ilaç aldım, umarım sabah kendimi iyi hissederim.

Muhtemelen uyumayacak 😞

Otuz dakika içinde Theo kapımdan içeri süzüldü. "Ezra'ya
yardım etmen gerekmiyor mu?"

"Sonunda sızdı. Benim yatağımı çaldı, ben de onunkini
alabileceğimi düşündüm." Yatağa yanıma oturdu ve parmaklarını
saçlarımda gezdirmeye başladı. "Ellie'm nasıl?"

"Meh."

Yorganın altına girdi ve bana dokunmadan etrafımda kıvrıldı. Theo
beden dilimi çok iyi anlıyor, neye ihtiyacım olduğunu her zaman
biliyordu. Hiçbir şeye masaj yapmaya çalışmadı, sadece omzuma
yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Biraz yalnız kalmak istersen söyle,
tamam mı?" "Aslında..."

"Çay?" Ona karşı başımı salladım. "Limon?" Bir baş daha salladım.
"Hemen döneceğim."

Bazen Theo'nun fazla iyi olduğunu hissediyordum. Zaten gecenin
yarısını kardeşimle ve şimdi de benimle ilgilenerek geçirmişti. *Onunla*
kim ilgilendi?

Bu soru gecenin geri kalanında aklımı kurcaladı. Çayımı getirdikten
sonra bile uykum gelene kadar yatakta *Elf* izlemeyi kabul etti.

Çünkü Theo kederine, okul ve hokey baskısına rağmen kendini ne kadar iyi toparlıyor olursa olsun, herkesin kendisiyle ilgilenecek birine ihtiyacı vardı. Herkesin bazen bir koltuk değneğine ihtiyacı olurdu. Theo'nun bir koltuk değneği olup olmadığını, belki de bu kişinin ben olup olmadığını, benim ona ihtiyaç duyduğum kadar onun da bana ihtiyaç duyacağı bir zaman gelip gelmeyeceğini merak ettim.

SABAH olduğunda kendimi çok daha iyi hissediyordum ve bunun tek nedeni Theo'nun yatağında uyuyakalmış olması değildi.

Yakalanacağı endişesiyle uyandı ve üstünü değiştirmek için hızla aşağıya kaçtı. Çok sevimliydi. Bana tüm semptomlarımı sormak ve ağrı seviyem hakkında bilgi almak (iki yaş!) ve yürüyüşe hazır olup olmadığını görmek (kesinlikle!) için geri koştuğunda ilk katın yarısına gelmişti. Giyindikten sonra elinde taze bir fincan nane çayı ve en sevdiğim beremle tekrar çıkageldi.

"Daha iyi hissettiğine emin misin?"

"Öyleyim. Bu sefer sadece kalçalarım. Gerçek bir alevlenme değil. Önümüzdeki hafta Dr. Can- ter'i göreceğim, bakalım o ne diyecek."

"Bana genellikle stresle ilgili olduğunu söylemiştin, değil mi?" Caddenin karşısına geçtik ve elimi tutabilmek için Noodle'ın tasmaını bileğine doladı.

"Evet. En azından bana söyledikleri bu." Doktorlarım sürekli stres seviyelerinden, stres hormonlarından, stres gidericilerden bahsediyordu. Bu kelimeyi çok sık duymak kulaklarımı tırmalıyordu. Elbette stresliydim. Hangi on sekiz yaşındaki çocuk *stresli* değildir ki? Kronik bir hastalığı, *zorba* bir anneyi ve gizli bir erkek arkadaşı da eklerseniz, tabii *ki* stresliydim. Ne kadar yoga yaparsam yapayım kafamı tamamen boşaltamayacaktım. "Yine de buna inandığımdan emin değilim. Her zaman biraz anksiyetem var. Peki neden sadece birkaç ayda bir alevleniyorum? Hiçbir şey farklı değil."

"Ez dün gece farklıydı. Bu bir stres faktörü olabilir, değil mi?"

"Umm..." Belki de mi? Ne kadar kaba olursa olsun, lupus alevlenmesi için kardeşimi asla suçlamam. "Her şey mümkün ama bence bu ağabeyimin hıyarlığından ziyade içsel stresle ilgili. Beni her zaman okul konusunda kendimi zorlamamam, ekstra derslerle aşırıya kaçmamam ve b u n u n gibi konularda uyarıyorlar. Eğer herhangi bir-

Bu kadar stresli olduğum Şey, üniversiteye gidebileceğim yer ya da genel olarak annemle uğraşmak ya da..." İlişkisizliğimiz. Bunu söyleyemezdim.

Theo'nun yüzünde okuyamadığım bir ifade vardı. Sanki kendini tutuyor, nasıl söyleyeceğinden emin olmadığı kelimeleri çiğniyordu. Lupus hastalığımla mücadele ettiğini biliyordum, bunu anlamak, düzeltilemeyecek bir Şeyi düzeltmek için ne kadar çaresiz olduğunu biliyordum. Bu yüzden onu sorgulamadım.

Ezra en üst merdivene ulaştığında, Noodle'ı da yanımıza alarak eve geri döndük.

"Anne, krep yapabilir misin? Kendimi bok gibi hissediyorum," diye homurdanarak ayaklarını masaya doğru sürükledi ve yere yığıldı.

Annemin nefesi kesildi. "Hasta mısın sen?" Bana doğru koştu ve beni mutfaktan uzaklaştırdı. "Maske takmalısın Ez. Ve Ellie'den uzak dur. Odanda olmalısın!"

Kımıldamadı. "Tanrı aşkına, anne. Akşamdan kalmayım, dindar değilim. Değerli Ellie'n için endişelenmeyi bırakabilirsin."

O zaman adımı söyleme şekli, *değerli Ellie*, ısıırıyordu. Kelimeler derimi tırmaladı.

"Peki, o zaman," diye cevap verdi. "Kendi tava keklerini yapabilirsin." Bana döndü ve zorunlu ateş kontrolünü yaptı. Bir gece önce ateşim çıkmadığı için minnettardım. "Ne yemek istersin, tatlım?"

Ezra masada gülmeye başladı, manyak sesi dalga dalga yayılıyor ve alkol kokusuyla karışıyordu. Leş gibi kokuyordu.

"Aslında ben krep yapmak istiyordum. Herkes için." Buzdolabını açtım ve malzemeleri aldım. "Yaban mersini olur mu Ez?"

"Her neyse," diye mırıldandı başını masaya koymadan önce.

Annem oflayıp puflayarak mutfaktan çıkarken Theo, "Ben yardım ederim," diye teklif etti. Ailem bugün pek iyi görünmüyordu.

Hamuru ızgaraya koyarken Theo arkamdan yaklaştı ve enseme tüy gibi bir öpücük kondurdu. Herkes evdeyken düşüncesizce ve sorumsuzca bir hareketti. Belki de bu yüzden bu kadar iyi hissettiriyordu.

"Ez için endişelenme," diye kulağıma fısıldadı. "Sadece okul yüzünden stresli. Seni seviyor." Kulağımın altına yumuşak bir öpücük daha kondurdu. "Tıpkı benim sevdiğim gibi."

Ona döndüm ve kaşlarımı kaldırdım.

"Tamam, tam olarak benim sevdiğim gibi değil. Hiç kimse seni benim sevdiğim gibi sevmeyecek." Ayak seslerini duyduğumuzda geri sıçramadan önce saçlarıma bir öpücük daha kondurdu.

"Günaydın, baba."

"Günaydın, Bay K." Theo ve ben aynı anda konuştuk.

Babam horlayan Ezra'nın kafasına vurmadan önce bize hızlıca selam verdi.

"Ow! Ne oluyor lan?" Başını kaldırdı ve ardında bir salya havuzu bıraktı.

"İçki içmen hakkında konuşmamız mı gerekiyor?" Babam Ezra'nın irkilmesine neden olacak kadar yüksek sesle anons etti.

"Yılbaşı gecesi idi. Bırakır mısın?"

Babam Ezra'ya bağırmaya başladı, ben de bitmiş kekleri bir tabağa alıp Theo ve benim için bodruma indirdim. O konuşmayı dinlemeye hiç niyetim yoktu. Theo'nun da öyle.

Ama duvarlar yeterince kalın değildi ve Ezra bağırduğunda ikimiz de duyduk, "Şimdi de beni mi umursuyorsun? Neredeyse yirmi bir yaşındayken ve tatil boyunca birkaç bira içmişken mi? İyi ebeveynlik, baba. İki çocuğun olduğunun farkında olduğunu bilmek güzel. Bu saçmalığı aştım."

Sonra Ezra'nın arabası dönerek uzaklaşırken ön kapının çarptığını ve bir motor sesi duyduk.

17 Nisan 2016

THEO

Az önce annenden aldığım telefona inanamayacaksın.

ELLIE

Annem
mi?

Theo'yu neden arasın ki? Bu iyi bir şey olamaz.

THEO

Evet. Şunu dinle. Seni götürmemi istiyor.

Tam bir dakika bekledim.

ELLIE

THEO

THEO

Balo! *fireworks emoji*

Ne? Annem ciddi ondan beni baloya götürmesini mi istedi? Ne olarak? İyilik olarak mı? Tam da daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken, beni daha da küçük düşürmek için böyle bir şey yapıyor.

Randevu alamayacağımı mı düşündü? Çünkü gitmem istendi. *İki* kez. Daha önce hiçbir dansa katılmama izin verilmediğinden, bunun değişmediğini düşündüm. Zaten geceyi Theo'dan başka bir erkekle geçirmek istemiyordum.

Gitmekten kurtulmak kolay olmuştu. Taliplerime söylemem gereken tek şey o gece zaten planlarım olduğuydu. Kendimi tam bir sahtekâr gibi hissetmeden hâlâ erkek arkadaş kelimesini telaffuz edemiyordum ama çocuklar zorlamadı; sorun etmediler.

Ama anneme ne söylemem gerekiyordu?

İşte bu yüzden artık bir sır olmak zorunda olmamayı diliyordum. Belki annem ve babam Theo'nun beni bir yetişkin olarak gördüğünü fark ederlerse, onlar da öyle yaparlardı. Benim sürekli geçersiz olan durumumu kafalarından atmalarının tek yolu bu olabilirdi.

THEO

Alo?

ELLIE

Özür dilerim, her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Bunu yaptığina inanmıyorum. Sanki ben bir sadaka vakasıymışım gibi.

Aralarındaki konuşmayı da hayal edebiliyordum. Annem çok tatlı davranıyor, Ezra'dan bunu yapmasını isteyeceğini ama onun çok uzakta olduğunu ve Theo'nun bana karşı her zaman çok *iyi* olduğunu, bu yüzden takım için bir tane almasının sakıncası olmadığını söylüyordu. Böylece bu gece normal bir ergeni oynayabilecektim.

THEO

Evet. Yalan söylemeyeceğim, garipti. Ama en azından seni giyinmiş olarak görebildim ve kimseye yalan söylemek zorunda kalmadan birlikte bir gece geçirdik.

ELLIE

Ama baloya gidemem.

THEO

Neden olmasın?

ELLIE

Çünkü bana teklif eden iki adama gidemeyeceğimi söyledim.

THEO

Ellie'm tam bir kalp kırıcı ha?

Benim Ellie'm. Asla kız arkadaşım olmadı. Baloya başka biriyle gitsem kıskanır mıydı?

ELLIE

Biliyorsun.

THEO

O zaman seni kendime saklasam iyi olur.

Annemle elbise alışverişi yapmak hayatımın en tatsız deneyimlerinden biriydi. Birincisi, on sekiz yaşındaydım ve annem hâlâ aynı soyunma odasını paylaşmayı uygun buluyordu. İki morluğumu kapatmak için sporcu sütyeni giymek zorunda kaldım. İkincisi, sadece küçükler reyonundan alışveriş yapmamı istediği için. Ve üçüncüsü -ve bunun benim hatam olduğunu biliyordum

Çünkü Brown'a gitmeyi sormak için iyi bir zaman olduğuna karar verdim.

"Ama Rhode Island'da, tatlım."

"Evet, haritaya baktım. Nerede olduğunu biliyorum."

"Ellie." Başını yana eğerken bakışları beni yere sabitledi. Bana aptalmışım gibi bakıyordu. "Bunun hakkında konuştuk. Doksan dakika ya da daha az. Aksi takdirde seni asla göremeyeceğim."

"Üniversitenin amacının annemin beni ziyarete gelmesi olmadığını biliyorsun, değil mi? Bazı çocuklar ülkenin öbür ucuna kadar gidiyor. Mesela-" Hayır. Kaliforniya'dan ya da Berkeley başvurumdan bahsetmenin sırası değildi. Görevime devam etmeliydim. "Biraz bağımsızlık kazanmam için iyi bir fırsat olacağını düşünüyorum."

"Sen zaten bağımsızsın bebeğim. Bu halinle mükemmelsin."

Neden her zaman yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşuyormuş gibi hissediyordu? Yarı yarıya yanaklarımı çimdiklemesini bekliyordum.

"Lütfen bir düşünür müsün? Brown'da Middlebury veya VU'dan çok daha büyük bir bilgisayar bilimleri programı var ve kampüs harika görünüyor. Oraya gerçekten başvurmak istiyorum."

"Ama-"

"Anne, iyi niyetli olduğunu biliyorum, gerçekten. Beni güvende ve sağlıklı tutmak istediğini biliyorum ama bana çuvallamam için bir şans vermelisin!"

"Ellie," diye yatıştırdı her zamanki gibi.

"Nefes almak için alana ihtiyacım var anne. Yaşamak için. Çuvallamak ve gerçek sınırlarımı keşfetmek için. Okulun benim için zor olacağını biliyorum. Tam zamanlı bir işte çalışmanın zor, hatta belki de imkansız olacağını biliyorum. Ama hiç denemezsem neler yapabileceğimi nasıl bileceğim?"

"Bana kendini sınırlarına kadar zorlayabilmek için okula gitmek istediğini mi söylüyorsun? İşte tam da bu yüzden tek başına olmamalısın. Bu pervasızca ve sorumsuzca ve-"

"Belki de öyledir!" Diğer müşterilerin bizi duyabileceğini biliyordum ama umurumda değildi. Sakin bir nefes aldım ve devam ettim. "Ama seçim yapmak istiyorum. Akıllı kararlar vereceğimi bilecek kadar bana güvendiğinizi umuyorum. Sadece kendim için seçim yapabilmek istiyorum. Hayatımda bir kez olsun."

Peki ya seçim belirsizliği ve pişmanlığı doğuruyorsa, özgürlük de bu değil midir? Pişman olma yeteneğine sahip olmak? Bir karar verebilmek ve iyi ya da kötü sonuçlarıyla başa çıkacağınızı bilmek? Bu gücü istedim. Umutsuzca istedim.

Söylediğim hiçbir şey yeterli olmadı. Günü hiçbir şey alamadan ve üniversite muhabbetine bir çözüm bulamadan bitirdik. Eve döndüğümüzde, başka bir gün kendi başıma alışverişe çıkmama izin vermesi için ona yalvardım, kendim için bir şey yapmak için. Ona bu kadar bağımlı olmaktan nefret ediyordum ama bir işim olmadığı için maddi olarak tamamen aileme bağılydım. Üniversiteyi karşılayabildiğimiz için şanslı olduğumu biliyordum, özellikle de Theo'nun burs için ne kadar çok çalıştığını düşününce, ama özerklikten tamamen yoksunken ne anlamı vardı ki?

Annem onsuz alışveriş yapma fikrinden hoşlanmadı ama randevumu onun seçtiğini, dolayısıyla elbisemi de benim seçmem gerektiği argümanını kullandığımda pes etti.

Ertesi hafta, Theo'nun seveceğini bildiğim doğru elbiseyi bulana kadar kampüsün dört bir yanındaki butikleri dolaştım. Bana bir şekilde kıvrımlar veren basit bir ipek elbiseydi ama beni asıl çağıran rengi oldu. Elbette beyaz biraz gelinlik havasındaydı ama zaten dansa gitmiyordum. Kimse beni yargılayamazdı. Ve Theo'nun beni bunun içinde gördüğünde ne düşüneceğini çok iyi biliyordum.

"KAR GİBİ GÖRÜNÜYORSUN," dedi Theo, sesi titreyerek. Sanki onları okşayacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi ellerini kalçalarında gezdirdi. Sonra beni öptü.

Elbette arabaya binene kadar bekledi ama evden çıkmadan önce yüzündeki ifadeyi gördüm. Kapıyı açar açmaz dili tutuldu ve elbise konusunda haklı olduğumu anladım.

"Takım elbise giymeni seviyorum," diye mırıldandım. "Hokey için sürekli giymek zorunda olduğunu söylediğini biliyorum ama seni hiç takım elbise içinde gördüğümü sanmıyorum."

Gülümsedi ve kravatını gevşettikten sonra tamamen çıkarıp arka koltuğa attı.

"Bu şey çok rahatsız edici. Ama neyse ki gideceğimiz yerde buna ihtiyacım yok."

"Yurda mı demek istiyorsun?" Ben sordum.

"Hayır." Gözleri neşeyle dans ediyordu.

"Balinalarla ilgili şu yeni diziyi izleyeceğimizi sanıyordum."

"Başka bir şey, özel bir şey yapmamız gerektiğine karar verdim. Biz her zaman birlikte bu kadar çok zaman geçirmiyorsunuz. Ve sen de her zaman böyle görünmüyorsun."

"Theo! Dökül!" Sırttım ve otoyoldan nereye çıktığını fark etmeden önce göğsünü ittim. Sugar Valley'e doğru gidiyorduk. Yerde kar yokken sadece bir kez ziyaret etmişim, o da Carol'ın bana ve anneme hayvan barınağı Moon River'ı gezdirdiği zamandı. Köyün geri kalanının ne olduğunu bile hatırlamıyordum.

baharda nasıl göründüğünü.

Theo bizi her boydan bal- sam köknarları ve beyaz ladinlerle dolu ağaç çiftliğine doğru götürdü. Çiftliğe yıllardır bakılmadığı belliydi ama yine de çok güzeldi. Ve aro- ma sistemimi aşırı hızlanmaya gönderdi. Doğum günleri, mutlu anılar ve her şeyden çok Theo ile özdeşleştirdiğim kokuydu bu.

"Tamam, her şeyi ayarlayabilmem için birkaç dakika arabada kalman gerekiyor." Normalde itiraz ederdim ama gergin bir enerjiyle dolup taşıyordum. İyi türden.

Gözlerim onun ağaçların arkasında kayboluşunu izledi ve onunla birlikte balo ya da balo yapmama kararıyla ilgili daha önceki endişelerim de yok oldu. Bugün makyaj masamda oturup saçlarımı kıvırırken, kararsızlığımın beni yenmesine izin vermişim. *Theo'yu baloya götürmeli miydim? Sınıfın geri kalanıyla birlikte hareket etmeli miydim? Brad'e mi yoksa Chad'e mi evet demeliydim?* Ama şimdi... Beklenti tenimde titreşiyordu.

İsteyerek ya da istemeyerek, hiçbir şeyi geleneksel yollarla yapmamıştım. Ve burada Theo'yla birlikte, ne olacağını bile bilmeden, olmayı tercih edeceğim başka bir yer olmadığından emindim.

Güneş batıdaki dağların arkasına saklanırken gökyüzü lavantanın bulanık bir tonuna boyanmıştı. Hava yeterince karanlıktı.

Işıkların yandığını gördüğümde görüşüm parladı. Yüzlercesi, gökyüzünden düşen takımyıldızlar gibi ağaçların arasında parıldıyordu.

Koşarak arabadan çıktım ve Theo'yu ısıltılı sahnenin ortasında yere büyük bir battaniye sererken buldum.

Başını kaldırdı ve bakışlarımı yakaladı, dudaklarından bir gülümseme yayıldı. "Dans pisti." Başıyla battaniyeyi işaret etti. Sonra bir ağaç kütüğünün üzerine yerleştirilmiş bir hoparlöre doğru ilerledi ve telefonunu kaydırmaya başladı. Taylor Swift'in "Christmas Tree Farm" şarkısı etrafımızda çınladı ve gözleri tekrar benimkileri buldu. Güldüm. Bu, Mayıs ayındaki baloda çiftlerin dans ettiği türden bir şarkı değildi.

Ama sonra şarkıyı değiştirdi. Daha yavaş, tropikal bir şeydi. Stowe'daki Reggae Gecesi'ne ilk gidişimizden hatırladım. O gece bana bunun en sevdiği şarkılardan biri olduğunu, şarkı çalarken tek başımıza kayabilmeyi dilediğini söylemişti.

"Benimle dans eder misin?" diye sordu.

Theo'nun kollarına düştüm ve müziğin ritmine kapıldım, hâlâ alışılmadıktı ve tam da *bize göre*ydi.

Ayakkabılarımızı çıkardık ve Theo ceketini çıkardı, gece ilerledikçe daha da rahatladı. Dans ederken elleri ipeksi elbisemin üzerinde geziniyor, sıcak dokunuşlarıyla beni çılgına çeviriyordu. Gökyüzü karardığında ve karanlık üzerimize çöktüğünde, ışıklar daha da parladı ve bizi ısıltılı bir parıltıyla yıkadı. Kimse bana bunun baloya gitmekten daha iyi olmadığını söyleyemezdi.

Bu geceyi mükemmel olmaktan alıkoyan tek bir şey vardı.

"Theo?" Şarkı yavaştı, Ed Sheeran olabilir mi? Yanağım göğsüne yaslanırken Theo beni sıkıca kendine doğru çekti.

"Öyle mi?"

"Biz neden sevgili değiliz? Yani, çoğu zaman öyleymişiz gibi hissediyorum. Ama bunu bir sır olarak saklamaktan gerçekten nefret ediyorum." Yüzümü göremediğinde, çenesi başımın üstünde dengede dururken bunu sormak daha kolaydı. Birbirimize bakabilmek için geri çekilmeye çalıştığını hissettim ama mecazi mesafeyi korumak için bizi yerimizde tuttum.

"Özür dilerim, El. Bu senin için adil değil." Biraz çekti. "Lütfen bana bakar mısın?"

Dansımız durduğunda geri çekildim, kolları hâlâ belimi sarıyordu. Beni öpmek için başını eğdi ve dudaklarının yumuşak, zar zor okşamasıydı.

"Bana biraz daha tahammül edebilir misin?" diye yalvardı. "Sadece bunu ailene karşı berbat etmek istemiyorum. Hâlâ yalan söylediğini biliyorum ama bunun sen üniversiteye gittikten sonra başladığını düşünmelerini tercih ederim. Eğer seni on beş yaşından beri sevdiğimi bilselerdi, muhtemelen seni bir daha görmemi yasaklardı."

Yanılıyor muydu? Annemle babamın ne diyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Biriyle çıkmama izin yoktu. Bu Theo'yu sevemeyeceğim anlamına mı geliyordu?

İçten içe, Theo'nun benim için fazla iyi olduğunu düşüneceklerinden daha çok endişeleniyordum. Annem bana sürekli *normal* bir çocuk ya da *normal* bir kız olmadığımı hatırlatırdı. Erkekleri hiç düşünmemem gerekiyordu, çünkü neden biri benim gibi hasta bir kızla ilgilensin ki?

Belki de Theo haklıydı. Annemin kontrolünden çıkana kadar beklemek mantıklıydı. Bir araya gelmemiz fikrinden hoşlanmasalar bile, o evden gittiğimde bunun bir önemi kalmayacaktı. Artık beni kontrol edemeyeceklerdi. Tamamen değil.

Theo'nun sözlerini kafamda birkaç kez evirip çevirdikten sonra en önemli kısmını yakaladım. "Beni on beş yaşından beri mi seviyorsun?"

Sırıttı. "Daha uzun. Ama bunu yüksek sesle söylersem kendimi sürünge gibi hissederim."

"Sanırım seni dokuz yaşından beri seviyorum. Bana ilk kar küremi verdiğinden beri."

Theo beni öpmek için kendine çekti, parmakları saçlarımin arasında dolaşıyordu. "Bana bir yıl daha ver, söz veriyorum her şey yoluna girecek. Beni bekleyebilir misin?"

Tabii ki kabul ettim. Theo'yla birlikte olmak için her şeyi yapardım. O anda annemi üniversite konusunda neden bu kadar zorladığımı düşündüm. Vermont'ta kalmak istememeli miydim? Theo'ya mümkün olduğunca yakın olmak için? Aramıza zaten var olandan daha fazla mesafe koymayı isteyerek hayal edemiyordum. Ülkenin iki ayrı ucunda olmayı düşünmek bile göğsümü ağrıtıyordu.

Theo arabadan paketlediği atıştırma malıkları aldı ve battaniyenin üzerine oturdu k.

"Kar olmasa bile burada olmayı seviyorum," diye itiraf ettim, sesim müziğin yumuşak notalarına karışıyordu. Bir yandan yıldızları seyrederken bir yandan da takıntım olan çıtır fıstık ezmesinden kaşık kaşık yiyorduk. "Hâlâ büyülü hissettiriyor."

"Onu geri alacağım," diye ilan etti Theo.

"Ne demek istiyorsun?" Yüzümü tamamen ona döndüm ve gözlerindeki kararlılığı fark ettim.

"Bruins ile anlaştım. Gelecek yıl mezun olduktan sonra profesyonel olarak oynayacağım. Yeterli param olduğu anda burayı geri alacağım. Sadece sahipleriyle konuşmam gerekiyor. Onları satmaya ikna etmeliyim." Kulaklarım çınladı ve nabzım hızlandı. *Vay anasını.*

"*Theo.* Bunları bana daha önce nasıl anlatmadın? Bu inanılmaz!" Hızlı bir öpücük çalmak için eğildim. "Cidden bir Bruin mi olacaksın? Üzerinde adın yazan bulabildiğim her şeyi satın alacağım! Ve tabii ki hepsini imzalaman gerekecek."

"Kendini fazla kaptırma. Geliştirme ekibinde çalışmaya başlayacağım." Kolunu bana dolayabilmek için omzumu dürttü. "Umarım çok uzun sürmez. Providence kulağa sıkıcı geliyor." Sığ bir nefes çekti. "Ve senden çok uzakta."

"Brown'a gitmeme izin vermesi için anneme her zaman şantaj yapabiliriz.

Hakkında bir şey var mı?"

"Keşke. Son konuşmanızdan bu yana bu konuda başka bir şey söyledi mi?" "Hayır. Babamla konuşmayı denedim, ama o sadece babamla konuşması gerektiğini söyledi.

Bu konuda ona. Çıkmaz sokak."

Uzun bir sessizlik oldu ve ben onun ne düşündüğünü merak ettim. Benim için, gelecek yıldan sonra onu ne sıklıkla görebileceğimi hesaplıyor, Providence ya da Boston'a en yakın onaylı üniversitelerin hangileri olduğunu kafamda haritalandırmaya çalışıyordum. Ama sonunda konuştuğunda, onun da aynı şeyi düşündüğünü fark ettim.

"Bunların hiçbir önemi olmadığını biliyorsun, değil mi? Sen hangi okula gidersen git, ben nerede oynarsam oynayayım, bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Şu anda bile birbirimizi istediğimiz kadar göremediğimizi biliyorum ama buna degecek. Çünkü çok uzak olmayan bir gelecekte bir gün, birbirimizi her gün göreceğiz. Benden bıkmış olacaksın."

"Asla!" Başka bir öpücük için eğildim ve güçlü eli boynumun arkasını kavradı, beni öperken sıktı. Öpücüğü çok fazla vaatle doluydu, dudaklarında tadını alabildiğim bir gelecek.

Benden uzaklaştı, aramızda bir santim bile yoktu ama gözlerimi görebilecek kadar boşluk vardı. "Seni bu kadar çok sevmem çok saçma."

"Saçma," diye fısıltıyla tekrarladım. Gözlerimi sıkarak kapattım ve gözyaşlarımın her bir yuvada kalmasını sağladım. Zamanımın çoğunu kafamın içinde, ilişkimizin ne anlama geldiğini, neden bunu gizli tutmamız gerektiğini, ailemin bunu engellemek için ellerinden gelen her şeyi bilmeden nasıl yaptıklarını düşünüp durarak geçirmiştım.

Kaygılarımın içinde yaşadım, sürekli iç sorgulamalarımından kaçamadım. Ama sonra Theo böyle şeyler söyledi ve kafamı sakinleştirdi. Sadece bir an sürse bile, bana hediye ettiği bir huzur anıydı.

"Burada yaşamak ister miydiniz?" diye sordu.

Konunun aniden değişmesiyle irkildim. "*Burada*, burada mı? Ağaçlar gibi mi?"

Güldü. "Yani burada, köyde. Bilemiyorum. Hep seninle ormanda bir kulübede yaşadığımızı, istediğimiz zaman paten kaymaya gittiğimizi, hayvan barınağını yeniden faaliyete geçirirsem oraya yardım ettiğimizi hayal ediyorum." Burnunu çektiğini duydum. "Muhtemelen aptalca gelecek ama-"

"Kulağa harika geliyor. Ama takımınızın oynadığı yerde yaşamayacak mısınız?"

"Evet, yapacağım. Ama sonsuza kadar değil. Amaç eninde sonunda buraya geri dönmek."

Yıldızlı gökyüzünün altında bir süre daha kucaklaştık. Ta ki beni eve götürmesi gerektiğini haber veren alarmı çalana kadar. Tüm zamanımı Theo ile yaşamanın nasıl bir şey olacağını hayal ederek geçirdim.

Ormanda küçük bir kulübede.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Theo

Şimdi

Siktir git, Theo. Şimdi.

Ellie'nin sesi kafamın içinde çınılıyor. *Tanrım*, eğer bu kelimeler bana bir şey yapmazsa. Onu koltuktan kaldırıyorum ve lise ve üniversite boyunca sahip olduğum bir numaralı fanteziyi yaşamak için şimdiki zamandan daha iyi bir zaman olmadığına karar veriyorum. Bizi mutfağa götürüp, onu adanın üzerine yatırdım.

Teni hala dilime değdiği için kızarmış durumda ve bir an için önümde sergilenen vücuduna hayranlıkla bakıyorum. Ellie her yönden güzeldi. Ergenlik çağındayken bile, insanda bir aşk şarkısı yazma isteği uyandıran iri kahverengi gözleri vardı. Yaşlandıkça, etrafımızda ne olursa olsun, gülümsemesi beni dizlerimin üzerine çöktürebiliyordu.

Tüm bunlar hala doğru, ama o artık farklı. Vücudunda kıvrımlar var, gençliğimizde olmayan bir esneklik var. Bu hafta hepsi kışlık kıyafetlerinin altında saklı ve ne kadar uzun süre bakarsam bakayım doyamıyorum.

"Theo?"

"Özür dilerim. Dürüst olacağım. Göğüslerine bakarken dalıp gitmişim."

"Evet, fark ettim." Öne doğru eğilip bir dirseğinin üzerinde dengede dururken bir tutam saçını yüzüne savuruyor. "Bu konuda bir şey yapmak ister misin?" Ereksiyonumu kavırıyor ve sırtıyor. "Ya da onun yerine kar melekleri yapmayı deneyelim mi? Hmm?"

Ağzından bu tür bir iğneleme duyduğumu hiç hatırlamıyorum. Beni şaşırtıyor ama nefret de etmiyorum.

"Çok değişmişsin." Yüzünü buruşturuyor ve onu gücendirdiğimi anlıyorum. "Hayır, buraya gel," diyorum, onu kendime çekiyorum, parmaklarımın çıplak teninde gezinmesine izin veriyorum. "Sen farklısın. Ve bu hoşuma gidiyor. Sende sevmediğim *hiçbir şey yok*, El."

"Artık çocuk değilim," diye fısıldıyor ağzıma karşı, gömleğime uzanıp yırtıyor. Sonra tekrar sesini buluyor, çok ilgi çekici olan yeni sesini. "Ve artık hayır cevabını kabul etmiyorum. Beni daha fazla bekletme."

"Öpmeyeceğim." Sözlerimin doğruluğunu kanıtlamak için onu derinden öpüyorum. Ellie'de sevmediğim hiçbir şey yok. "Ve her şey değişmedi. Boşalmadan hemen önce hâlâ aynı sesi çıkarıyorsun." Dudaklarımı boğazında gezdiriyorum ve fısıldıyorum, "Üç hızlı nefes. Bunu ben de özledim." Nefes nefese kalıyor ve ben bir öpücük daha çalıyorum.

Mutfak tanrılarına, ıvır zıvır çekmecemde hâlâ bir paket prezervatif olduğuna dair hızlı bir dua ediyorum - uzun zaman olmuştu - ve hızlı ve başarılı bir aramadan sonra, kıyafetlerimin geri kalanını kaybediyorum ve her zamankinden daha hızlı bir şekilde bir tanesini kaydırıyorum.

"Sonunda," diye bağılıyor Ellie, ben ona doğru bastırmadan hemen önce.

"Sen hiç...?" Bu sormak istemediğim bir soru, ama bilmem gereken bir soru. Birbirimize yaklaştığımızda dudaklarımdan kayıyor, aramızdaki tüm boşluğu siliyor.

"Evet." Cevap nefesinin altından geliyor ve ardından daha da sessiz bir şekilde "Ve her seferinde senin olmanı diledim" diyor.

Lanet olsun. O ben olmalıydım. *Her zaman* ben olmalıydım.

Kollarını boynuma doluyor, kalçalarını kaldırıyor ve topuklarını sırtıma gömüyor. Bir an bunun doğru olup olmadığını, onca bekleyişten sonra ilk kez birlikte olmamız için yeterince iyi olup olmadığını merak ediyorum. Ama zahmetsiz, *doğal* geliyor ve saniyeler içinde mükemmel ritmi buluyoruz.

"Ellie," diye törpüledim. "Siktir, iyi hissediyorsun." Yanıt olarak inliyor, ben mükemmel açığı kovalarken başının geriye düşmesine izin veriyor. Onu kendime doğru tutuyorum, sanki ayrı geçirdiğimiz yılları da silebilirmişim gibi, bedenlerimiz arasında bir daha hiç boşluk olmasını istemiyorum.

Tenimiz manyetik bir his veriyor. Kemiklerimiz, kanımız, diğer yarısını arıyor. Dudaklarım boynunu terk etmeyi reddediyor. Elleri omuzlarıma yapışıyor, ta ki tek bir varlık, tek bir nefes, tek bir kalp ritmi olana dek.

"Hayal ettiğin şey bu muydu?" Nefes veriyorum, iki avucumu da sırtına bastırıp onu adadan biraz daha yukarı kaldırıyorum.

Elime uzanıp bedenlerimizin arasında kaydırmadan önce bana karşı inliyor. Ellie'nin kontrolü ele almasını her zaman sevmişimdir ama bu sefer hiç tereddüt etmiyor. Sanki tüm güvensizlikleri eriyip gitmiş gibi ve bu etkiyi yaratan ben miyim yoksa zaman mı diye düşünmeden edemiyorum.

Onu takip ediyorum, parmaklarımın daha fazla ses çıkaran, kalçalarını daha da yaklaştıran tüm noktaları bulmasına izin veriyorum.

"Daha iyi," diye haykırıyor nefesleri arasında. Ağzını omzuma bastırıp boynumun altındaki deriyi nazikçe ısırırken nefes nefese kalması yavaşlıyor. "Bu işte nasıl bu kadar iyisin?"

Hareketlerim duraklıyor ve sevdiğim kadınla göz teması kurmak için çenesini tutuyorum. İkimiz de birbirimize duyduğumuz ihtiyaçla nefes nefese kalmış durumdayız. Yüzünü kendime doğru çekerken ter göğsümden aşağı kayıyor, burunlarımız birbirine sürtünüyor. "Bu iyi çünkü biziz."

Buna karşılık topukları kalçalarımın arkasına batıyor ve kendimi tekrar onun içinde kaybediyorum; çıkardığı seslerde, sırtımda yarattığı izlerde, onun sıcaklığında.

Kollarımı sırtına doluyorum, parmak uçlarım ensesini ve kaburgaları boyunca derisini okşuyor ve onu duvara yaslayana kadar merdivenlere doğru yürüyorum. Onu kendime sabitlediğimde bacakları belimi sıkıyor.

"Bu iyi mi?" Burnumu tekrar boynunun kıvrımlarına gömüp soruyorum. Ona doyamıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun? Bana karşı nazik olmana gerek yok. Kırılmam. Stanley Cup hokey kasların var." Bacaklarını etrafımda daha da sıkıyor. "Kullan onları."

Elleri omuzlarımdan bileklerime, oradan da karın kaslarıma uzanıyor, vücudumdaki her bir kabarıklığı ve oluğu kaşıyor ve sıkıyor. Bacaklarından birini kaldırıp kolumun üzerine atıyorum, bana verdiği onay dolu küçük ciyaklamayla sersemliyorum.

Birbirimize karşı sallanırken, bedenlerimizin büyüüne daha da kapılırken, tenimizin her santimini hissetmeye çalışırken, kırılanları birleştirmeye çalışırken dakikalar geçiyor.

"Theo," diye mırıldanıyor kulağımın dibinde, sesi titriyor, muhtaç ve beklenti içinde.

"Seni yakaladım."

Bizi yastık kalesine geri götürüyorum ve onu olabildiğince nazıkçe yatırıyorum. Vücudum onunkini takip ediyor, onu kendime çekiyorum, şimdiden tadını özlüyorum.

"Bana ne istediğini söyle-"

Ellerini göğsüme bastırıyor ve beni yatağın üzerinde dönmemizi sağlayacak kadar sert itiyor. Bacaklarını hareket ettirerek üzerime otururken elleri tenimde kenetli kalıyor. "Artık konuşmak yok," diye cıvıldıyor kulağıma.

Dudakları dudaklarımı yakalıyor ve kalçalarını öne doğru yuvarlayarak kendini tam olarak oturtuyor.

Komutuna kolayca itaat ediyorum, manzaranın tadını çıkarmak için arkama yaslanıyorum. Benden tam olarak istediği şeyi almasının görüntüsü. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızın çıplak ve bana binişinin görüntüsü.

Sadece rüyalarımda var olduğunu düşündüğüm manzara.

Ellie'siz geçirdiğim ilk yıl, o ülkenin diğer ucundayken, neredeyse her gece rüyamda onu görüyordum. Seks radikal bir şekilde ortaya çıkıyordu ama genellikle uyandığımda onun hala kollarımda olduğunu düşünüyordum.

Şimdi, hayal ettiğim her şekilde ona sahip oldum ve sadece onu tutmaya devam etmek istiyorum. Çıplak olması canımı acıtmıyor. Çıplak sarılmak nadiren fırsat bulduğumuz bir şey, bu yüzden kaybettiğim zamanı telafi ediyorum.

Sorun şu ki, kayıp zamanı düşünmeden edemiyorum. Son yedi yıl boyunca birlikte geçiremediğimiz onca zaman. Nasıl oldu da

Geçmişini anlamadan geleceğe odaklanmak. Bunu aştığımı, onun yokluğu boyunca aradığım cevaplara ihtiyacım olmadığını önceden hissetmek istiyorum.

Tekrar olacağından korkmadığımı. Ama yapabilir miyim bilmiyorum.

Alacakaranlık pencerenin dışında geziniyor ve Ellie'yle geçireceğim zamanın azaldığına dair beni uyarıyor. Ama sonra kırmızı, gür bir kuyruk dikkatimi dağıtıyor.

"Ellie, bak." Neden fısıldadığımdan emin değilim. Kapıdan bizi duymuyorlar ama pencereyi işaret ederek dışarıda oynayan küçük tilki ailesini görmesini istiyorum.

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor, doğrulup yorganı üzerine örtüyor. "Çok sevimliler."

Üç tilkinin karda yuvarlanışını, zıplayışını ve taze toza balıklama dalışını izliyoruz. Köyün etrafında birkaç tane görmüştüm ama böylesini hiç görmemiştim. Normal arabalar ve insanlar olmadan kendilerini her zamankinden daha güvende hissediyor olmalılar, sanki bu arazi onlara aitmiş gibi.

"Çok güzeller. Onlara ne dendiğini biliyor musun? Bir grup mu?" diye soruyor bana, yüz hatları beklentiyle genişliyor.

"Ben bir Tilki'yim, Ellie. Tabii ki biliyorum." Boynuna, kulağının hemen altına bir öpücük konduruyorum. Çıkardığım nefesli ses bir tür uyuşturucu gibi geliyor. "Bazen onlara tasma ya da saklanma deniyor ama benim favorim toprak. Tilkilerin dünyası. Sanki kendi küçük dünyaları varmış gibi."

"Buna bayıldım." Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. Küçük başlıyor ve gözlerine kadar ulaşana kadar genişliyor. Kalbimi pelteye çeviren türden yavaş bir gülümseme. "Sonunda karda bir tilki görebildim."

Sırtı bana dönük olana kadar kollarımda dönüyor ve tilkiler ormanda kaybolana kadar oyunlarını izliyoruz. Onlar gittikten sonra bile izlemeye devam ediyoruz. Bu manzarayı seviyorum. Kulübeyi buraya inşa etmemin bir nedeni var. Uzaktaki güney dağlarını, doğudaki ağaç çiftliğinin bir parçasını, tam karşıya bakarsanız en sevdiğim pisti görebilirsiniz.

Basit bir pencere camıyla huzur.

"Şunu gördünüz mü?" Ellie kabarık bir tavşanın az önce bahçede koştuğu yeri işaret ediyor. "Kocaman bir şeydi!"

"Evet, burada vadide her şeyden biraz var. Hatta geçen gün siyah-beyaz benekli bir tane gördüm. Küçük bir inek tavşanı gibiydi."

"Sadece bir kokarca olmadığına emin misin?"

"Eminim. Ayrıca tavşanlar için kullanılan ortak ismi de biliyorum. Ama bunu kaldıracabileceğinden emin değilim." "Theo, hadi ama. Sanırım iyi olacağım." "Bilemiyorum. Neredeyse çok tatlı."

"Söyle bana!" Yan tarafımı çimdiklemeden önce kollarımda kıvrılıp kıpırdanıyor.

"Tamam, tamam. Sen kazandın. Bunlara fluffle deniyor." Bana dönüyor ve kahverengi gözleri eskiden yurttan ona yumurtalı ekmek sürprizi yaptığımda olduğu gibi kocaman açılıyor.

"Gerçekten mi? Bunu uydurmuyorsun değil mi?"

"Buna cesaret edemem. Toplu hayvan isimleri kutsaldır, El." "Bir kavgaya karışmak istiyorum," diye düşünüyor.

"Seninle kavga edeceğim."

Onu yatağa yatırıyorum ve boynundan, göğsünden aşağıya doğru öpüyorum, bir yandan da birinin bize ne diyeceğini, İngiliz dilinde birlikte olduğumuzda nasıl bir şey olduğunu basitleştirebilecek bir kelime olup olmadığını düşünüyorum.

Yeterince büyük bir şey yok.

Ellie yastıklara uzandıktan birkaç dakika sonra uyuyor, boynu hala kızarmış ve saçları karmakarışık. Bugünlerde bu kadar kolay uyumasına hayret ediyorum. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Geçmişini düşünmeden edemiyorum. Gelecek için endişelenmeden duramıyorum.

İliklerime kadar sıyan bir çaresizlik var, bizi bu mükemmel balonun içinde tutabildiğim kadar tutma çaresizliği.

Döşemedeki gıcırtilardan kaçınmak için dikkatli adımlar atarak yataktan kayıyorum ve birkaç kıyafet alıyorum. Kafamı boşaltmam ve daha da önemlisi jeneratörü kontrol etmem gerekiyor. Elektriğimiz gayet iyi çalışıyor gibi görünüyor, ama dumanla çalışıyorsa şaşırmam.

Ellie'ye neler olduğunu anlatmam an meselesi.

"NE OLUYOR LAN?"

Jeneratör neredeyse tamamen dolu. Dün gece son yakıtımızı doldurduğumda olduğu gibi görünüyor. Boş olması gerekiyordu. Bu da bana açıkça bozuk olduğunu söylüyor. Peki nasıl oluyor da elektriğimiz var?

"Hey." Arkamı döndüğümde Ellie'yi garajda, iki yorgana sarınmış ve ayağının iki katı büyüklüğünde bir çift bot giymiş halde buluyorum. Gülünç görünüyor ama dışarıya hazırlıklı çıkmasına sevindim. Garaj tamamen ısıtılmış olsa bile, buraya ulaşmak için on adım atmak gerekmiyor. "Sarhoş bir denizci sesi duyduğumu sandım."

"Uyandırdıysam özür dilerim." İlk defa buranın ne kadar sessiz olduğunu fark ediyorum. Fırtına şimdilik dinmiş gibi görünüyor. Karların hiçbirinin erimediği, araba sürmeyi imkânsız kılacak kadar soğuk ama hava ürkütücü derecede sessiz. Beni duyabilmesine şaşmamalı. "Sana bir şey göstermem gerekiyor."

Ellie'ye jeneratörü gösteriyorum ve nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ediyorum, bu yüzden ona bu konuda da yol gösteriyorum.

"Yani, sadece... çalışıyor mu? Hiç yakıt kullanmadan mı?" Sonunda şaşkınlığımı anladı.

"Temel olarak. Başka bir açıklamam yok. Ama her ne kadar işe yarasa da, daha ne kadar süreceğini bilmiyorum." Bakışlarını yakalıyorum, içinde bulunduğumuz duruma tepkisini görmek istiyorum. "Her ihtimale karşı şimdi ayrılmak isteyebiliriz. Tüm ısıtma sistemi elektrikli. Elektrik kesildiğinde kulübenin ne kadar çabuk donduğunu biliyorsun."

Ağzı açık bir şekilde beni izliyor, sanki dudakları hangi kelimeyi söyleyeceğine karar veremiyormuş gibi. "Gitmek mi?" diye soruyor.

Onun isteksizliğinin tadını alabiliyorum. Bu bana enerji veriyor. Bana ihtiyacım olan tüm umudu veriyor.

"Ya da şansımızı deneyebilir, ne olacağını görmek için beklerken sınırdan yaşayabiliriz. En kötü ihtimalle bizi buradan kar aracıyla çıkarabilir ve cep telefonu çekmeyen bir yere götürebilirim. Zor olacak ama yapılabilir." Seçenekleri tartarken yanağının içini kemirmesini izliyorum. *Gülümsemek için kendini zor tutuyor.*

Bu benim *Ellie'm* - *maceracı kızım* - bana gülümsüyor. Gece yarısı kar melekleri yaparken aşık olduğum kız. Bana dönmesi için sabırla beklediğim kız.

"Siktir et." Sırıtarak yorganları yere bırakıyor. Önümdeki görüntü karşısında neredeyse boğulacaktım: Kar botlarımdan başka bir şey giymemiş, çırılçıplak bir Ellie. Kar motosikletine doğru yürüyor ve kışını ön koltuğun kenarına yaslıyor. "Hadi ıstakoz olalım. Risk almak istiyorum."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ellie

22 Aralık 2016

İKİ GÜN.

İki gün sonra Theo Noel için burada olacaktı. İki gün sonra nihayet birine gelen kutumda bir delik açan e-postadan bahsedebilecektim.

İki gün sonra, beni ciddiye alacak, bu alternatif evreni tekrar yok olmadan önce benimle birlikte kutlayabilecek biriyle yapmak için can attığım konuşmayı yapabilirdim.

İki gün geçti, ama sonra kardeşim aradı.

ELLIE

Ez, Noel arifesine kadar dönmeyeceğini çünkü ikinizin birlikte Stowe'a gideceğinizi söyledi. Neler oluyor?

THEO

Evet.

Geçen yıl fazla bir şey yapamadığımız için biraz kızgındı, sadece biz

Klein ailesinin gözdesiyim ;)

ELLIE

Hokey ve okul arasında seni uzun zamandır görmemiş gibiyim. Bugün için çok heyecanlıydım.

THEO

Sadece iki gün arayla. Lütfen benden vazgeçme.

Her zaman seni düşünüyor olacağım.

O gelmeden duşa girmeliyim. Yakında görüşürüz, El.

ELLIE

Dušta beni düşündüğün sürece.

İKİ GÜN DAHA.

Sadece Theo'yu görmek için iki gün beklemekle kalmadım, aynı zamanda son mesajıma cevap alamadığım iki gün geçirdim.

Evet. Aklımı kaçıırıyordum.

Noel arifesinde bana mesaj attığını *bilerek* uyandım ve sabahları ilk iş olarak telefonuma hiç sahip olmadığım bir şiddetle sarıldım. Ancak tüm mesajlarının olması gereken yerde boşluğu görmek, içimi garip bir korku çukuruyla doldurdu. Bir şeyler yanlış gidiyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ama var olduğunu biliyordum.

Theo bana bir kez bile cevap vermemişti. Arayacağını söylediğinde asla aramadı. Her zaman güvenilir, her zaman saygılı, her zaman mükemmeldi. Kendimin en havalı versiyonu, muhtaç ya da yapışkan olmayan kız olmak istesem de, kendimi aramaktan alıkoyamadım.

Üç arama. İki gün boyunca üç kez aramayı denedim ve her biri doğrudan sesli mesaja gitti. Bir sorun olmalıydı.

Ve Ezra ortaya çıktığında, çok belirgin bir şekilde Theo yoktu, haklı olduğumu biliyordum. Bir şeyler çok ama çok yanlıştı.

"Theo nerede? Stowe'dan birlikte geleceğinizi sanıyordum?" Annem sordu, bunu yapan ben olmadığım için minnettardım.

"Oh, sana söylemedi mi? Tatili Montreal'deki kız arkadaşının ailesiyle geçiriyor."

"*Neyini?*" Ciğerlerimin iflas etmesini engellemeye çalışırken ağzımdan tuhaf bir vıraklama sesiyle birlikte kelimeler döküldü.

Theo'nun kız arkadaşı yoktu. Bana sahipti. *Onun Ellie'si*. Bunu benden saklamasının hiçbir yolu yoktu. Ama sonra kafamın içindeki çılgınlıkların arasından uzaktan duydum, Ezra aileme ondan bahsediyordu. Chloe'den. Kros kayakçısıydı, yarı Fransız'dı ve tabii ki korkunçtu. *Gerçek miydi?*

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bana nasıl yalan söyleyebildi? Biz...biz...biz...siktir. Bu düşünceyi nasıl bitireceğimi bilemedim. Neydik biz aslında? Benim için Theo, büyük harfle her şeydi.

E. Beni *anlayan*, beni gören, bana değerli olduğumu hissettiren tek kişiydi.

Ama ben onun için neydim ki? Ev hayatım o kadar bunaltıcıydı ki bizi bir sır olarak saklamak istiyordu, çünkü benimki gibi bir ailesi olan bir kızla kim çıkmak isterdi ki? Theo istediği kıza sahip olabilirdi. Chloe'nin on dokuz yaşındayken saat dokuzda sokağa çıkma yasağı olduğundan ya da sırf onu görebilmek için yoga dersine gitme numarası yapmak zorunda kaldığından şüpheliyim. Eminim erkeklerle tecrübesi vardı, bir sürü arkadaşı vardı, kendine ait bir hayatı vardı.

Kros kayakçısı mı? Gerçekten mi? Muhtemelen sağlıklı ve kusursuzdu, tıpkı Theo gibi. Ve neden mükemmel bir kızla birlikte olmasın ki? Neden *olmasın ki?*

Başım dönüyordu. Bir zamanlar net olan görüşümdeki her şey bulanıklaşmaya başladı. Ailemin bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum, anlamadıkları bir şeye verdikleri bu görsel tepkiyi görüyorlardı ve merdivenlerden yukarı koştum.

Banyoya koşup midemdekileri boşaltırken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü. Bağırsaklarımda üzüntü ve umutsuzluktan başka bir şey kalmayana kadar öğürdüm ve kustum.

Başka hiçbir insana Theo'ya güvendiğim kadar güvenmemiştim. Bunu bana nasıl yapabildi?

Ve sonra düşündüm, bunu gerçekten yapabilir miydi? Yatağıma yığıldım ve telefonumu aldım.

ELLIE

Bu doğru mu? Sen gelmiyor musun?

Aramalarıma cevap vermediğini düşününce ona mesaj attığım için kendimi aptal gibi hissettim ama sonra yazı balonu belirdi ve nefesimi tuttum.

THEO

Çok üzgünüm
Ellie.

Üzgündü. *Üzgün* mü?

Ne için? Bunca zamandır bana yalan söylediği için mi? Beni sevdiğine inandırdığı için mi? İki gün boyunca beni görmezden gelip kardeşimin haberi bana vermesine izin verdiği için mi? Tatilimizde, doğum günümde başka biriyle Noel planları yaptığı için mi?

THEO

Şehre döndüğümde konuşalım, tamam mı?

Mutlu yıllar

Kükredim.

İstirabım, hayatımda yaşadığım hiçbir şeyle kıyaslanamazdı. Acı kanımda, kemiklerimde dalgalanıyordu. Ciğerlerim yanıyordu, bir damla daha gözyaşı dökmeme izin vermeyecek kadar kırılgandı. Ölüyormuşum gibi hissediyordum.

"Ellie?" Annem kapıyı bile çalmadan odaya girdi. Hayatımın ne kadar acınası olduğunu bir kez daha hatırlattı. Neredeyse on dokuz yaşındaydım ve hiç mahremiyetim yoktu. Bana huzur içinde yas tutmam için biraz zaman veremez miydi?

"Ne istiyorsun?" Hissettiklerimi yokmuş gibi davranacak enerjim yoktu.

"Bak, tatlım. Theo için üzgün olduğunu biliyorum. Hepimiz üzgünüz. Doğum gününü ve Noel'i o kadar uzun zamandır birlikte geçirdik ki daha önce ne yaptığımızı bile hatırlamıyorum. Noel'i kutlamadığımız kesin." Hatırlattığı için ona sessizce teşekkür ettim, ağzımdan çıkmak için yalvaran küfürlerle güvenmiyordum. "Bu kadar üzölme bebeğim. Onun da kendi hayatı var."

"Ben üzgün değilim!" Kendime engel olamıyordum. Beni hiç ciddiye almamasından çok sıkılmışım.

"Ellie. Hadi ama. Sana ne oldu bilmiyorum ama kendine gelmelisin, tamam mı? Böyle heyecanlanmak senin gibi biri için iyi değil." Hızlı bir ateş ölçümü için durakladı çünkü neden benim gerçek duygularımdan çok kendimi alevlendirmemle ilgilenmesin ki? "Belki de baloya onunla gitmene izin vermem benim hatam. Sadece değişiklik olsun diye normal bir çocuk olmanı istedim."

"*Ben normalim!* Beni bu şekilde görmeyen tek kişi sensin. Ve Theo beni baloya benim için üzüldüğü için götürmedi. Benden hoşlanıyor."

"Tabii ki senden hoşlanıyor," dedi, sesi şeker gibi tatlıydı. "Ama bu onun bir kız arkadaşı olamayacağı anlamına gelmez. Sen onun için küçük bir kız kardeş gibisin, bebeğim."

Bunları daha fazla dinleyemezdim. Onun yanıldığını nasıl kanıtlayacaktım? Beni evde yalnız bıraktıkları son seferde Theo'nun duşta bana oral seks yaptığını mı söyleyecektim? Tanrım, bir yanım bunu istiyordu. Bir yanım da o zaman bile hayal gördüğümü düşüneneğini biliyordu.

O sadece görmek istediklerini gördü. Kim olduğumu bile bilmiyordu. Hastalığım dışında, bilmeye değer başka bir şey olduğunu düşünüyor muydu?

"Yalnız kalmak istiyorum."

Annem tartışmak ister gibi görünüyordu ama sonunda odamın kapısını açık bıraktı.

Yemek boyunca üst katta kaldım, benim hakkımda konuştuklarını duymamak için kulaklıklarımı taktım.

"Hey, Ellie, içeri girebilir miyim?" Ezra kapıyı kulaklarımdaki emo müziğinden duyabileceğim kadar yüksek sesle çaldığında aradan birkaç saat geçmişti.

Onu görmek istemedim. Tıpkı annem ve babam gibi onun da bana güldüğünü biliyordum. Theo'ya bizi sır olarak sakladığı için duyduğum öfke, bunu fark ettiğimde katlanarak arttı. *Bütün ailem benim zavallı olduğumu düşünüyor.*

"Ne istiyorsun?"

İçeri girdi ve kapıyı kapattı. Gerçekten endişeli görünüyordu. "Seninle Theo hakkında konuşmak istiyordum."

"Theo'yu daha az umursayabilirim, tamam mı?" Neden bu yolu seçtiğinden emin değildim ama Ezra'nın erkek arkadaşım olmadığı için ne kadar üzgün olduğumu görmesine izin vermeyi reddettim. Theo'ya döndüğünde utancımı daha da artıracak bir şey yapmasını istemiyordum.

"Sorun yok, Ellie. Sadece bana neler olduğunu anlat."

"Bunun Theo ile bir ilgisi yok. Yani tabii ki. Son dakikada çekip gitmesi hoşuma gitmedi. Bir geleneğimiz var." Çünkü en azından bu konuda ona hesap sorabilirdim. Ezra'yı ve ailemi de yüzüstü bırakıyordu. "Üniversite konusunda annemle babamdan bıktım."

"Oh. Her şey Theo'yla ilgili değil mi?" Etrafımdaki odayı işaret etti. "Annem ona aşık olduğundan falan oldukça emindi."

O gerçek miydi? Beni yere sermek için daha iyi bir yol *bulabilir* miydi? Bu *artık* sona erdi.

"Ona aşık mısın? Beni rahat bırak, Ez. Ben sizin sandığınız kadar patetik değilim. Bu lanet evden çıkmak için can atıyorum ama annem beni sonsuza dek tutsak etmeye kararlı." Nefes nefese kaldım ve Theo hakkında kesinlikle yalan söylediğimi ama aynı zamanda dürüst olduğumu fark ettim.

Üniversite kabul mektubu gelen kutumda duruyordu. Buraya geldiğinde Theo'ya göstermeyi planladığım mektup. Kimsenin başvurduğumu bile bilmediği, çünkü sadece bir hayal olan üniversite. Onaylananlar listesindeki herhangi bir yerden üç bin mil daha uzakta olan.

Düşünmeden duramadığım. Çünkü Theo bana bunun önemli olmadığını, ben nerede okula gidersem gideyim, o nerede hokey oynarsa oynasın aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylemişti. Görünüşe göre haklıydı. Hiçbir şey değişmeyecekti, çünkü biz hiçbir zaman düşündüğüm gibi değildik.

Bana böyle hayaller kurdurduğu için onu sikeyim.

"Kızgınım çünkü okul için istediğim yere gitmeme izin vermiyorlar, tamam mı? Hepsi bu. Theo'nun kaçıışıyla aynı zamana denk geldi."

Ezra'nın yüz hatlarında bir dizi duygu kayıyordu. Kafa karıştırıcı olsa da, belirsizlik, suçluluk ve boyun eğme duygularının hepsi görülebiliyordu. "Üzgünüm, Ellie."

Sizin için onlarla konuşmayı deneyebilir miyim? Yardım etmek istiyorum. Belki babam beni dinler."

"Zahmet etmeyin." Toparlayabildiğim en büyük gülümsemeyi sundum -küçüktü- çünkü bana karşı gerçekten iyi davranıyordu. "Bana bir iyilik yapıp anneme kendimi iyi hissetmediğimi söyler misin? Uyumaya gidiyorum ve onun burada beni rahatsız etmesini istemiyorum."

"Elbette. Geçmiş olsun kardeşim."

THEO

Yeni yılınız kutlu olsun! Umarım sen ve Latke bensiz çok fazla eğlenmiyorsunuzdur ☺

Montreal'den yeni döndüm. Konuşabilir miyiz? Seni birkaç kez aramayı denedim ama telesekretere düşüyor.

Ezra sana bir şey mi söyledi?

Lütfen beni ara. Bunu mesajla yapmak istemiyorum.

<<Bu numarayı başarıyla engellediniz>>

Bunu mesajla yapmak istemiyor muydu? *Bu* da neydi? Bana kız arkadaşından bahsetmek mi? Benden ayrılmak mı? İkimizle de görüşmeye nasıl devam edebileceğini mi açıklayacaktı?

Hayır, teşekkürler.

Erkeklerle deneyimim olmayabilir ya da başka biriyle çıkmamış olabilirim. Korunaklı bir hayat yaşamış ve bazı insanlara utangaç ya da çekingen görünmüş olabilirim. Ama lanet bir omurgam vardı. Theo'yu ne kadar sevdiğimi düşündüğümün bir önemi yoktu, kimse bana bu şekilde davranamazdı.

Doğum günümünden sonra büyük bir vicdan muhasebesi yaptım. Theo'yu unutmaya karar verdim. Kalbim tam olarak işbirliği yapmıyordu,

Ama beynim de aynı fikirdeydi. Theo'yu düşünmek için daha fazla enerji harcamıyordum.

İşin en güzel yanı, Vermont'a olan tek bağımın o olduğunu çabucak fark etmemdi. Burada sıkışıp kalmamın tek sebebi oydu.

Elbette, okulda arkadaşlarım vardı. Ama çok yakın olduğum kimse yoktu. Hepsinin benimle geçirdikleri zamanın dışında kocaman hayatları vardı. Aynı şey kardeşim için de geçerliydi. İlişkimiz bugünlerde inişli çıkışlı bir seyir izliyordu ama iyi zamanlarımızda bile o Harvard'daydı.

Önemli olmak, iz bırakmak istiyordum. Ve bunu başardığıma gerçekten inandığım tek kişi Theo'ydu. Onun hayatında kalıcı bir demirbaş olarak damgalandığımı sanıyordum. Yanılmışım. Yani burada benim için hiçbir şey kalmamıştı, bu da beni özellikle pervasız yapıyordu.

Ne istediğimi biliyordum ve savaşımadan pes etmeyecektim. Hayatımın savaşını.

Bir olimpiyatçının kararlılığıyla mutfağa doğru yürüdüm.

"Anne." Beni onaylamasını bekledim. "UC-Berkeley'e kabul edildim. Okula gitmek istediğim yer orası."

Şaşkına dönmüştü, zar zor anlayabildiğim kelimeler kekeliyordu. Ama kafasının kendi adına mı yoksa benim adıma mı karıştığını anlayamadım. "UC, Kaliforniya'daki gibi mi?" Sonunda söyleyebildi.

"Evet. Ülkedeki en iyi bilgisayar bilimleri programı. Tebrik etmekten çekinmeyin. Ya da demeyin. Gitmeme izin verdiğiniz sürece umurumda değil."

"Tamam, bu kadar tavır yeter, tatlım. Ne zamandan beri Kaliforniya'daki okullara başvuruyorsun?" Ellerini adaya dayadı, kolları yerinde kilitlendi. "Bunu hiç konuşmadık bile."

"Tabii ki yapmadık. Çünkü hayır diyecektin. Brown'a başvurmamı bile istemediniz ve orası Rhode Island'da! Bu arada ben de oraya girdim." Theo olmasaydı şu anda oraya gitmek için yalvarıyor olurum. Meğer üniversiteler hikâyemi beğenmiş. Lupusu kendi avantajıma kullanmaya çalışmıyordum ama o benim bir parçamdı. Okula gitmek için bu kadar çaresiz olmamın nedenlerinden biri de buydu. Bu, mükemmel test puanlarım ve tüm çevrimiçi kodlamalar arasında

Zaten gizlice aldığım dersler sayesinde üniversiteler beni oldukça cazip buluyordu.

En azından biri yaptı.

"Ellie..." Annem şaşkın görünüyordu, her zamanki pembe yanakları solgunlaşmıştı. Sanki beni tanımamış, hangi dilde konuştuğumdan emin olamamış gibiydi. Ama bu sefer geri adım atmayacaktım. Ağlaması umurumda değildi. Cephaneliğinde "Ellie Neden Yapamaz" başlıklı hangi gerekçeleri sakladığı umurumda değildi. Çünkü insanları memnun eden Ellie gitmişti. Sonunda istediğimin peşinden gidiyordum. Ve bu istediğim tek şeydi.

Elimde kalan tek şey buydu.

"Tüm araştırmaları yaptım. Eğitim ücreti Middlebury'den daha az - ki bunu zaten kabul etmiştiniz. Aslında çok daha az, bu da uçuş ve diğer ekstra masrafları fazlasıyla karşılayacaktır. Orada bir arabaya ihtiyacım olmayacak, bu yüzden benimkini satıp onu da yaşam masraflarına harcayabilirsin. Hatta okuldayken ekstra masrafları karşılamak için bir iş bile bulabilirim."

"Sorun para değil, tatlım. Sadece o kadar uzağa gidemezsin. Seni asla göremeyeceğim. Sana nasıl bakabilirim-"

"Ben kendi başımın çaresine bakarım! Al." Yılbaşından bu yana topladığım tüm bilgilerin yer aldığı sayfaları önüme serdim. "Üç doktorla bakım anlaşması yaptım. Oraya varır varmaz hepsinden randevu alabileceğim." İlk sayfayı işaret ettim. "Bu doktorun Kaliforniya'daki en iyi romatolog olduğu söyleniyor. Kampüsten arabayla sadece on dakika uzaklıkta. Ve Dr. Adler,"-diğer sayfayı gösterdim-"o şehirde, bu yüzden BART'a binmem gerekecek -bu San Francisco treni- ama o dünyaca ünlü bir endokrinolog ve kortizol sorunları konusunda uzman. Mükemmel, değil mi?"

"New England'da seçebileceğin yeterince okul var tatlım. Cevabım hayır. California evden çok uzakta."

"Bu ev bir yuva değil. Artık değil. Benim için değil. Burası lanet bir hapisane."

"Ellie-"

"Ne? Gidememem için başka ne gibi sebepleriniz olabilir ki? Paramız var demiştin. İhtiyacım olabilecek tüm doktorları buldum. Uçmaktan korkmuyorum ve sen asla gelip beni ziyaret etmek zorunda değilsin."

Tamam mı? Yapmanı bile istemiyorum." Çığlık atıyordum ve sesim çaresizlikten kısılmıştı. Yılların bastırılmış düşmanlığı mutfağında kopan bu fırtınada kendini gösteriyordu "Kabul edilme oranları yüzde on dört. Yüzde on dört! Ve *ben* girdim. O zaman söyle bana. Ben neden gidemiyorum?"

"Gidebilirsin." Babamın sesi odada yankılandı. "Lütfen annene bağırma kes. Gidebilirsin."

Nutkum tutulmuştu. Ne zaman bir şey istesem annemi dinlediğini düşünürsek, bu konuyu babama açmayı düşünmemiştim bile. Benim için annemi gölgede mi bırakıyordu? İçimden minnettarlık aktı. Ona teşekkür edemeden annem yine araya girdi.

"Joel, bir saniye bekle. Kaliforniya'da okula gidemez," diye tekrarladı, sanki ben orada değilmişim gibi davranarak. "Ve başvuru konusunda bize yalan söyledi. Bunun için onu ödüllendirmeyeceğiz."

"Peki neden yalan söylediğini düşünüyorsun?" Bana geri döndü. "Tatlı bezelyem, seninle gurur duyuyorum. Bunu bize söyleyemeyeceğini düşündüğün için de üzgünüm." Tıkanmaya başlamıştı ve bu bana Theo'ya bursunu anlattığı zamanı hatırlattı.

Babam ve ben son birkaç yıldır pek yakın değildik. Sürekli çalışıyor, her hafta sonu golf oynuyordu. Ben gençken sahip olduğumuz türden bir ilişkimiz yoktu. Ve ne zaman onunla üniversiteler hakkında konuşmaya çalışsam, bunu annemle konuşmamız gerektiğini tekrarlıyordu.

"Eğer bana ilk ona giren bir okula girdiğini söylemekten korktuysan, bir ebeveyn olarak seni hayal kırıklığına uğrattım demektir," diye devam etti. Bana yaklaşıp kollarını uzatırken gözleri sulandı. "Tebrik etmek için çok mu geç?"

Babama öyle sıkı sarıldım ki, kaybettiğimiz yılların yeniden canlandığını hissettim. Bana özgürlük veriyordu. O anda kendimi kanatlanmış gibi hissettim.

"Bunu konuşmamız gerek." Annem ona ters ters baktı. "Hasta bir çocuğumuz var, yoksa unuttun mu? Binlerce kilometre uzaktayken kızımıza nasıl bakacağım?"

Babam ona dönüp konuşurken bir kolunu bana doladı. "Bu pusuda oldukça başarılıydı." Adaya yaydığım tüm kâğıtları işaret etti: doktor kimlik bilgileri ve

onayları, hazırladığım harç bütçesi, kampüsten her doktora ve en yakın hastaneye nasıl gidip geleceğimi gösteren haritalar. "Sanırım kendi başının çaresine bakabilir."

Annem etrafımızda dolaşıp yemek masasındaki sandalyeye otururken yüzü düştü. Babamla aralarında oluşan gerginliği hissediyordum ve buna sebep olmaktan nefret ediyordum ama sonunda istediğim bir şeyi elde ediyordum.

Benim için ilk kez kavga etmiyorlardı. Bunu saklamakta iyiydiler, genellikle odalarının mahremiyetinde seslerini kısarlardı. Ama ben hep biliyordum. Kronik hasta bir çocuğa sahip olmak bir evlilik için oldukça zordu. Bunu o kadar iyi anlıyordum ki, yıllarca asla rahatsızlık vermemek için çabaladım.

Ama Theo'yla ilgili tüm düşünceler kafamdan silindikten sonra tek bir hedefim vardı ve o da buydu. Kimi inciteceği ya da ne yapmam gerektiği umurumda değildi. O anda, ailemin ilişkisine ne yapacağı ya da benim hakkımda ne hissedecekleri umurumda değildi.

Daha fazlasını istemekten kendimi alamadım.

"Baba?" Bana baktı, hüzünlü bir gülümseme yüzünü yumuşattı. "Bu yaz derslere başlarsam, kendi yaşımdaki çocukları yakalayabilirim. Aldığım tüm AP'lerle üç yılda mezun olabilirim."

"Pekâlâ," dedi ve ikimizi de evindeki ofisine yönlendirdi. Dizüstü bilgisayarını aldı ve bana uzattı. "Hadi bunu resmileştirelim."

Yirmi Beşinci Bölüm

Ellie

Şimdi

"YİNE SİZE BAKIYOR," diye fısıldıyor Maya, masaya doğru eğilerek. Kahvesini o kadar yüksek sesle üflüyor ki, gözleri söz konusu adamı kütüphanenin diğer tarafına doğru takip ederken susturulacağımızdan endişeleniyorum.

"Bakma!"

"Neden? O çok tatlı. Ve açıkça senden hoşlanıyor."

"Biliyorum. Biz bir çeşit... çıkıyoruz." Son kısmı mırıldanıyorum ama o beni duyuyor. Ve kızgın.

"Eliana Klein, erkek arkadaşın mı var? Ve bana söylemedin mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Sessiz ol," diye çığlık atıyorum, sandalyeme çöküp omuzlarımı çökertiyorum. "Ve o benim erkek arkadaşım değil. Birkaç kez çıktık. O... hoş biri."

Maya minderli koltuğuna yaslanıyor ve Disney-princess bakışlarıyla beni iğneliyor. "O zaman neden erkek arkadaşın olmayan o mükemmel insandan kaçyorsun?"

"O bizi duymadan önce lütfen sesinizi alçaltır mısınız?"

"Hayır. Üzgünüm. Bunu yapamam." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ben senin en iyi arkadaşınım ve son altı aydır lisedeki kayıp aşkının özlemini çekiyorsun. Hayır, hayır, hayır. Sözümü kesme. Sen

özlem duyuyorsun ve bunu biliyorsun. Şeytan'ın adını ağzına almasan da fark etmez, onun aklına girdiğini her zaman anlarım."

"O şeytan değil."

"Ellie Belly'mi ağlatan her erkek şeytandır. Söyle."

"İyi, o Şeytan. Mutlu musun?" Nane çayından uzun bir yudum alıyorum ve erkek arkadaşım olmayan Ben'e bir bakış atıyorum. Hâlâ burada. Umarım hâlâ bizi görmemiştir.

"Dökül bakalım! Şeytan'ı unuttun mu? Ve bu adam yeni Şeytan mı? Hâlâ neden saklandığınızı açıklamadın."

"Yeni Şeytan değil. Onun adı Ben, ve o çok-"

"Güzel. Evet, kulağa sıkıcı geliyor. Başka nesi var?" diye sorar. "Onun hiçbir sorunu yok. O gerçekten-"

"Eğer bir daha güzel kelimesini ağzına alırsan, yemin ederim."

"O harika biri. Aynı ekonomi sınıfındayız ve birkaç çalışma randevumuz oldu ve geçen hafta birlikte yemeğe çıktık. Sana söyleyecektim ama-" Neden ona söylemedim? Sanırım daha önce erkekler hakkında konuşabileceğim bir arkadaşım olmamıştı. Ya da sır olmayan bir erkek hakkında konuşmadım. Bana ilk çıkma teklif ettiğinde ona söylemek istemiştım ama kafamın içinde dırdırcı bir his vardı, sanki başka birine ondan bahsettiğimde, bunu tekrar yaptığım, kafamda gerçekte olduğundan daha büyük bir şey yarattığım anlaşılacaktı. "Sana hemen söylemeliydim. Bu işlerde biraz yeniyim de. Özür dilerim."

"Bana bir özür borçlu değilsin, El. Bu senin hayatın. Yine de ondan neden kaçtığını bana söyleyebilir misin? Çünkü sana zarar verirse, taşaklarına yumruğu indiririm."

Maya'nın yüzündeki ciddi ifadeye gülüyorum. Onu sadece altı aydır tanıyorum ama bunu benim için yapacağından eminim. Kendi özel korumam gibi.

"O yanlış bir şey yapmadı. Sadece biraz garip çünkü dün gece onunla birlikteydim ve..."

"Ve? Takıldınız mı?" "Evet. Ama

ben-" "Bitirmedin mi?"

"Ne? Hayır, yani... hayır. Ama beni garip hissettiren şey bu değil." Maya'nın gözleri devam etmem için beni teşvik ediyor ve bu komular hakkında konuşabilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum. Masanın diğer tarafına doğru eğilip

Ses. "Hani hoşlandığın bir erkekle birlikteyken öpüşürsün ya... her neyse."

Maya ihtiyatlı bir şekilde "her neyse" dememe kaşlarını sallıyor ama onu görmezden gelip devam ediyorum. "Hani erimiş gibi hissetmeye başlarsın ya, sanki uzuvların bala dönüşür, her şey yavaşlar ama aynı zamanda ısınır ve cildin parazitlerle kaplanmış gibi hissedersin, ama iyi olanından? Uçuyormuş, uçuyormuş ya da sadece farklı bir hava soluyormuş gibi hissettiğinizde? Ya da kemiklerinizin, kanınızın ve teninizin birbirine mknatis gibi yapıştığını ve yakınlaşmaktan ve daha fazlasını hissetmekten başka bir şey düşünemediğinizi hissettiğinizde? Ben bunların hiçbirini hissetmedim."

Ben kütüphanede etrafımızdaki mırıltıları dinlerken o bana uzun uzun bakıyor ama cevap vermiyor. Acaba çok mu şey söyledim? Arkadaşlarımla erkekler hakkında nasıl konuşacağımı hâlâ bilmiyor muyum?

"Lanet olsun." Maya alay ediyor, iki avucunu aramızdaki masaya koyarken alt dudağı düşüyor. "Ben de biraz istiyorum."

SABAH OLDUĞUNDA, omzuma sürtünen dişlerin ve meme ucunun etrafında daireler çizen bir parmak ucunun hissiyle uyanıyorum.

Nefesim kesildi.

"Güzel, uyanmışsın." Theo bir elini vücudumda ve kalçamda gezdirerek beni bacaklarımı açmaya zorluyor. Sırtıma değen dişler, omurgamda aşağı yukarı gezinen bir dile dönüşüyor. "Tadın nasıl bu kadar güzel?"

Soruyu duymazdan geliyorum ve yavaşça üstümde yuvarlanırken ortaya çıkardığı her hissin tadını çıkarmaya bırakıyorum kendimi.

"Yine mi? Gerçekten mi?" Dün gece beni sabahın ikisinde uyandırdığı için hâlâ ağrım var. Ve yatmadan önceki duştan. Ve ondan önce kar motosikletindeki maceramızdan. Hiç yorulmaz mı?

"Ellie," diye nefes alıyor, boğazımın çukurunu emiyor. "Bunu tekrar yapacağız"-öpücük-"ve tekrar"-öpücük-"ve tekrar." Dişler köprücük kemiğimi sıyrıyor. "Aramıza giren diğer tüm erkekleri unutana kadar." Kalçalarımın arasına tünüyor ve battaniyeden daha rahatlatıcı olan ağırlığını üzerime yerleştiriyor. "Her zaman olması gerektiği gibi her bir ilke sahip olana kadar. Anlıyor musun?"

Sözleri bana çarptığında tadı ekşi geliyor. Benim hiç şansım yokken neden Theo kıskançlık yapıyor?

Ama onun büyüüne kapıldım, bacaklarımı biraz daha açmaktan kendimi alamıyorum, bakışlarıyla buluşmak için yukarı bakıyorum.

"Unuttur beni." Diğer erkeklerden bahsetmiyorum. Onlar unutulmaya çoktan hazır, anılarımın dünyasında ancak bir parıltı. Ama belki bu anda kendimi tamamen kaybedebilirim, o da hala devam eden tüm acıyı silebilir.

BİR GÜN DAHA GEÇTİ ve Theo'nun da benim de sonsuza kadar yatakta kalmak istediğimiz belli oldu. Fırtına geri geldi ama hâlâ ısınıyoruz ve eminim ki ikimiz de bu kozadan hiç çıkmazsak geçmişin bizi yakalayamayacağını umuyoruz. Kendime bunu düşünmememi söylüyorum, yaptığımız son konuşmayı, yedi yıl önce gönderilen ve hâlâ boğazımda safra gibi yanan mesajları.

Kendime bunu düşünmememi söylüyorum. Ama pek iyi değilim.

Bir noktada özür dilemeyi, beni neden incittiğini, neden yalan söylediğini açıklamayı planlayıp planlamadığını merak ediyorum.

Hayal gücümde bu rastgele oluyor, karanlıkta uzanırken aklımdan geçen bir düşünce. Theo fısıldayarak hatalarını itiraf ediyor. *Sana ondan bahsetmeliydim. Hiçbir anlamı yoktu. Ne yaptığımı bilmiyordum.*

Bir özrünün önemi var mı? Yoksa zaman onun günahlarını çoktan sildi mi? Mazereti ne olursa olsun duygularımın değişeceğinden şüpheliyim. Dr. Green'in egzersizini düşünüyorum. Theo bana en mükemmel özrü dilese, her kelimesi istediğim gibi olsa, bu yeterli olur muydu? Kelimelerin ne olacağını bile bilmiyorum.

Theo'nun ihaneti ona olan sevgimi hiç azalttı mı? İçimden bir ses geçmişini unutmamı söylüyor ama bunu yapabileceğimden emin değilim. Sebep olduğu onca acı kalıcı izler bırakmamış gibi nasıl davranacağımı bilmiyorum.

Bu yüzden geçmişini görmezden gelmeye çalışıyorum. Şu ana, buraya, bu yatağa, bu adama, sadece bu kulübede var olan bu versiyonumuza odaklanıyorum.

Ama sonsuza kadar bu yastık kalesinde saklanamayız. Günler oldu ve hala elektriğin ne zaman geri geleceği ya da gen-

eratör sonunda çalışmayı durduracak.

Bana tekrar uzanmaya başladığında Theo'ya bunu hatırlatıyorum ve o da isteksizce kontrol etmek için dışarı çıkıyor.

Fırtına yine hafifledi ve ardında saf beyazdan kalın bir örtü bıraktı. Pencereden dışarı her baktığımda nefesim kesiliyor. Hiçbir şey taze kardan oluşan bir manzaradan daha güzel olamaz. Bahçeye serpiştirilmiş çamların her biri ışıltılı beyaz kristallerle donanmış, koyu yeşil noktalar aradan görünüyor.

Sessizliği görebiliyorum, hissedebiliyorum. Huzur. Bugün tilki ya da tavşan yok ama yine de mükemmel bir manzara. Her gün görebileceğim ve asla bıkmayacağım türden bir manzara. Eskiden hayalini kurduğum türden bir manzara.

Köyün diğer tarafındaki elektrik hatları hâlâ kesik. Jeneratör arızalanırsa kaçmak zorunda kalacağız. Sadece birkaç gün önce böyle bir sonuç olmasını umardım ama şimdi bu kulübeyi isteyerek terk etmeyi hayal bile edemiyorum. Muhtemelen fırtınadan, elektrik kesintisinden, içinde bulunduğumuz vahşi durumdan daha çok korkmalıyım. Ama Theo'yla birlikteyken korku hissetmiyor gibiyim. Onun rahatlığı diğer tüm hislerimi gölgede bırakıyor.

Theo yakıt yakmayan jeneratörle nasıl bir sihir yarattıysa, umarım bunu biraz daha sürdürebilir.

"Hâlâ dolu." Theo botlarındaki karı tekmeleyerek kapıdan içeri giriyor. "Bu çok çılgınca. Bu şey belli ki çalışmıyor. Şu anda nasıl elektriğimiz olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Hiç mantıklı değil. Sanki-

"

"Sihir."

"Evet, öyle." Paltosunu ve botlarını çıkarıp kanepede oturduğum yere doğru yürüyor. "Aklıma başka bir açıklama gelmiyor."

Theo omuzlarımı okşamaya başladığında arkadaşça bir sessizlik içinde oturuyoruz. Çıplak olmadığımız ve çarşaflara dolanmadığımız zamanlarda, elleri başka şekillerde üzerimdeydi. Bana dokunamadığı onca yılı telafi ediyormuş gibi hissediyorum.

"Dövme hakkında konuşacak mıyız?"

"Oh, fark ettin mi?" Ne zaman bir şey söyleyeceğini merak ediyordum.

"Gerçekten vücudunun tek bir parçasının son üç gündür hiç çalışmadın mı?" İlk kez

Beni soyduğunda, dudaklarından hemen önce gözlerini üzerinde hissedebiliyordum. Küçük, çoğunlukla gizli, göğüs kafesimin yan tarafını işaretliyor.

"Beğendin mi?" Ben soruyorum.

"Bayıldım. Bir de bana sor."

"Maya ile arkadaş olduktan sonra ona annemle ilgili her şeyi ve evden ayrılmanın ne kadar büyük bir olay olduğunu anlattım. O da herkesin baskıcı bir ebeveynden kaçtıktan sonra yapması gereken ilk şeyin dövme yaptırmak olduğunu söyledi. Ben de yaptırdım. Doktorumla konuşup güvenli olduğundan emin olduktan sonra tabii ki. Kafamdaki annemden o kadar kolay kurtulamazdım."

"Ellie. Maya'nın seni maceracı bir şeyler yapman için cesaretlendirmesine sevindim ama ne istediğimi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Bu uçan bir penguen."

"Öyle."

"Benim için mi?"

"Hayır."

"El."

"Bu benim için." Gerçek buydu. "Her zaman penguenlerle, uçamayan kuşlarla aramda bir bağ olduğunu hissederdim. Kanatlanıp uçmayı, dünyayı görmeyi, annemden kaçmayı, farklı bir hayata sahip olmayı hayal ederdim. Kendimi karaya hapsolmuş bir penguen gibi hissederdim." Gözleri dudaklarıma takılırken parlıyor, her kelimeye, her nefese asılıyor. "Sonunda kaçtığımda, bilmiyorum. İmkansız başarımlarım gibi hissettim. Hayal kurmaya cesaret ettim. Uçabilen bir penguen oldum. Kanatlar sadece bir ruh hali, değil mi?"

Theo konuşmuyor ama yüz ifadesi hüznle dolu. Elimi tutuyor ve başparmağıyla yavaşça daireler çiziyor, her zaman bana destek oluyor.

"Sanırım senin için de öyleydi. Benim hakkımda seninle ilgili olmayan pek bir şey yok."

Az önce söylediklerim, ele verdiklerim karşısında nefesimi tutuyorum. Theo yüz hatlarını düzeltmeye çalışıyor ama gözlerindeki genişlemeyi kaçırmıyorum. Bu yüzden aniden devam ediyorum. "Beni bir nevi kalem guin takıntısına sen başlattın. Cherry, Berry ve Larry, hatırladın mı?" Kısa bir kıkırdama çıkarıyor ve başını sallıyor. "Ama senin için yanıp tutuştuğumdan değil."

Seninle ilgili bir dövme yaptırmak zorunda kalmam çok zor" diye ekliyorum. Çünkü son üç günde ne kadar değişmiş olursa olsun, o hâlâ kalbimin üzerinde tepinen çocuk ve ben ona bu zevki tattırmayı reddediyorum.

"Neredeyse yapıyordum." "Neyi?"

Ben soruyorum.

"Senin için bir dövme yaptırdım. Çünkü çok özlem duyuyordum."

Kalbime yılan gibi giren her hain duyguyu yutuyorum. "Ne alacaktın?"

"Yüzün kıçımda."

"Theo!" Omzuna vuruyorum, şakacı olarak algılanacak kadar hafif.

"Cidden, bunu düşündüm. Yüzünü değil ama tamam, bu gerçekten aptalca. Lütfen gülmeyin. Bir kar küresi alacaktım."

"Kıçına mı?"

"Kalbime."

Özlem bana bir tuğla gibi çarpıyor. Ciğerlerimdeki tüm hava gidiyor, boşluğunda acıdan başka bir şey bırakmıyor. Theo sanki bu vahyi yeni bırakmamış gibi devam ediyor.

"Sen beni terk ettikten sonraki ilk birkaç ay boyunca yapmayı düşündüğüm çılgınca şeyleri bilmek bile istemezsin."

"Seni terk mi etti?" Konuşma yetimi geri kazanıyorum çünkü... bunu nasıl söyleyebilir?

"Özür dilerim. Beni öylece terk etmediğini biliyorum. Benimle ilgili olmadığını biliyorum. Gerçekten mi? Bazen öyleymiş gibi hissettim. İyi bir yerde değildim."

"Sen değil miydin? Neden?"

"Siktir, Ellie. Cidden bana *nedenini* mi soracaksın? Belki de seni sevdiğim içindir? Belki de benimle iletişimi kestiğin anda başka bir şey düşünemediğim içindir? Bir keresinde California'nın yarısına kadar araba sürdüğümü biliyor muydun?" İnanamayarak başımı sallıyorum. "Evet, çok aptalcaydı. Neredeyse bir maçı kaçıırıyordum. Hatta koça Cal'de oynamak için transfer olup olamayacağımı bile sordum. O sezonun yarısında beni öldürmeye hazırdı."

"Theo, anlamıyorum."

"Bak, okul için uzaklara gittiğin için seni suçlamıyorum. Senin için çok mutluydum, ailen gitmene izin verdiği için çok heyecanlıydım. Ve o boktan yılı düşünmemeliyim bile çünkü şu anda buradasın ve önemli olan tek şey bu. Ama neden beni bıraktığını söyle. Neden bana ne yaptığını söyleyemedin?"

"Bu kadar acı çektiğini bilmiyordum. Gerçekten." Öfke beni ele geçiriyor ve sonraki kelimelerim ısıyor. Ayrılığımız için beni suçlamaya nasıl cüret eder? "Ama ben de acı çekiyordum. Kız arkadaşını öğrendiğimde-"

"Ellie-" Sözü nü kesmeye çalıştı ama siktir et. İçini dökmesi lazım, sen de dök.

I.

"Yıkılmışım. Düzgün göremiyordum. Annem ve babam ve Ezra, hepsi bana acıyorlardı. Muhtemelen bana gülüyorlardı. Bunun benim için nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı? Onlara neden bu kadar üzgün olduğumu bile söyleyemedim. Sadece sana karşı garip bir saplantım olduğunu düşündüler."

"Ellie. Sen ne-"

"Bu şimdiye kadar olduğum en düşük seviyeydi. Dışarı çıkmak ve bağları koparmak zorundaydım ve dürüst olmak gerekirse, sonrasında seninle konuşmak için hiçbir isteğim yoktu-"

"Ellie!" diye bağırıyor ve konuşmaya başladığımdan beri ilk kez ona bakıyorum. "Ne kız arkadaşı?"

"Ne, hangisi olduğunu hatırlayamıyor musun? Chloe! Kardeşimin hakkında her şeyi bildiği ama senin bir şekilde bana hiç bahsetmediğin kız." Öfkem yoğunlaşıyor. Bana hayatımın en kötü anlarını yeniden yaşıyor olması bana çok vahşi geliyor. Bunca zaman sonra bana onun adını söyletmesi. "Noel'i benim yerime birlikte geçirdiğin kişi."

"Ezra kimi tanıyordu? Sen neden bahsediyorsun? Benim hiç kız arkadaşım olmadı." Sözleri üzerime çöktü. Theo'nun samimi olmaktan başka bir şey yaptığını hiç görmemiştim ve yüzü bunu adeta haykırıyordu. "Sahip olduğum tek kız sendin."

Yirmi Altıncı Bölüm

Theo

22 Aralık 2016

ELLIE

Ez, Noel arifesine kadar dönmeyeceğini çünkü ikinizin birlikte Stowe'a gideceğinizi söyledi. Neler oluyor?

THEO

Evet.

Geçen yıl fazla bir şey yapamadığımız için biraz kızgındı, sadece biz

Klein ailesinin gözdesiyim ;)

ELLIE

Hokey ve okul arasında seni uzun zamandır görmemiş gibiyim. Bugün için çok heyecanlıydım.

HAKLIYDI ve bu konuda kendimi bok gibi hissediyordum. Bu yıl programım kontrolden çıkmıştı ve sürekli farklı yönlerle çekiliyormuşum gibi hissediyordum. Gizli bir ilişki yaşamak ve ailesinden gizlice kaçmaya çalışmak yeterince zordu, ama okul ve dersler arasında Ellie'yi haftalardır görmemiştim.

Kendimi savunmam gerekirse, Ezra'yı yazdan beri görmemiştim. Birçok maçıma gelmesinden onur duymuştum. Ellie'yle daha fazla zaman geçirmek istesem de diğeri en iyi arkadaşımı ihmal etmek istemiyordum. Zaten her konuştuğumuzda ona yalan söylüyordum.

Ona bunu borçluydum.

THEO

Sadece iki gün arayla. Lütfen benden vazgeçme.

Her zaman seni düşünüyör olacağım.

O gelmeden duşa girmeliyim. Yakında görüşürüz, El.

Suçluluk duygusunun beni tamamen yutmasına izin vermemeye çalışarak duşu açtım. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Bazen etrafımdaki herkesi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyordum.

Yalan söylediğim için Ezra'ya göre kötü bir arkadaş, Ellie'ye göre kötü bir erkek arkadaşım çünkü bana erkek arkadaş bile diyemiyordu. Kahretsin, boğuluyordum. Ve işleri nasıl düzeltebileceğime dair aklıma gelen tek fikir tamamen saçmaydı.

Musluğu kapattım ve bir havlu aldım. Odamın kapısını açtığımda tiksinti dolu bir yüzle karşılaştım.

"Küçük kız kardeşimi mi beceriyorsun? Bu da ne böyle?"

Ezra telefonumu önüne uzattı ve Ellie'nin en son mesajını gördüm. Ben banyodayken gelmiş olmalıydı.

ELLIE

Duşta beni düşündüğün sürece.

Sikeyim. Zaman dondu, ya da en azından benim ağzım dondu. Buna ne diyebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu, ne kadar geçmişini okuduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

"Eee?" Ezra bağırdı.

"Öyle bir şey değil. Biz..." Ne demem gerekiyordu ki? Aşık olduğumuzu mu? Onunla bu konuşmayı yapmaya hazır değildim. Ailesinin bilmesine hazır değildim.

"Ne kadar

sürecek?" "Ne

kadar?" Ben

sordum.

"Ne zamandır küçük kız kardeşimi beceriyorsun, seni pislik?"

"Şunu söylemeyi kes! Onu becermiyorum, tamam mı? Öyle bir şey değil." Telefonumu almak için temkinli bir adım attım ama duvara öyle sert fırlattı ki camın kırıldığını duydum.

"Nasıl bir şey o zaman? Evimde kaldığın onca zaman sadece Ellie ile takılmaya mı çalışıyordun? Ailemin senin için yaptığı onca şeyden sonra mı? Babam sana bu lanet bursu aldı! Ona böyle mi teşekkür ediyorsun?"

Ezra odamda volta atıyordu, gözleri öfkeden çılgına dönmüştü. Onu yatıştırmak için söyleyebileceğim bir şey olup olmadığından emin değildim. Öfkesi dalga dalga yayılıyor, gözleri sağa sola kayıyor, yumrukları boğazımı hayal ediyormuş gibi sıkılıyordu. Yaptığı her hareket dengesizdi.

"Ezra, beni dinle. Hiç kimsenin olmadığı kadar yanımda oldun. Senin ve ailenin benim için yaptığı her şey için çok minnettarım. Minnettarım. Ellie'den de hoşlanıyorum. Biri ya da diğeri değil, tamam mı? Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez."

"Cehenneme kadar yolu var!" Beni itti. Beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki duvara çarptım.

"Bana ne yapacağımı söyle. Bunu nasıl düzeltebilirim?" Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacak sandım. Yatağımın kenarına oturup onu düşünürken izledim ve bunu nasıl çözebileceğimi merak ettim.

"Olacak olan şu. Bu yıl tatil için gelmiyorsun. Seni kız kardeşimin ya da evimin yakınında istemiyorum." Biraz daha volta attı ve kulaklarından çıkan buharı görebildiğime yemin edebilirim. "Kanada'da içinden çıkamadığın bir hokey işin var. Senin için onlara anlatırım, böylece yalan söylemene bile gerek kalmaz."

Cezamı belirlemeye devam ederken kafasının çalışmasını izledim.

"Bunu aileme söylemeyeceğim. Çünkü çok üzülrler ve bunu sen de biliyorsun." Darbe tam göğsümden vurdu. Sadece nasıl tepki vereceklerinden korkuyordum, ama Ezra'nın sözleri buna zemin hazırladı. Asla onaylamayacaklardı. Onun hakkında ne hissettiğimi asla anlayamayacaklardı.

Hayatta benim için önemli olan bir şey varsa, o da ailemin gurur duyacağı türden bir insan olduğumdan emin olmaktı. Beni terk etmeden önce bile, her zaman onları etkilemeye çalışıyor, onların rehberliğini elimden geldiğince takip etmeye çalışıyordum. Ama onlar gitmişti ve ben de aradığım onay için kendimi sözde üvey ebeveynlerim olan Klein'lara bakarken buldum.

Bunu Ellie'ye olan aşkımla bağdaştırmaya çalışmak beni paramparça ediyordu. Birini hayal kırıklığına uğratmadan bunu nasıl atlatabilirdim? Ezra şimdiden bana bir yabancıymışım gibi bakıyordu. Bu muydu yani? Az önce kardeşimi mi kaybettim?

İkisi arasında bir seçim yapmam gereken zamanın geldiğini hissediyordum: Ezra, Ellie, aileleri. Hazır değildim.

"Tamam. Peki ya Peki ya Ellie?"

"Ellie *ne* olacak?" diye bağılıyor. "Onu rahat bırakmanı istiyorum. Ondan bu şekilde faydalandığın için acınacak haldesin."

"Ben yapmadım-"

"Hâlâ konuşuyorum!" Kendimi savunmaya çalışarak bir yere varamayacağımı bildiğim için sustum. "Onu görmeye gelmiyorsun. Onu aramayacaksın. Yakında üniversiteye gidecek ve bu şey her neyse unutacak zaten."

"Tamam." Yanılıyordu ama bu Ellie'yle benim aramdaydı. Onun adına karar vermesine izin vermeyecektim. Ailesi yeterince kontrolcüydü.

"Hala arkadaş olabilir miyiz? Yoksa sadece her Noel'de aletini ıslatmaya mı çalışıyordun?"

İrkildim. Benim hakkımda nasıl böyle düşünebilirdi? O benim bir kardeşe, bir *aileye* sahip olduğum en yakın şeydi. Gerçekten Ellie'ye bu şekilde davranacağımı mı düşünmüştü? Sürekli yatıp kalkan Ezra'ydı, ben değil.

"Ez. Öyle bir şey değil. Açıklamama izin verir misin?"

"Artık sana bakamıyorum bile." Kapıya doğru yürüdü. "Stowe'a tek başıma gideceğim. Erkek gezisi buraya kadarmış."

Kapı yüzüme çarptı. İki gün boyunca

kendime işkence ettim.

Parçalanmış telefonumu terk ederek Sugar Valley'de kırk sekiz saatimi izolasyonda geçirdim. Ağaçların arasında kamp kurdum, orada bir varlık hissedeceğimi, bir şekilde arkadaşlarımla konuşabileceğimi ve bana ne yapmam gerektiğini söyleyeceklerini umuyordum. Yolumu kaybetmişim ve onların rehberliğine her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı.

Bana hiçbir cevap gelmedi, sadece daha fazla kargaşa. *Noel'de ortaya çıkmalı ve her şeyin yüzüme patlamasını mı izlemeliydim? Ezra sakinleşene kadar uzak mı durmalıyım? Her şeyin canı cehenneme deyip gidip yüzüğü mü alsaydım?*

Farkına vardığım tek şey Ellie'yi bu konuda korumam gerektiği idi. Ailesiyle ilişkisi zaten gergindi, özellikle de üniversite söz konusu olduğunda. Bunca zamandır benimle gizlice dolaştığını öğrenirlerse, sağladıkları azıcık özgürlüğü de geri alabilirlerdi. Ellie'nin benim aptallığım yüzünden istediği yere gidememesi ya da yurttan kalamaması beni öldürürdü.

Ne kadar bencil olmak istesem de sabırlı olmalıyım. Onun için. Bizim için planladığım gelecek için.

ELLIE

Bu doğru mu? Sen gelmiyor musun?

Mesaj Noel arifesinde, ben hâlâ yeni telefonumu almak için mağazadayken geldi.

Kalbim paramparça oldu. Ekranda sadece birkaç kelime vardı ve ben onun hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

Doğruca ona gitmeyi çok istiyordum ama kararımı çoktan vermişim. Ezra Boston'a döndüğünde Ellie'ye her şeyi açıklayacaktım. Okula döndüğünde bu işe karışamayacaktı ve Ellie'yle birlikte ailesine bizden bahsetmenin doğru yolunu bulabilirdik. Birlikte.

THEO

Çok üzgünüm
Ellie.

Şehre döndüğümde konuşalım, tamam mı?

Mutlu yıllar

Bir hafta geçti ve cevap yok. Belli ki gelmediğim için bana kızgındı. Ve onunla konuşmamak beni de öldürüyordu. Tatilimi Montreal'de Raj'la geçirerek kafamı dağıtmaya çalıştım. Ne yazık ki orada olmak bile Ellie'yi ve beni Biôdome'a getirdiğinde yaşadığım en güzel doğum gününü düşünmeme neden oluyordu.

THEO

Yeni yılınız kutlu olsun! Umarım sen ve Latke bensiz çok fazla eğleniyorsunuzdur 😊

Aptal. Pervasız. Ezra onunlaydı ve muhtemelen telefonunu kontrol ediyordu. Umurumda bile değildi. Onu çok özlemiştim. Bu, yıllardır en azından mesajlaşmadan geçirdiğimiz en uzun süreydi ve sanki bir uzvumu kaybetmiş gibi hissediyordum. Onun varlığı olmadan dengem tamamen bozulmuştu.

Üç gün sonra okula döneceğini biliyordum. O zaman onu arayabilirdim.

Yüzlerce kez aramış olmalıyım. Hiç cevap vermedi.

THEO

Montreal'den yeni döndüm. Konuşabilir miyiz? Seni birkaç kez aramayı denedim ama telesekretere düşüyor.

Ezra sana bir şey mi söyledi?

Lütfen beni ara. Bunu mesajla yapmak istemiyorum.

Ez'in bizi bilmesi sorun değil. Söz veriyorum her şey yoluna girecek, sadece lütfen konuş benimle. Sana ihtiyacım var, El.

<<Mesaj iletilemiyor>>

Siktir!

Ellie'den haber alamadan koca bir ay geçti. Ezra hala benimle konuşmuyordu, Ellie beni engelledi. Ellie'nin sosyal medyaya bu kadar karşı olmasının, Instagram takipçilerine takılmamasının ya da tanıdığım diğer kızlar gibi milyonlarca selfie çekmemesinin harika olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise telefonumda ona ait yeterince kayıtlı fotoğraf olmadığı için ondan tamamen kopmuş olduğum gerçeğinden nefret edebiliyordum.

En iyi iki arkadaşım aniden gitmişti ve ne yapacağımı bilmiyordum. Şubat ayına geldiğimizde ondan bir daha haber alacağıma dair umudumu kaybetmişim, bu yüzden Ezra'yı aradım. Tatilden beri ona ulaşmaya çalışmamıştım bile. Son mesajımda "Ne zaman istersen konuşmaya hazırım," demiştim ve cırcır böceklerinden başka bir şeyle karşılaşmamıştım. Ben de aradım.

Bir düzine kez aradım, üç sesli mesaj bıraktım, onu yanıt vermeye zorlama çabamda Ellie'den bahsetmedim bile. Hiçbir şey yapmadım.

Sonunda, çaresizce, doğrudan kaynağa gittim.

Evin önüne geldiğimde ve Ellie'nin arabasını yolda gördüğümde kalbim yabancı bir ritimle atmaya başladı. İçimde çok fazla umut vardı, *o tam oradaydı*. Tadını alabileceğim kadar yakındı. Ama aynı zamanda bir korku çukuru da vardı. *Tam oradaydı* ve beni hayatından koparmıştı. Neden?

"Bu ne sürpriz." Bay Klein beni kapıda karşıladı, kendisine Joel dememe bir kez daha aldırmadı. "Artık benden daha uzunsun. İlk adımı kullanabilirsin. Burada ne işin var?"

"*Aslında burada olmak için hayatımın aşkı olan kızınızı takip etmek dışında bir bahane bulamadım.*" "Ez, Stowe'da kapüşonlarımdan birini ödünç aldı, gelip alabileceğimi söyledi."

Biraz şaşkın görünüyordu ve ben de onu suçlamadım. Ama yine de yukarı çıkmam için ısrar etti. Ellie'nin odasında durakladım. Kapı kapalıydı ve ne yaptığını duymaya çalışan bir sürüngen gibi kulağımı kapıya dayadım. Hiçbir şey duymadım.

Kapıyı çaldım. Bir şey yok.

Kapıyı yavaşça açtım. Orada değildi.

Ezra'nın dolabından rastgele bir VU sweatshirt'ü alarak aşağıya indim.

"Oh, merhaba, Theo," dedi Bayan Klein. "Buraya uğradığınızı bilmiyordum.

Akşam yemeğine kalmak ister misin?"

Kahretsin. Öyle mi yaptım? Ellie hangi cehennemdeydi? "Aslında Ez'in ödünç aldığı bir şeyi alıyordum. Okula dönmeliyim."

"Oh, tamam." Yüzü asık bir şekilde ocakta bir şeyler karıştırmaya geri döndü. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Ellie'ye merhaba diyecektim. Bodrumda mı?"

Bayan Klein alay etti. "Hayır, o kütüphanede." Ve sonra, nefesinin altında, "Her zaman kütüphanede."

Bay Klein mutfağa doğru ilerlerken, "Muhtemelen birkaç saate kadar dönmez, kendi yemeğiyle ilgileneceğini söyledi," dedi.

"Ah, pardon. Arabasını burada gördüm ve..."

"Chase onu aldı."

"Chase?" Chase de ne biçim bir isimdi? Ve Ellie'nin ailesi neden Ellie'nin adında büyük bir kırmızı bayrak olan bir adamla takılmasına izin veriyordu?

"Okuldan arkadaşlarından biri. Bazı dersleri erken bitirmesine yardımcı oluyor."

Ellie'nin annesi bunun üzerine oflayıp pufladı ve hışımla odadan çıktı. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu benim gitmem için bir işaret gibi geldi, ben de Joel'e ders çalışmam gerektiğini söyledim.

Ellie tanıdığım en zeki insanlardan biriydi. Kahrolası bir özel öğretmene ihtiyacı yoktu. Gerçekten kütüphanede miydi yoksa Chase ailesinden sakladığı yeni sırrı mıydı?

Evet, sarmal halindeydim.

Kendime bunun benim hatam olduğunu hatırlatmak zorundaydım, başkasının değil. Bir sır olmamızın sebebi bendim. Ama bu acıyı hiç azaltmadı.

Onu tekrar aradım. Hala engellenmiş.

O dönemin geri kalanında hokeye olanca gücümle sarıldım ve karşılığını da aldım. Raj ve ben okulumuza dokuz yıl sonra ilk frozen five şampiyonluğunu getirdik.

Bay Klein galibiyetten sonra beni buldu, Ellie'yi sormamak için tüm irademi kullanırken beni övgü yağmuruna tuttu. Başaramadım.

"Ellie -ya da Ez- de maça geldi mi?" Çılgınca bir soru değildi.

"Bugün sadece ben varım. Ez'in finalleri vardı ve Ellie geçen hafta Kaliforniya'ya gitti."

"Kaliforniya mı? Ne?" Onu yanlış duyduğumu biliyordum.

"Ezra sana söylemedi mi? UC-Berkeley'e gidiyor." Yüzü gururla parlıyordu. Ve ben şoktaydım. Kazandığını bile bilmiyordum. Neden bana söylememişti? Hâlâ konuşuyordu ama ben kelimeleri duymakta zorlanıyordum. "...yaşıtlarına yetişebilmek için yaz derslerine başlamak istedi... Eminim Ez size yakında bilgi verecektir... Kutlamaya gidin! Buz Ayıları!"

Koçumun yaptığı gibi sırtıma bir tokat attı ve beni ağzım açık bir şekilde orada bıraktı. Ellie Kaliforniya'da mıydı? *Nasıl yani?*

Bu yüzden mi benimle ilişkisini kesti? Ver- mont'tan ayrılma şansını elde etti ve benim veda etmeye bile değmeyeceğime mi karar verdi?

Okul yılı hızla sona erdi ve Raj beni yazın Montreal'de onunla birlikte olmaya ikna etti. Kış tatilini tüm ailesiyle geçirdikten sonra hiç itirazım olmadı. En huysuz olduğum zamanlarda bile son derece misafirperverlerdi. Ayrıca, gençler için bir hokey kampında öğretmenlik yaparak çalışabiliyordum.

Benim için harika bir arkadaş olmuştu. Yazın yarısını beni neşelendirmeye çalışarak geçirdi, ben ne olduğu konusunda çok ketum davrandığımda bile. Ona Ezra ile olan kavgamdan hiç bahsetmedim, sadece Ellie'nin üniversiteye giderken beni terk ettiğini söyledim.

İlişkimizin dışarıdan nasıl görüneceğini sürekli tahmin ediyordum. Ailesi beni diğer oğulları gibi kabul etmiş, özel okula ve ardından üniversiteye girmeme yardım etmişti. Benim için çok şey yapmışlardı ve Ezra'nın önerdiği gibi onları bir şekilde sömürdüğümü düşünürlerse kendimle nasıl yaşayabileceğimi bilmiyordum.

Ayrıca paraları vardı, hem de çok. Benimse henüz hiçbir şeyim yoktu. Ailesine bizden bahsetmeden önce hep kendim için bir şeyler yapmayı planlamıştım, onunla olan niyetim hakkında sıfır soru olmasını istiyordum.

Ama belki de Ezra haklıydı ve ben Ellie'den ya da en azından onun durumundan yararlanmıştım. Bu ona olan aşkımın gerçek olmadığı anlamına gelmiyordu ama acaba benimle sadece uygun olduğu için mi birlikteydi? Biriyle çıkmasına izin verilmiyordu. Kardeşinin bodrum katında kalan en iyi arkadaşıyla gizlice dolaşmak, lisedeki erkeklerle çıkmaya çalışmaktan çok daha kolaydı.

Bu yeni açıdan bakınca, Ellie'nin bir veda bile etmeden Kaliforniya'ya gitmesi... Belki de onun için hiçbir şey ifade etmiyordum. Belki de

Ben sadece daha iyi bir şey gelene kadar bir yer tutucuydum.

Bu düşünceler her şeyi tüketiyor, tüm yaz boyunca beni mahvediyordu. Beni öldüren şey bilmemektir. Beni gerçekten seviyor muydu? Neden bana okuldan bahsetmemişti? Bensiz daha mı iyiydi? Onunla iletişim kurmaya çalışmalı mıydım?

Burlington'a döndüğümde kendimi tamamen kaybetmiştim. Koç'a transfer olup olamayacağımı sordum, o da beni ofisinden kovdu. Sonra Ellie'yi bulmak için spontane bir yolculuğa çıktıktan sonra sezonun ilk maçını kaçırdım. Ohio'yu geçtikten sonra ne kadar aceleci davrandığımı fark ettim. Eğer beni görmek isteseydi, telefonlarıma cevap verirdi.

Kasım ayına kadar işler değişmedi. Ezra beni Noel için aradığında.

"Hey, nasılsın dostum?" Ezra sohbeti açtı.

Nasılsın? Neredeyse bir yıldır konuşmamıştık ve o hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyordu.

"Umm, tamam, sanırım? Uzun zaman oldu, Ez."

"Bak, aramızdaki şeylerin garip olduğunu biliyorum. Ama artık kızgın değilim. Ellie için endişeleniyordum ama o harika biri. Berkeley'i çok seviyor ve orada bir sürü arkadaşı var ve onunla aramızdaki şeyin çok da önemli olmadığını fark ettim. Yani, hala hoşuma gitmiyor ve ailemin bilmesi gerektiğini düşünmüyorum, ama her şey yolunda, tamam mı?"

Çılgın bir bilim adamı gibi sözlerini tercüme ettim. Ellie harika mıydı? Bu ne anlama geliyordu? Neden bunun önemli bir şey olmadığını düşünüyordu? Bunu ona o mu söyledi? Benim hakkımda konuştular mı? Ezra'nın mesajlarını bulduğunu biliyor muydu?

Soruların sonu gelmiyordu.

"İyi miyiz?" Ezra sabırsızlıkla cevabımı beklerken sordu.

"Evet, Z. Tabii ki. Biz iyiyiz."

"Harika. O zaman umarım Noel için geri dönersiniz. Geçen yıl hepimiz seni özledik."

Tatilden önce Ellie'ye mesaj atmayı denedim, beni engellemesini kaldırması umuduyla doluydum.

O yapmadı.

Onu tekrar göreceğim için dehşete düşmüştüm, ödüllendirileceğimiz küçük mahremiyetle onunla nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Ve mesajlaşma şansımız olmadan, bu daha da zor olacaktı.

Ezra'nın telefonundan beri ona ne söyleyeceğimi düşünüyordum ama bir türlü işe yarar bir şey bulamıyordum. Sonra enerjimi doğum günü hediyesi için mükemmel kar küresini bulmaya yönlendirmeye karar verdim.

On bir yaşındayken ona zaten penguenli bir tane vermiştim ama yine de doğru olanı buymuş gibi geldi. Kampüsün yakınındaki küçük bir dükkânda gördüm. Bunda üç yerine iki penguen vardı ve birbirlerine sokulmuş, tek bir vücut haline gelmişlerdi. Bu bana Ellie'nin üşüdüğünde bana sokulduğu zamanları, geceleri onun odasına gizlice girdiğim zamanları, buzda ya da karda sadece i k i m i z i n olduğu zamanları hatırlattı.

Duygusal hediye için bana gülecek mi yoksa benimle konuşacak mı bilmiyordum. Noel arifesinde evlerine giderken hayatımda hiç bu kadar bilgisiz hissetmemiştim.

Hazırlıklı olmadığım tek şey Ellie'nin hiç orada olmamasıydı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ellie

Şimdi

"SEN GERÇEKTEN BENİMDİN. Bunca zaman boyunca." Mırıldandığım kelimeler ağızımdan süzülüp kanepede aramıza düşüyor.

Hâlâ Theo'nun bana anlattığı her şeyi çözmeye çalışıyorum. *Onun hiç kız arkadaşı olmadı. Kardeşim uydurdu. Lanet telefonuma cevap verseydim tüm bunları açıklayacaktı.*

"Ne dedin sen?" diye soruyor.

"Bunca zamandır. Belki de hiçbir zaman gerçekten benim olmadığını düşündüm."

"Ben senindim, Ellie. Kahretsin, hala öyleyim."

Beni sıkı bir sarmalın içine çekerken sesi kalınlaşıyor ve gırtlaktan geliyor. "Beni affedebilir misin?"

"Seni affetmek mi? Senden beni affetmeni istemeliyim. Bunca zaman..." Asla ayrı geçirmememiz gereken zaman. En iyi arkadaşımın bana ihanet ettiğini düşündüğüm zaman. Theo'ya olan aşkımın yasını tutarak geçirdiğim zaman. "Öylece çekip gideceğimi, veda etmeye değmeyeceğini düşünmen beni öldürüyor."

"Daha çok çabalamalıyım. Bu kadar kolay pes etmemeliydim. Ailenle konuşmak istiyordum ama nasıl yapacağım konusunda çok korkuyordum.

tepki verirlerdi. Bu çok aptalcaydı. Yine de onlara sormalıyım; seninle konuşabilmek için her şeyi yapmalıyım."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Yapayalnızdın ve senin yanında olmalıyım. En azından haber verebilirdim."

"Boş ver onu. Bu senin de suçun değil. Ezra sana neden yalan söyledi? Ben..." Ağabeyimle ilgili düşüncelere dalıp gitti. Ezra neden bana yalan söyledi, hem de sadece bana değil, aileme de? Beni incitmeye mi çalışıyordu? Ya da Theo'ya? Bizi bir araya getirmek istememesinin bir nedeni var mıydı? Kardeşimle o yıl çok daha iyi anlaştık. Ona Berkeley'den bahsettiğimde çok heyecanlandı, hatta tıp fakültesine başlamadan önce bir kez beni ziyaret etti.

Bunların hepsi sahte miydi? Belki de sadece gitmemi istiyordu. "Gerçekten seni aldattığımı mı düşündün?"

Konunun aniden değişmesi beni şaşırttı. Ve Theo'nun üslubuyla. "Hayır. Hile yaptığını düşünmedim. Bir şaka olduğumu düşündüm. Yani, sen asla benim erkek arkadaşım olmadın."

"Ellie." Yüzümü ellerinin arasına alarak iç geçiriyor. "Sen benim için bir kız arkadaştan çok daha fazlasıydın. Sana etiketi vermemekle hata ettim. Bizi bir sır olarak sakladığım için hatalıyım ve muhtemelen bu hata için kendimi asla affetmeyeceğim, ama-" Gözlerini sıkıca kapatıyor ve ben köşeye sıkışmış, düşmeyi reddeden tek bir gözyaşı görüyorum. "Tüm bu felaketin içinde bilmen gereken bir şey varsa, o da senin benim için her zaman o olduğundur. O buzun üzerindeki ilk öpüşmemizden beri senden başka kimseyi istemedim. Seni seviyorum, El. Her zaman sevdim."

Sözleri etime eriyen kar taneleri gibi çarptı ve damarlarıma ürperti gönderdi. Kalbimdeki tüm küçük çatlakları ve yarıkları onarmak için duymaya çok ihtiyacım olan sözler. Rüyalarımda duyduğum, gece gökyüzüne bakıp dilediğim sözler. Theo'nun dudaklarından dökülmedikçe benim için hiçbir anlam ifade etmeyen kelimeler.

"Pete bunu söylediğinde-" Titrek bir nefes almak için duraklıyorum. "Eski sevgilim. Bana beni sevdiğini söylediğinde tek düşünebildiğim sendin. Bunu söyledikten yaklaşık beş dakika sonra ilişkimizi bitirdim. Suçlu bile hissetmedim; sadece her şeyin yanlış olduğunu biliyordum. Hayatta birden fazla kişiyi sevmenin mümkün olup olmadığını merak ettim. Sence en başından beri başka birini bulmaya mahkum muyduk?"

Tek istediğim o sıcacık aşktı. Yapış yapış bir kalp, kıvrılmış ayak parmakları, kırışmış gözler. Kemiklerimi ısıtan sıcak kakao gibi hissettiren türden. Yaz yağmuru, pofuduk çoraplar, ateşin yanında s'mores. Dışarıda başka neler olduğunu merak edemeyecek kadar çok mutluluktan içinde kaybolduğunuz o küçük aşk türü.

Zaten bulduğumu bildiğim halde neden aradığımdan emin değilim.

o.

"Sanırım... Bilmiyorum," diye yanıtlıyor Theo. "Bence farklı insanları sevebilirsin-

Farklı insanlar farklı şekillerde. Ama annem her zaman tek bir favorin olabileceğini, ne olursa olsun her günü birlikte geçirmek istediğin tek bir kişi olabileceğini söylerdi. Sen benim için her zaman o kişiydin. Hâlâ da öylesin. Başka biri olabilir mi diye hiç düşünmedim bile. Sadece bana geri dönmeni bekliyordum."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı inmeye başlamadan önce görüş alanımı dolduruyor.

Ve Theo hepsini öperek uzaklaştırır.

Aynı kelimeleri tekrar tekrar söylerken dudakları yüzümde geziniyor. "Ben seninim. Her zaman senin oldum." Bedenlerimiz tam bir çarpışmaya doğru sürükleniyor, ta ki beni koltuktan kaldırıp kalemize yatırana kadar. "Önemli olan her parçama sahipsin." Beni yere bıraktığı an, imkansız olana kadar onu daha yakına çekiyorum. Öpüşmüyor olmamız mümkün değil. Son üç günü hiç yapmadığımız seksleri telafi ederek geçirmiş olabiliriz, ama şu anda bunun önemi toza dönüştü.

Bu bir dikkat dağıtmaydı, ikimizin de inkâr edemeyeceği kimyaya verilen fiziksel bir tepkiydi.

Şimdi, aşk bizi çevreliyor, soluduğumuz tüm havaya karışıyor. Tenimin her santimi onunla kaplı.

Her şey çok hızlı oluyor. Öpüşmelerimiz eriyor. Kıyafetlerimiz kayboluyor.

Sıcak

cilt.

Islak

dudaklar.

Yavaş eller.

Kim diğerini daha yakına çekecek diye çarşafklar üzerinde bir savaş. Herkes kazanır.

Birlikte ustalıkla hareket ediyoruz, birbirimizin nefesinin tadını çıkarıyoruz, sanki bunu sonsuza dek yapıyormuşuz gibi. Belki de bir bakıma öyleyizdir. Yıllardır buz üzerinde birlikte ritmimizi buluyoruz.

Özenle, tutkuyla, yedi yıllık arzuyla içime giriyor. Ve yıldızlar görüşümü engelleyene ve ben onun kollarında macundan başka bir şey olmayana kadar durmuyor.

Bugün yastık muhabbeti yok. Sadece huzur var. Artık beynimde geçmişle, onun niyetleriyle ya da benim kaçış planımla ilgili sorular uçuşmuyor. Kafam sessiz, tıpkı dışarıdaki taze karla örtülmüş orman gibi. Marshmallow kabartması endişemin her kenarını yumuşatıyor.

Uykuya dalmıyorum; onun kaleye döndüğünü hissettiğimde mutluluktan uçuyorum. Ağzı yan tarafıma değerken şekerli nane kokusu burnuma çarpıyor. Dövmemi öpüyor.

Başını kaldırmıyor ama elindeki şeker kamışıyla önümde beliriyor ve yalamamı teklif ediyor. O kendi dudaklarının arasından geri çıkarmadan önce ben yalıyorum.

"Adını ne koydun?" diye soruyor. "Ben koymadım."

"Yalancı." Dili göğüs kafesimin yanından yukarı, uçan penguenimin tam üzerinden kayıyor ve ben suçlamasına cevap veremediğim noktaya üflüyor. Tenime buz gibi bir ürperti gönderiyor. Aynı hareketi tekrarlamadan önce şekerli emdiğini duyuyorum ve vücudumun her parçası geriliyor.

Yala. Üfle.

Tekrarla. Yala. Üfle.

Tekrarla.

"Adı ne, El?" Dudakları tenimin üzerinde geziniyor, beni tekrar tekrar kızdırıyor.

"Pancake," diye tek hece gibi gelen bir sesle nefes veriyorum. Beynim şu anda hiçbir şeyi tutabilecek durumda değil. Tek odaklanabildiğim şey onu hissetmek, bana ne yaptığı.

Kahkahalar vücudunu sarıyor, benimkilere ürperti gönderiyor. "Tabii ki öyle."

Konuşma bitmiş gibi görünüyor. Theo'nun yoğun konsantrasyonu nane şekerli ve benim üzerimde. Tenime saldırmaya devam ediyor, uzun yalamalar ve ardından naneli nefesler. Bunu tekrar tekrar yapıyor, omzuma, göğüslerime, kalçama kadar,

kalçalarım karşı. Serinlik hissi her yere yayılana, ben ona karşı kıvranıp bir tür rahatlama için yalvarana kadar durmuyor.

Yala. Üfle.

Tekrarla. Yala.

Üfle. Tekrarla.

"Theo," diye

yalvarıyorum.

"Sana istediğini vereceğim," diye mırıldanıyor. "Sadece beni sevdiğini söyle, Eliana. Bunu duymaya ihtiyacım var."

Daha söylemedim mi?

"Seni seviyorum. Seni hep sevdim. Dokuz yaşımdan beri, hatırladın mı?" Yalan söylemiyordu. Bana tam olarak istediğimi veriyor. Bundan daha fazlasını. Nane daha ağzından çıkmamıştı ve bu his aşırıya kaçıyor, en hassas tenimi başka hiç kimsenin ellerinde hissetmediğim bir hazzın dikenleriyle kıvılcımlandırıyor. Onun dudakları, onun dili, onun

Dişler; her şeyi aşırı hızda hissediyorum.

Saniyeler içinde yaklaştım, serbest bırakılma ihtiyacıyla nefes nefese kaldım. "Bana benim olduğunu söyle."

"Senin," diye nefes alıyorum.

"Ellie'm," diye devam ediyor, göbeğime sıcak bir öpücük kondurarak. "Sonra." Dilinin bir fiske. "Şimdi." Bir tane daha. "Sonsuza kadar."

İki fiske daha ve ben paramparça oluyorum, nefessiz ve doygun, onsuz, bu olmadan yedi yılı nasıl geçirdiğimi merak ediyorum.

"Senin. Her zaman."

"NEDEN eve hiç gelmedin?"

O sorduğunda Hanuka'nın altıncı gecesini için mumları yakmaya çalışıyorum. Bir haftadan az olduğuna inanamıyorum. Tüm hayatım boyunca bu kar fırtınasında yaşamışım gibi hissetmeye başladım. Ya da belki de hiç ayrılmak istemiyorum.

"Tatil için mi?" diye sordum. Seks dolu öğleden sonramız bütün gece ayakta kalmaya ve bugünün çoğunu uyuyarak geçirmeye dönüştü. İki gün önce, kalbimi kıran adamın asla harekete geçmediğini keşfettim.

Müttefik bana ihanet etti, ama hala ortaya çıkarmamız gereken çok fazla geçmişimiz var. Birbirimize yönelttiğimiz sorular sınırsız gibi.

"Evet. Gittiğin o ilk yıl, sonunda seni görebileceğimi düşünmüştüm. Orada olmaman gerçek değilmiş gibi geldi."

Bunca zaman uzak kalmayı hiç planlamamıştım. İlk yıl doğum günümde eve dönmek için biletim vardı. Ama o seyahatin yarattığı stres beni içten içe yiyip bitiriyordu. Babam Berkeley'i resmileştirdikten sonra annemle neredeyse hiç konuşmadık. Beni okula göndermek için bile bizimle gelmedi. Ve o yıl boyunca, babam kontrol etmek için aradı ve e-posta gönderdi, ama annem asla yapmadı. Sadece pasif agresif davrandığını, evden ayrılma kararından ve babamın ona karşı cephe almasından dolayı incindiğini biliyordum. Ama yine de çok öfkeliydim; özür dilemek istediğim hiçbir şey yoktu.

"Gidecektim. Biletimi almıştım. Ama annemi görmeyi düşündüğümde..." Sözlerimi yarıda kestim, aklım yine o mutfaktaydı. "Ayrıldığımdan beri konuşmamıştık ve... bunu yapamazdım. Maya bana Noel için ailesiyle birlikte şehirde kalacağını söyledi ve beni de onlara katılmaya davet etti, ben de son dakikada babamı arayıp hasta olduğumu söyledim. Buna itiraz etmeyeceklerini biliyordum."

Hasta olduğum yalan olabilirdi ama tüm vücudum endişeyle dolup taşıyordu.

"Annen berbat biriydi."

Gözlerim Theo'ya kayıyor. "Ne?"

"Kendini kaybetti, El. Senin için özel bir pasta yaptı ve baban ona gelmeyeceğini söyleyince dışarı koşup hepsini çöpe attı. Ondan sonra onu neredeyse hiç görmedim." Theo'nun sesini duygular ele geçirirken kalınlık dolduruyor. "Şey, bir kez hariç."

Gözlerimiz buluşuyor ve bana söyleyeceği şeyi duymanın kolay olmayacağını biliyorum.

"Bütün gece güneş odasında oturuyordum. Nedenini bilmiyorum ama yıldızlara bakmayı seviyordum ve senin uyuyamadığında hep orada yattığını biliyordum. Ben de orada oturup gece yarısını bekledim sanırım. Sanırım mucizevi bir şekilde ortaya çıkmanı umuyordum. Doğum gününde ayrı olmak çok yanlış geldi." Titrek bir nefes verdi. "Ve sonra annen geldi. Yanıma oturdu ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Sürekli 'O asla

Geri dönecek, değil mi?' dedi ve ben de onunla birlikte ağlamaya başladım. Ben de aynı şeyi merak ediyordum."

"Theo..."

"Bu bizim geleneğimiz haline geldi," diye mırıldanıyor. "Ne?"

"On dokuz yaşından beri doğum gününü hiç kaçırmadım. Her yıl geleceğini umarak geri döndüm." Bir elini yüzünde gezdirmek için duraklıyor, süzülen gözyaşlarını saklamaya çalışıyor. "Ve her yıl doğum gününde, annen ve ben gece yarısı güneş odasında birbirimizi buluruz. Bunu hiç konuşmadık. Muhtemelen ona destek olmak için orada olduğumu falan düşünüyordur ama biz sadece oturup senin için ağlıyoruz."

Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Annemin benim için bu şekilde ağladığı düşüncesi aklıma yatmıyor. Ben onun projesiydim, her zaman düzeltilmesi gereken bir çocuktum. Bizim için hiçbir zaman büyük hisler ya da duygular olmadı, sadece bu tür bir ilişkimiz yoktu.

Annem ve Theo'nun benim için birlikte ağladıklarını düşünmek içimi acıtıyor. Onunla ilgili karışık duygulara sahip olabilirim ama ikisi de hala hayatımda en çok sevdiğim iki insan. Ondan tek istediğim benim özgürce yaşamama izin vermesi. Onu asla incitmek istemedim. İlişkimizin bitmesini hiç istemedim. Sadece başka birini bulamadım-er çözüm.

Ve sonra, tam kendimi olabildiğince suçlu hissederken, neden bundan sonra hiçbir doğum günü için geri gelmemeye karar verdiğimi hatırlıyorum.

"O yaz benim de eve dönmem gerekiyordu. Ama bana gönderdiği son mesajı her gördüğümde, onu görme konusundaki sinirlerim tavan yapıyordu." En kötü alevlenmelerimden birini yaşadım, haftalarca yataktan çıkamadım. İşte o zaman nihayet bir terapistle gitmeye başladım.

"Ne metni?"

"Doğum gününden. Yirmi numaradan. Okula gittiğimden beri ondan ilk kez haber alıyordum." O anı kafamda tekrar canlandırıyorum, bana gönderdiği fotoğrafı gözümün önüne getiriyorum. "Bana senin ve Ez'in bir fotoğrafını gönderdi. Tek yazdığı 'Mutlu yıllar. Çocuklar seni özledi' yazıyordu."

"Ciddi misin?" Theo azarlar. "Tanrım, annen tam bir salak."

Gülmek iyi hissettiriyor. Duvarları yıkmak ve pişmanlık dışında herhangi bir şeye odaklanmak. Theo'nun bazı şeyleri alabilmesini hep sevmişimdir.

Keder gibi karmaşık bir şeyi ızgara peynirli sandviçe indirgemek.

"AG?" Bu konuşmanın nereye varacağını merak ederek bakışlarıyla buluşmak için başımı kaldırıyorum. "Latkes yapmak ister misin?" diye sorarken kirpiklerinin arasından bir gülümseme parıltısı beliriyor.

Theo'nun kulübesindeki taze yiyeceklerin çoğunu tüketmiştik ama birkaç yumurtamız kalmıştı ve kilerde güvenle saklanmış patates ve soğan bulduğum için mutluydum. Kutu rendesini ve bulabildiğim kadar mutfak havlusunu kaptığım gibi işe koyuldum.

"O da ne?" Theo'nun elinde iki büyük plastik torba tuttuğunu görünce soruyorum.

"Dondurulmuş elmalar. Garajda vardı. Onları mabet için saklıyordum ama hazır elma pürem yok, o yüzden bunları kullanacağız."

"Hayvanlardan yiyecek çalmak istemiyorum!"

"Bende bol miktarda var ve Mart ayına kadar da faaliyete geçmeyecek. Elma püresi olmadan latke yemeyeceğini biliyorum. Bana nasıl yapıldığını gösterir misin?"

"Ben soyarım. Sen doğra." Adada yanına sokuluyorum, tüm malzemelerimizi önüme yayıyorum. Boynumun yan tarafına hafif bir öpücük kondurmadan önce bir kolunu bana doluyor.

İçimi bir his kaplıyor, göğsümde bir titreşim hissediyorum. Hep böyle olması gerekiyordu.

Theo ve ben büyürken Hanuka'yı çok fazla birlikte geçirmediğimiz çünkü nadiren Noel kadar geç bir zamana denk geliyordu. Ama ilk yıl latkelere ve benim ev yapımı elma püreme aşık oldu. Eskiden pişirmeyi en sevdiğim şeylerden biriydi, çoğunlukla tüm evimizi dolduran aroması nedeniyle. O ilk yıldan sonra, sonraki her Noel'de latkeleri yeniden aramaya başladı.

Göğüs eti, pizza, latkes ve waffle. Bunlar kış tatillerinde servis edilen tipik ikramlardı. Bazen de doğum günü pastası. Tam olarak geleneksel değildik ama gelenekler *bize aitti*.

Tüm tatiller bizim için bulanıklaştı. Hanuka, Noel, doğum günüm, yılbaşı gecesi. Hepsi önemsizdi ama aynı zamanda da çok önemliydi. Onlar bizim büyüdüğümüz şeydi. Bizi onlar şekillendirdi. Önemli olan tüm dönüm noktalarını işaretlediler.

Onlar Theo ve Ellie'nin hikayesiydi.

"Gerçekten o kadar yağa ihtiyacın var mı?" Theo, latkeleri kızartmak gibi hain bir sürece başlarken soruyor.

"Evet, Theo. Bu Hanuka. Bütün hafta yağla ilgili." Cevap vermiyor ama yüzündeki ifadeden neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığını anlıyorum. "Bir dakika. Hanuka'nın hikâyesini bilmiyor musun?"

"Annen her zaman tüm Yahudi bayramlarının aynı olduğunu söylerdi. 'Bizi öldürmeye çalıştılar. Biz hayatta kaldık. Hadi yiyelim.'" Omuz silkiyor.

"Haksız değil ama Hanuka biraz farklı. Aslında hayır, onun mantığı hala geçerli. Bu askeri bir zaferle ilgili."

"Ciddi misin?"

"Evet. Maccabees. Hikâyeyi pek hatırlamıyorum ama onlarca yıl süren bir savaş varmış ve Makabiler sonunda galip geldikten sonra Kudüs'teki özel bir tapınağı geri almışlar. Orada menora yakmak için bir kavanoz yağ bulmuşlar ama sadece bir gece yetecek kadarmış. Mucizevi bir şekilde sekiz gece yetti." Mirasımla ilgili bazı bilgileri paylaşmaktan gurur duyarak ona gülümsedim. "Yani, bizi öldürmeye çalıştılar -savaş- ve biz hayatta kaldık -evet!- ve şimdi bunu bize yağ mucizesini hatırlatan lezzetli yağlı yiyecekler yiyerek kutluyoruz."

"Huh." Theo düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Bunun petrolle ilgili olduğunu bilmiyordum. Patates kıtlığı ya da onun gibi bir şey olduğunu sanıyordum."

"Üzgünüm, Theo. Hepimiz İrlandalı olamayız."

Son latkeleri de bitirip yememiz için birkaç tanesini tabağa koyuyorum. Theo daha oturmadan onları mideye indirmeye başlıyor. Her lokmadan sonra çıkardığı inilti karşısında sırtışımlı bastırıyorum.

İki latkeyi bitiriyor ve sonra ciddi bir ifadeyle bana bakıyor. "Halkım dikkat etse iyi olur. Yahudiler nasıl patates yapılacağını iyi bilirler."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Theo

Şimdi

"KARDEŞİNİ ÖLDÜRECEĞİM."

Yedi yılı çözmek için yetmiş iki saat harcadık, birlikte yaptığımız son konuşmanın ve sonrasındaki her şeyin her ayrıntısını taradık. Aramızda tek bir soru ya da yanlış anlaşılma kalmayana kadar konuştuk ve iki günlük latkeler yedik.

Son birkaç gündür insanoğlunun bildiği her duyguyu hissettim ama birdenbire öfkem hepsini gölgede bıraktı. Ezra'nın mesajları gördüğünde sinirlendiğini biliyordum ama bir yıldan kısa bir süre sonra eski halimize dönmüştük. Bana sanki hiçbir şey değişmemiş, hayat boyu süren arkadaşlığımızda küçük bir kırılma yaşanmış gibi davrandı.

Ama Ellie'ye *acı* çektirdi. O kadar kötü yaralanmıştı ki, ülkenin diğer ucuna kaçmıştı. Bunu ona nasıl yapabildi? Beni teselli eden tek düşünce, birbirimiz için ne ifade ettiğimizi anlamamış olması, ruh ikizi gibi sevişmek yerine tatillerde takıldığımız sıradan bir ilişkiyi bitirdiğini sanması.

Çünkü o benim için öyle. Daha azı hayal ürünü.

Yine de Ezra'dan yaptığı şey için mi nefret ediyorum yoksa sadece ondan nefret etmek mi *istiyorum* karar veremiyorum. Belki ikisi de. Ya da belki de onun ihaneti olmasaydı Ellie'nin asla Kaliforniya'ya gidemeyeceğini, asla olması gereken kişi olamayacağını, asla ailesinden bağımsız olma şansına sahip olamayacağını anlamaya başlıyorum. Ellie'yi hayatımın yarısı boyunca sevdim ama onun bu yeni versiyonu inanılmaz. Birlikte büyüdüğüm, etrafındaki herkesi memnun etmeyi çok önemseyen kız sonunda kendine öncelik vermeyi seçti. O zamana ihtiyacı vardı. Maya gibi bir arkadaş edinmeye ihtiyacı vardı, dünyayı gezmeye ve hastalığı söz konusu olduğunda kendi sınırlarını bulmaya ihtiyacı vardı. Hiçbir parçam bunu kabul etmek istemiyor ama belki onun da o zaman benden uzakta.

İçimde Ezra'nın yaptıklarına minnettarlık duyan hastalıklı ve çarpık bir yan var. Ellie'ye onu çaresiz bırakacak kadar acı çektirdi. Ve bana da onun daha güçlü bir mücadele vermeden gitmesine izin verecek kadar acı verdi.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum ve onu seviyorum. Onu seviyorum ama ondan nefret ediyorum. Biyolojik bir kardeşe sahip olmak böyle mi hissettiriyor? Belki de başından beri gerçekten kardeşimdi.

"Sence bunu bize zarar vermek için mi yaptı? Ya da sadece beni? Benden uzun süre nefret etti," diyor Ellie, karmakarışık düşüncelerimi bölerek. "Başka neden böyle bir şey yapsın bilmiyorum."

"Senden asla nefret etmedi, El. Böyle düşündüğünü biliyorum ama bu doğru değildi. Bence bazı zamanlar hıncını senden çıkarmış olabilir. Sadece ilgi istiyordu. Ama sana değil, ailene kızgındı."

Söylediklerimi düşündüğünü, tüm anılara geri dönüp baktığını, onları farklı bir açıdan görmeye çalıştığını görebiliyorum. Ben de aynısını yapmalı mıyım diye merak ediyorum. Ezra'nın böyle bir şey yapacağını bilmeli miydim? Ellie'yle birlikte olma fikrinden hoşlanmadığını açıkça belirtmişti ama bu kadar dikkatsiz, bu kadar bencil olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Arkadaşlığımızın bundan daha büyük olması gerekiyordu.

"En son Reggae Gecesi'ne gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Ellie soruyor. "Bana karşı tam bir pislikti. Benden nefret etmediğini nasıl söyleyebilirsin? Gecenin yarısını onu kızdıracak ne yaptım diye düşünerek geçirdim."

Hay sikeyim. Hâlâ bilmediği çok şey var. "Biliyordum."

"Neyi?"

"Neden bir pislik gibi davrandığını. Biliyordum." Bakışlarını bana dikeyor ve cevaplar istediğini biliyorum. Bu benim anlatacağım bir hikâye değil ama tüm yalanlardan, ailesinin ondan sakladığı tüm sırlardan bıktım usandım.

"Bak, bu asla senin hatan değildi. Ama neden bu kadar çok içtiğini, neden bu kadar kızgın olduğunu biliyordum. Bu yüzden o hafta ona izin verdim."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"O sonbaharda," diye cevap verdim. "Hastalandı, *gerçekten* hastalandı. Sanırım gıda zehirlenmesiydi ama birkaç gün hastanede kaldı. Çok kötüydü. Ve iyileşene kadar bir süre evde kalabilmek için annenle babandan gelip onu almalarını istedi." Ellie'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Sanki bunu bilmediğine inanamıyormuş gibi. Ailesinin ondan sakladığı onca şey; asla doğru değildi.

"Tüm bunlar olduktan sonra beni aradı, ama temel olarak, ailen onu evin yakınında istemediklerini söyledi, özellikle de seni, mide mikrobi veya sana bulaşabilecek başka bir şey olması ihtimaline karşı. Ona tam olarak ne dediklerini bilmiyorum ama bana anlatacak kadar üzgündü. Sonunda onunla ilgilenmek için bir hafta sonunu orada geçirdim. Bana hiçbir şey söylememem için yemin ettirdi."

Dudakları ayrılıyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Bunu ona söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama tüm sırlarla işim bitti.

Sonunda mırıldanıyor: "Bunu hiç bilmediğime inanamıyorum. Herhangi biri o."

"Özür dilerim, El. Sana söylemem gerekirdi. Ben zaten yalan söylüyordum.

Ezra'ya bizden bahsetti ve ben de onun isteklerini yerine getirmeyi ona borçlu olduğumu hissettim. Ve babana bağırdığında, o anda onun için gerçekten üzıldüm."

Ellie her şeyi kavrarken başı bir o yana bir bu yana sallanıyor ama bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilmek zorunda. "Biliyorsun, bunların hiçbirisi onun sana yaptıklarının nedeni olmaya yaklaşamaz bile. Bize yaptıklarının."

"Olmayabilir. Ama sanırım şimdi daha iyi anlıyorum. Sanırım-" Bakışları benden başka her yeri arıyor. "Sanırım seni ondan çaldığımı hissetti. Önce annemi ve babamı çaldım, sonra da seni. Beni hiçbir zaman arkadaşlarının yakınında istemedi.

senin evimizde kalmanla ilgili bir seçim. Tanrım, bunu ona yaptığım için kendimden nefret ediyorum."

"Ellie, sakın bunu kendi üzerine giymeye kalkma. O asla senin değildi."

Yüksek patlama sesleri eşliğinde kıvılcımlar odanın içinde uçuşuyor. Her şey kararmadan hemen önce Ellie kollarıma atlıyor. Etrafımıza bakınırken sesler azalıyor, tek ışık kaynağımız derme çatma menoramızdaki sekiz adak mumu.

Hanuka'nın son gecesi.

"Sence jeneratörün yakıtı sonunda bitmiş midir?" Ellie sorar.

"Hiçbir fikrim yok. Gidip bir bakayım."

"Ben de seninle geliyorum." Bir yorgan kapıyor, şimdiden sıcaklığın eksikliğine hazırlanıyor ve beni dışarıda takip ediyor.

Jeneratör tamamen boş. Kafam çok karıştı. Bu şey bir damla bile yakıt kullanmadan mükemmel bir şekilde çalıştı. Yirmi dört saatten fazla dayanmaması gerekirdi ve biz tam bir hafta dayandık. Ama şimdi yakıt bitti. Seçeneklerimiz tükendi.

Ellie'ye bakıyorum. "Tıpkı Maccabees gibiyiz. Sekiz gece sürdü."

"Tamam, dramatikleşmeyelim. Sen sadece bir savaş kazanmadın."

Ben yapmışım gibi geliyor. Yedi yıllık bir savaş. Ellie'nin hayatıma geri dönmesinden daha çok ne kazanmışım gibi hissettirebilir ki?

Ama elektrik olmadan bu kulübede kalamayız.

Bu gerçekleşiyor olamaz. Daha fazla zamana ihtiyacım var. Kaliforniya'ya dönmeden önce Ellie ile daha fazla zamana. Aramızda hala bir gelecek olup olmadığını görmek için daha fazla zamana. Ona duygularımın hiç değişmediğini, her zaman hayalini kurduğumuz hayatı hâlâ istediğimi göstermek için daha fazla zamana.

Onu nasıl tutabilirim?

Çalkantılı geçmişimizin Ezra tarafından kurgulandığını fark etmiş olabiliriz, ancak bu onun için pek çok iyi şeyin ortaya çıktığını değiştirmez. San Francisco'da harika bir hayatı, bir kariyeri ve arkadaşları var. Sadece bazen mutlu olduğunu söyledi, ama ben kimim ki ona tüm bunlardan vazgeçmesi gerektiğini söyleyeyim?

Daha fazla zamana ihtiyacım var.

Ellie titriyor, ısı kaybı şimdiden hissediliyor. Ben de yapabileceğim tek şeyi söyledim.

"Gitmek zorundayız."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ellie

Şimdi

BEN HAZIR DEĞİLİM.

Bu kulübeden ayrılmaya hazır değilim. Theo'dan ayrılmaya hazır değilim. Gerçek hayata dönmeye hazır değilim.

Çünkü o hayat artık bana gerçek gelmiyor. Geçmişim, bugünüm ve geleceğim bu kulübede çarpıştı ve buradan ayrıldığımda gerçekliğin neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Sanki kendi yarattığım, en sevdiğim rüyalarımın ve en kötü kâbuslarımdan oluşan bir kar küresine hapsolmuş gibiyim. Korku yedi yıl önce arkamda bıraktığım bir şey ama şu anda hissedebildiğim tek şey korku.

İçeri giriyoruz ve gözlerim hemen şömineye kayıyor, hala güçlü bir şekilde çalışıyor. Bu evde elektrikli olmayan tek şey. Garajda istiflenmiş kocaman bir odun yığını görüyorum. Theo bakışlarımı takip ediyor ve onun da böyle düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

"Sence bir gece daha dayanabilir miyiz?" diye sordum. "Eğer ateşin yanında kalırsak?" Fırtına bittiğine göre dışarısı artık o kadar soğuk değil.

Bana dönüp bakarken ağzının kenarları kasılıyor. "Sadece çok yakın durursan seni sıcak tutabilirim."

Yatağı ocağa daha yakın bir yere koyuyoruz ve Theo'nun sahip olduğu tüm battaniyelere sarınıyoruz. Aslında gereğinden biraz daha fazla ısındım ama bunu ona söylememin imkanı yok.

Gecenin geri kalanını birbirimize sokularak, sarılıp öpüşerek, kendimiz için çaldığımız fazladan zamanın tadını çıkararak geçiriyoruz. Ama etrafımızı saran gerginlik bir türlü geçmiyor. Korku, suçluluk, belirsizlik, tüm bu duygular uyumama izin vermiyor.

"Kaybettiğimiz zamanı nasıl telafi edebiliriz? Bu nasıl oldu?" Soruyu battaniyenin içine fısıldıyorum, gerçekten kime sorduğumdan emin değilim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sürekli düşünüyorum, ya Vermont'a iş için gelmemiş olsaydım? Ya da fırtına bir gün sonra gelseydi? Ya da ya-"

"El, dur. Tüm keşkelere odaklanamazsın, yoksa aklını kaybedersin. Yedi yıl önce gerçekten şanssızdık, bu yüzden bu sefer şanslı olmanın hak edilmiş bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Şans mı? Sence bir gün şanslı olup ertesi gün olmamak mı? Değişiklik olsun diye iyi bir karma mı?"

"Hayır." Theo elini yüzümün kenarında gezdirdikten sonra bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sanırım birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağımızı *biliyorum*. Sadece biraz sihre ihtiyacımız vardı."

"Büyü mü?" Alay ediyorum.

"Evet. Kendi küçük Hanuka mucizemiz. Her zaman birlikte olmamız gerekiyordu. Kader araya girmeye karar verdi. Kendi başımıza çok uzun sürüyorduk."

Güneş hala ufukta alçakta dururken uyandık, çivit mavisi bir gökyüzü pencereden bize bakıyor.

Kabinin içine yüksek bir ses yayılır ve bunu daha da yüksek bip sesleri takip eder.

"Bu saban mı?" Theo sarsılarak doğrulur ve pencereye koşar.

"Nihayet! İşlerini bitirdiklerinde arabayı çıkarabileceğiz."

Mutfığa girip bir bardak su alıyorum. Fırının üzerindeki saat bana saatin 10:15 olduğunu söylüyor, ama ben daha erken olduğunu biliyorum.

Bundan daha kötü. Doğru ayarlamamış olmalı. Tam Theo'ya biraz daha uyumamız gerektiğini söyleyecektim ki-

"Theo..." Fırına baktım. Orada gösterilen saate. Sonra üzerimde sadece bir tişört olduğunu ve titremediğimi fark ediyorum. "Elektrikler geldi!"

"Öyle mi?" Bir düğmeye basmadan önce etrafına bakınıyor, gözlerine inanamıyormuş gibi ışığın birkaç kez dans etmesini izliyor. "Vay anasını."

Sıcaklık zaten mükemmel görünmesine rağmen termostatu ayarlamak için yanına gider. Gece yarısı tekrar açılmış olmalı.

Şimdi gitmemize gerek yok. Gitmek zorunda değilim. Bakışlarımız birbirini buluyor, bu vahiy aramıza yerleşiyor. Söylenmemiş olabilir ama birbirimizi anlamayacak kadar iyi okuyabiliyoruz.

"El?"

"Öyle mi?"

"Doğum günün için bir planın var mı?"

Yanaklarımda tam teşekküllü bir gülümseme beliriyor. "Aklında ne var?"

Mutfağın diğer tarafına, çantamın tüm hafta boyunca durduğu yere doğru süzülüyor ve beni gerçekten şaşırtarak çantamı k a r ı ş t ı r m a y a başlıyor.

"Ne-"

Telefonumu çıkarıp bana verdi. "Beni engellemeyi bırak, sana söyleyeceğim."

ELLIE

Konuşmak için bir saniyen var mı?

MAYA

Beş dakika içinde arıyorum!

"HANGİ CEHENNEMDEYDİN?" Maya telefonda çığlık atıyor. Kulak zarını patlatmaya çalışıyor ama sesi hâlâ içimi neşeye dolduruyor.

"Çok üzgünüm My. Uzun hikâye ama kar yağdı, elektrikler kesildi ve jeneratör için yakıt tasarrufu yapmaya çalışıyorduk, bu yüzden telefonları şarj etmeyi bıraktık. Zaten telefon çekmiyordu." Her şeyi olabildiğince hızlı bir şekilde ağzımdan kaçırdım.

"Whoa, whoa, whoa. Geri çekil, bebeğim. Kar mı yağdı? Nereye? Ailenle birlikte misin?"

Ona hikayenin elimden geldiğince kısa bir versiyonunu anlattım. Theo hakkında adı gibi pek çok ayrıntıyı hiç bilmiyordu, sadece üniversiteye gitmeden önce kalbimin kırıldığını biliyordu.

"*Theodore Fox* senin ilk aşkın mı? *Şeytan mı*? Hiç unutamadığın adam mı? Ama Noel Baba'ya benziyor!"

"Evet, kullandığı fotoğrafın aslında büyük büyükbabasına, ağaç çiftliğinin ilk sahibine ve aynı zamanda orijinal Theodore Fox'a ait olduğu ortaya çıktı. Ayrıca *benim* Theodore Fox'um Theo olarak tanınıyor."

"Bekle, bekle, *bekle*. Theo Fox? *McFoxy*? 2021 *playoff MVP'si* Theo Fox mu?"

Üçüncü periyotta dört gol-"

"Evet!" Sözünü kesiyorum, çünkü sesi hiç susmayacakmış gibi geliyor. "İşte bu."

"Dur bir saniye. Tavsiye ettiğim hokey romanlarını bu yüzden mi okumuyorsun? Çünkü Briar U sahte olabilir ama o seri *tokat* gibi."

"Benim, son kez-"

"Vay canına. Geri dönmeyeceksin, değil mi? Şirketimizin uzun süreli çöpçatanı gibiyim. Tanrım."

"Geri geliyorum, My..." Geri dönecek miyim? Geleceğin ne getireceği hakkında çok fazla düşünmedim. Tek bildiğim, ne olursa olsun Theo'nun da içinde olmasını istediğim. Belki zamanımızı bölüşebiliriz? Kahretsin. Çözmemiz gereken başka bir şey daha var.

"Bu düşünceni unutma. Aslında gerçekten iyi haberlerim var."

"Öyle mi?" Konuyu değiştirdiğim için minnettar bir şekilde soruyorum.

"Geçen ay aldığımız teklifi hatırlıyor musun? *Travel People*'dan?"

"Tabii ki hatırlıyorum."

"Şey... geri geldiler. Ve iki katına çıkardılar. Aslında iki katından da fazla çünkü bize çok daha uygun şartlar sundular. İkimiz de yönetim kurulu koltuklarımızı koruyacaktık."

"Vay anasını. Bu gerçek mi?" Belki de Theo şans konusunda haklıydı.

Onca yıl sahip olamamak sonunda yakalanmış olmalı.

"Evet. Açıkçası, bunu tartışmalıyız. Ama ben biraz -"

"Hadi alalım." Bu bir işaret gibi. Sanki Theo haklı ve kader hâlâ müdahale ediyor, kaderimde olan yolu, hayatımın aşkıyla paylaşacağım yolu izlememe yardım ediyor. "Yani, avukatlar falan inceledikten sonra. Ama lanet olsun. Ben varım."

"Ahhh! Keşke birlikte olsaydık da kutlayabilseydik," diye mızızlanıyor Maya kulağıma.

"Yeni yıl için ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Greg çalışmak zorunda. Ayın yirmi dokuzunda SF'ye geri dönüyoruz."

Baş döndürücü bir his kaplıyor, aynı anda pek çok şey oluyor. Heyecanlanacak o kadar çok şey var ki.

"Hiç Vermont'a gittin mi?"

THEO köyün etrafındaki turundan döndüğünde beni Maya ile telefonda ciyak ciyak konuşurken buldu. Telefonu kapatmadan önce Barselona'dan Montreal'e bir uçak bileti ayırtmıştı ve ben de kiraladığım eve dönmeden önce onu almaya gitmek için ayrıntıları çoktan halletmiştim.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Daha önce arkadaşlarından biriyle hiç tanışmamıştım."

Onun bu açıklaması beni açıklanamaz bir şekilde üzdü. Çünkü onun tanışabileceği Maya gibi bir arkadaşım hiç olmadı. Kabin dışındaki yetişkin hallerimize alışmamız biraz zaman alabilir ama ben bu fırsata hazırım.

"Raj'ı aramalıyım, bakalım o da yılbaşı için gelebilecek mi?" "Hâlâ Rangers'ta oynamıyor mu?" diye sordum.

"Hayır, o da geçen sezon emekli oldu. Montreal'e döndü ama hâlâ görüşüyoruz." Yirmili yaşlarında iki adamın emekli olması fikrine gülüyorum ama sanırım çoğu insan sonsuza dek olduğu gibi darbe almak istemiyor.

Theo'nun telefonu çalmaya başladığında, "Onu görmek gerçekten güzel olurdu," diyorum. Arayana baktığında, tüm ifadesi

donuyor. Onun görüş açısını takip ederek ağabeyimin bana baktığı fotoğrafa ulaşıyorum.

"Cevap verecek misin?"

Cevap vermiyor, sadece bakmaya devam ediyor. Sonra tavrı tamamen değişiyor, öfkesi yüz hatlarını sarıyor ve toparlanıyor.

"Hey," diye homurdanıyor Theo. Bu belki de şimdiye kadar söylenmiş en az dostça "hey" dir.

"N'aber dostum?" Hoparlörden ağabeyimin sesi geliyor.

Theo bir şey söylemiyor. "Alo?"

Beni duyabiliyor musun?"

Theo'yu cevap vermeye zorluyorum ve sonunda yine "Hey," diyor. Sanki faydası varmış gibi. Elimi sallayarak daha fazla kelime öğrenmesi gerektiğini söylüyorum. "Nasıl gidiyor?"

"Güzel. Yani, bilirsin, ikamet çılgınca. Ama iyi. Aslında sabah Burlington'a gidiyorum, ayın yirmi sekizinde işe dönmem gerektiği için şehirden biraz daha uzaklaşmak istedim. Noel arifesinde hala geliyor musun yoksa daha erken mi takılmak istersin?"

Theo'nun dişlerini gıcırdatarak dışarı çıkmak isteyen tüm öfkesini bastırmasını izliyorum. Sanki ona destek olmam gerekiyormuş gibi bana sorgulayıcı bir bakış atıyor. Başımı sallıyorum, kesinlikle hayır.

"Evet dostum. Orada olacağım."

"Tamam..." Ezra'nın Theo'nun kırılmış ses tonuna şaşırdığını söyleyebilirim ama başka bir şey söylemiyor.

Theo telefonu kapatmadan önce hızlıca bir "görüşürüz o zaman" der.

"Hayatta olmaz. Ben gitmiyorum." Sonunda Theo'yu hayatıma geri aldım. Henüz ailemle uğraşmaya hazır değilim. Belki tatilden sonra, nerede yaşayacağımı ya da *Wander*'a ne olacağını öğrendikten sonra. Her şey çok fazla, çok erken. Yedi yıl oldu ve hâlâ çok erken geliyor. "Planlarımız var! Bütün bir günü yatakta geçiremeyiz."

Büyük eliyle yüzümü kavırıyor, Theo tarzıyla usulca okşuyor, tüm endişelerimi bir kenara itiyor. Sadece iki kelime söylüyor ama tartışmamı engelleyecek kadar güçlüler.

"Vakit geldi."

Otuzuncu Bölüm

Ellie

Şimdi

EBEVEYNLERİMİN evine giderken Theo'nun kamyoneti barut fıçısı gibiydi.

Gerilim, korku ve öfke, gelgitteki dalgalar gibi etrafımızda yuvarlanıyor ve her geçen dakika daha fazla yer kaplıyor. Stres her zaman hayatımda zorlu bir varlık olmuştur, ancak bugün kaygım bir gölge gibi, aileme yaklaştığımız her milde istediğimiz gibi şekil değiştiriyor. Ama kaygının özelliği de bu. Tahmin edilemez. Affetmez. Uçup gittiğini düşündükten sonra bile derimin altında.

Şu anda sinirlerimin tamamen alevlenmesini engelleyen tek şey yanımdaki adam. Theo hakkında iyi hissediyorum. Birlikte geleceğimizi henüz tam olarak belirleyemedik ama bu bilinmezlik beni endişelendirmiyor. Ona eskiden olduğu gibi yine güveniyorum. Ne olursa olsun birlikte olacağımızı bilmek belirsizliğimi ortadan kaldırıyor.

Ancak bu, ailemi görme konusundaki endişeli enerjinin beni ele geçirmesine engel olmuyor. Aileme, Ezra'ya ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Şu anda Theo'nun yüzündeki ifadeye bakılırsa, Ezra'nın boğazını parçalamasından da bir o kadar endişeliyim.

Arabayı garaj yoluna çekiyoruz ve ben panikten kaşınmaya başlıyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Belki de onlara geleceğimi söylemeliydik," diyorum gergin bir şekilde, bu kamyondan inmek istemiyorum. "Ya da belki hiç kalmayız. Kulübede doğum günümü kutlamak birden kulağa çok hoş geliyor. Ne kadar çok seks yapabileceğimizi düşünsene." Ben kirpiklerimi kırıştırırken o bakışlarını bana diyor.

"Ellie," diye azarlıyor Theo. "Bunu yapmak zorundayız. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Ben senin yanındayım." Elimi avucunun içine alıyor ve dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "Her zaman."

Theo kamyonetten inip kapımı açmak için yanıma gelirken yerimden kıpırdamadan oturuyorum. Beni resmen aşağı çekiyor ve elimi tüm ağırlığımla ön basamaklara sürükleyecek kadar sıkı tutuyor.

Kapıyı iki kez çalıyor ve ben titrememi durduramıyorum. Başparmağı elimin arkasında küçük daireler çiziyor, beni yatıştırmak için elinden geleni yapıyor. Kapı açıldığında vücudunu daha fazla hissetmek için ona doğru eğilmeye başlıyorum.

"Vay anasını." Ezra gözleri fal taşı gibi açılmış ve titreyerek soluk soluğa kaldı. Bizi içeri almak için geri geri giderken tökezliyor, hâlâ dili tutulmuş durumda ve o zaman Theo'nun ona hançer gibi baktığını görüyorum. Ezra çok korkmuş olmalı.

"Ez? Theo mu o?" Babamın sesi mutfaktan yankılanıyor ve gözlerimden yaşlar süzölmeye başlıyor. Bugün görmekten korkmadığım ama geride bıraktığım için hâlâ büyük suçluluk duyduğum tek kişi.

"Baba?" Ciyaklayarak mutfığa doğru ilerliyorum. Ezra hâlâ ağzı açık bir şekilde kapıda duruyor ama Theo yanımdan ayrılmadı. Tıpkı söz verdiği gibi.

"Ellie?" Babam bağılıyor. "Bu gerçekten sen misin, tatlı bezelyem?"

Bana sarılmak için hızla bize doğru geliyor ve ikimizin de gözlerinde parlayan yaşlarla onu kabul ediyorum. Onu tekrar görmek çok güzel bir duygu. Theo elimi sadece bir anlığına bırakıyor ve babam elimi çektiğinde hemen yerine koyuyor. Bunu atlatmamı sağlamaya kararlı ve o yanımdayken bunu başarabileceğimi düşünüyorum.

"Judy! Buraya gel!" Babam sesleniyor. "Benim Kaliforniyalı kızım." Bana bakıyor, yüzü parlıyor. "Seni görmek güzel, tatlım."

"Burada neler oluyor?" Annem koridordan bağılıyor.

Odaya girdiğini ve bakışlarımızın buluştuğunu gördüğümde kalbim duruyor. Gerçek miyim yoksa bir hayalet miyim emin değilmiş gibi birkaç kez göz kırıyor. İçimi burkan hıçkırığı etrafımızdaki boşluğu doldurmadan önce dakikalar tam bir sessizlik içinde geçiyor. Dizlerinin üzerine düşmeden hemen önce.

Babam aceleyle kalkmasına yardım ediyor ve ağlamasının arasından konuştuğu kelimeleri zar zor seçebiliyorum. Sonunda ayağa kalkıp kendini toparladığında, gözlerinin doğrudan benim ve Theo'nun iç içe geçmiş ellerini işaret ettiğini izliyorum.

Ve sonra ikimize doğru koşmadan önce "Onu geri getirdin" diye fısıldıyor.

"Görünüyorsun-" Annemin gözleri üzerimde geziniyor, vücudumdaki tüm değişiklikleri fark ediyor. Onun bakışları altında sinirlerim geriliyor, nasıl tepki vereceğini merak ediyorum ama sözlerini şöyle bitiriyor: "Çok sağlıklısın. Harika görünüyorsun, Ellie."

Sarılmanın sonu gelmiyor ama henüz kelimelerimi bulmak zorunda kalmadığım için de minnettarım. Sonunda Dr. Green'in beni çözmeye çalıştığı şey kafama dank etti. Arkadaşlarımla birlikte ilerlemek istiyorum. Bu onları affetmem gerektiği anlamına gelmiyor, ancak onlarla bir ilişki kurmak yine de benim seçimim. Kendi şartlarımla. Vahiy iyi hissettiriyor, omuzlarımdaki baskı biraz olsun hafifliyor.

Ama Ezra hâlâ bu denklemde yok, ön kapının yanında duruyor, sinir enerjisi ondan taşıyor.

Theo fark ettiğimi fark ediyor ve birden tüm dikkati Ezra'ya dönüyor.

"İyi olacak mısın?" diye fısıldıyor bana. Başımı sallıyorum ve parmak eklemlerime bir öpücük daha konduruyor. Ve sonra elimi bırakıyor. Ezra'ya doğru yürüyor ve dışarı çıkmadan önce hareketlerini hiç durdurmadan, "Gidelim," diyor.

Ezra takip ediyor.

Kapı çarptı.

Annem ve babam onlara nasıl vereceğimi bilmediğim cevaplar için bana bakıyorlar. Belki de çocukluğumun geçtiği eve geri döndüğüm içindir, ama olgunluk seviyem düşüyor ve çocukların etkileşimini izlemek için pencereye koşuyorum.

"Ne diye bağıyorlar?" Annem kulağımın arkasından soruyor. Onun bana yakınlığını hissetmek garip ama bir bakıma da rahatlatıcı. A

Derimin altında hala çok fazla öfke var, ama annemi özlediğimi, hayatımdaki sürekli varlığını özlediğimi itiraf edebilirim.

Ben bir şey duyamıyorum ama Theo'nun bağırdığını anlamak çok kolay. Ezra'nın elleri savunma pozisyonunda duruyor ama pek bir şey söyleyecek gibi görünmüyor.

"Ellie?" Babam cevap bekliyor.

"Bunu size söylemenin bana düşeceğini sanmıyorum. Ama belki-"

"Tanrım!" Hepimiz Theo'nun Ezra'nın burnuna yumruk atmasını izlerken babam bağırıyor. "Ne yaptığını sanıyor bu herif?" Babam kapıya doğru ilerliyor, belli ki bu kavgayı durdurmayı planlıyor.

"Baba, dur. Bırak bunu onlar halletsin. Lütfen?"

Gözlerinde binlerce soruyla bana bakıyor ve sonra hepimiz *tekrar* pencereye odaklanıyoruz çünkü Theo Ezra'ya *tekrar* yumruk atıyor.

Ez karşılık vermiyor. Yüzü soğukkanlı, burnundan kan damlarken bile ifadesi kabullenmişlik içinde.

Theo'ya müdahale etmeyeceğime söz verdim. Onun Ezra'yla olan mücadelesiyle benimkinin ayrı mücadeleler olduğuna karar vermiştik. Sadece ne kadar gerçekçi olduğunu fark etmemiştim.

Üçümüz de Theo'nun yumrukları yerine sözcükleri kullanmaya başlamasını izlemeye devam ediyoruz. Annem yanıma geliyor ve koluyla beni sarıyor. İrkilmemeye çalışıyorum ama elimde değil ve üzgün bir gülümsemeyle çekiliyor. Özür dilemek istiyorum ama dilemiyorum. Dilememeliyim. Aramızdaki ilişkinin yürümesi için sınırlar koymalıyım. Yüz ifadesindeki bir şey bana bunun uzun bir yol olacağını söylüyor.

"Ee, sen ve Theo?"

"Ben ve Theo," diyorum. Başka bir şey yok.

"Çok özür dilerim, tatlım." Arkasını dönerken burnunu çektiği duyuluyor ve babamın parlayan gözlerle bizi izlediğini fark ediyorum.

Pencereye döndüğümde Theo ve Ezra'yı sarılırken buldum, hiç hazırlıklı olmadığım bir şeydi bu. Ne söylemiş olabilirdi ki? Theo gülümsemiyor ama Ezra'nın omzunu sıkıca kavıyor.

Kapı açılır açılmaz babam adamlara doğru koşuyor ve kavganın ne hakkında olduğunu öğrenmek istiyor.

"Sorun değil baba. Bunu hak ettim," diye inliyor Ezra.

"Cevaplar. Şimdi."

"Joel," diye başlıyor Theo. Babam ona bakıyor, çenesi fazla mesai yaparken gözleri sorularla dolu. "Bak, Ez'e vurduğum için özür dilerim. Ve bunu görmek zorunda kaldığın için. Eğer sana nedenini anlatmak istiyorsa, bunu ona bırakacağım."

Babam oflayıp pufluyor, sanki biri Theo'ya deli olduğunu söylemeliymiş gibi odaya bakıyor. Sonra Ezra'ya dönüyor ama yine de hiçbir yanıt alamıyor. "Burada neler oluyor böyle?"

"Judy ve seninle konuşabilir miyim?" Theo ona sorar. "Yalnız mı?"

Nedense babam cevaplar için bana bakıyor. Theo'nun onlarla ne hakkında konuşmak istediğinden emin değilim. Bu planımızın bir parçası değildi. Ama Theo'nun gözlerini bulduğumda bana yalvaran bir şekilde bakıyor ve buna ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Ez'le konuşmam gerek, o yüzden seni yalnız bırakalım." Kanamayı durdurmak için tişörtünü kullanan kardeşime dönüyorum. "Sana biraz buz getireyim. Bodrumda konuşalım."

"Bunu beni incitmek için mi yaptın?" "Ellie-"

"Theo öyle olmadığını söyledi. Düşündüğüm gibi benden hiç nefret etmediğini söyledi. Ama başka neden bana böyle yalan söylediğini anlamıyorum."

Buraya geldiğimizden beri Ezra'nın gözleri sulanıyor ve bunun benim yüzümden mi yoksa kanayan burnu yüzünden mi olduğunu anlayamıyorum. Kanamayı durdurmaya başardık ama yüzünün etrafında oluşan morlukları şimdiden görebiliyorum. İşinin onun için ne kadar önemli olduğunu bildiğim için bir suçluluk duygusu hissediyorum. Bar kavgasına karışmış gibi görünürken genç hastaları ve ailelerini görmesini isteyeceklerinden şüpheliyim.

"Senden hiç nefret etmedim. Gerçekten senden nefret ettiğimi mi düşündün?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sadece başımı sallıyorum. Latke aniden kanepede aramızda belirdi. Yaşlı kedinin hâlâ bu kadar sinsi olmasına şaşıyorum. Hemen Ezra'nın morarmış yüzüne pati atıyor ve yanağında çizik izleri bırakıyor. Sanırım karma gerçekten de bir kedi.

"Siktir," diye inliyor. "Seni asla incitmek istemedim; yemin ederim. Öyle değildi-" Burnunu çekmek için duraklıyor, ki bu son derece acı verici görünüyor. "Sadece kızgındım. Seni ve Theo'yu öğrendiğimde, sanki hepiniz sır saklıyormuşsunuz, arkamdan konuşuyormuşsunuz gibi hissettim. Mantıksız ve çocukça davrandığımı biliyorum ve... bir şekilde saldırıya geçtim."

"Ama-"

"Bak." Bana doğru uzanıyor ama bu hareketi yapmaktan vazgeçmiş gibi görünüyor ve ellerini kucağına geri çekiyor. "Theo'ya kızgındım. O benim en yakın arkadaşımı ve beni kullandığını hissediyordum. Beni, ailemizi, hepsi senin peşinde olduğu içindi. Ben-" İç çekti. "Kıskanıyordum, Ellie. Ben bir pisliğim ve kıskandım ve gerçekten korkunç bir şey yaptım."

Bir an sessizliğe gömüldük. Ona katıldığım için nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Theo zaten ona yumruk attı ve sırf daha kötü hissetmesi için ona saldırmak istemiyorum. Ama hâlâ aklımda bir sürü soru var.

"Sen asla..." Düşüncelerimi toparlamak için bir saniyemi ayırıyorum çünkü her yerdeler. Tarihimizdeki pek çok an zihnimde kayıyor ve genellikle düşünmemeyi tercih ettiğim her türlü çocukluk anısını canlandırıyor. Ve onların oyalanmasına izin verdikçe, aslında her şeyin çok basit olduğunu fark ediyorum. "Benden hoşlandın. Sen beni hiç sevmedin Ez. Gençken zor olduğunu biliyorum. Lupus hastalığının engel olduğunu biliyorum. Ama benden hep kaçıyordun. Her hasta olduğumda yanımda olmanı umdum ama sen benimle hiçbir şey yapmak istemedin. Belki nefret bu değildir ama bana öyle geliyordu." "Yanılıyorsun, El. Ben seni sevdim. Ben sadece...siktir.

Bilmiyorum. I al-

Seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissettim. Ben senin ağabeyinim. Seni korumam gerekiyordu ama hiçbir şey yapamadım. Her zaman yatağa tıkılıp kalıyordun, arkadaşlarınla birlikte olamıyordun ve sonra annemle babamın tüm ilgisini çektiğin için sana hala kızıyordum. Hiçbir işe yaramıyordum. Nefret ettiğim tek kişi kendimdi."

Bu büyük bir ifşaat gibi geliyor ve son beş yıldaki her şey yerine oturmaya başlıyor. Yaptığımız tüm konuşmalar onun tıp fakültesi eğitimi, ihtisası ve hastaları üzerine odaklanıyordu. Pediatri ve acil tıp konusunda ne kadar tutkuluydu. Sanki ikimize de insanlara nasıl yardım edeceğini öğrendiğini kanıtlamaya çalışıyordu.

Sekiz yaşındaki ben gibi insanlar.

"Ve sonra Theo geldi ve sonunda hep istediğin kardeşe sahip oldun." Bunu yüksek sesle söylemek bile istemiyorum, ama bu sonuca varmak bana çok anlamsız geliyor.

"Öyle değildi; hiçbir zaman senin yerini almak istemedim. Ama haklısın, o benim için bir kardeş gibiydi. Bazen annem ve babamdan uzak kalmaya ihtiyacım oluyordu ve o hep yanımdaydı."

"Ve sen onu asla paylaşmak istemedin."

"Hayır," diye savunuyor, ama bu çok zayıf. "Belki," diye itiraf ediyor. Gözleri sanki tavanda bir yerde gerçeği arıyormuş gibi yukarı fırlıyor. Orada olabilir. Bu tavan, bu bodrum tüm sırlarımızı barındırıyor. "Ama hiçbir fikrim yoktu, Ellie. Sana söz veriyorum; beş dakika öncesine kadar birbiriniz için ne ifade ettiğinizi hiç bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu."

Ben onun sözlerini çiğnerken zaman geçiyor. Latke kucağıma kıvrılmış ve onu sevmeme izin veriyor. Sanırım yaşlandıkça daha az ayrımcı olmaya başladı.

"Sana inanıyorum. Oldukça iyi sakladık. Bunu öğrenmenizden ve bu yüzden ondan nefret etmenizden çok korkuyordu."

"Ama neden bana söylemedin?" diye yalvarıyor.

"Sana söylemek mi? Ne, çok yakın olduğumuz için mi? Seninle ne zaman erkekler hakkında konuştum ki?"

"Hayır. Yani o gece odanızdan çıkmadınız. İtiraf etmeyi planlıyordum. Seni böyle üzgün görünce kendimi çok kötü hissettim. Tepkin beni şok etti açıkçası. Kılıcı yemeye ve sana yalan söylediğimi anlatmaya karar verdim." Gözlerini indirdi, bana bakmak istemiyordu. "Ve sonra bana Theo'nun önemli olmadığını söyledin. Yine de sana gerçeği söylemem gerektiğini biliyordum ama her şeyi berbat ettiğimi biliyordum ve *benden* nefret etmeni istemedim. Eğer onun için gerçekten üzülmeyisen, bunun önemli olmadığını düşündüm. Sonra üniversiteye o kadar odaklanmıştın ki..."

"Bundan paçayı sıyracağını mı sandın?"

"Evet, sanırım." Gözleri biraz daha yaşardı. Kardeşimi ağlatmaktan hoşlanmıyorum ama onun için üzülmek de zor.

"Peki ya ondan sonrası? Aradan *yıllar* geçti. Gerçekten bana ya da Theo'ya söylemeyi hiç düşünmedin mi? O senin en iyi arkadaşın ve sen

Ona karşı dürüst olmanız gerektiğini hiç düşünmediniz mi?"

"Tabii ki bunu düşündüm. Ama sen Kaliforniya'ya gittikten sonra her şeyin geçmişte kaldığını düşündüm." Gözyaşları Ezra'nın yanaklarından aşağı akmaya başlar. Onları tutmaya çalışmaktan bıkmıştır. "Yaptığım şeyi ona söylersem benden nefret edeceğini biliyordum. En yakın arkadaşımı kaybetmekten çok korktum. Birbirinize ne kadar değer verdiğinizi *hiç* bilmiyordum, Ellie. Bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum."

"Bu yüzden mi ona ne kadar mutlu olduğumu söyledin?" "Ne?"

"Theo her zaman ona, anneme ve babama ne kadar harika olduğumu, ne kadar mutlu olduğumu söylediğini söyledi. Sürekli konuştuğumuzu düşündü. Bunu neden yaptığını, neden böyle bir konuda yalan söylediğini anlayamadım."

"Sadece gerçekten doğru olmasını istedim. Sanırım yeterince söylersem, öyle olduğunu hissedecektim."

Kanepede ona yaklaşıyorum ve kollarımı ona doluyorum. Onun hakkında iyi hissetmek için daha çok zaman gerekeceğini biliyorum ama şu anda sadece kardeşime sarılmak istiyorum. Yanlış bir karar verdiğine inanıyorum. Ve hepimiz hatalar yaptık.

"Sorun değil. Bize sadece yedi yıla mal oldun," diye şaka yapıyorum. Ama hıçkırıkları daha da artıyor. Geri çekilip ellerimi omuzlarına koyuyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. "Seni affediyorum, tamam mı?"

"Ne var? Neden? Yapmamalısın." Kendini tuttuğum yerden çekip çıkardı. "Benden nefret etmelisin."

Dizlerimi göğsüme çekip kanepeye yaslanıyorum ve ona bakıyorum. "Evet. Senden nefret etmeliyim. Gerçekten boktan bir şey yaptın. Ama sen benim kardeşimsin ve senden nefret etmek istemiyorum. İster gerçek ister kafamda olsun, aramızda nefretin var olmasını istemiyorum. O kelimeyi çoktan aştım."

Ezra boş bir ifadeyle bana bakıyor, sanki söyleyeceklerinin bitmesini bekliyormuş gibi. Devam ediyorum, "Sanırım ikimiz de birbirimizi anlamamak için çok zaman harcadık ve iyi iletişim kuramadık." O da onaylarcasına alay ediyor. "Hadi bunu düzeltelim. Bu sefer daha iyisini yapalım."

"Beni gerçekten affedecek misin?"

"Evet, deneyeceğim. Ama bir şartla."

"Her şeyi yaparım, Ellie."

"Bana Theo'ya ne söylediğini anlat. Neden daha önce sana sarıldım?" "Bunu sana söyleyemem."

"Az önce her şeyi yaparım dedin! Ciddi misin?" Onu hafifçe göğsünden itiyorum. Kanlı burnu olmasaydı daha sert vururdum.

"Tek söyleyebileceğim Theo'nun bana bir soru sorduğu. Ve answer'ımı bana sarılacak kadar beğendi. Beni affetmediğini biliyorum ve affedeceğinden de emin değilim. Ama güvenini tekrar kazanmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

"Bunu duymak hoşuma gitti." Theo'nun sesi ikimizi de irkiltiyor ve döndüğümüzde onu merdivenlerden inerken buluyoruz.

Kanepeye doğru ilerliyor ve yanıma oturup kolunu omzuma atıyor. Söz verdiği gibi yine yanımda.

"İyi misin?" diye soruyor sessizce, saçlarıma hızlı bir öpücük kondurarak. "İyiyim."

Theo'nun dizine hafifçe vuruyorum, üç hızlı dokunuş, daha önce bulduğumuz işaret. Gece kalmak istediğimi, doğum günümü burada ailemle geçirmek istediğimi ona bildirmenin bir yolu.

Beni daha sıkı sıkıyor ve bu sonuçtan memnun olduğunu biliyorum. İkimiz de öfkemize tutunmak istemiyoruz, son olarak birbirimizi tekrar hayatımıza aldığımızda değil.

Ezra'ya bakıyorum ve onu hiç bu kadar rahatsız görmediğimi fark ediyorum, sanki bizi yalnız bırakmak için kalkması gerekip gerekmediğinden, Theo'nun onunla konuşmayı planlayıp planlamadığından emin değil. Öylece duruyordu. Sanırım Theo tekrar konuştuğunda ayağa fırlayıp bodrumdan çıkmak üzereydi.

"Yastık kalesini geri getirmeye ne dersiniz? Bütün gece film izleyip yerde uyumak için çok mu yaşıyoruz?" Bana hızlıca göz kırpmıyor ama soruyu kardeşime yöneltiyor ve ikisinin de gözlerinden bunun bir zeytin dalı olduğu anlaşılıyor. Ezra'nın yüzünü çerçeveleyen rahatlama kalbimin şarkı söylemesine neden oluyor.

"Sanırım bir gece boyunca acı çekebiliriz," diye yanıtlıyor Ezra. "Ne olur ne olmaz diye belimiz için fazladan bir kat daha minder yapacağım."

Theo benimle yalnız konuşup konuşamayacağını sorduğunda gülmeye başlıyorum. Latke'yi omzuna alıp taşımadan önce bana üst katta bir şey göstermek istediğini söylüyor.

"Ben yastık kalesini yapmaya başlayayım," diyor Ezra, çoktan kanepeyi parçalara ayırmış.

"İyi olduğuna emin misin? Ezra ile konuşman...?"

"İyiymi. Seninkinden çok daha az olaylı." Sırıtiyorum. "Ailemle ne hakkında konuştun?"

"İçimi dökmem gereken bazı şeyler vardı. Belki sen ve ben de bir noktada onlarla birlikte konuşabiliriz? Ama bekleyemeyeceğim birkaç şey vardı. Seni önceden uyarmadığım için özür dilerim."

"Buna kızmadım, sadece merak ettim." Odama varmak üzereyken Ezra'nın ne dediğini hatırlıyorum. "Ne sordun Ez-"

Theo odamın kapısını açtığında kelimelerim solup gidiyor. Çoğunlukla aynı görünüyor, yatağı ve halıyı kaplayan lavanta, duvarları kaplayan en sevdiğim kitaplarım. Belli ki ben gittikten sonra ailem hiç dokunmamış.

Ama yatağımın yanındaki duvarda üç yeni raf var ve bunlar kar küreleriyle kaplı.

Bazılarını tanıyorum; menora, istakozlar, penguenler - Cherry, Berry ve Larry. Ama diğerleri yeni.

Sanki bir siren şarkısı çalıyormuş gibi onlara doğru süzülüyorum, görüşüm bulanık ama her yeni cam parçasına dokunma ihtiyacı hissediyorum. İçinde bir şişe şampanya yüzen bir tanesini elime alıyorum. Kar taneleri yerine konfetilerle dolu.

"O senin yirmi birinci günün içindi," diye sesleniyor Theo'nun sesi arkamdan.

Bana söylediği şeyle yüzleşmeye hazır değilim, bu yüzden onu rafa geri koyuyorum ve başka bir tane alıyorum. Bunun içinde tıpkı Noodle'a benzeyen bir köpek var ve hıçkırıklarına engel olamıyorum.

"Bunu ben yaptırdım." Theo kristal küreyi elimden alıyor ve ters çevirerek bana alt kısmını gösteriyor, üzerinde adı ve hayatının tarihleri yazıyor. "O öldükten sonra, o yıl eve döneceğinden emindim."

Kendimi tutma yeteneğimi kaybettiğimde yatak düşüşümü yakalıyor. Noodle Kugel'i çok sık düşünmemeye çalışıyorum. Düşündüğümde canım çok acıyor.

"Her yıl mı?" Ben soruyorum.

"Evet." Başka bir küreyi eline alıyor, bu kürede iki penguen birbirine sokulmuş. "Bu yirmi numara için getirdiğim küreydi. Sonunda seni göreceğim için çok heyecanlıydım."

"Theo," diye boğuluyorum, hissettiklerimi ifade edecek başka bir kelime bulamıyorum.

"Her yıl, geri döneceğini umdum. Sonunda seni tekrar göreceğim yıl olacaktı. Asla elim boş kalmak istemedim."

Beklenmek, ne güzel bir duygu. Ne harika.

"Bu yıl bir tane alacak mıyım?" Bunu söyler söylemez kendimi gülünç hissediyorum. Sanki aramızda ve ailemde olan biten her şeyin ortasında bir doğum günü hediyesine gerçekten ihtiyacım varmış gibi.

Ama Theo beni asla hayal kırıklığına uğratmaz. "Tabii ki."

Bana uzanıp yeni hediyemi gösterene kadar bir elini arkasında tuttuğunu fark etmemiştim.

"Bunları köydeki bakkal için yaptırdım. Dükkân yılbaşına kadar açılmayacağı için ilk siz alacaksınız."

Kristalin içine baktığımda dünyadaki en sevdiğim yerin minyatür bir versiyonunu görüyorum. Pist, ağaçlar, hatta ışıklar bile. Hepsi Sugar Valley'nin kusursuz bir kopyası. Kürenin tabanında tuhaf bir yazıyla yedi kelime yazılı. *Havadaki Sihir - Sugar Valley Köyü*.

"Bu mükemmel."

Theo masama doğru yürüdü ve küçük çekmeceyi açarak bir yığın zarf çıkardı. "Bunları saklamak zorundaydım. Ailenin bunları okuyacağından emin değildim."

"Ne?" Boğuldum.

"Onlar sadece doğum günü kartları. Okumak zorunda değilsin-"

Yatağın üzerinden fırlayıp elindeki desteyi kaptığım gibi sözleri sustu. Her zarfın üzerinde bir numara vardı. Yirmi ile başlıyorum.

#20

Mutlu yıllar AG,

Seni görmeyeli bir yıl olduğuna inanamıyorum. Bu bana çocukluğumuzdaki doğum günlerini hatırlatıyor, her seferinde bir yıl beklemek zorunda kalırdım. O zaman bu kadar zor gelmemiştir.

Seni çok özledim. Eminim bunu biliyorsundur ama söylemem gerekiyordu.

Evdeyken konuşabilir miyiz? Kaliforniya hakkında her şeyi duymak istiyorum.

-T

#21

Mutlu yıllar El,

Resmi olarak Boston Bruin'li olduğumu biliyor muydunuz? Formamı giyen birkaç kişi gördüm ve her seferinde sende de var mı diye merak ettim. Muhtemelen yoktur.

Bu yıl evde olursan sana bir tane alırım. Seni bir kez görebilirim istediğin her şeyi imzalarım. Seni özledim.

-T

#22

Mutlu yıllar El,

Beni hiç merak ediyor musun? Sanki tek yaptığım senin nerede olduğunu ya da kiminle olduğunu hayal etmekmiş gibi hissediyorum. Bazen uyanık yattığımda

Gece anneme ve babama seni soruyorum. Ben artık yapamadığım için sana göz kulak olup olmadıklarını. Saçma olduğunu biliyorum ama kendimi durduramıyorum.

Lütfen bu yıl burada olun.

-T

#23

Mutlu yıllar El,

Sanırım hala sana aşığım. Bu hiç geçmeyecek mi? Eğer başka bir sebep bulamıyorsan, eve gel ve bana bunu nasıl yapabildiğini anlat. Ben seni asla unutamayacakken sen beni nasıl unutabildin?

-T

#24

Mutlu yıllar El,

Bu kartlar çok aptalca. Beni terk etmeden önce sana hiç kart vermedim. Neden yazıp duruyorum bilmiyorum ama seninle konuşmak için tek yolum bu.

Geceleri uyuyamadığınızda hâlâ yıldızları izliyor musunuz? Yaşadığınız yerde onları görebiliyor musun? Ben her zaman görüyorum, ama tek gördüğüm sensin.

-T

#25

Mutlu yıllar El,

Sonunda köyü geri aldım. Mezun olduğumdan beri yapmaya çalıştığım şeyi sonunda yaptım. Ama sana söyleyemedim. Evraklar imzalandığı anda seni paten kaymaya götüremedim. Ve bunu benden aldığın için kızgınım.

Ailenle ne kadar konuştuğundan emin değilim.

Sana söyleyip söylemeyeceklerini bilmiyorum. Ezra yeni erkek arkadaşınla çok mutlu olduğunu ve eve döneceğinden şüphe duyduğunu söyledi. Bu beni çok üzdü.

Kendime bu doğum gününün son doğum günü olacağını söyleyip duruyorum. Son kart, son kar küresi. Bunun bir yalan olup olmadığını anlayamıyorum. Vazgeçmek istiyorum ama bir şey beni durduruyor.

Bu sefer seni görmeyi beklemiyorum.

Yanıldığımı kanıtla.

-T

Geçen hafta kayıp yıllarımızı derinlemesine tartıştık, ancak şu ana kadar Theo'nun acısını *gerçekten* fark etmemiştim. Öfke içime doğru uzanıyor ve Ezra'ya, aileme dair duygularımı yeniden su yüzüne çıkarmak istiyor. Öfke ve kızgınlığın güçlü bir karışımı, tazminat yoluyla bir tür intikam almak istiyorum.

Ancak öfkeyle ilgili sorun, sadece ona tutunanlara zarar vermesidir. Sorunlarımızı çözmez; geçmişi değiştiremez. Ve ben öfkeli olarak çok zaman harcadım. Kızgın, üzgün, kırgın. Yıllarca terapide bu duyguları aşmaya, beni kontrol etmelerine izin vermemeye çalıştım. Acının içinde kaybolmak, kardeşimden nefret etmek, ailemden uzak durmak çok kolay olurdu ama bunların *bana* ne faydası var?

Dr. Green ile aşmam gereken bir dizi yeni duygu var, ancak onunla çalışmamın dışında, hayatımdaki iyi şeylere odaklanmak istiyorum.

Derin, meditatif bir nefes alıyorum ve dikkatimi önümdeki adama veriyorum.

"Ben de seni sevmeyi bırakmak için çok uğraştım. Ama olmadı."

Annem akşam yemeği için göğüs eti ve tatlı olarak da doğum günü pastası yapıyor. Gerçek şeker ve kreması var ve ikinci bir dilim istediğimde tek kelime etmiyor.

Ona San Francisco'da birlikte çalıştığım doktorlardan ve diyetisyenden bahsetmeye karar verdim ve bana öğrettiği her şeyi görmezden gelmediğimi bilmesini istedim. Sağlığıma öncelik verdiğimi ve bunu kendi başıma başarılı bir şekilde yapabileceğimi bilmesi benim için önemli. Küçük bir parçam, her şeyin nasıl sonuçlandığına dair bir tatmin duygusu, bir kendini beğenmişlik arıyor.

Bana bak! Şu halime bakın!

Yanımda olan, beni başından beri seven adam.

Ama bu düşünceler şimdi yanlış geliyor. Belki de Theo'ya kafamda çok fazla yaslanmışımdır, en azından gençken. O benim bir parçam ama olduğum tek şey değil. Burada ailemle birlikte oturabilir, tek başıma olduğum kişiyle gurur duyabilirim.

Annem birkaç gün kalmamızı istiyor ama ben sınır çizme konusunda ciddiym. Bu geceden sonra kulübeye geri döneceğim. Bir dahaki sefere annemle terapide olmak istiyorum.

Theo, büyük açılış için ilerlemenin nasıl gittiğini anlatarak spot ışıklarının bir kısmını benden almaya yardımcı oluyor. Ve sonra, benim isteğim üzerine, Ezra bize hastaneden hikayeler anlatıyor.

Çocukları tedavi etme konusunda çok tutkulu ve benim tarafımdan motive edildiğini bilmekten gurur duyuyorum. Benimle birlikte büyümek onu başkalarına yardım etme kariyerine itti. Ve bunu daha önce fark edemediğim için kendimi tekmelemek istiyorum.

Yemeğimizi bitirdiğimizde babam yastık kalesinin son rötuşlarını yapana kadar üst katta kalmamızı istedi. Benimle birlikte terk edilen bu geleneği geri getireceği için çok heyecanlıydı.

"Film listesini hazırlamalıyız," diyorum çocuklara. Sonra Ezra'ya "Ne izlemek istersin?" diye soruyorum. *Zor Ölüm* demesini ne kadar istemediğimi bilsin diye dişlerimi aşırı dramatik bir şekilde sıkıyorum. Bize bir daha o filmlerden birini izletmezse çok mutlu olacağım.

Düşünceli bir ifadeyle bana, sonra Theo'ya, mutfakta bulaşıklarla uğraşan anneme ve en sonunda tekrar bana bakıyor.

"Aslında bence seçimi sana bırakmanın zamanı geldi, Ellie. Ne olacak?"

Bölüm Otuz Bir

Theo

Şimdi

BU GECE ZAMAN DAHA YAVAŞ ILERLİYOR.

Ellie ve Ezra *The Holiday*'in yarısında uyuyakaldılar. Bu film, romantik komedilerden her zamankinden daha fazla hoşlanan El'in seçtiği gecenin ikinci filmiydi. Ama bu akşam benim için uyku olmayacak. Dakikaların eriyen kar hızında ilerleyişini izliyorum.

Onbir onbeş. On bir
on dokuz. On bir
yirmi üç. On bir otuz
yedi.

Daha fazla bekleyemeyeceğim. Gergin enerji beni canlı canlı yiyor.

"El," diye fısıldıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirerek.

Bana bakmak için kapağını aralıyor. "Neler oluyor?"

"Şşş. Ez'i uyandırma. Ama kalkman gerek." Bana şaşkınlıkla bakıyor ama ayağa kalkmasına yardım etmem için kolumu uzatmama izin veriyor. "Beni takip et."

Üst kata çıkarken ellerimiz birbirine kenetli duruyor ve Ellie'yi güneşlenme odasına götürüyorum. On yıldan uzun bir süredir, onun her doğum gününü bu odada, tavan penceresinden yıldızları seyrederek ve annesiyle birlikte gözyaşı dökerek geçirdim. Ve yine de, bu

Oda beni üzmüyor. Ellie'siz geçen her yıl ne kadar zor olursa olsun, her zaman umudum vardı.

"Bütün bunlar da ne?" Ellie daha önce yere serdiğim battaniye ve yastıklara dikkat çekerek soruyor.

"Seninle yıldızları seyretmek istedim. Neredeyse gece yarısı oldu."

Battaniyenin üzerine uzanıyoruz ve kendimizi rahat bir pozisyona getiriyoruz, uzuvlarımızı sığdırabileceğimiz her yere doluyoruz.

"Demek her yıl doğum günümü burada geçiriyorsun, ha?"

"Evet. Sanırım yeni bir geleneğe hazırım. Ama burada son kez seninle olmak istedim."

Bana sokuluyor ve sinirlerim yok oluyor. Doğru olanın bu olduğuna dair aklımda en ufak bir şüphe yok.

Eşofmanımın cebine uzanıp Ellie'nin son doğum günü hediyesini alıyorum ve saate bakıyorum. Gece yarısına üç dakika var.

Her saniyeyi sayıyorum.

"Mutlu yıllar, Eliana." Taşı eline tutuştururken dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

"Nedir bu?"

Düşüncelerimi toparlayabilmek için topuklarımın üzerine yaslanarak doğruluyorum. Buna hazırlanmak akıllıca olurdu ama duygularım beni ele geçiriyor. Ne söylemek istediğime dair hiçbir fikrim yok.

O yüzden kanatlanıyorum.

"Dokuz yaşındayken buzda düşmene izin verdim. Acımadığımı söylerken bana yalan söylemiştin." Ağzı beni düzeltmek için açıldı ama sözünü kestim. "İş işten geçti. Her zaman biliyordum." Hatıralarım su gibi akarken dudaklarım seğiriyor. O zaman yıkılmıştım ve hatamı düzeltmeye odaklanmıştım. "Bu konuda kendimi o kadar kötü hissettim ki, sana bir doğum günü hediyesi bulmama yardım etmesi için babama yalvardım. Beni hediyecek eşya dükkanına götürdü ve ışıltılı bir şey seçmemi, kızların buna bayıldığını söyledi."

Kahverengi gözleri sulanıyor, pencereden süzülen ay ışığını yakalıyor.

"Sen on yaşındayken, sana hiç yaralanmadan iyi vakit geçirtmeye kararlıydım. Sana bir daha asla acı çektirmeyeceğime dair kendime söz vermiştim ve bu hedefim hiç değişmedi."

"Theo, ne-"

"Sen on sekiz yaşındayken sana o kadar aşkıttım ki neredeyse evlenme teklif edecektim."

"Ne?"

"Ailene bizden bahsetmenin tek yolunun nişanlanmak olduğunu düşünmüştüm." Şok olmuş ifadesi bana geri dönerken gözyaşları yanağımdan aşağı süzülüyor. "Bir gün seninle evleneceğimden hiç şüphem yoktu. Kardeşinle ilgili her şey olduğunda yüzüğü çoktan seçmiştim."

"Hiçbir fikrim yoktu-"

"Sözümü kesmeyi keser misin?"

"Özür dilerim." Hızlı bir gülümseme paylaşıyoruz ve onu öpüyorum çünkü onu öpmeden edemiyorum. Sonunda ona kavuşmuşken olmaz.

"Sen on üç yaşındayken, bir taştan daha fazlasını hak ettiğini söylemiştim." Hâlâ taşı tutan elini sıkıyorum. Dün ön bahçelerinde bulduğum taş. Ezra'ya ikinci kez vurduktan hemen sonra. Yemin ederim parlıyordu, bana seslenen, tam olarak ne yapmam gerektiğini söyleyen bir fener gibiydi.

O anda, kızdığım her şeyi, Ezra'ya söylemek istediğim her şeyi unuttum. Bunun yerine ondan beni kutsamasını istedim.

İhtiyacım yoktu ama istiyordum. Hepimiz için eskisi gibi engellerin olmadığı yeni bir başlangıç istiyordum. Ve konuşmamızın ardından ailesine de aynı şeyi sordum. Muhtemelen her şeyin bu kadar ani olması onları şaşırtmıştı ama kimse benim istediğimi reddetmedi. Belki de içten içe hep biliyorlardı.

"Açık olmak gerekirse, bir çakıl taşından daha fazlasını hak ediyorsun. Dövmen olsun olmasın, sen aslında bir penguen değilsin. Sana ısıltılı bir şey alacağım, ne istersen." Nefes alıp veriyorum, saçmalamamı durdurmak için biraz zamana ihtiyacım var. "Ama bu taş bir söz, benim sana sözüm. Bizim için bir ev inşa etmek istiyorum, bizim için koca bir hayat. Seninle ilgilenmek, acını dindirmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum. Her Noel'de ve Hanuka'da, her doğum gününde ve yılbaşında yanımda olmanı istiyorum. Kalan her anımı yanımda seninle geçirmek istiyorum."

Ellie'nin yüzünden yaşlar süzülüyor ama gülümsemesi canlı, gözleri bize bakan yıldızlar gibi ıslıl ıslıl.

"Benimle başka bir maceraya çık AG. Şimdiye kadarkilerin en iyisi olacağına söz veriyorum. Benimle evlenir misin?"

Sırtışı yayılıyor, yanakları duyguyla kızarıyor ama cevap vermiyor. Gözlerim ona yalvarıyor, *evet de*.

Taşı elinde birkaç kez çeviriyor, başparmağının pürüzsüz yüzünde gezinmesine izin veriyor. Bakışları benimkileri takip ediyor, tekrar yukarı bakmadan önce kendi hareketlerini izliyor.

"Beni de besleyecek misin?"

"Her gün." Yanağının içini ısırırken dudakları seğiriyor. "Burada terliyorum, El. Lütfen soruya cevap verir misin?"

Battaniyenin üzerinde bana doğru kayıyor ve kucağıma yerleşiyor. "Evet." Dudakları binlerce güneşin sıcaklığını hissettiren bir öpücükle benimkileri buluyor. "Hadi bir macera yaşayalım."

Otuz İkinci Bölüm

Ellie

Şimdi

"Pekâlâ," diyerek anneme dönüyorum ve dizüstü bilgisayarını kapatıyorum. "Terapi hakkında ne düşünüyorsun?"

Dr. Green ile ilk ortak seansımızı yakınlaştırma üzerinden yeni bitirdik. Daha önce ikimizin de tanışmadığı tarafsız, yerel biriyle görüşmeyi teklif ettim, ancak son altı yılda bana ne kadar yardımcı olduğunu söyledikten sonra Dr. Green ile görüşmekte kararlıydı.

Ailemin mutfağında bir seans yapmak biraz garipti, ama onunla konuşmak beni o kadar rahatlattı ki, birkaç dakika sonra gariplik ve çekingenlik ortadan kalktı.

Bugün konuşmanın çoğunu ben yaptım. Annemden özür dilemeye ya da geçmişimizi hemen düzeltmeye odaklanmamasını, dinlemesini istedi. Ona çocukluğumla ilgili anlattığım hikayeleri, üniversitedeki zamanlarımla ilgili hikayeleri. Yeni ilişkimizi kurmaya başlamadan önce beni yeniden öğrenmesi gerektiğini söyledi.

Bunu -yeni ilişkimizi- ifade ediş şekli de bana rahatlık verdi. Geri dönmek zorunda olmadığım, sadece ileriye gidebileceğim anlamına geliyordu. Aynı şeyi kardeşimle yapıp yapamayacağımı merak etmeme neden oldu. Bunu çok istiyordum.

Ve beni şaşırtacak şekilde annem gerçekten dinledi. Aynı zamanda çok fazla gözyaşı döktü, birkaç dakika önce görüşmeyi sonlandırmış olmamıza rağmen birçoğu hala yüzünden akıyor.

"Bu uzun zaman önce yapmamız gereken bir şeydi," diye cevap veriyor. Ben çok-"

"Bunu yapmayalım, tamam mı? Bir sonraki seansımızda geçmiş hakkında daha fazla konuşabiliriz ama bugünün eğlenceli geçmesi gerekiyor, unuttun mu?"

Ayağa kalkıp mutfakta dolaşmadan önce birkaç kez burnunu çekiyor. Bir şeyleri kurcalıyor, kendini toparlarken dikkatimizi dağıtmaya çalışıyor.

"Tamam, tatlım." Uzun bir nefes alır. "Maya'yla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Gidip temizleneyim."

Theo soruyu sorduktan saatler sonra Maya'ya nişanla ilgili mesaj attım. Cevap olarak gönderdiği mesajda Burling- ton'daki en güzel gelinlik butiğinde bizim için ayarladığı bir randevu da vardı. Şehirde sadece birkaç gün kalacağı için bunu kabul etmek zorundaydım. Annemi de davet edip etmeyeceğimizi sorduğunda buna da hayır diyemedim.

Dün geldiğinde Theo ve Maya'yı tanıştırmak çılgıncaydı. Üst üste yığılmış pek çok ilk vardı. Theo'yu ilk kez erkek arkadaşım olarak tanıttım, ancak nişanlım demediğim için ondan azar işittim. Maya ilk kez ondan önceki hayatımdan biriyle tanıştı. Theo ilk kez bir arkadaşımın, benim hakkımda onun bilmediği bilgilere sahip biriyle tanıştı. Aslında bu kısmı sevmeyi ve sanırım şu anda ikisi de birbirlerine hala üçüncü dereceden bakıyorlardır.

MAYA, el sallayan kolumu görür görmez bagaj bölümünden bize doğru koştu. Kendini bana yasladı ve başım dönüp durması için yalvarana kadar bizi döndürmek için beni kucağına aldı.

"Sen-" İşaret parmağını Theo'nun göğsünün ortasına bastırdı. "-yapacak çok açıklamam var."

Kafası çok karışık olan Theo ona sarılmaya çalıştı ama o geri çekildi ve kollarını kavuşturdu. Sonra onu yavaşça inceledi, gözleri zıplıyordu

etrafı inceliyordu. Bana Westminster köpek şovundaki bir yargıcı hatırlattı. "Sonunda seninle tanıştığımıza memnun oldum, Şeytan."

"Ha?" Theo sordu, yakışıklı yüzünde kaşları çatılmıştı. "Düşündüm de..." Yardım için bana baktı.

"Bunu konuşmuştuk. O yanlış bir şey yapmadı, hatırladın mı?" "Bunu Barry'nin eğitim kampında geçirdiğim altı aylık dayanılmaz tahammül et." Gözleri tekrar Theo'ya odaklandı. "Senin yüzünden kaç tane brownie dondurması yediğimizi biliyor musun? Kalçalarım asla tam olarak iyileşmedi."

Theo ve ben birbirimize baktık, Maya'nın sorgulamayı ne zaman bırakacağını merak ediyorduk. Ciddi ifadesi hiç kaybolmadı.

Ve yine de, Theo geldi. "Güzel olman iyi bir şey. Belki de kulübemde dondurma yapıp geleneği devam ettirmeliyiz?"

Maya bundan sonra rol yapmaya devam edemedi. Oyuncakçıdan çıkan bir çocuk kadar donuk bir tavırla nefes nefese kaldı. "Peki, tamam. O mükemmel." Kolunu omuzlarıma attı. "Hadi gidip senin şu büyüğü kulübene görelim."

EVE DÖNÜŞ ve gecenin geri kalanı mükemmelden başka bir şey değildi. İlk kez yapıştırıcı oldum. Büyürken Ezra'nın hayatının bir parçası olmak için çok fazla zaman ve enerji harcadım; ilgi alanları, arkadaşları, ulaşılabilirliği. Okulda her zaman çemberin dışı halkasıydım, birçok kişiyle arkadaşım ama kimse için önemli değildim. Theo, Maya ve ben bir araya geldiğimizde, nihayet *çekirdeğin* bir parçası olmuştum.

Annem ve ben kampüse doğru gitmek için arabaya bindik. Elbise alışverişinden önce birlikte öğle yemeği yemenin iyi olacağına karar verdik. Dürüst olmak gerekirse, en son birlikte elbise almaya çalıştığımız zamanı hatırlayınca sinirlerim biraz gerildi ama tarihin tekerrür etmeyeceğine dair içimde iyi bir his var.

Park edip restorana girdiğimizde, bir ilkin daha gerçekleşmek üzere olduğunun heyecanını yaşıyorum. En iyi arkadaşım annemle tanışmak üzereydi.

"Merhaba, Bayan Klein!" Maya hemen sarılmak için atlıyor ve onun hayattan daha büyük kişiliği için minnettarlıkla doluyorum. Arkama yaslanıp gösterinin tadını çıkarabilirim.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Maya. Ellie bana senden çok bahsetti," diye söze başlıyor annem. Bu hafta ne kadar az konuştuğumuz düşünöldüğünde bu tam olarak doğru değil, ama Maya terapide anlattığım pek çok hikayede yer aldı. "Ona bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim."

"Oh, lütfen. Ellie Belly'm olmadan tamamen kaybolurdum." Maya bu cümleyi kendine özgü bir parıltıyla söylüyor. "Bana gerçek aşkı o öğretti."

"Öyle mi?" Annem de ben de şaşkınlıkla kaşlarımızı çatık.

"Umm, evet! Neden ikinci sınıfta bu kadar seçici olduğumu düşündün? Kemiklerin erimesi, manyetik deri ve tüm o parazitler hakkındaki küçük atıp tutmaların." Kütüphanedeki konuşmamızı -son derece yanlış da olsa- hatırlayınca çenem düştü. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Senin erkeklerle ilgili her şeyi öğretebileceğim masum bir kız olduğunu sanıyordum. Sonra bir anda tüm bakış açımı değıştirdin." Bizi izlerken annemin gözleri parlıyor. Acaba beni hiç böyle tanımamış olması onu da benim kadar incitiyor mu? lege benim hakkımda hiç bilmediğı bir bilgiye sahip.

Hüzünlü ifadesi küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sanırım düğünde kimin kadeh kaldıracağını biliyoruz."

Sugar Valley Village'in yeniden açılmasına bir saat kaldı ve Maya şimdiden en az bin fotoğraf çekti.

Theo ve ben, onun köyde her şeyin sorumluluğunu üstlenerek dolaşmasını izlerken birbirimizin gözlerini yakalayıp duruyoruz. Önce Fox in the Snow ve The Pizza Emporium'daki vitrinleri değıştirdi. Sonra yepyeni Moon River tabelamızın önünde mini atlarla "samimi" pozlar verdirdi. İki gün içinde, Theo ve ben sadece izlerken o bir şekilde köyü yönetme rolünü üstlendi.

Onunla her gün çalışmayı özleyeceğim. İlk geldiğinde avukatlarımızla bir telefon görüşmesi yaptık ve *Wander* için yapılan teklifin tam da istediğimiz gibi olduğu anlaşıldı. Ocak ayı sonunda evrakları imzalayacağız ve Wander'ı işletmekten büyük bir adım geri atacağız.

iş. Vermont'ta kalmayı planladığımı, Theo'ya köyü çocukluğumuzdakinden daha büyük ve daha iyi bir hale getirmesi için yardım etmeye karar verdiğimi biliyor. Şimdi onun da bize yardım etmek isteyip istemeyeceğini merak ediyorum.

Şu anki isteği biraz daha kişisel.

"Lütfen," diye yalvarır Maya. "Çok muhteşem, büyümlü ve harika olacak! Theo dün gece bana hikâyeyi anlattığından beri bunu düşünüyorum. Bunun kameraya çekilmesi gerek!"

İlk öpücüğümüzü yeniden yaratmamızı istiyor.

Ve dün gece hikayeyi anlattığından beri bunu düşünen tek kişi o değil. O günü onun bakış açısından dinlemek içimi yaktı. Ona yeniden aşık olmamı sağladı. Özellikle de annesinin varlığını hissettiği, onun kafasının içinde "devam et!" diye bağırdığı kısım.

"Ama bu zaten oldu, My. Geriye dönük olarak fotoğraf çekemezsin."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kaşlarını iyice kaldırarak beni iğneliyor. "Dene beni."

"Hadi AG. İnsanlara istediklerini verelim," diye ısrar ediyor Theo yanımdan. Bana patenlerimi uzatmaya başladı bile.

"Ailen burada olmadığı için iyi olduğuna emin misin?" Theo sordu. Maya tüm fotoğraflarını çekti ve hatta kollarım Theo'nun omuzlarında dengede dururken bana mükemmel bir ayak patlatma hareketi yaptırdı. Şimdi her şey açılmadan önce buzun üzerinde baş başa birkaç dakikanın tadını çıkarıyoruz.

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Bu gün seninle ilgili. Onları dahil etmemek doğru bir karardı."

Dudakları, daha önce hiç yaşamadığımız türden basit bir yakınlık içinde benimkileri buluyor. Sır yok, belirsizlik yok, sadece kolay aşk. Tenimde parıldayan türden. Bu düşünceye ve Maya'nın dünkü sözlerine sırtıyorum.

"Keşke ailem de burada olabilseydi," diye mırıldanıyor. "Buradalar. Onları hissedebiliyorum."

Theo bana gülümserken gözleri kırışıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Bunca zamandır seninle birlikteydiler." Bu sözlere ne kadar inandığımın farkında olmayabilir. Theo beni bekledi; her yıl bana doğum günü hediyesi vermek için geri geldi, ben ise tüm bu zamanı onu unutmaya çalışarak geçirdim. Hiçbir şey beni onun kalbinde taşıdığı umut kadar inançlı yapmadı.

"Haklı olmanı gerçekten istiyorum," diye fısıldıyor.

"Yapıyorum. Ayrıca daha önce sen etrafta koştururken bir sürü ızgara peynirli sandviç yaptım. Babanın dikkatini çekmemiz gerekirse diye."

Birkaç dakika sonra pistten çıkarken aniden havaya kaldırıldım ve birkaç daire etrafında döndürüldüm.

"Ells Bells!"

"Aman Tanrım, Raj! İndir beni. Şimdi!"

Patenim birinin gözünü çıkarmadan önce eski New York Ranger'ı beni tekrar yere yatırıyor.

"Mirage! Başarıldı!" Theo cıvıltıyor.

Theo ve Raj uzun bir süre kucaklaşıırken ben hızla patenlerimin bağcıklarını çözüp botlarımı giyiyorum. Raj, Theo'ya benim duyabileceğim kadar yüksek sesle "Ondan nefret ettiğimizi sanıyordum" diye fısıldadığında Raj'ın şaşkın yüzünü fark ediyorum ve Theo sadece "Asla" diye cevap veriyor.

"Nişanlıma düzgün bir merhaba demeye ne dersin?" Theo yeni favori kelimesini uzatırken Raj'ın sırtını sıvazlıyor. Sonra Raj beni kucaklıyor ve ben yine havada çırpınmaya başlıyorum.

RAJ ve MAYA hızlı arkadaş olurlar. Tutkal olmayı ne kadar çok sevdiğimi fark ettim. Bir yanım kardeşimin de bu gece burada olmasını istiyor ama köyü sadece Theo ve arkadaşlarımızla paylaşmanın özel bir yanı var.

Köyün her köşesine ulaşmaya çalışıyor, kalabalık artmaya devam ettikçe her işletmeyi kontrol ediyoruz. Her şey normalde akşam saat 10'da kapanacak, ancak yılbaşı gecesi olduğu için tüm köy gece yarısından sonra aydınlatılacak.

Dördümüz yeni yıla girmeden hemen önce Fox in the Snow'da bir kabine yerleştik. Cindy ana caddede başka bir fırın açtı.

Köy kapandığında kasabanın bir parçasıydı, ancak kızı Theo ile birlikte çalışmaya ve burayı yeniden açmaya karar verdi.

Theo bardağımı bol miktarda şekerleme ve en sevdiği naneli krem şantiyle dolduruyor. Maya'yı da aynısını yapması için teşvik ediyorum ama o da Raj da schnapps ve brendi eklenmiş yetişkin versiyonunu tercih ediyor.

"Ne düşünüyorsun?" Theo birkaç sıcak yudumdan sonra bana soruyor. "Ne hakkında?"

"Bu. Kendini gerçekten burada, köyde yaşarken görebiliyor musun?"

"Theo Fox. Seninle birlikte olduğum sürece ağaçların arasında bile yaşarım."

"Ağaçların içinde mi? Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum, kupamın arkasından ona sırtıyorum. "Birlikte olduğumuz sürece."

Kucağının yarısına gelene kadar bir kolunu bana doluyor ve beni olabildiğince yakınına çekiyor. "Tek istediğim buydu. Sonunda buna sahip olmak tedirgin edici bir his. Sanki bir şeyin sonuymuş gibi.

"Öyle değil. Bu sadece başlangıç."

Raj ve Maya mızızlanmaya başlayana kadar beni tekrar öpüyor. Sonra Maya koltuğunda zıplayıp camdan dışarıyı işaret ediyor.

"Şu tavşana bakın! Kahretsin, kocaman" diye haykırıyor. Theo ve ben özel bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Neden burada tüylü dostlarımla arasında yaşamak istemeyeyim ki?

"Onlara ne dendiğini biliyor musun?" diye soruyor Theo. "El bütün hayvan isimlerini bildiğini söylemişti."

Theo sırtıyor ve gizlice kalçamı çimdikliyor. "Bir fluffle."

"Yok artık. Kafanın içinde böyle bir bilgi mi var?"

"Dene beni," diye mırıldanıyor.

"Güzel," diye taklit ediyor.

"Sincaplar." "Bir koşuşturma."

"Rakunlar."

"Bir kreş."

"Denizanası."

"Bir

çiçek."

Raj da eğlenceye katılmak isteyerek, "Ayılar," diye araya giriyor.

Theo bu kez kaşlarını kaldırıyor ve kelimeyi uzatıyor. "Bir tembel hayvan."

Maya sandalyesine geri oturuyor, hepimiz gülerken yüzü şaşkınlıkla dolu.

Theo'ya dönüp "Peki ya biz?" diye soruyorum. Ondan kendime doğru bir işaret yapıyorum. "Ortak ismimiz ne olurdu?"

Burnumu öpüyor ve beni tekrar kendine çekiyor. O konuşmadan önce gülümsemesinin şakağıma yayıldığını hissedebiliyorum. Sanki düşünmesine bile gerek yokmuş, sanki yıllardır ezberlediği bir gerçekmiş gibi söylüyor. "Bu çok kolay." Sırıttıyor. "Biz sihirliyiz."

Author's Note

Lisedeyken, yerel Çocuk Hastanesi'nde, özellikle de hastaların kardeşleri için gündüz bakım ünitesinde gönüllü olarak çalıştım. Bu benim için inanılmaz derecede biçimlendirici bir deneyimdi; sağlıklı çocukların bazen ilgiye aç kaldıklarını ve ebeveynleri daha az sağlıklı kardeşlerine odaklanırken tüm boş zamanlarını hastanede geçirdiklerini gördüm. Yürek parçalayıcı, alçakgönüllü ve asla unutamayacağım bir şeydi.

Kronik bir hastalığı olan tek çocuk olarak, kardeşlerim olsaydı hayat benim için nasıl olurdu diye merak ettim. Annem ve babam beni her acil servise götürmek zorunda kaldıklarında ne yaparlardı? Bir tatil erken bittiğinde beni suçlarlar mıydı? Ya da benim katılamadığım bir parti olduğunda, onlar da katılamaz mıydı? Bana kızarlar mıydı? Ve eğer öyleyse, bundan vazgeçerler miydi?

Kronik hastalık fiziksel ve ruhsal sağlığımızdan çok daha fazlasını etkiliyor ve ben bu kitapta bunun karmaşıklığını incelemek istedim. Kronik hastalığın içimizdeki en iyi ve en kötü yönleri nasıl ortaya çıkarabileceğini, her türlü ilişkiyi nasıl zorlayabileceğini.

Ellie'nin ebeveynlerinin hiçbir şekilde benimkilere dayanmadığını açıklığa kavuşturmak isterim. Onun hikayesini yazarken, kendi anneme ve fiziksel kısıtlamalarımın beni çocukken istediğim her şeyi deneyimlemekten alıkoymasına asla izin vermediği için kendimi giderek daha fazla minnettar hissederken buldum. Pijama partilerine gitmeme izin verdiğinde bile, gecenin bir yarısı beni alıp hastaneye götürme ihtimalinin yüzde elli olduğunu biliyordu.

Umarım bu hikayede Klein ailesinin hakkını vermişimdir. Umarım Ellie'nin yanı sıra anne babası ve erkek kardeşiyle de empati kurmuşsunuzdur. Ve umarım Theo'nun ne pahasına olursa olsun korunması gereken ulusal bir hazine olduğu konusunda hemfikirsinizdir.

Acknowledgments

Her şeyden önce, Konuşmayanlar'ı okuyan, yeniden inceleyen ve tavsiye eden herkese teşekkür etmem gerekiyor. İlk romanımdan sonra yazmaya devam edip etmeyeceğimden emin değildim, ancak kitap topluluğunda ne kadar iyi karşılandığını görmek bana yazmaya devam etmek için çok fazla motivasyon verdi.

Küçük Bir Sihir fikri geçen Aralık ayında bir gün aklıma geldi. "Noel için Vermont'a giden ve ilk aşkıyla kar fırtınasında mahsur kalan Yahudi bir kızla ilgili bir hikayeye ne dersiniz?" diye düşündüm. Ben de bunun üzerine inşa ettim. Ama kocam Erik'e her zaman Vermont'tan bahsettiği ve orayı sevmemi o kadar çok istediği için teşekkür etmeliyim ki tatillerde düşünebildiğim tek şey orası oldu. Ayrıca Theo'ya bu kadar çok ilham verdiği için de ona teşekkür etmeliyim. Hayvan sevgisinden açıkça nazık ve sevecen tavrına ve spordaki mükemmelliğine kadar, kitap sevgilisi statüsüne layık biriyle evli olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Britt, *en iyi* editör olduğun için tekrar teşekkür ederim. İlk, *çok* kaba taslağımı okumayı teklif etmekten, bu hikayeyi parlatacak kadar cilalamama yardımcı olmaya kadar, sen gerçek bir cevhersin. Seninle çalışmak bir ortaklık gibi hissettiriyor ve birlikte başardıklarımızdan gurur duyuyorum. Dünyanın öbür ucuna seyahat etmek zorunda kalsam bile bir gün yüz yüze görüşmeye kararlıyım. Ve bu gerçekleştiğinde, o diyagramları çizeceğiz ;)

Tüm beta okuyucularıma çok teşekkür ederim: Taylor, Carissa, Amanda (ikinize de!), Kathrin, Steph ve Jenna. Geri bildirimleriniz çok değerli ve bu kitabı gerçekten milyonlarca kez daha iyi hale getirdi. Çok kaba bir taslağı okuduğunuz ve tüm güzel kitap raflarınıza layık bir şey yaratmama yardımcı olmak için zamanınızı bağışladığınız için teşekkür ederim.

Beta ve hassasiyet okuyucum Erin'e özel bir teşekkür borçluyum, kendisi sadece lupusla ilgili her bilgiyi kontrol etmekle kalmadı, aynı zamanda

Taylor Swift referanslarına olan sevgimi paylaştı ve bana bazı tek satırlık cevaplar verdi! Taslağımın yorumlarında prednizon ile ilgili deneyimlerimizi paylaşmak gerçekten değer verdiğim bir şeydi. Sen bir lupus savaşçısıydın!

Sam. Geçen yıl Instagram sayfanıza rastladığım için kendimi çok şanslı hissediyorum, çünkü kapaklarınız rüya gibi. Kafamdaki kaosu alıp çerçevelenmeye değer bir şeye dönüştürdüğün için teşekkür ederim.

Son olarak, aileme bu kadar çok destek ve teşvik için teşekkür ederim. Bağımsız bir yazar olmak zordur ve sizin yanımda olmanız benim için dünyalara bedeldir. Baston şeker sahnesi için özür dilerim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.